

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

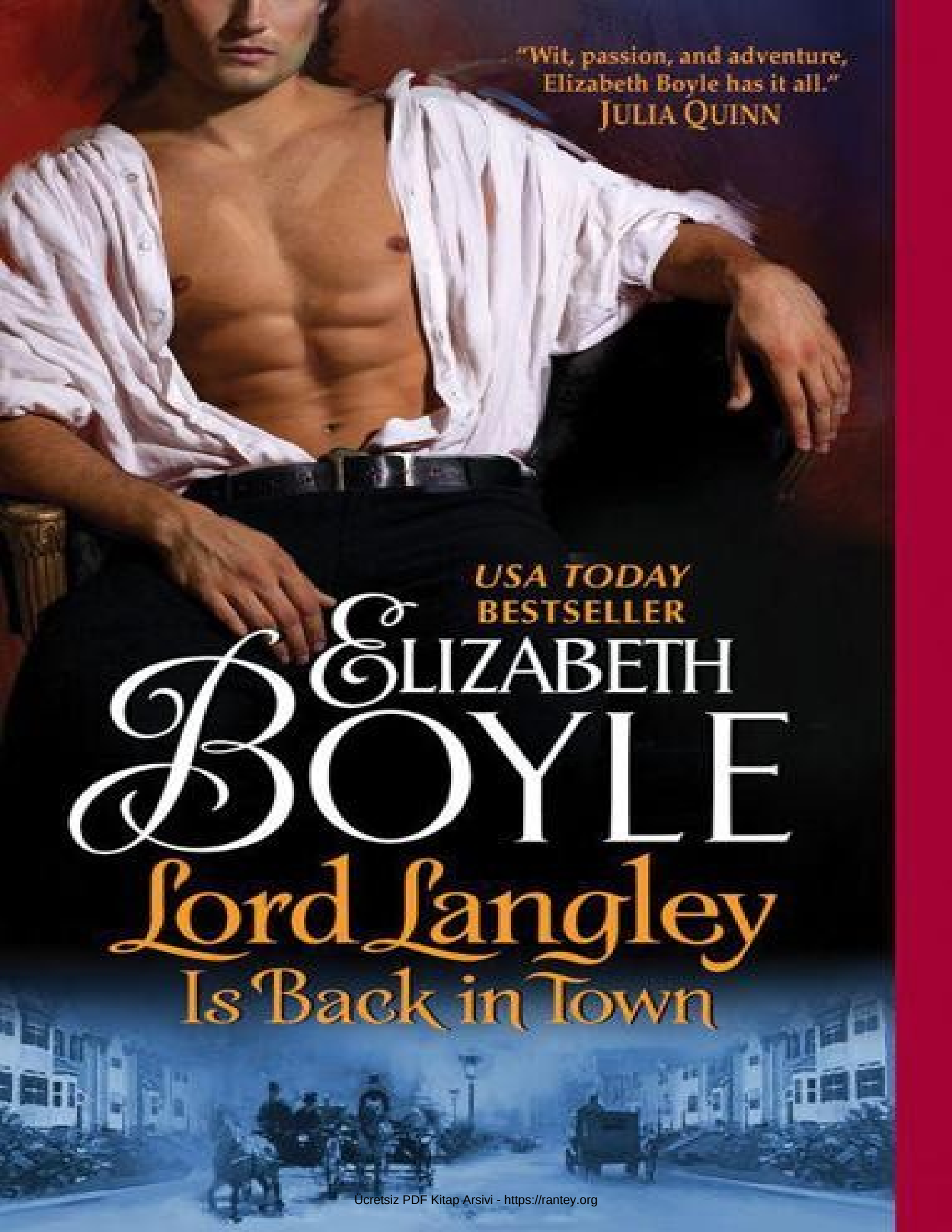
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Wit, passion, and adventure,
Elizabeth Boyle has it all."

JULIA QUINN

USA TODAY
BESTSELLER

ELIZABETH BOYLE

Lord Langley
Is Back in Town

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Lord Langley Şehre Geri Döndü

Elizabeth Boyle

AVON

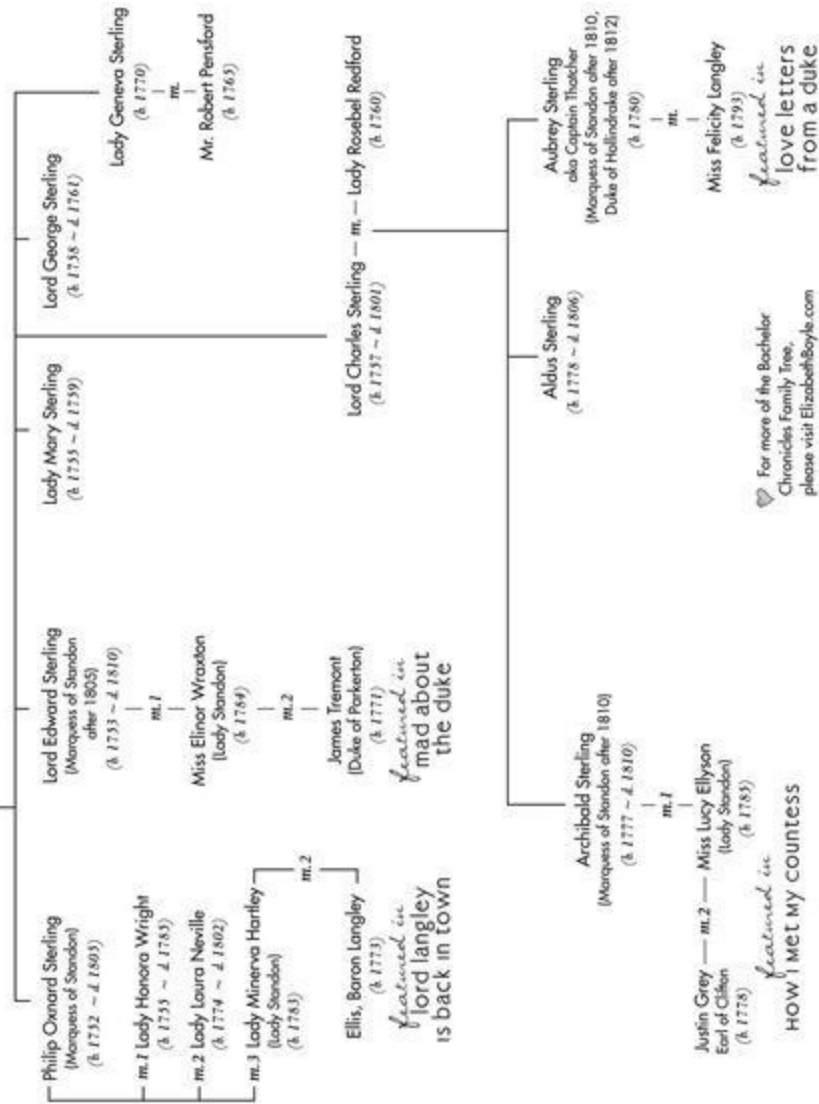
An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

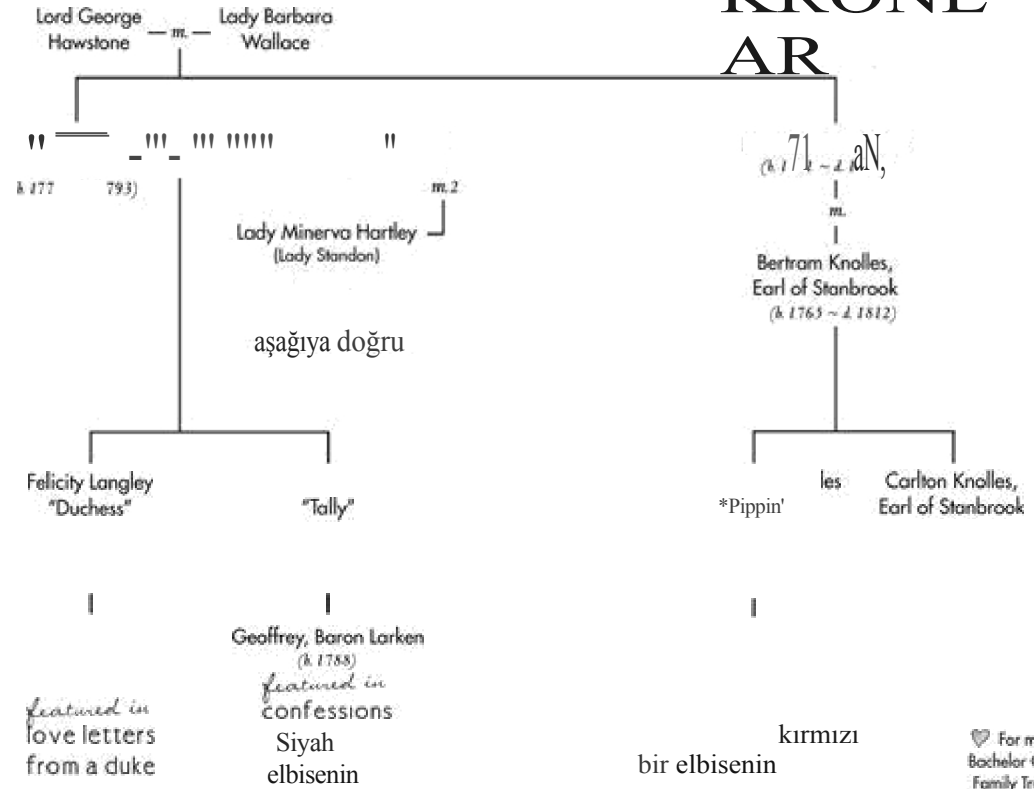
*Louise Pledge'e,
Cömert ruhu ve nezaketi ile bu içten
takdiri hak ediyor,
ve Suudi Arabistan'daki kütüphanesini sevenler de dahil
olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara olan
bağlılığı için.*

the BACHELOR CHRONICLES
sterling family tree

Philip Michael Charles Sterling — m. — Lady Sarah Oxnard
(b. 1722 ~ d. 1812) (b. 1734 ~ d. 1800)

BACHELOR KRONL AR

İçindekiler

[Kapak](#)
[Başlık](#)
[Sayfası İthaf](#)
[Aile Ağaçları](#)
[Karakter Kadrosu](#)

[Önsöz](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Yazan: Elizabeth](#)
[Boy le](#)

Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Karakter Kadrosu

Ellis, Baron Langley. Kahramanımız. Felicity ve Thalia Langley'in babası.

Minerva Hartley Sterling, Leydi Standon. Kahramanımız.

Philip Oxnard Sterling, Standon Markisi. Minerva'nın ilk kocası. Kesinlikle bir kahraman değil.

Lucy Ellyson Sterling, şimdi Clifton Kontesi. Evliliğe geri dönen ilk Leydi Standon.

Elinor Knolles Sterling, şimdi Parkerton Düşesi. Diğer Leydi Standon, sadece bir koca değil, aynı zamanda bir dük buldu.

Bedelia Teyze, Leydi Chudley. Minerva'nın teyzesi ve evlilik konusunda uzman, iki markiz, bir kont, bir baron ve şimdi de bir vikont kapmış.

Yüzbaşı Gerald Adlington. Korkunç bir kötü adam.

Thomas-William. George Ellyson'ın sadık hizmetkarı.

Bayan Hutchinson. Brook Sokağı'nın sarhoş ve sefil kahyası. Ama çok iyi çörek pişiriyor, bu da onu bu hikâyenin vazgeçilmezi yapıyor.

Sör Basil Brownett. Basil gibi bir isimle, tabii ki bir kötü adam.

Lord Andrew Stowe. Kötü şöhretli Robin Hood ile akraba olduğu söylenen genç bir asilzade. Her yerinde geleceğin kahramanı yazıyor.

Ve tabii ki dadılar:

Dadı Brigid, Kontes von Frisch, Viyana'nın sonlarından. Sevgililerini ona hatırlattıkları köpek cinsine göre sıralıyor, terrierden Danua'ya kadar.

Dadı **Jamilla**, bir zamanlar Duchesse de Fraine, son zamanlarda Prenses Jamilla Kounellas. Son kocasını erken mezara gönderdiğinden şüpheleniliyor.

Dadı **Lucia**, Napoli Düşesi di Oristano. Kan bağı olan bir Borgia ve baştan aşağı bir Borgia.

Dadı Tasha, Prenses Natasha, Çar'ın uzaktan kuzeni. Kendi Kazak aşık-muhafızını her zaman hazır tutuyor.

Dadı Helga, Wilhelmenia Charlotte Louise, Ansbach Margravine'si. Hiçbir erkek Margravine'e sırtını dönemez. Tabii omurgasından bir baltayı nasıl çıkaracağını bilmiyorsa.

Önsöz

Bir hanımefendinin toplumdaki en büyük avantajı, çevresinde olup bitenlerden haberdar olmasıdır. Başka türlü nasıl olur da yeni bir sevgili için en iyi koca adaylarından biri rakibinden uzak tutulabilir?
Felicity Langley'e Dadısı Tasha'dan Tavsiyeler

*Mart, 1815
Majesteleri Hollindrake Düşesi
Hollindrake Evi
Surrey*

Sevgili Felicity,

Tüm o can sıkıcı ve skandal yaratan Standon dullarını tek bir çatı altında bir araya getirme fikrinizin gerçekten ilham verici olduğunu söylemeliyim. Keşke tüm bu plan için övgüyü ben alabilseydim, çünkü Lucy Sterling'in Clifton Kontu'yla ya da Elinor Sterling'in Parkerton Dükü'yle evleneceğine kim inanırdı ki? Parkerton, gerçekten!

Ama sana, sevgili kızım, seni herkesin gıpta ettiği çöpçatanlık başarıların ya da bu hanımları kocanın ailevi yükümlülüklerinden uzaklaştırman nedeniyle değil, geriye kalan son Leydi Standon olan Minerva Sterling ile ilgili olarak yazıyorum.

Minerva Sterling'in nişanlı olduğunu iddia eden Leydi Ratcliffe'den alan Leydi Kingsbury'den haberi duymasaydım buna inanmazdım.

Bu kendi başına dikkate değer olsa da, Minerva'nın evli olduğu söylenen beyefendi nedeniyle bu mektubu doğrudan özel kuryeyle gönderiyorum.

Sevgili Felicity, bence kendini hazırlamalısın.

-Leydi Finch tarafından büyük bir aciliyetle yazılmış bir mektuptan alıntı

Bölüm 1

Evlilik tüm şanlı kadınların hedefidir, ancak dulluk, iyi donanımlı bir dulluk, hepsinden daha çok arzulanan bir şeydir.
Felicity Langley'e Dadısı Helga'dan Tavsiyeler

Londra
Bir hafta önce

"Yapmayacağım. Yapmayacağım. Asla yapmayacağım," diye açıkladı Minerva Sterling, Standon'ın yaşlı Markizesi. "Bedelia Teyze, nefesini ve zamanını -ve ayakkabı derini de- boşa harcama, çünkü her gün buraya gelip beni başka bir koca aramaya ikna etmeye çalışmana gerek yok. Evlilikle hiç ilgilenmiyorum. Hem de hiç. Bu yüzden Leydi Veare'in suaresine seninle birlikte katılma fikrini unutabilirsin."

Bu herkesi caydırmak için yeterli olmalıydı ama bu Bedelia Teyze'ydi. Bu nedenle Minerva'nın kararlı iddiası hanımefendiyi caydırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Sevgili kızım, ayakkabılarım için asla endişelenme. Chudley Midas kadar zengin. Aklının başına gelmesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar çift alabilirim. Bir kocaya sahip olmanın avantajı da bu," dedi Leydi Chudley, yani yukarıda adı geçen Bedelia Teyze, yeğeninin itirazlarını elinin tersiyle iterek.

Almack'ın kekleri. "Lucy ve Elinor için yaptıklarına bir bakın! Düşünsenize, Lucy Sterling bir kontes oldu; sadece bu bile beni Londra'daki en başarılı çöpçatan yapmalı. Ama şimdi! Aradan bir ay bile geçmedi ve işte sevgili Elinor, tam da planladığım gibi Parkerton Dükü'yle evlendi. Kendi yeğenim için daha azını nasıl yapabilirdim?"

Minerva parmaklarını alnına bastırarak megrim başlangıcı taklidi yaparken, evlilikte daha iyisini yapabilmesi için teyzesinin ona bir prens bulması gerektiğini belirtme dürtüsüne direndi.

Baktığından değil. Çünkü bakmıyordu.

Ancak bu, arkadaşlarının mutlu durumlarını biraz kıskanmadığı anlamına gelmiyordu.

Arkadaşlar! Hem de Lucy ve Elinor'la. Bir ay önce olsa Minerva böyle bir şeyle alay ederdi.

Onları Londra'ya çağıran Hollindrake Düşesi, ikisini de bu eve sürgün etmiş ve onlara bir seçenek sunmuştu: aynı çatı altında birlikte yaşamak ya da evlenmek.

İlk birkaç gün dehşet vericiydi ama sonra inanılmaz bir şey oldu: Minerva, Elinor ve Lucy huzursuz bir ateşkes yaptılar. Sonra, ne kadar inanılmaz olsa da, arkadaş olabileceklerini keşfettiler. Ve nihayet, birbirlerine yardım etmek için güçlerini birleştirmişlerdi.

Şimdi Minerva için en iyisi, Lucy ve Elinor'un evlilikleri sayesinde Brook Sokağı'ndaki evde ömrünün sonuna kadar rahatça yaşayabilecekti. Tek başına. Kocasız olmadan. Tam olarak uygun gördüğü şeyi yapacaktı.

Bir ay önce hoş bir fikir olan bu düşünce şimdi önünde esniyordu. Bedelia Teyze'nin gelip onu Leydi Veare'in suaresine götüreceğini söyleyerek yarıda kestiği bu akşam gibi. *Lady's Magazine*'in yeni sayısındaki en son nakış desenini denemek için planladığı eğlence o kadar da davetkâr değildi.

Dürüst olmak gerekirse, Lucy ve Elinor'la yaşadığı hayat -başlangıçta iğrenç olsa da- macera dolu olmuştu, özellikle de iki dul arkadaşı aşkı ve kendi mükemmel mutlu sonlarını keşfettiklerinde.

Minerva'nın kalbi, her iki maçta da kendi elinin olduğunu düşününce hızla çarptı ... ve aynı hızla kendini durdurdu.

Oh, gammon! Böyle şeylerden kendine pay çıkarıyorsa Bedelia Teyze'ye dönüşüyordu. Tanrım, birkaç yıl sonra nasıl biri olurdu?

sadece birkaç gün içinde bu tür varsayımlarda bulunmaya başlamıştı?

Minerva sürahidenden bir kadeh şarap daha doldurmakta olan teyzesine bir bakış attı; bu asla iyiye işaret değildi, çünkü yaşlı kızın derin bir komplo içinde olduğu anlamına geliyordu. Büyük ihtimalle yeğeninin yoluna masum bir lordu nasıl çıkaracağını planlıyordu. Görünüşe göre bu şüphesinde çok da haksız sayılmazdı.

"Sevgili kızım, koca aramakta yanlış bir şey yok," diye söze başladı kadın, koltuğa daha da gömüldü, bu da neredeyse ağzına kadar dolu şarap kadehi kadar kötü bir işaretti. "Sıradan bir baron bile bulsan çok memnun olurum. Bir zamanlar biriyle evliydim. Lord Taunton." Sanki yeniden on yedi yaşında bir sosyete kızıymış gibi hülyalı bir şekilde içini çekti. "Taunton kötü bir adamdı. Baronlar eşsiz bir vahşiliğe meyilli görünüyorlar. Bir keresinde hatırlıyorum, Grassby balosundaydık ve kotilyonun ortasında yukarı çıkmamızı önerdi ve-"

"Bedelia Teyze!" Minerva itiraz etti. O Madeira şişesini asla getirmemeliydi. "Gerçekten! Bu kadar ayrıntıya gerek var mı?"

"Görünüşe göre öyle," diye ısrar etti kadın. "Hayatınızda bir erkeğin olmasının avantajları var - unutmuş görüldüğünüz avantajlar."

"Size Philip Sterling ile evli olduğumu hatırlatabilir miyim?" Minerva, Standon Markisi'yle olan kısa ve çok mutsuz evliliğini hatırladığında genellikle yaptığı gibi ürperdi. Kendisi mihraba çekilip onunla evlenmeye zorlanmadan önce uzun, yıkıcı bir hayat yaşamıştı; şımarık, sarhoş Hollindrake varisine söz veren üçüncü mutsuz gelin.

Bedelia Teyze şarap kadehinden uzun bir yudum aldı. "Yaşadığı ahlaksız hayat göz önüne alındığında Standon'ın görevini yerine getirebileceğinden bile şüpheliyim. Evliliğe karşı bu kadar isteksiz olmana şaşmamalı, sevgili kızım. Doğru dürüst terbiye edilmedin, değil mi?" Minerva itiraz etmek için ağzını açtı ama ne diyebilirdi ki? Her şeyden önce, onunla bu tartışmayı yapmaktan kelimelerle ifade edilemeyecek kadar utanç duyuyordu. ve ikinci olarak, teyzesi tamamen haklıydı.

Philip Sterling'in ahlaksız hayatı, erkekliğini de çıkık göbeği gibi sarkık bırakmıştı.

İşte buradaydı, hiç doğru düzgün "tupped" olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. "Boş ver canım," dedi Bedelia Teyze. "Bu senin koleksiyonun.

Fransız romanları içindir. En azından şimdilik. Okuma günlerini geride bırakabilmen için senin için doğru adamı bulmamız gerekiyor. Sonra da

O iğrenç Standon'ı tamamen unutabilirsin. Kesinlikle evliliğe uygun bir örnek değildi."

"Gerçekten mi?" Minerva sahip olduğu tüm alaycılıkla konuştu.

Teyzesinin gözünden kaçmayan bir not. "Tekrar söylüyorum canım, babanın o zamanlar ne niyette olduğunu bilseydim, seni savunmaya gelirdim. Asla savunmazdım-"

"Evet, biliyorum," dedi Minerva aceleyle, çünkü babasının aldatmacası üzerinde durmaktan hoşlanmıyordu. O zamanki entrikaları hâlâ aklından çıkmıyordu. Ve birkaç dakika boyunca aralarında garip bir sessizlik oldu.

Bu rahatsız edici duraklama, yılmaz teyzesinin takım elbisesini bastırmaya devam etmekte bir an bile tereddüt etmesine neden olmayacaktı. Özellikle de bir değil, iki kadeh Madeira ile güçlendirilmişken.

"Yanlış adamla evlendiğin konusunda anlaşalım mı?" diye teklif etti teyzesi. "Ancak Minerva, sana bilen biri olarak söylüyorum, doğru koca gözlerinde bir kıvılcım ve adımlarında bir bahar yaratacaktır."

Şimdi Bedelia'nın evlilik konusunda herkesin iddia edebileceğinden daha fazla şey bildiği söylenebilirdi, çünkü hanımefendi koridorda en az beş kez yürümeyi başarmıştı. Ve daha ileri bir kanıt olarak, teyzesinin Lord Chudley ile evlendiğinden beri bir kız öğrenci gibi kızardığı da tartışılmazdı.

Aman Tanrım, teyzesi ve Chudley ... birlikte mi? Minerva yine ürperdi. Böyle maskaralıklar için çok yaşlı oldukları kesindi, değil mi?

Teyzesine baktı, ancak teyzesinin yanaklarındaki pembeliğin ve Lucy ile Elinor'un son zamanlarda takındıkları ifadelerden farklı olarak hayattan gizli bir memnuniyet duyduğunu gösteren sinsi bir sırıtışın farkına vardı. Elinor dün kız kardeşi Tia'yı, köpeklerini ve ikinci kattaki çamaşır dolabını mesken tutmuş yavruları almaya geldiğinde kesinlikle parlıyordu.

Hepsi gittiği için ev dün gece alışılmadık derecede sessizdi; Minerva'nın hiç hesaba katmadığı bir şeydi bu. Köpekler, Tia'nın gençlik gevezelikleri, Lucy'nin yeğeni Mickey'nin merdivenlerden inip çıkması olmayınca burası bir anıt mezarı andırıyordu.

"Minerva-" diye başladı teyzesi ve sanki zihinleri okuyabiliyormuş gibi, tam da bu konuyu ele aldı ve onunla birlikte ilerledi. "Hayatının geri kalanında bu cereyanlı, sefil evde tek başına yaşamaktan mutlu olacağını bana söyleyemezsin, değil mi?"

Minerva biraz sinirlendi. Brook Sokağı'ndaki ev gerçekten de iyi bir malikâne sayılmazdı ama artık onun olduğuna göre, eksikliklerinin söylenmesine içerlemişti. "Bu evin nesi varmış? Adres çok rağbet görüyor" -ki bu doğrudu, çünkü Mayfair'in en güzel yerlerinden biri olan Grosvenor Meydanı'ndan sadece birkaç adım ötedeydi- "ve masrafları kendisine ait olmak üzere gerekli onarımları yapmam için Majesteleri bana izin verdi bile."

Ev, Philip'in yeğeni olan şu anki Hollindrake Dükü'nün mülkü olduğundan, Minerva tadilat için gerekli fon için ona başvurmuştu. Dük de ona her zamanki doğrudan ve gayri resmi üslubuyla cevap yazmıştı: *O enkazı bir yuva yapmak için ne istersen yap. Sadece Majestelerine söyleme.*

Çünkü Hollindrake Dükü, tüm askeri övgüleri ve yüce unvanına rağmen özünde iyi bir adamdı. Ve karısının erdemleri kadar kusurlarını da biliyordu.

Bedelia Teyze bu haber üzerine burnunu çekti - büyük olasılıkla onaylamıyordu, çünkü Minerva Dük'ün gözüne tekrar girmişse, yeğeninin yeni bir koca bulması konusundaki tüm iddiaları tamamen tartışmalı hale gelecekti.

"Evi baştan aşağı temizlettim," diye belirtti Minerva.

-Dük'ün Londra'daki malikanesinden bir lejyon bulaşıkçı ödünç almıştı. Ne yazık ki temizlik, onarılması gereken daha pek çok şeyi ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramamıştı ama bunu teyzesine söylemeyecekti. "Boyacı, sıvacı ve Leydi Geneva'nın duvar kâğıtları için önerdiği bir adam beni aradı ve iki hafta içinde işe başlamaları planlanıyor. Ev neredeyse boş, ben, Agnes ve-"

"Ayak takımının geri kalanı!" diye ekledi teyzesi aceleyle. "Böyle bir hizmetçi topluluğuyla bu evde nasıl yaşayabilirsin? Uyandığında boğazının kesildiğini ve gümüşlerin kaybolduğunu görebilirsin."

Minerva hangisinin daha kötü bir senaryo olduğunu sormayacaktı. Yine de ... "Evet, evet, personel pek yeterli değil," diye kabul etti. Çünkü onlar da evle birlikte gelmişlerdi. Bayan Hutchinson, oldukça sarhoş ve asık suratlı bir kahya/aşçı; hanımefendinin silik kızı Mary; Bay Mudgett, neredeyse hiç olmayan uşakları; ve Thomas-William, Lucy'nin babasının eski hizmetkârı.

Hiçbiri düzgün, saygın çalışanlar değildi ama ev onun eviydi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Minerva dik oturdu ve doğrudan teyzesine baktı. "Birkaç ay içinde bu ev mahalledeki diğer evler kadar konforlu ve şık olacak. Ve ben de mutlu bir şekilde yerleşmiş olacağım. Benim adıma sevinmelisin, beni Leydi Veare'in soiree'sine sürüklemeye çalışmamalısın - ki onun zayıf bağlantıları göz önüne alındığında mantar ve *cits* koleksiyonundan başka bir şey olmayacak. Şimdi beni rahat bırak teyze, yoksa Thomas-William'ı peşine takarım."

"Belki de Leydi Veare'ler konusunda haklısınız, ama sevgili kızım, yalnız kalmayı tercih edemezsiniz-"

"Ama ben istiyorum!" diyerek teyzesinin sözünü kesti. "Sessizlik ve yalnızlık bana çok uygun. Kısa sürede herkesin gıpta ettiği biri olacağım."

Ya da kalan son Standon dulesi öyle iddia ediyordu. Ta ki kapı zili çalınana ve kadın kapıyı açma hatasını yapana kadar.

Sir Basil Brownett Whitehall'un önündeki arabasına bindi ve koltuğuna yerleştikten sonra tavana vurdu. Yirmi dakika içinde evde olacaktı ve karısının da Başbakanlık'taki akşamları için hazır olmasını ve yola çıkmayı beklemesini umuyordu.

Başbakan ile yemek.

Biraz doğruldu. Evet, kariyeri yükselişteydi. Buxton'dan gelen sıradan bir adam için oldukça büyük bir başarı. Bir saat kadar sonra son raporlardan topladığı bilgilerle Fransa'nın yeniden inşası hakkında tavsiyelerde bulunacak, Afrika kıyılarında yeni (ve kârlı) ticaret ortakları için birkaç öneri ekleyecek ve geceyi Başbakan'ın rakiplerinden biri hakkında birkaç tüyo vererek *bitirecekti*.

Evet, evet, mükemmel bir akşam, diye düşündü, arabası Whitehall'u çevreleyen hükümet binalarının önünden geçip Londra'nın kararan sokaklarına doğru ilerlerken sessizce özellikle ilginç bir parçayı anlatma alıştırmaları yapıyordu.

Sör Basil sadece Anthea'nın giyinmiş ve zamanında yola çıkmaya hazır olmasını umuyordu. Tanrım, kadının hazırlanması neden bu kadar uzun sürmüştü? Anthea her ayrıntının mükemmel olmasını severdi ama bu sabah ona tembihlediği gibi söz konusu olan Başbakan'dı; hangi kulak süsünü takacağına karar veremediği için adamın yemeğini bekletmek olmazdı.

Ancak arabası bir köşeyi dönmek için yavaşladığında, kapı aniden açılıp maskeli bir adam içeri süzülürken karısının mücevherleri endişelerinin en küçüğü haline geldi. Baronet daha ağzını açıp tek bir kelime bile edemedi

Çatıya alarmla vuran davetsiz misafir alnına bir tabanca dayamış ve tek bir uyarıda bulunmuştu.

"Tek kelime etme yoksa bu senin sonun olur, Brownie."

Sör Basil Dışişleri Bakanlığı'nın yüksek kademelerinde boşuna yükselmemişti. "Kim olduğumun farkında mısın? Bu vatana ihanettir, seni alçak! Seni asarken göreceğim!"

Adam onun karşısındaki koltuğa oturdu ve kahkahalarla gülmeye başladı; elindeki tabancanın kararlı bir şekilde Sör Basil'e doğrultulmuş olması eğlencesine gölge düşürüyordu. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayat yolunda palavralar sıkıyorsun. Hiçbir zaman saha çalışması yapacak biri olmadın, yoksa her gece eve aynı yoldan gitmemen gerektiğini bilirdin. Böyle bir düzen seni öldürtür."

"Arabamdan in," diye emretti Sör Basil, şu anda bile omurgasından aşağı doğru kıvrılan korkuyu göstermemeye kararlıydı. Çünkü Dışişleri Bakanlığı'nın tepesine birkaç düşman edinmeden çıkılmıyordu. Bir akşam yemeği partisinde ya da diğerinde birkaç kötü ve zarar verici lokma aktarmak

. . ve bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - ama sesi ... şey, son derece tanıdıktı ve yine de

"Tek istediğin buysa, cüzdanımı al ve git," dedi ve ceketinin içine uzanmaya başladı.

Tabanca, bir dadının parmağı gibi uyarırcasına sallandı. "*Tsk tsk tsk*. Ellerini görebileceğim bir yerde tut ki ceketinde delik açmak zorunda kalmayayım. İyi kesilmiş görünüyor - bu da yokluğumda daha iyi bir terzi ve ona ödeme yapacak parayı keşfettiğinizi gösteriyor."

"Sen de kimsin be?" Sör Basil ellerini iki yanında kavuşturarak yeniden hiddetlendi. Çünkü bu alçak herif haklıydı, bu çok pahalı bir ceketti. Birkaç yıl öncesine kadar parası yetmeyebilirdi ama şimdi ...

"Bilmen gerekiyorsa, hayatın benim ellerimde. Bu yüzden, anlamsız tehditlerinizle korkutulacak ve sindirilecek kölelerinizden biri olmadığım için, gösterişli tavırlarınıza bir son verin." Durakladı ve minderlere yaslandı. "Senin sadece Basil Brownett, Buxton'dan gelen Brownie olduğun zamanları hatırlıyorum. Yine de söylemeliyim ki, tüm şıklığınıza rağmen, eski davranışlarınızın çoğuna hala tutunmayı başardınız - her zaman biraz fareydiniz - gemiden ne zaman atlayacağınızı ve en zengin avları nasıl bulacağınızı biliyordunuz, değil mi?"

Baronet'in omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Çünkü uzun zamandır kimse onunla bu şekilde konuşmamış, ona bu iğrenç lakapla hitap etmemiştir. O zamandan beri değil

Eton'da bir delikanlıdan başka bir şey değildi ve diğer çocuklar -daha yüksek bağlantıları ve soylu akrabaları olanlar- mütevazı kökeni ve taşra kıyafetleri yüzünden onunla alay etmişlerdi.

Ve geçmişten gelen bu fısıltıdan daha fazlasıydı, ama ses. Derin, çelik gibi bir ses onu delip geçti. Çünkü bu olamazdı.

Hayır, bu düşünölemeyecek kadar saçmaydı.

Çünkü bu, şüphelendiğinden çok daha büyük bir tehlike içinde olduğu anlamına geliyordu.

"Bana böyle hitap etmeye nasıl cüret edersin? Bu küstahlığın için asılacaksın," dedi baronet gerçekte sahip olduğundan çok daha cesurca, çünkü karşısındaki bu adamın, geçmişinden gelen bu gölgenin gerçekten, gerçekten ... olabileceğine inanmak üzere değildi.

"Ölüleri sık sık asar mısın, Brownie? Daha önce de bir kez ölümümü ayarlamıştın, bu sefer işi gerçekten halledeceğini nereden çıkardın?"

Eğer bir adamın hayatında yaptıklarına dönüp baktığı ve sonuçların uzun, dalgalı çizgisini bir Cassandra netliğiyle gördüğü bir an varsa, bu Sir Basil'in anıydı. Kalbi duracakmış gibi hareketsiz kaldı ve nefes almaya çalıştı ama hava ciğerlerinden akıp gitti.

"Yüce Tanrım, hayır," diye hırıldadı. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

Düşmanı daha da yaklaştı, tabancasının burnu Sir Basil'in şakağından kıl payı uzaktaydı, bir çift mavi göz yüzünün geri kalanını maskeleyen eşarbın üzerinde tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, seni iki yüzlü sonradan görme piç. Benim. Kasabaya geri döndüm."

"Nerede o?"

"Burada olduğunu biliyorum! Beni hemen ona götürün!"

"Sana mı? *Sevgilim* neden senin gibi birini istesin ki?"

"*Sevgilin* mi?" Bu alaycı homurtuyu sinsi bir kahkaha izledi. "Bundan şüpheliyim."

Bu, en az dört dilde -Almanca, Rusça, Fransızca ve İtalyanca- hakaret ve sataşmalardan oluşan bir kakofoniye serbest bıraktı. Hakaretler, karşılıklar ve Minerva Sterling'in düpedüz küfür olduğundan şüphelendiği şeyler, herhangi bir edep belirtisi olmaksızın odanın içinde uçuştı.

Daha önce sessiz olan salonunun dört bir yanında, son yarım saat içinde Brook Sokağı'ndaki eve gelen ve tek bir şey talep eden hanımlar duruyordu: Düşes Lord Langley'nin nerede olduğunu öğrenmek.

Hollindrake'in kötü şöhretli babası. Ve bu Kıta asaleti koleksiyonunun arasında bavullar, sandıklar, şapka kutuları, valizler, çantalar ve hatta bir seyahat masasıyla dolu bir manzara vardı. Eşit sayıda renkli hizmetçi ve uşak fuayede hazır olda bekliyordu.

"Kim olduklarını söylemiştin?" Bedelia Teyze devam eden tartışmanın üzerine sordu.

"Dadılar," diye cevap verdi diplomatik bir şekilde. "Düşesin eski dadıları."

Gerçekten de Minerva bu hanımları "Dadı "dan başka bir sıfatla anmanın imkânsız olduğunu itiraf edebilirdi, çünkü düşes onlara hep böyle hitap etmişti.

"Dadılar, benim yaşlı retikülüm!" Bedelia Teyze homurdandı. "Onlar Lord Langley'nin devamlı dadı koleksiyonu."

Evet, onlar da öyleydi. Çünkü Hollindrake Düşesi, tüm havasına rağmen, ikiz kardeşi Thalia ile birlikte dul babasının metresleri tarafından yetiştirilmişti. Felicity sürekli olarak sevgili "dadılarından" alıntı yapıyordu, sanki onların çirkin ve çoğu zaman ahlaki açıdan şüpheli tavsiyeleri altınla kazanmış gibiydi ve şimdi onlar buradaydı . Minerva'nın salonundaydılar.

"Sevgilisini" arayan bayan, Kontes von Frisch ya da daha doğrusu Dadı Brigid, ayaklarının dibinde oturan küçük siyah bir köpekle hazır olda duruyordu. "Knuddels" adını verdiği siyah, maymun suratlı küçük şeytan, Thalia Langley'nin zavallı köpeği Brutus'a -Hollindrake Malikânesi'nde neredeyse her ayakkabıyı ve uşağın bileğini kemiren köpek- ürkütücü bir şekilde benziyordu. Dükün en az üç uşağı ve yarım düzine hizmetçisi, bu "Fransız şeytanı köpek" peşlerindeyken devam etmektense işi bırakmışlardı.

Ve şimdi İngiltere'de tazı kılığına girmiş bu haşarattan bir tane daha vardı.

"Sen kim oluyorsun da beni sorguluyorsun?" Dadı Brigid, eğer Minerva'nın Fransızcası doğruysa, az önce Avusturyalı asilzadeden "miyavlayan bir düve" diye söz etmiş olmasına rağmen, sert ses tonunu uzak köşede, eski Petersburg Prensesi Natasha'nın, yani Dadı Tasha'nın muhteşem bir zarafet içinde durduğu yere yöneltiyordu.

"*Sevgilim* geldiğinde," dedi kontes, "hepinizi geldiğiniz yere geri gönderecek."

Bu durum, Dadı Brigid'in diplomatik çevrelerdeki kötü şöhreti hakkında aynı derecede aşağılayıcı yorumlar yapan rakiplerini daha da kızdırdı.

Minerva iç geçirdi ve Bedelia Teyze'ye yalvaran bir bakış fırlattı. *Bir şeyler yap!*

Bedelia Teyze odaya şöyle bir baktı ve omuz silkti. *Neden yapayım ki?* Yaşlı kız mutlu bir şekilde kanepeye oturmuş, hevesli bir tiyatro izleyicisi gibi oturmaya devam ediyordu.

Çünkü Haymarket oyun yazarları bile böyle bir sahneyi hayal edemezdi.

"Hanımlar, lütfen!" Minerva odanın ortasına doğru ilerleyerek, "Hanımlar lütfen!" dedi. "Evimde böyle bir davranışa izin vermeyeceğim!"

Köşelerden birinden bir koku geldi.

Görünüşe göre sadece bir hanımefendi olarak tanımlanmak, yüksek kültürlü şirketi için yeterli değildi. Bu yüzden Minerva daha diplomatik bir yaklaşım denedi. "Ekselansları, Kontes, Margravine, lütfen, hepiniz, beni dinlemenizi rica ediyorum. Lord Langley burada değil. Korkunç bir hata yaptınız ve sizden beni terk etmenizi rica ediyorum-"

"Burada olmaz! İmkansız!"

"Tabii ki burada! Bunu çok güvenilir bir kaynaktan öğrendim-" dedi Oristano Düşesi, bir zamanların Dadı Lucia'sı, giysisinin içinden çıkardığı bir mektubu Minerva'ya doğru sallayarak.

"Onu kendine saklayabileceğini mi sanıyorsun? Sen mi? Onun için ne olabilirsin ki?" Bu sözler, Ansbach Margravine'i ya da kısaca Dadı Helga, bu istenmeyen partinin dördüncü ve son leydisi olan müthiş Wilhelmenia Charlotte Louise'den geldi. Margravine ve rakipleri, Minerva'nın başının üstünden ayakkabılarına kadar uzanan sert bakışlar fırlattılar.

Aman Tanrım, ne çekilmez bir kadın! Minerva bir margravine'e nasıl hitap edilmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikre sahip olmasa da, şu anda ondan nasıl kurtulacağını keşfetmenin daha tercih edilir olduğunu düşünüyordu.

Dadı Lucia, margravine'in hemen arkasından söze karıştı. "Evet, Leydi Standon, eğer Langley'mi tatmin edebileceğinizi düşünüyorsanız-"

"Derhal durun!" Minerva kızgınlığına ünlem işareti olarak ayağını yere vurmaya da ekledi. "Sessiz olmazsanız nöbetçiyi çağırır ve hepinizi tutuklatırım."

Ardından bazı genel hoşnutsuzluk koklamaları ve İngiliz misafirperverliği hakkında birkaç mırıldanma geldi, ancak dadılar huzursuz bir barış anlaşmasına vardılar, düşmanlıkları kontrol altında tutuldu.

En azından şimdilik.

"Bir kez daha söylüyorum, Lord Langley burada değil-" diye başladı Minerva. "Tabii ki burada!"

"Onun görüldüğüne dair elimde kesin bilgiler var-"

"Kanıtlar ortadayken neden onun burada olmadığı konusunda ısrar edip duruyorsun-" "Yeter!" Minerva her türlü nezaket kuralını unutarak bağırdı.

sahipti. "Eğer, ki bu çok büyük bir ihtimal, burada olsaydı-"

"Ama öyle ve ben ısrar ediyorum-" Dadı Helga söylemeye başladı, ama Minerva en sakinleştirici bakışını kadına çevirince hemen durdu.

Bu hanımefendilerin moda yeteneğine sahip olmayabilirdi, onların doğal güzelliğine sahip olmayabilirdi ama baştan aşağı bir İngiliz kadınıydı ve Minerva'ya göre bu çok önemliydi.

Ve bir markiz olarak, sadece bir margravine'den daha yüksek rütbeli olduğunu tahmin etmek zorundaydı.

En azından öyle olduğunu umuyordu.

İşte bu noktada Bedelia Teyze nihayet mücadeleye girmeye karar verdi.

Minerva, eğer eğilimli olsaydı, yüksek sesle, *demlenme zamanının* geldiğini söyleyebilirdi. Bu şirkette bir yarım saat daha geçirseydi muhtemelen çok daha fazlasını söylemeye meyilli olurdu.

Bedelia Teyze onlara, "Lütfen hanımlar, yeğenim saygın bir duldur," dedi. "Burada sadece hizmetçileriyle birlikte yaşıyor. Tek başına. Bekâr. Ne bir talibi ne de bir umudu var-"

"Teyze!" Minerva ağzından kaçırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Bedelia Teyze gözlerini kırıştırdı ve sonra başını salladı. "Ah, evet, demek istediğim şu ki, herhangi bir beyefendiyi aramanız -her yer bir yana-boşuna." Minerva inledi ama teyzesi yılmadan devam etti. "Lord Langley'e gelince, basit bir nedenden dolayı burada değil: Hayatta değil. O adamın savaşta kaybolduğunu ben de biliyorum. Eski kocam -Tanrı ruhunu şad etsin- baron kaybolduğunda Dışişleri Bakanlığı'ndaydı. Bir süredir ölü, bu yüzden korkarım buraya yaptığınız seyahatler boşa gitti. Lord Langley kayıp."

"Bah!" Dadı Tasha homurdandı. "Sen adamı tanımıyorsun. O asla, nasıl dediniz, 'kaybolmuş' olamaz! Bu çok saçma bir iddia. Langley sadece rahatsızdı. Ve şimdi eve geldi."

Diğerleri başlarıyla onayladılar.

Dadı Brigid köpeğini geniş göğsüne çekerek, "Öyle dedi," diye onayladı. "Langley Londra'da ve bunu en iyi ben biliyorum."

Minerva, Hollindrake Düşesi'nin babasının sadece hayatta değil, aynı zamanda burada, Londra'da olduğuna dair inançları karşısında onlarla nasıl tartışacağını şaşırmişti.

Onun evinde.

Her şey çok saçmaydı. İnanılmayacak kadar muhteşemdi. Eğer Lord Langley gerçekten hayattaysa, sorularına cevap verecek en iyi kişi kızı Felicity olmaz mıydı?

Ve daha da önemlisi, onları barındırmak mı?

"Minerva kapıya doğru zarif bir el sallayarak, "Lord Langley'nin gerçekten Londra'da olduğunu düşünüyorsanız, onu en olası yerde, kızının evinde aramanızı öneririm," diye söze başladı. Hollindrake Düşesi'nin hem ihtiyaçlarınızı karşılamaktan hem de bu can sıkıcı gizemin ardındaki gerçeği öğrenmekten büyük mutluluk duyacağına eminim." Tüm bunları endişeli bir hava ve yüzünde sakin bir gülümsemeyle, sanki dört deli kadını Londra Köprüsü'nden uzaklaştırıyormuş gibi söylemeyi başardı. "Sizi götürmesi için bir araba bile çağırabilirim."

"Sırf siz onu kendinize saklamak istiyorsunuz diye beni tekrar kapı dışarı etmeyeceksiniz!"

"Bu bir rezalet! Ben Çar'ın kuzeniyim! Bir köylü gibi dilenmeye gönderilmeyeceğim!"

"Ben de! Bu benim ülkeme yapılmış bir hakarettir!" Dadı Helga çizmesini sert bir *gümbürtüyle* yere vurdu. Görünüşe bakılırsa Margrave'in sağa sola savrulacak yüce ilişkileri yoktu ama Minerva, İngiltere'yi büyük olasılıkla sadece tek bir alay toplayabilecek küçük bir prenslikle savaşa sürükleyecek bir dış bozgunun katalizörü olmak istemediğini biliyordu.

Öte yandan, savaşın yakın olduğu da söylenemezdi. İngiliz ordusunun Dadı Helga'nın öfkeli halkını bulması muhtemelen biraz zaman ve çaba gerektirecektir.

Minerva teyzesine bir bakış attı. *Gerçekten, şimdi yardım etmenin tam zamanıydı.*

Bedelia'nın bakışları yukarı doğru kaydı ve elleri yenilgiyle havaya kalktı. *Bu tiplerle mantıklı konuşmak mümkün değil.*

Ama Minerva bu kadar kolay pes edecek değildi. "Senden sadece Hollindrake Evi'ne gitmeni ve-"

"Neden oraya geri dönelim ki?" Dadı Brigid sordu.

Dadı Tasha buyurgan bir tavırla başını salladı. "Bir daha böyle bir hakarete uğramayacağım. Kapıdaki o korkunç adam" -Staines, dükün buyurgan uşağı, diye tahmin etti Minerva- "içeri girmemi reddetti. Küçük düşesin taşraya gittiğini ve iki hafta boyunca dönmeyeceğini söyledi."

Minerva gidip Staines'i boğma arzusunu bastırdı.
Sefil adam!

Dadı Helga, "Ama tabii ki Langley buraya gelecek," diye ekledi.

"Neden buraya gelsin ki?" Minerva sormaya cesaret etti. Çünkü eğer daha önce megrim taklidi yapıyorsa, şimdi gerçekten bir megrim geliyordu.

Dadı Lucia parmaklarını şıklattı ve antrede beklemekte olan hizmetçilerinden biri telaşla içeri girdi. Düşes emrini hızlı bir İtalyanca ile verdi ve genç adam paltosunun içine uzanarak hanımı için bir paket mektup çıkardı. Dadı Tasha ve Dadı Brigid de aynı şeyi yaparak, bazıları kurdelelerle bağlanmış, bazıları ise sadece gevşek bir mektup koleksiyonu olan mektup paketlerini çıkardılar. Her hanım elindeki kâğıtları karıştırdı ve tek bir mektup bulup hizmetçilerine verdi, onlar da Minerva'ya iletti.

Dadı Lucia parmaklarını belgenin üzerinde oynatarak, "Cevabını ikinci sayfada bulacaksın," diye talimat verdi.

Minerva elindeki mektuplara baktı, hepsi Hollindrake Düşesi'nin tanıdık eliyle yazılmıştı ve yaklaşık bir yıl önce yazılmıştı. Satırları taradı - dedikodu parçaları, modayla ilgili sorular ve sonunda göze çarpan bir tanesine geldi.

Bu çok önemli bir sorunun cevabıydı.

Neden bu adres?

Babamdan haber alırsanız, Londra'ya dönmesi için onu yönlendirirseniz çok minnettar olurum. Döndüğünde de Brook Sokağı'ndaki evime sığınsın. Yedi numara. Aksine söylentilere rağmen, hayatta olduğundan eminim.

Minerva başını kaldırıp krema bulmuş kediler gibi gülümseyen kadınlara baktı. Ve sonra koltuğuna gömüldü. Canlı mı?

Adam yaşıyor muydu?

Ama yine de bu, kayıp baronun evinde olduğuna dair bir kanıt sayılmazdı. Çatısı altında davetsiz bir misafir yaşasaydı bunu kesinlikle bilirdi.

Tabii evi Londra'daki çoğu ev gibi yönetiliyorsa. Düzenli hizmetçiler tarafından. Felicity Langley'nin cebinde iki şilini yokken kiraladığı ve söylentiler doğruysa, aslında kiralamadan bu eve taşındığı Seven Dials hırsızları ve serserilerinden oluşan karmakarışık bir koleksiyon değil.

"Onsuz gitmeyeceğim!" Dadı Lucia açıkladı. "Gitmeyeceğim." Sonra Bedelia Teyze'nin karşısındaki kanepenin köşesine yerleşti.

"Ben de öyle," dedi Helga Dadı, topuklu ayakkabılarını birbirine vurarak ve sanki o köşeyi memleketi Ansbach için talep ediyormuş gibi elini yanındaki masanın üzerine koyarak.

Dadı Tasha, geride kalan tek sandalyeye zıplayarak oturdu ve gül bahçesinde kök salmış bir karahindibanın inatçı (ve istenmeyen) varlığıyla Minerva'nın salonuna yerleşti.

Geriye sadece Kontes von Frisch, Dadı Brigid kalmıştı; o da bir generalin önündeki savaş alanına baktığı gibi odaya göz gezdirdi. Ama kararlı bir duruş sergilemek yerine köpeğini yere bırakıp kapıya doğru yürüdü, Knuddles da endişeli bir başçavuş gibi peşinden geliyordu.

Minerva bir an için, arazinin durumunu öğrenen kadının kalıp savaşmak yerine aceleyle geri çekileceğine dair küçük bir umut besledi.

Lord Langley'nin cazibesini çok az anlamıştı.

Bunun yerine, hanımefendi kendi dilinde hızlıca konuşarak hizmetçilerine -bir hizmetçi ve oldukça iri bir uşak- çantalarını toplamalarını emretti. Minerva ve Bedelia Teyze hanımefendinin ne dediğini anlamamış olabilirlerdi ama anlaşılan margravine anlamıştı. Dadı Helga ayağa fırladı ve kendi hizmetçilerine eşyalarını toplamaları için aceleyle emir vermeye başladı ve ardından iki hanımefendi merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Bu sadece Minerva için değil, dadılar Lucia ve Tasha için de az önce olanları tercüme etmek için yeterliydi. Çünkü Minerva'nın bir saat kadar önce teyzesine övgüler yağdırdığı boş evi birkaç dakika içinde, boş odalara sahip olmak için itişip kakışan dört istenmeyen misafirle dolup taşmıştı.

Minerva sessizce takip etti, ancak dillerin ve hakaretlerin kakofonisi evin içinde yankılanırken, çantaları ve valizleri aceleyle merdivenlerden yukarı çıkaran hizmetkârların ayak sesleriyle keskin bir şekilde noktalanırken, Minerva'nın üzüntüsüne rağmen, Lord Langley'nin evinde bulunmaması gerektiği yönündeki protestolarını görmezden gelen ve bunun yerine, sanki burası kendi evleriymiş gibi metreslerinin titiz emirlerini yerine getiren hizmetkârlar, kendini kendi fuayesinde yönlendirilmiş ve yenilmiş buldu.

"Bir şeyler yap," diye mırıldandı teyzesine, kadın yanına geldiğinde.

Ama Bedelia Teyze sadece gülümsedi. "Herkesin gıpta ettiği biri olmak istediğini söylemiştin." Pardösüsünü düzeltti ve yeğeninin yanağını şefkatle öpmek için eğildi. "Evindeki bu koleksiyonla kesinlikle tüm kasabanın dilinde olacaksın." Başının üzerinden düşen bir sandığın ağır *gümbürtüsü* duvarları salladı. Yukarı doğru baktı ve başını salladı. "En iyisi yukarı çıkıp şu Kıta Kıbrıslılarından birinin yatak odanızda hak iddia etmediğinden emin olmak." Bu sözlerle kapıya doğru yürüdü ve bir kez daha durakladı. "Ah, evet, ve Minerva, Dadı Helga'nın sanki ataları Attila ile birlikte kıtayı aşmış gibi görüldüğünü söyleyebilirim. Margravine'in en iyileriyle birlikte yağma ve talan yapabileceğinden hiç şüphem yok. Eğer Lord Langley gelirse, en iyisi bu işe karışmamak."

Baron Langley Ellis, kimliğini gizleyen atkısını indirdi ve eski okul arkadaşının gözlerinin içine baktı.

Dışişleri Bakanlığı'ndaki damalı kariyeri bu noktaya gelmişti. Tabancasını Basil Brownett'in titreyen alnına dayamıştı. Ne kadar da alçaltıcı. Ama Sör Basil'den başka hiç kimse onun öldürülmesini emretme yetkisine sahip olmadığından, başlamak için en mantıklı yer burası gibi görünüyordu.

"Nasıl şeytan Demek istediğim ..." Sör Basil kekeledi. "Tanrım, ölmüş olmanız gerekiyordu!"

Langley, "Senin çabalarının eksikliğinden değil," diye belirtti.

"Benim payım mı? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Sör Basil, ama rengi hafifçe değişti.

"Demli konuşmalarınızı bu akşam Başbakan ve dalkavuklarıyla yiyeceğiniz yemeğe saklayın."

Sör Basil'in gözleri büyüdü. "Nasıl bildiniz-"

"Brownie, Ellyson'ın yetiştirdiği en iyi ajan bendim. *Her şeyi* bilirim. sıkıcı hayatın hakkında."

Bu sefer baronetin rengi soldu. Ölümcül bir şekilde. "Sevgili dostum, beni tehdit etmenin sırası değil. Ben silahsızım. Asla emir vermezdim-"

"Beni öldürerek mi? Arkamdan sopayla vurdurarak mı? Sen yapmaz mıydın?"

Arabanın karşısındaki adam başını şiddetle salladı. "Demmit dostum, hepimiz senin gittiğini düşündük. Hain oldun."

"Hain mi?"

"Evet, ama bu hiçbir zaman resmiyete dökülmedi," dedi Sir Basil, bu gerçek karşısında hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

"Eğer o demir masanın arkasından çıkmaya cesaret edebilseydin, o raporların yalan olduğunu bilirdin. Ben-"

Sör Basil, sanki bu her şeyi doğru yapıyormuş gibi, "Bunu en iyi kaynaklardan öğrendik," diye ısrar etti. "Dönüşmüştünüz ve artık güvenilmezsiniz." Kaşları sert bir çizgiyle çatıldı. "Böyle durumlarda prosedürü en iyi siz bilirsiniz. Tek fark, kurbağa dostlarınızın bizden önce davranmış olması-"

Fransızlar mı? Bu doğru olabilir mi? Langley merak etti. Dönmüş ve sonra da açılmış mıydı? Hayır. Bu şekilde olmuş olamaz.

"Yalanlar. Bir sürü yalana inandın." Langley çenesini tuttu, tabanca elinde sallanıyordu. Yorgun ve üşümüştü ve bir süredir bir şey yememişti, bu yüzden Basil Brownett gibilere karşı sabırlı olmaya niyeti yoktu.

"Görünüşe göre artık yaşamadığınız yalanına da inanmışım." Sör Basil arkasına yaslandı ve tüm bu çileden aşırı derecede tiksiniş görünüyordu, ancak bakışları hala kendisine doğrultulmuş olan tabancaya sabitlenmişti.

Langley, Sör Basil'i neyin telaşlandırdığını çok iyi biliyordu. Lord Langley gerçekten hayatta olduğuna göre, büyük olasılıkla bir soruşturma yapılacak, ifadeler alınacak, kayıtlar incelenecek ve nihayetinde üst makamlara gönderilecekti... gelecek vaat eden bir kariyeri sekteye uğratabilecek türden bir inceleme. Sör Basil gibi can sıkıcı küçük dalkavukları endişelendiren ama kendisi gibi adamlar için sivrisinek ısırtısına benzeyen türden bir şeydi.

Öte yandan, baron hiçbir zaman prosedür ve evrak işlerinin incelikleriyle pek ilgilenmemişti. Alışılmadık yöntemleri, kötü şöhreti ve protokolü hiçe sayması onu zaman zaman -hatta çoğu zaman- Sör Basil gibi Whitehall bürokratları için dev bir baş ağrısı haline getirmişti.

"Sevgili dostum, sakıncası var mı?" Sör Basil tabancaya başıyla işaret etti.

Langley çekicini yavaşça yerine yerleştirdi ve yanındaki koltuğa bıraktı. "O raporları kim gönderdi, Brownie?"

Adam kendisine bu şekilde hitap edilmesinden dolayı ürperdi, çünkü muhtemelen yükselişinin çok yeni olduğunun hatırlatılması canını acıtmıştı. Ve birileri onun nereden geldiğini hatırlıyordu. "Hatırlamıyorum."

"Yapmıyor musun, yapmayacak mısın?" Langley elini tabancanın kabzasına dayayarak yumuşak bir sesle sordu.

Adam verdiği cevapla onu şaşırttı. "Olmayacak."

"Beni kimin öldürmek istediğini bilmeye hakkım var, adımı temize çıkarmak için bir şansım var."

"Neden biri senin ölmeni istedi?" Sör Basil güldü. "Yüce Tanrım, dostum! Kıtadaki neredeyse tüm taçlı kafalardan, onlardan değilse bile eşlerinden ve metreslerinden sırlar sızdırdın. Ardında oldukça geniş bir mutsuz sevgili kitlesi bırakmandan bahsetmiyorum bile, şimdi de birilerinin neden ölmeni istediğini merak etme küstahlığını gösteriyorsun."

Bir konudaki blöf ve gafları kesip atmayı Brownie gibi sade bir adama bırakın. Bu ayıltıcı bir fikirdi. Birinin geçmişini kabullenmesi. Langley'nin gerçekten yapmak istemediği bir şeydi. Her şeyin özüne inene kadar değil. Hatalarını telafi edene kadar. Gerçeği keşfedene kadar.

Hepsinden önemlisi, adını temize çıkardı. O bir hain değildi. Değildi. Bu kadarını biliyordu. Bu kadarına güvenebilirdi.

Bu arada Sir Basil devam etti, "Lord Langley, savaş bitti. Bunun farkına varsanız iyi olur."

"Savaş asla bitmez."

"Belki de," diye onayladı diğer adam. "Ama benim tavsiyem-" "Evet?"

"Ölü kal."

"Ölü kalmak mı?" Langley başını salladı. "Hayır. Hayatımın son yirmi beş yılını kralın hizmetine verdim ve eve dönmek istiyorum. Adımın temize çıkmasını istiyorum." Tabancayı aldı ve doğrudan Sör Basil'in gözlerinin içine baktı. "Hepsini, efendim. İstedğim bu."

"Benden ne beklediğinizi anlamıyorum-"

Tabancayı kurdu. "Anlıyorum. Ve bana, vurulmamdan önceki altı ay boyunca İstanbul, Napoli, Viyana, St. Petersburg ve Paris'ten gelen mesajlara erişim izni vereceksin ve sen-"

Sör Basil bir kahkaha patlattı. "Şaka yapıyorsunuz herhalde?" Langley tabancasını kaldırdı.

Baronet, "Hayır, öyle görünmüyor," diye mırıldandı. "Ama böyle bir talebin ne kadar yersiz olduğunu anlamalısınız. Bu raporlar gizlidir. Onları kesinlikle bilinen birine veremem."

Adamın hakkını yemeyelim, "hain" demekten kaçındı, muhtemelen bu yüzden rütbesi yükselmişti.

"-herhangi birine," diye bitirdi yumuşak bir şekilde. Bir kez daha tabancaya bakarak yavaşça ekledi, "Ama belki de bunu incelemesi için bir ajan atayabilirim. O zaman gözden kaçmış olabilecek herhangi bir tutarsızlık olup olmadığına bakın."

Kabul edilebilir bir şey değildi ama zamanının tükenmekte olduğunu göz önünde bulunduran Langley, "Kim?" diye sormak zorunda kaldı.

Sör Basil kaşlarını çatarak seçeneklerini değerlendirdi. "Hedges, belki."

"Hedges mi? O demmed aptal mı? Onun hala bir yol bulmasına şaşırdım. Whitehall'da günlük olarak."

Baronet'in dudaklarının ucundaki alaycı ifadeden, Langley'nin adam hakkındaki tahminine katıldığı anlaşılıyordu. "Sanırım başka birini bulabilirim.

...

Araba yavaşlamaya başlayınca ikisi de durakladı. Langley nerede olduklarını ölçmek için pencereden dışarı baktı -Sir Basil'in evinin bulunduğu sokağa son dönüşü yapmak üzereydiler- bu da zamanının tükendiği anlamına geliyordu.

En azından şimdilik.

"Hayatımı geri istiyorum," diye tekrarladı Langley, yüz hatlarını gizlemek için eşarbını geri çekerek. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş olan Langley, karanlıkta bile tehditkâr bir şekilde parlayan kendine özgü mavi gözleri dışında anında bir gölgeye dönüşmüştü.

Sör Basil başını sallayarak iç geçirdi. "İmkânsız, iyi adamım. Verdiğin şeyi geri alamazsın. Ayrıca tüm ofis senin bir hain olduğunu düşünüyor. Aksini kanıtlamak için çok uğraşacaksın."

Gaz lambalarının arasındaki karanlık bir noktadan geçerken arabadan inen Lord Langley omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve, "Bunu göreceğiz," dedi.

Bölüm 2

Bir adamın bir odaya nasıl girdiği, karakteri hakkında çok şey söyler.
Felicity Langley'e Dadısı Tasha'dan Tavsiyeler

Şimdi gece yarısını çoktan geçmişti, keskin ve ısırgan bir rüzgâr Londra'nın boş sokaklarında ıslık çalıyordu ve Lord Langley Brook Sokağı'nı çevreleyen evlerin arkasındaki ara sokakta gizlice ilerlerken paltosunun yakasını daha yukarı çekti. Dışarı çok soğuktu ama son iki haftayı bu şekilde geçirmiş, Thomas-William'dan içeri girmesinin güvenli olduğuna dair bir işaret gelene kadar akşamlarını gölgelerde geçirmişti.

Londra'ya bu şekilde döneceğini hiç düşünmemişti. Ara sokaklarda ve tavan aralarında saklanıyor, hayatta kalabilmek için görünmez oluyordu.

Ve bu gece mutfak penceresindeki lamba yanmıyordu ve sokağa garip bir durgunluk çökmüştü. Langley bir şeylerin ters gittiğini kendi botlarını tanır gibi biliyordu. Mutfak kapısı bile kilitliydi.

Sonra nedenini öğrendi.

"Keşfedildiniz." Gölgelelerin arasından Thomas-William öne çıktı, Fransızca aksanlı sözleri bir şövalyenin hizmetinde geçirdiği çocukluğundan kalmaydı. Bu, Thomas-William'ın eski işvereni ve Langley'ye bu iş hakkında bildiği her şeyi öğreten casus George Ellyson'ın adamı Paris'teki bir açık artırmada satın almasından önceydi.

"Keşfedildi mi? Kim tarafından?" Langley, orada kimsenin olmadığını bilmesine rağmen içgüdüsel olarak omzunun üzerinden bakarak sordu.

Thomas-William çok konuşkan biri değildi ve Ellyson'ın her zaman tercih ettiği o kısa ve öz ifadeyle cevap verdi. "Sevgilileriniz."

"Benim neyim?" Langley biraz kafası karışmış bir halde eve bir göz atarak sordu. Yıllardır bir kadınla birlikte olmamıştı ve kötü şöhretli fetihleri - *ton* ve Avrupa saraylarına dedikoduları yıllarca mutlu bir şekilde gevezelik ettirecek kadar yem verenler - hepsi Kıtada gerçekleşmişti, burada Londra'da değil.

Petersburg'un kuleli saraylarından Konstantinopolis'in minarelerine ve aradaki başkentlerin büyük bir kısmına kadar tüm eski metresleri mutlu bir şekilde kapandılar.

Sonra, zemin kattan çatı katına kadar alışılmadık bir şekilde aydınlık olan eve şöyle bir göz attı, sanki ... ile doluydu.

"Aman Tanrım, hayır!" diye inledi. Şeytanı bile hayal kırıklığına uğratacak kadar çok kez ölüme meydan okumayı başarmış olan Lord Langley, hiçbir erkeğin düşünmekten hoşlanmadığı bir korkuyla bocaladı. "Onlar" birden fazla anlamına geliyordu. Birkaç kişi gibi. Ve hepsi tek bir çatı altında.

Bir tırmığın en kötü kabusuydu.

"Şimdi ne halt edeceğim ben?" diye mırıldanarak şapkasını çıkardı ve elini saçlarında gezdirdi. "Gidecek hiçbir yerim kalmadı."

Thomas-William omzunun üzerinden eve baktı ve ürperdi. "Bayan Lucy için burada kalmayı kabul ettim ama artık olmaz. Bu grupla olmaz."

Langley o anda adamın ayaklarının dibindeki hırpalanmış valizi fark etti. "Hepsi bu kadar kötü."

Adam başını salladı. "En iyisi Clifton'ın taşradaki evinde bana katılman. Seni orada saklayabilirim."

Langley başını sallayarak, "Hayır," dedi. Bu aralarındaki eski bir tartışma olmaya başlamıştı. Thomas-William, baronun gözden düşmesinin suçlusunun kim olabileceği üzerinde çalışırken, gözden uzakta, saklı kalmasının en iyisi olduğunu düşünüyordu. "Saklanmakla işim bitti."

Thomas William, "Açık alana çıkarsan sadece kendini öldürtürsün," dedi. Daha çok tekrarlardı. "Burada, Londra'da olduğunu kimse gerçekten bilmediği sürece-"

Langley, "Sanırım artık çok geç," diye itiraf etti.

"Ne yaptın sen?"

"Bu gece eski bir arkadaşımı görmeye gittim." Thomas-William inledi. "Kimi?" "Brownie."

Yaşlı adam soran gözlerle baktı. "Ne yaptınız?"

Langley aceleyle, "Şimdi beni gördüğün an için hayıflanmaya başlamadan önce, sanırım söylediğinden daha fazlasını biliyor," dedi. "Ölmediğimi anladığında beti benzi attı. Bir de gözlerinin arasına bir tabanca soktum."

"Sanırım bunun yaygın bir yanıt olduğunu göreceksiniz," diye mırıldandı adam.

"Hayır, hayır, öyle değil. Bence korktu çünkü neden ihanete uğradığımı biliyor."

Thomas-William onu inceledi, sonra başını salladı. "Bilmemeniz çok kötü lordum. Aslanı kendi ininde yemlemekten daha iyi olurdu."

Bu tam da George Ellyson'ın söyleyeceği şeydi. Çünkü George her zaman bir plana sahip olmadan bir duruma dalınmaması gerektiğini söyleyip dururdu. Neyin peşinde olduğunu bilmeden.

Ama hiçbir şey hatırlamazken bunu yapmak oldukça zordu. Ve sorun da buydu. Langley Paris'teki o uğursuz gecede kafasına darbe aldığı anda, bu yara onun hafızasına da darbe vurmuştu.

Neden ihanete uğramıştı, ona kim ihanet etmişti ve Paris'te ne işi vardı, hepsi kaybolmuştu. Düşüncelerinde sadece parçalar ve dağınık parçalar, hiçbiri mantıklı olmayan görüntü parlamaları vardı.

"Ona sadece asıl görevin bittiğini görmesi için zaman verdiğinizizi düşündünüz mü?" Thomas-William kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu. "Ya da sadece seni açıkça hain ilan edip astırmak için bir sebep mi?"

"Oturup bekleyemem."

Thomas-William baronun tam da bunu yapmasını istemiş gibi baktı. Bekle. Çünkü onun davasını -gerçekten onların davasını- açığa çıkarmak ikisini de riske atıyordu.

"Ya doğruysa Thomas-William? Ya ben bir hainsem ve sadece hatırlamıyorsam?" Diğer adamın bu konuda ne düşündüğünü görmek için eski dostuna baktı, çünkü bu aylardır aklının bir köşesinde duran bir şeydi. Aslında yıllardır, Paris'te bir hapis hanede uyandığından beri.

"O zaman neden İngiltere'ye geri döndün?" diye sordu. "Neden zahmet ettin ki?"

Langley ona baktı. *Neden zahmet etmişti?* "Çünkü bu tamamen saçmalık! Ben bir-"

Thomas-William hafifçe güldü ve sonra onu sıkıca sırtından alkışladı. "Kesinlikle lordum. Siz hain değilsiniz. Ellyson size güvendi. Ben de size güveniyorum."

"Teşekkür ederim efendim," dedi hafifçe eğilerek.

Thomas-William utanmış bir ifadeyle, "Bu kadar yeter," dedi ona. "Artık gitme vaktimiz geldi." Valizini almak için eğildi. "Bayan Lucy için bile bu evde kalmayacağım. Çayırdaki bir geyik gibi açıkta durmaya niyetliysen kalmam." Kendi şakasına gülümsedi.

Langley, "Hadi ama eski dostum," diye kandırdı. "Hezimete uğrayabileceğin bir şeyi kaçırmak sana göre değil. Kaybetmeyi her zaman sevmişsindir."

Adam omzunun üzerinden arkasındaki eve baktı ve başını salladı. "Bayan Tia ile kâğıt oynama şansımız daha yüksek."

O kadar kötü, ha? Langley tekrar eve baktı, perdelerin önünde bir alay geçidi gibi ileri geri giden figürlerin gölgeleri vardı. Tanrım, içeride kaç kişi olabilirlerdi?

Ve sanki düşüncelerini okumuş gibi Thomas-William ona şöyle dedi.

"Dört." "Dört mü?" Langley'nin bakışları daraldı. "Hangileri?"

"Bir Rus-"

"Tasha?" diye mırıldandı.

Thomas-William başını salladı. "Bir İtalyan-"

"Lucia?" Langley tekrar eve baktı. Ateşli İtalyan kontesi ile acımasız Rus metresi mi? Tanrım, evin henüz alevler içinde olmamasına ve Londra'nın etraflarında yanmamasına çok şaşırmıştı.

"Köpeği olan bir kontes-"

"Brigid," dedi, tüyleri diken diken olmuştu. Eğer onu öldürebilecek biri varsa, Brigid'den başkasına bakmazdı; çünkü kadın ölümcül olduğu kadar güzeldi de.

"Ve öfkeli bir margravine," dedi Thomas-William.

"Wilhelmenia mı?" Langley, atalarının fetih ve yağma geleneğini takip etmiyorsa, kadının Avrupa'nın kendi köşesinden ayrıldığını hayal bile edemiyordu. *Aziz George, eğer durum buysa hepsini kurtar.*

Elinor Sterling ve küçük kız kardeşi Tia evde yaşarken gizlice girip çıkmak yeterince zor olmuştu, ama şimdi? Neredeyse imkânsız olacaktı.

Dikkatli planlamasına rağmen, Tia onu evinden bir hafta sonra yakalamıştı. Gece yarısı gizlice mutfağa inmiş ve onu Thomas-William'la kâğıt oynarken bulmuştu. Onu yalanlarla geçiştirmeye çalışmışlardı ama Tia soğukkanlılıkla masadaki yabancıya bakmış, onu bir beyefendi ve belli ki bir casus olarak ilan etmiş, sonra da *vingt-et-un* oyununa dalmış, ikisini de bir güzel dövdükten sonra, "Tavan arasında yaşıyor olman umurumda değil ama Minerva'nın öğrenmesine izin vermesen iyi olur," diyerek tekrar yatağına dönmüştü.

Langley'nin şansına, diğer hizmetkârlar da Tia gibiydi ve Thomas-William'ın tavan arasındaki gizemli misafirine pek aldırış etmemişlerdi. Onun bakımı ve idamesi ile ilgili bir iş olmadığı sürece, bu onlar için önemli değildi.

Ancak baron, evin kalan tek hanımının cömertliklerini paylaşmayacağından şüpheleniyordu.

Düzgün ve katı Minerva Sterling, Thomas-William'ın ona anlattığına göre, büyük olasılıkla peşine bir av köpeği takacaktı. Eğer köpeği olsaydı. Neyse ki yoktu. Ama Thomas-William bir keresinde onun tabancasını çaldığına dair bir şeyler mırıldanmıştı.

Langley yine de onun penceresine, kanalizasyon borusunun yanındaki köşeye baktı. Oda karanlık ve hareketsizdi, bu da ona ya çok önceden yatağını aradığını ya da akşam için dışarıda olduğunu söylüyordu.

"Neden onları kovmadı?" diye sordu. Thomas-William'ın kadın hakkında söylediklerine bakılırsa, Minerva Sterling'in bir sürü aptala seve seve katlandığını düşünemiyordu.

Thomas-William'ın cevabı, bayanın denediğini ve başarısız olduğunu çok açık bir şekilde söyleyen kalkık bir kaç oldu.

Langley başını salladı. "Bu dördünü, sığınmış oldukları kaleyi terk etmeye ikna etmek için muhtemelen kralın en iyi denizcilerinden oluşan bir alay, özel bir grup topçu ve yakınlarda bir ipek satışı gerekirdi."

"Ve senin buralarda olduğunu biliyorlar," diye homurdandı diğer adam.

En kötüsü de buydu. Hayatta olduğunu biliyorlardı. Ve Londra'da olduğunu. Peki nasıl olmuştu da dördü birden bunu keşfetmiş ve onu köşeye sıkıştırmak için bu kadar yolu kat edecek kadar erken keşfetmişlerdi? Ve

Ya ihanetten suçlu olduğuna dair söylentilere, yalanlara inanmışlarsa ... hatırlayamadığı bir şeyden suçlu olduğuna ...

Belki de daha dikkatli davranmalı, Thomas-William'ı dinlemeliydi.

"Geliyor musun?" diye dürtükledi adam.

Langley soğuktan titreyerek mırıldandı, "Notlarımı almalıyım . . . kıyafetlerimi . . ."

"Onlardan birinin ... olabileceğini düşündünüz mü?" Thomas-William'ın sözleri yarıda kaldı ama varsayımını tamamlamak için fazla zekâyâ gerek yoktu.

Onun adil ödülünü kazandığını görmek isteyen kişi ...

Oh, evet, bu düşünce sarsılmış duyuları arasında çılgınca ilerlemişti. "Bu her şeyi karmaşıktırıyor," dedi daha çok kendi kendine.

Thomas-William sanki bu ifadenin altını çizmek istercesine yüksek sesle homurdandı. "Eşyaların bende, en azından giysilerin. Benimle kontun malikânesine gel. İlk gelgiti yakalarız."

Langley başını salladı. "Hayır, Londra'da kalacağım. Kırsalda saklanarak gerçeği asla öğrenemeyeceğim, adımları asla temize çıkaramayacağım."

"Keyfin bilir. Shoreditch'teki King's Barrel'ı deneyebilirsiniz. Ellyson şehre geldiğinde orayı tercih etmişti. Ondan bahsedersen ev sahibesi sana kredi verebilir." Bu Thomas-William'ın ona hiç parası olmadığını hatırlatmak için kullandığı çok ince bir yoldu. Lojman için parası yoktu, rüşvet için parası yoktu, işini çok daha kolaylaştıracak her şey vardı.

İşin kötü tarafı da buydu. Tavan arasına sakladığı bir avuç bozuk paradan başka parası yoktu. Thomas-William'ın da cebi dolgun değildi, tabii sonunda o hilekâr küçük sürtük Tia'dan son altı aylık maaşını geri almanın bir yolunu bulmadıysa.

Zaten herkes onun öldüğünü düşündüğünden, serveti kızları arasında paylaştırılmıştı. Felicity ve Tally'yi tehlikeli arayışına sürüklemek istemediği sürece, kullanabileceği hiçbir hesap yoktu. İşte tam da bu yüzden yıllar önce onları Bayan Emery'nin okuluna bırakmıştı. Onları güvende tutmak için. Düşmanlarından uzak tutmak için.

Saklanıyorum.

Tanrım, bu kelimedenden nefret ediyordu. Onu ara sokaklarda bırakıyor, geçici anılara tutunuyor ve gölgeleri kovalıyordu. Ya bu kadarsa? Hayatının geri kalanını böyle mi geçirecekti? Sadece ihanet skandalından, adının -leşinden bahsetmiyorum bile - sokaklarda sürüklenmesinden ve bunun kızları, onların itibarları için ne anlama geleceğinden kaçınmak için toplumun kenarlarında.

Langley yeniden titreyerek, sadece dar bir yatak ve Leydi Standon'ın tavan arasının soluk sıcaklığı için bile olsa, bu yarım hayatına olan sabrını kaybetti. Tanrı adına, bu işi bitirmesi gerekiyordu. Ama bunu yapmak için günlüğünü geri alması gerekiyordu, çünkü Paris'le ilgili hatırladığı çok az şeyle birlikte şüpheliler listesinin en üstünde bir isim vardı: Sör Basil Brownett.

Bunca zamandır hatırladığı iki şeyden biri buydu. Sör Basil'in adı ve onu Paris'te öldüren caninin karanlık profili.

O kadar tanıdık bir yüz ki, adamın kim olduğunu bildiğine yemin etti, keşke adamın yüz hatlarını seçebilseydi, onu daha önce nerede gördüğünü hatırlayabilseydi.

Hayır, bu gizemi çözene kadar adını temize çıkaramayacaktı, bu yüzden eve doğru ilerlemeye başladı. Ta ki Thomas-William onu dirseğinden yakalayıp durdurana kadar. "Delirdin mi sen? Oraya giremezsin."

"Notlarımı almalıyım. Paris'ten hatırlayabildiğim her şeyi topluyorum ve onları kaybetmeye cesaret edemiyorum." Aslında sahip olduğu tek şey, saçma sapan notlarla dolu bir günlüğe karalanmış Brownie hakkındaki şüpheleriydi.

Yine mutfak kapısına yöneldiğinde Thomas-William başını salladı. "O tarafa gidemezsin," dedi pencerelere doğru başını sallayarak.

Çünkü mutfakla çatı katı arasında beş kat merdiven vardı ve bunlardan herhangi biri misafir hizmetkârlardan biri tarafından kullanılabilirdi. Bayan Hutchinson aralarındaki bir yabancıyı umursamazken, Helga'nın hizmetçisi ya da Tasha'nın uşaklarından biri başka yöne bakmaya pek istekli olmayabilirdi.

Ne de olsa bunca yolu metreslerinin erkeğini bulması için gelmişlerdi.

Langley bir küfür mırıldandı, bunun üzerine Thomas-William kıkırdadı ve şöyle dedi,

"Görünüşe göre tavsiyemi yapmaktan başka seçeneğiniz yok. Benimle gel. Ellyson da böyle yapardı. Kendini açıkta bulman senin için pek iyi olmaz."

Langley, "Yakalanmaya niyetim yok," dedi. "Ellyson'ın bile denemeyeceği bir şeyi izleyin ve öğrenin."

Langley bahçe duvarı boyunca ilerledi, çünkü birinci kattaki salonun ışığı hâlâ yanıyordu. Omzunun üzerinden baktı ve Thomas-William'a sırtıttı. Şimdi adama Avrupa saraylarından bu kadar çok sırrı nasıl çalabildiğini göstermenin zamanı gelmişti. Ve Dışişleri Bakanlığı'ndaki yaygın kanaatin aksine, çeşitli devletlerin eşlerini ve metreslerini baştan çıkarma konusundaki hünerinin

Prensler, devlet bakanları ve yüksek rütbeli soylular, bunun daha çok bir kedi gibi sinsice dolaşabilmesiyle ilgisi vardı.

Kanalizasyon borusuna bir göz atıp mesafeyi ölçtü, bu mesafe oldukça fazlaydı ama yine de Lord Langley hiçbir zaman riskten kaçınmasıyla tanınmamıştı ve birkaç dakika sonra Astley'in ip cambazlarından birinin çevikliğiyle evin yan tarafına tırmanıyordu.

Şaşkın Thomas-William'a sırtarak yukarı doğru devam etti -Sessizce ve gizlice. Gerçekten de, eğer casus olmasaydı, Londra'nın en iyi hırsızı olarak başarılı olabilirdi. Ta ki eski boru şikâyet edercesine inleyip ellerinin altında titremeye başlayana kadar. Omurgasından aşağı bir panik dalgası aktı ve soğuk metal ciddi bir şekilde titremeye ve sallanmaya başladığında kendi kabadayılığına lanet etti.

Bilmesi gerekirdi. Bu evin çoğu bakımsızdı. Gider borusu neden farklı olsun ki?

Ama işte buradaydı, yolun yarısındaydı, seçeneklerini bir an içinde tartmak zorundaydı ve öyle de yaptı, tam boru yerinden çıkıp aşağıdaki zemine çarparken, en yakın pencerenin geniş çıkıntısına bir sıçrama yaptı.

Taş işçiliğine tutunan Langley nefesini tutarak bir alarm sesi bekledi.

Altında, Thomas-William gölgelerin arasına karışmıştı, şimdi görünmüyordu, sanki o da ne tür bir sonuç çıkacağını görmek için bekliyordu.

Bundan sonra.

Ama şansın bir mucizesi olarak ev sessiz kaldı, tek bir ruh bile kıpırdamadı. Thomas-William saklandığı yerden çıktı ve Langley'ye baktı. Sonra sanki asıl felaket henüz gelmemiş gibi başını salladı.

Gerçekten de Langley'nin sığınağı pek öyle sayılmazdı. Artık tek seçeneği pencerenin açıldığı odaya tırmanmaktı.

Tam olarak Leydi Standon'ın odası.

Langley içerideki zifiri karanlık yatak odasına bakarak, Paris'te kalmasının daha iyi olup olmayacağını merak etti.

Unvanı olmadan. Adı olmadan.

Hayır, bu asla olmazdı. Brownie'ye de söylediği gibi, asla pes etmeyecekti. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve pencereyi olabildiğince sessizce açıp Leydi Standon'ın odasına girmeden önce yavaşça dışarı verdi.

Geceyi onun çıkıntısında geçirebilecek gibi değildi.

Gözlerini kırptırdı, yönünü bulabilmek için odadaki herhangi bir şeyi ayırt etmeye çalıştı ve kapıyı bulacağını umduğu yere doğru belli belirsiz bir adım attı.

Onun yerine yatağa takıldı ve kadının üzerine düştü.

Minerva, istenmeyen misafirlerinin ve onların sevgilisi Lord Langley'nin rüyalarıyla dolu huzursuz bir uykuya dalmıştı.

Kadınların hepsi gün gibi ortadayken ve rüyalarında hiç de hoş karşılanmazken, Lord Langley gölgelerde kalmıştı; tam olarak göremediği bir figür, kedi zarafetiyle hareket eden ve onu yaklaştırmaya ikna eden bir adam.

Minerva, hayali uçuşu aynı derecede gölgeli bir figürün üzerine düşmesiyle kesintiye uğrayana kadar bir o yana bir bu yana dönüp durdu.

Adamın vücudu -erkek olduğuna şüphe yoktu- kadının vücudunu kapladı ve onu yatağının derinliklerine sıkıştırdı. Adamın ellerinden biri tam göğsünün üzerine düşmüştü.

"Aaaah," diye haykırmaya başladı yukarı doğru fırlamak için mücadele ederken, ama adam sert bir eliyle ağzını kapatarak çığlığını susturdu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi ona derin ve zengin bir sesle. "Sana zarar vermek için burada değilim."

Adamın verdiği güvenceler onu çırpınmaktan alıkoymadı ama boşunaydı, çünkü kolları örtünün altında sıkışmıştı ve adam onu tamamen kıstırmıştı.

Uzun boyu, her yerde varmış gibi görünen kaslarıyla kaplıydı.

Keşke bu gece Thomas-William'ın tabancalarından birini sakladığı komodine ulaşabilseydi.

Ne de olsa evi yabancılarla doluydu ve şimdi bir de hırsız varmış gibi görünüyordu.

"Gerçekten leydim, size zarar vermeyeceğim, bana inanmalısınız," diye devam etti, eli hâlâ kadının ağzını kapatıyordu. Yalvarışında kültürlü bir hava vardı, sanki İngilizce anadili olalı uzun zaman olmuş gibi sözlerini renklendiriyordu.

Eve gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Minerva'nın kirpikleri kırpışırken karanlıkta adamın yüz hatlarına dair bir ipucu bulmaya, bu adamda paniğini yatıştırabilecek bir şeyler aramaya çalıştı.

Derken düşesin Felicity'den aldığı mektuptaki kelimeler sarsılan hislerinde yankılandı.

Babamdan haber alırsanız, Londra'ya dönmesi için onu yönlendirirseniz çok minnettar olurum. Döndüğünde de benim evime sığınmasını tavsiye edin.

Brook Sokağı'ndaki ev. Yedi numara.

"Ben kötü biri değilim. Ama sessiz olmanız için size yalvarmak zorundayım."

Lord Langley?

Saçma! dedi kendi kendine. Saygın bir İngiliz diplomat, sıradan bir hırsız gibi onun yatak odasına gizlice girerek ne yapıyor olabilirdi ki?

Tekrar gözlerini kırıştırdı ve bu kez loş ay ışığında adamın yüzünü seçebildi - yakışıklı Romalı yüz hatlarını, çenesindeki yarığı ve dudaklarının zengin kıvrımlarını. Adamın aristokrat yüz hatları onu şok etmişti, çünkü bu kadar yakışıklı bir adamla karşılaşmayı beklemiyordu, hele de yatağında.

Sonra birdenbire geçen gün Lucy ve Elinor'a yaptığı açıklamayı duydu, şimdi kehanete benzer bir şey gibi gelen sözler.

Onunla evlenmem için bir erkeğin gökyüzünden yatak odama düşmesi gerekecek.

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu nereden bilebilirdi ki? Çünkü penceresi açıktı ve adam buradaydı.

Her zaman evlenmeyi hayal ettiği türden bir adam. Sonsuza kadar mutlu olma hayalleri babasının entrikaları ve Philip Sterling'le zorla evlendirilmesiyle suya düşmeden çok önce.

Oh, ne saçmalık! Mükemmel yakışıklı kocaların gökten zembille indiğine inanmayacak kadar pratik zekâlıydı.

Hayır, mantığına tutunmak ve gecenin bir yarısı bir hanımefendinin yatak odasına girenlerin akıllarında başka şeyler olduğunu fark etmek daha iyiydi.

Yine de, nedeni ne olursa olsun, bu adam ilk inişi ve elini ağzının üzerinde tutması dışında onu henüz taciz etmemişti.

"Lütfen, bir skandala neden olmak istemiyorum-" diye fısıldadı.

O zaman yatak odamda ne arıyorsun, seni sefil yaratık?

"-Ben sadece eşyalarımı almaya geldim ve sonra gideceğim. Eğer kapı kilitli olmasaydı ..."

Eşyalarını almak mı? Yani, onun evinde miydiler? "Biliyorum inanması zor olabilir-"

İmkansız desek daha doğru olur. Evinde bir erkek yaşasaydı bunu bilemez miydi? Kesinlikle çalışanlardan biri bir şeyler söylardı.

...

Belki de gerçek bir asa, diye kabul etti.

"şimdi elimi ağızından çekeceğim," diyordu, parmaklarını yavaşça çekerken bile, "ama sadece bir daha yapmayacağına söz verirsen."
."

Sesinde öylesine baştan çıkarıcı bir sükûnet vardı ki, öylesine derin ve baştan ıkarıcıydı ki, neredeyse onun kendisine zarar vermek için orada olmadığına inanacaktı. Hatta kendini aptal bir ahmak gibi onun isteğini onaylarcasına başını sallarken buldu.

O ne yapıyordu? Bunların hepsi delilikti, bu adam da öyle.

Adamın eli ağızından kaydığı anda çığlık attı. Kanlı cinayet.

Ve aynı hızla eli yorganın altından çıktı ve komodinin üzerinden Thomas-William'ın tabancasını kaptı.

Geriye doğru çekilirken bile onu ileri itti, dizlerini duvarla çevrili bir kale gibi önüne sıkıştırdı, zavallı abluka olsalar da şimdilik yeterliydi.

Artık üstünlüğü ele geçirmişti.

Birkaç yudum hava aldıktan sonra kararsız bir sesle, "Ateş etmeyeceğimi sanmayın," dedi.

"Leydim, sizi tanıdığım kadarıyla, henüz tanımadığınıza şaşırdım."

"Ateş edeceğim," dedi Leydi Standon, tabanca elinde haince titriyordu. "Ateş etmediğime emin ol."

Langley uzandı ve tek bir parmağıyla namluyu sabitledi. "Eğer mecbursan, iyi bir atış yap. Bütün bu sallantılar beni geriyor."

Evin her yerinden ayak sesleri duyuluyordu -meraklı ve temkinli- onun çığlık çığlığa bağırmasının kendi hayatlarına değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyorlardı.

Görünüşe göre öyleydiler, çünkü şimdi ayak sesleri merdivenlerde ve koridordaydı ve salondaki mumlar yakılıp alarının kaynağı sinsice aranmaya başlandığında kapının altından bir ışık sızmaya başladı.

"Odasındaymış!" dedi derin ve ciddi sesli bir kadın. Langley irkildi.

Helga!

Yani doğruydı. Geçmiş artık kapısının önündeydi.

Daha doğrusu Leydi Standon'inkine. "Evet, lütfen, buraya!" diye seslendi. "Saldırıya uğradım."

Adam kızgınlıktan çok eğlenerek ona baktı. "Gerçekten mi? Saldırıya mı uğradın? Bulabildiğinizin en iyisi bu mu?"

Kapının mandalı tıkırdadı ama kapalı kaldı.

"Ah, canım!" Leydi Standon söyledi. "Kilitli." Sonra da ona bakma cüretini gösterdi. "Sakıncası var mı?"

"Neye dikkat edeyim?" Kadının ne sorduğunu çok iyi biliyordu ama bunu onun için kolaylaştıracak değildi. Eğer sözünü tutmuş ve bir balık karısı gibi çığlık atmamış olsaydı, bu karmaşanın içinde olmayacaktı. Ne de o.

"Kapıyı aç," dedi tabancayı kapıya doğru sallayarak. "Korkarım kilitli."

"Kilitli mi?" Langley bir ona bir de ona bakıp gülümsedi. "Ne kadar uygunsuz." Daha önce kapısını sürgüyle kilitleme düşüncesi şimdi ona biraz zaman kazandırıyor, odanın dışında kalabalık artarken bile Almanca ve İtalyanca soruların yanı sıra Helga'nın sert cevaplarını da duyabiliyordu.

"Çekil yolumdan," diye seslenen boğucu bir ses duydu, ardından kapı kararlı bir şekilde çalındı. "Sevgilim! Sen misin? Bu kapıyı hemen kıracağım!"

Langley yine irkildi. Tasha! Onu kurtarmayı Rus sevgilisine bırakmıştı. Peki ya öfkeli kocası kapıyı yumruklayıp birçok sevgilisinden birini tehdit ederken kaç kez kapının diğer tarafında kalmıştı?

"O zaman siz o musunuz? Lord Langley?" diye sordu yanındaki kadın, koridorda yükselen coşkunun zerresini bile duymadan. Aslında sesi oldukça kırılgan geliyordu.

Hafifçe eğildi. "Hizmetinizdeyim leydim."

"Hizmetinizi istemedim," diye karşılık verdi.

Evet, kesinlikle karşılama partisinden biri değil. "O harpiller sirkini kızımın evine davet etmeni ben istemedim."

"Benim evim," diye düzeltti. "Sen de davet edilmemiştin." "Davetli değil miydin?" Bir şey arıyormuş gibi ceketini sıvazladı. "Ben "Davetiyeimin buralarda bir yerde olduğuna inanıyorum."

Cazibesi hanımefendinin gözünden kaçmamıştı, çünkü cevabı kara kaşlarını kısıp gözlerinin üzerinde kavislendirmek oldu.

Bir an için kendini onların ne renk olduğunu merak ederken buldu. Mavi mi? Fındık kahvesi mi? Yeşil mi?

Salondaki gürültü ikisinin de dikkatini tekrar kapıya çekti, menteşeler - dışarıdaki tahliye borusunun aksine- kendi kendilerini tutarak yüksek sesle tıkırdıyordu. "Çok hoşgörölü bir ev sahibesi olduğunuzu söylemeliyim," dedi adam koltuktan kalkarken.

"Bir güve gibi misafir çekiyor gibisin."

"Keşke hepiniz bu kadar kolay ezilebilseydiniz," diye cevap verdi, kendisi de ayağa kalkıp onunla yüzleşirken.

Tasha, "Zavallı, sevgilim Langley, orada *onunla* kalmana gerek yok," diye mırıldandı. "Benimle buraya gel. Seni çok özledim." Tırnakların yavaşça çizilmesi kapıya doğru ilerledi.

"Benim Langley'im onunla mı? Delirdin mi sen?" Bunu söyleyen her zamanki ateşli İtalyan düşesi Lucia'ydı. Tabii ki, hayatı boyunca Napoli'nin en sevilen ve imrenilen mücevheri olarak yaşadığı için, başka herhangi birinin kendisiyle rekabet ettiğini düşünmezdi. "O bir hiç, bir fareden başka bir şey değil. Sanki *böyle* bir şey istermiş gibi."

"Bir fare!" Leydi Standon doğruldu. "Bununla ne demek istiyor?"

"Senin benim sevgime layık olmadığını düşünüyor," dedi adam, önce kapıya sonra da pencereye bakarak. Yerden iki kat yüksekteydi, bu da atlamaya kalkarsa büyük olasılıkla en az bir uzvunu kıracağı anlamına geliyordu.

"Onu sakladığımı biliyordum!" Brigid diğerlerine açıkladı.

Bu Leydi Standon'ı topuklarının üzerinde döndürdü. "Ben değilim!" dedi onlara kapıdan.

"Bah! İngilizler ve onların tüm yüksek ve güçlü ahlakları!" Helga'nın sesi iyi geliyordu. "Biri mızrak, balta ya da kargı getirebilir mi? Bu kapıyı kendim kıracağım!"

"Bir kargı mı?" Leydi Standon haykırdı. "Oh, evet, sabah odasında onlardan birkaç tane var." Kadın ona doğru baktı. "Beni ne tür bir hanımefendi sanıyor acaba?"

Langley sırtıttı. "Sanırım Margravine'in böyle şeylere ayrılmış koca bir odası var."

Evin hanımından kaba bir homurtu geldi, ama Helga'nın hazırda keskin silah koleksiyonu olmasından mı yoksa sadece böyle kadınları tanıdığından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

O da sormadı.

Bu arada, kapının diğer tarafında, düşman açıkça sabırsızlanıyordu, çünkü Tasha uşaklarından birini çağırmaya başladı - büyük olasılıkla bir balta ile margravine güvenmiyordu. Ve eğer paslı Rusçası doğruysa, prenses durumu "büyük bir ahlaki zorunluluk meselesi" olarak adlandırıyordu. Leydi Standon'ın tehlikedeki itibarını kurtarmak için bu yaygarayı kopardığından da şüphelenmiyordu.

Gafil ev sahibesi tabancasıyla onu dürterek, "Bu berbat bir şey!" dedi. "Odamdan çık!"

"Madam, eğer o kapıyı açarsam mahvolurum."

"O zaman geldiğiniz yoldan geri dönün," dedi pencereyi göstererek.

"İnanın bana, bunu düşündüm." Şimdilik merdivenlerde çok gürültülü bir bot sesi duyuluyordu. Anlaşılan Tasha hâlâ birkaç yakışıklı Kazak bulundurmayı tercih ediyordu.

"Şey-" Leydi Standon'ın ayağı yere vurdu ve tabanca inatla ona doğrultulmuş halde kaldı.

"Yukarı çıkarken tahliye borusu kırıldı. Tek çıkış yolu atlamak."

Kenara çekildi. "Seni durduruyor gibi mi görünüyorum?"

"Bu yükseklikte boynumu kırarım," dedi elleri iki yanında yumruklarırken. Hanımefendi, onun şanlı hayatını bahçesinde kırık kemik yığınları içinde sonlandırması ihtimalinden o kadar da dehşete düşmüş görünmüyordu.

Gerçekten de hizmetkârların neden Thomas ve onun hakkında mırıldandıklarını anlayabiliyordu; onun adı her geçtiğinde William'ın gözlerinde o gergin seğirme oluyordu.

Onunla işi de bitmemişti. "Yani sadece evime zarar vermekle kalmadınız, şimdi de itibarıma mı zarar vereceksiniz? Ben saygıdeğer bir dulum."

Ona sırtıttı. "Zamanında pek çok saygıdeğer dul tanıdım." "Ben öyle bir kadın değilim!"

"Görünüşe göre değil," diye cevap verdi, bir kez daha pencereye bakarak. "Derhal gitmenizi talep ediyorum!" diye ısrar etti.

Yüce Tanrım! Thomas William'ın iddia ettiği gibi her santiminde otoriter bir muslin parçasıydı. Ve üstünlüğüyle tam bir İngiliz'di.

Ne kadar üzülse de Langley biraz büyülendiğini itiraf etmek zorundaydı.

Oldukça iğrenç bir şekilde devam etti. "Lord Langley, skandaldan nefret ettiğimi bilmenizi isterim! Ne de senin ... senin ... senin adı, kabadayı yöntemlerine ortak olacağım!"

"Ruffian?" Küçümsemesinin "sıradan" kısmını görmezden geldi. "Bu kapının dışındaki hanımlar muhtemelen karakterimin böyle tanımlanmasına karşı çıkarlardı."

Cevap olarak homurdandı. Görünüşe göre onları da en az onun "kabadayı" eğilimleri kadar hor görüyordu. "O zaman kapıyı açıp onları bu konuda düzeltereğim."

"Oh, hayır yapmayacaksın," dedi ona, yolunu keserek. "Ateş edeceğim," diye uyardı.

"Lütfen yap," diye teklif etti. "O ipek giysili kurtlar tarafından lime lime edilmektense, benim güzel idam mangam olmanız daha iyi." Kapıya doğru bilmiş bir bakış fırlattı.

Sanki iyi bir öneriymiş gibi onun sözlerini değerlendiriyor gibiydi. Ama sonunda kapıdan uzaklaştı ve ona kötücül bir bakış fırlattı. "Bunu bir taviz olarak düşünme," dedi, "çünkü arbedede parçalanacak tek kişinin sen olacağına o kadar da ikna olmadım."

Akıllı fingirdek.

"O halde sevgili Leydi Standon, iş o noktaya gelirse pencereden uzak durun. Tasha'nın ilk kocasından açık bir kanat sayesinde kurtulduğuna inanıyorum."

Menteşelerden bir tıkırtı daha gelirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu kez kapı protesto edercesine inledi ve neredeyse açılmaya hazır görünüyordu. Tasha'nın uşağı büyük olasılıkla gelmişti. "Eğer saygıdeğer bir beyefendi olsaydın, o ... o ..." Tabancasını kapıya doğru salladı, bir yandan da kapının ardındaki kadın sürüsünü tarif edecek kelimeleri arıyordu.

"Misafir mi?" diye sordu, topuklarının üzerinde sallanırken ona sırtarak. Neden bundan zevk alıyordu ki? Yaratıcısıyla ya da en azından bir daha karşılaşmak istediği son dört kadınla tanışmak üzereydi ve tek yapabildiği bu kadınla dalga geçmekti.

Öfkeli, tamamen düzgün ve namuslu bir İngiliz markizi.

Tanrım, İngiltere'yi özlemişti.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu hiç de komik değil," dedi ona kapısı yeniden titrerken. "Ve şimdi benim kapım da mahvolacak."

"Kendin açabilirsin," dedi kenara çekilerek. "Ve daha önce önerdiğim gibi beni kurtlara yem edersin."

"İstemediğimi sanmayın, ama o kapı açıldığı anda mahvolurum." Odanın ortasında düz beyaz gece elbisesi içinde dururken, saçları bir omzunun üzerinden kalın bir örgü halinde dökülürken, elinde tabancasıyla eğlenceli bir şekilde vahşi görünüyordu. Ne yazık ki hava, gözlerinin rengini, saçlarının tonunu ve o çirkin, hacimli gece elbisesinin altındaki kıvrımlarının gerçek hatlarını seçemeyecek kadar karanlıktı.

Tanrım, pazen miydi? O gittiğinden beri İngiltere'ye ne olmuştu da kadınlarını fanilaya büründürüyorlardı?

Bu, Fransızları devirmenin en yıkıcı sonuçlarından biri olsa gerek.

Ve İngiliz alçakgönüllülüğü bir yana, başka bir noktaya değindi. "Leydi Standon, saygınlığa çok fazla değer veriyorsunuz. İnanın bana, insana nadiren hatırlanmaya değer bir mezar yazısı bırakır."

"Seninkini çok iyi hayal edebiliyorum!"

Sırıttı ve daha yakına eğildi. "Şimdi yapabilir misin?"

"Ah!" diye mırıldandı ve ondan uzaklaştı. "Saygıdeğer bir adam olsaydın bunların hiçbiri olmazdı. Unvanınıza sadık olsaydınız."

Langley gözlerini kapadı ve ürperdi. "Ne önereceğinizi tahmin edeyim: Bir eş almamı ve ömrümün geri kalanını taşrada geçirmemi. Bu sıkıcı ihtimal beni saygın biri yapar mı?"

"Eğer seni ve senin ...'nı elde etmek için gereken buysa." "Eski dadılar mı?" diye teklif etti.

"Yoldaşlar," diye düzeltti, "ve evet, hepinizi evimden çıkarmak için gereken buysa, o zaman lütfen bir eş alın. Evimin muhtemel ve aşırı istekli adaylarla dolup taşıdığını söyleyebilirim."

Langley durakladı, Thomas-William'ın homurdanan şikâyetlerine karışan önerisi yüzünden tüyleri diken diken oldu.

Saklanmak . . . Açıkta . . . Bir eş al . . .

Kapı tekrar titredi ve planını uygulamak için ancak yeterli zamanı olduğunu fark etti. Ama ceketini silkmekle başlayarak planını uygulamaya koyacaktı.

Leydi Standon ona bön bön baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Tavsiyene uyuyorum." Ceketini bir yöne doğru savurarak bir eliyle kravatını çıkardı, diğer eliyle de yeleğinin düğmelerini açtı.

Ona açık bir dehşetle baktı. "Sen delisin! Sana soyunmanı hiç söylemedim!" Sonra sesinin yükseldiğini fark ederek nefesini tuttu ve ses tonunu alçalttı.

Kravatını ve yeleğini de yığına ekledikten sonra gömleğini biraz açtı ve odanın öbür ucuna doğru ilerleyerek onu kollarının arasına aldı. "Hayır, yapmadın."

Gafil avlanan kadının elindeki tabanca düştü. Sonra Leydi Standon çırpınmaya başladı, yumrukları adamın göğsünü dövüyordu. "Ben de sana kesinlikle bana saldırmanı söylemedim!"

"Hayır, madam, yapmadınız."

Gürültülü bir çarpışmayla menteşeler son iniltilerini çıkardı. Bir iyi vuruş daha ve- "O zaman ne yapıyorsun?" diye soludu, bir saniyeliğine sakinleşmişti. "Tam olarak bana yapmamı söylediğin şeyi. Bir eş alıyorum."

Ve kapı kırılarak açıldığında, teklifini bir öpücükle mühürledi.

Bölüm 3

Bir erkek ancak iyice köşeye sıkıştığında evlenme teklif eder.
Dadı Lucia'dan Felicity Langley'e Tavsiyeler

Minerva, Langley'nin dudakları dudaklarını yakalayana ve kolları ona sıkıca sarılana kadar ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun tuzağından kaçış yoktu; açıkçası kadın şeytan gibi çabalıyordu. Adamın omuzlarındaki ellerini yumruk yapıp adama vuruyordu ama nafiye, çünkü alçak herif onu tam istediği yere getirmişti.

Kapı, özenle sahnelediği tabloyu ortaya çıkarmak için açıldığında toplu bir soluk yükseldi. Sınır tanımayan baştan çıkarmanın mükemmel bir sahnesi; dudakları onunkileri kaplıyor, elleri onu çelik gibi kavıyor, vücudunun hoyrat hatları onunkilerle sarmaş dolaş oluyordu.

Sanki tüm ev halkının tutkularına tanık olması umurlarında değilmiş gibi.

Minerva kurtulmaya çalıştığında, sırtını eğerek aldatmacasına bir yenisini ekledi, böylece vücudu Minerva'ninkine doğru eğildi ve herkese Minerva'yı yiyip bitiriyormuş gibi göründü, çünkü gerçekte öyleydi - elleri Minerva'nın sırtında, omurgası boyunca dolaşıyor, onunla alay ediyor, ona dokunuyor, sanki ona doyamıyormuş gibi ... bu da Minerva'nın çırpınışlarını daha çok ... gibi gösteriyordu.

Tanrım, nasıl görüldüğünü düşünmek istemiyordu, gerçekte nasıl hissettiğiyle ilgili daha fazla endişe duyarken değil.

Her ne kadar şok edici olsa da, "lezzetli işkence" kelimeleri kelime dağarcığında yeni bir yer bulmuş gibiydi.

"Langley! Ona ne yapıyorsun?" Dadı Lucia dehşet dolu bir çığlığa dönüşen yüksek perdeli bir sesle konuştu.

Minerva'nın sormak istediği soru buydu -yani eğer sorabilseydi- ama o anda dudakları meşguldü ve ne yazık ki nefes almakta zorlanıyordu.

Düşünmekte zorlanıyorum.

Çünkü bu sefil, işinin ehli çapkın, haince, baştan çıkarıcı ve etkileyici bir şekilde, bir maestronun kemanın üzerinde yayını gezdirmesi gibi, onun üzerinde ticaretini sürdürüyordu.

Ve evet, telleri titriyordu. Dinlemek, hareket etmek ve karşılık vermek için yalvaran bir müzikle titreşiyordu.

Nasıl yapamazdı ki? Göğüslerini göğsüne bastırmış, eli ... onu ... Tanrım, kışını avuçluyor ve dudakları, ah, o dudaklar, onunkini kemiriyor, ona açılması için alay ediyordu.

Onun baştan çıkarıcılığına teslim ol.

Pes etmek mi? Buz gibi Leydi Standon lakabını boşuna almamıştı. Philip Sterling'in ölümü onu evlilik bağlarından kurtardığından beri, son on bir yıl boyunca kendisine doğru gelen her ne idüğü belirsiz adamın isteklerini savuşturmuş, savuşturmuş ve bastırmıştı. Yıllarca lekesiz itibarını koruyan bu adam, en ufak bir flört imasında bile bulunmadan savunmasını aşınca bir anda yok olmuştu.

Bu yüzden, son bir protesto notası yükseltmeyi düşünürken bile - kötü şöhretli erkekliğine bir diz- beklenmedik bir şey oldu.

Minerva böyle şeylerin olabileceğini hiç düşünmemişti. En azından onun için.

Onu yakaladığı gibi aceleyle, sıkıca tuttuğu gibi, dudakları onunkilere ününü yalanlayan bir şefkatle, bir hürmetle dokundu. Onu yiyip bitirmiyor, onunla alay ediyordu. Onu baştan çıkarıyordu. Tadına bakıyordu. Yavaşça, kasıtlı olarak. Güçlü dudakları onunkileri kaplıyor, üzerinde mırıldanıyordu ama söyledikleri yabancı dilde bir fısıltı gibiydi. Ne söylendiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama birdenbire tercümeyle arzulamaya başladı.

Tüm kalbiyle arzuluyordu.

Ve bu farkındalık, ihtiyacın kıvılcımı içinde alevlendiğinde, tam da vücudundaki haince rızayı hissedebildiği anda, gözlerine bakabilecek kadar geri çekildi.

Ve orada gördüğü şey onu kızdırdı. Yaramazlığın o küstah ışığı ona parlıyordu. Sanki içinde sürmekte olan savaşı biliyordu... ve daha da kötüsü, onu kazanmaya başlamıştı.

"Özür dilerim, sevgilim," diye fısıldadı yüksek sesle. "Daha sonra bizim için yeterince zaman olacak."

Daha sonra. Bu sözcük, henüz gelmemiş tutkuların baş döndürücü vaadiyle mırıldandı.

Cehennem gibi, ona söyleyecekti, eğer adam onu tekrar ayağa kaldırmasaydı ve kendini sallanırken bulmasaydı, dizleri sanki evi aniden denize fırlatılmış gibi altından vuruyordu.

Bir fırtınanın ortasında. Kendini bağlayacak hiçbir şey olmadan. Yanındaki bu kaslı adam dışında.

Boğulmayı tercih ederim, diye sessizce söylendi, sendeleyerek birkaç adım geri gitti ve tuvalet masasına tutundu.

"Awch! *Schatzi!*" Dadı Helga, Brigid ve Lucia'yı dirsekleyerek geçerken bağırdı. "Sana ne oldu böyle, Langley'ciğim?"

... için ... " Burnu dehşet içinde kırışırken elleri Minerva'ya doğru çırpındı.

Dadı Lucia da geride kalmamak için telaşla öne çıktı. Zarif hanımefendi, safir mavisi ipekten, kıvrımlarını saran ve İtalyan kadının cömert cazibesinin neredeyse hiçbir şeyini "gizlemeyecek" kadar yumuşak bir elbise ve gecelik giymişti. Rengi dikkat çekmeye yetmediyse, sanki operaya katılacakmış gibi uyumlu bir kolye, kulak askıları ve bilezikler de takmıştı. "*Dolce cuore,*" diye mırıldandı. "Belli ki yolunuzu kaybetmişsiniz." Minerva'ya ve margravine'e alaycı bir homurtu fırlattı. "Şimdi, yardım etmek için buradayım."

"Sen mi?" Brigid güldü ve Knuddles'ı yere bıraktı. "Bak hayatım, bu Langley."

Knuddles, affenpinscher doğasına sadık kalarak, doğrudan Langley'e doğru yola koyuldu ve hemen dişlerini adamın çizmesinin topuğuna geçirerek metresinin iddiasını kanıtladı. Baronun kararlı bir şekilde ayağını sallaması bile küçük maymun suratlı köpeği yerinden oynatamadı.

"Brigid, durdur şu canavarı," diye mırıldandı, ayağını sallayarak ve topuğuna bağı inatçı küçük köpekle birlikte sallanarak.

Bu da kadına kimsenin almadığı bir davetiye vermişti ve kadın diğerlerinin arasından geçerek Langley'nin önünde durdu ve ona baştan çıkarıcı bir bakış attıktan sonra yavaşça, kasıtlı bir şekilde eğildi, böylece dekolteli gece elbisesi dışarı taşarak bakmak isteyen herkese göz kırpyordu.

Tamamen utanmazca! Minerva hanımefendinin küstah maskaralıkları karşısında donup kalmıştı ve öfkeli bakışları -neden öfkeli olduğundan emin değildi ama yine de her gece yatak odasında böyle bir sirk gösterisi olmuyordu- Langley'ninkilerle buluşmak için yükseldi, çünkü tüm bunların katalizörü oydu.

Ona kalırsa, hepsi ona sahip olabilirdi. Yatak odasında kavga çıkarma fikrinden pek hoşlanmasa da, eğer bu onların seyahatlerini hızlandıracaksa, biraz zarar görmeyi ve skandal çıkarmayı göze alabilirdi.

Yine de onu şaşırtacak şekilde, adam kadının sunduğı şeye bakmıyordu, onun yerine bakışları kadının üzerindeydi ve gözleri buluştuğunda, adam göz kırpmı cüretini gösterdi.

"Ah, teşekkür ederim," dedi çizmesi çözülürken. Hemen kadından uzaklaştı ve Minerva'ya yaklaştı. "İşte böyle, böylesi daha iyi."

Kimin için daha iyi? Minerva'nın bakış açısına göre bu onu sadece tehlikeye atıyordu, çünkü arka planda hâlâ Rus prensesi ve Kazak kuvvetleri hücumı geçmek için fırsat kolluyordu.

Ve kadının koyu sürmeli gözlerindeki dar ışıltıya bakılırsa, eninde sonunda suçlanacaklarını tahmin etmek zorundaydı.

Aman Tanrım! Hepsi böyle makyajlıydı; sanki bu adamın gelmesini bekliyorlarmış gibi pürüzlü, süslenmiş ve giyinmişlerdi. Onların yanında o, orkideler ve portakal çiçekleriyle dolu bir serada yalnız bir papatya gibiydi. Çökmekte olan bir haremdeki masum bir rahibe.

Onun evi harem mi? Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır.

"Dışarı!" Artık tek menteşeyle asılı duran kapısını işaret etti. "Hepiniz dışarı!"

Dadı Brigid köpeğini yere bıraktı ve elleri kalçalarına gitti. Bu sadece kadının tam tersini yapma konusundaki kararlılığını göstermekle kalmadı, aynı zamanda ona göğüslerini yukarı itmek ve neredeyse gece kıyafetinden çıkarmak için bir fırsat daha vermeyi başardı.

Gerçekten de, Kıta'da mantıklı pazen gecelikler yapmıyorlar mıydı? Langley, Minerva'nın yanına yaklaşarak, "Canım, buna gerek yok," dedi. Kolunu kızın beline dolayarak, onu asi bir bineğe sarılır gibi kendine doğru çekti. "Bize iyi dileklerini iletmeye geldiler."

Kadınların üzerine şüpheli bir sessizlik çöktü. Minerva da dahil.

Biz mi? Az önce "Biz" mi dedi? Kız ve erkek olarak mı?

Knuddles bile burnunu çekmeyi ve koklamayı bırakıp adama baktı.

"Ne demek istiyorsun?" Dadı Tasha talep etti. "Langley, bunu söylüyor olamazsın-"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Eve döndüm. Sevdığım kadınla evlenmek için." Minerva'ya bir kez daha sarıldı ve onu daha da yakınına çekti. "Adore," diye itiraf etti. "Geleceğin Leydi Langley'sini tanıştırma zevkini bana bahşedin."

Müstakbel Leydi Langley mi? Gerçekten demek istemedi.

Minerva da tıpkı diğerleri gibi ona bakakaldı - Tanrı aşkına, onu öpmeden hemen önce ne demişti?

Tam olarak bana yapmamı söylediğin şeyi. Bir eş almak.

Adamın kendisini kastettiğini anladığında elleri dudaklarına gitti.

Margravine kendi dilinde bir şeyler geveledikten sonra kendine hakim oldu ve hepsinin aklından geçen tek kelimeyi İngilizce olarak söylemeyi başardı. "Saçmalık!"

Evet, o bile bayana katılmak zorunda kaldı. *Gülünç*. Ve çirkin. Ve tamamen imkansız.

Onunla evlenmek mi? Almack'ın evinde çıplak yürümeyi tercih ederdi. Adamın elinden kurtuldu ve ona dik dik bakmak için döndü, bu bariz külhanbeyi herife alev alev yanan diğer dört adama kendi buyurgan bakışlarını da ekledi.

"Evli mi? Böyle biriyle mi?" Dadı Lucia başını savurdu, koyu kahverengi saçları zarif bir şekilde *dağınık* bir halde omuzlarına dökülüyordu.

Minerva kadına şöyle bir baktı ve bu saldırgan Napoliten baştan çıkarıcılığına karşı giderek artan kızgınlığıyla karışık bir kıskançlık duygusu hissetti. Gerçekten de böyle görünmenin Minerva'da olmayan bir sanatı ve yeteneği vardı.

Ben de istemem, dedi kendi kendine, eğer gecenin bir yarısı bayram pudingi gibi süslenip püslenmiş, hoplayıp zıplayan biri olsaydı.

"Gerçekten de, *schatzi*," dedi margravine, Minerva'nın pazen örtüsüne kendi sert bakışını göndererek, bir kaşını kaldırarak böyle bir kumaşın içinde ölü bulunmayacağını -kefeni için bile- söylemek istedi. "Bizi kızdırıyorsun, kesinlikle." Lucia'nın sinirini bozacak şekilde bir kez daha düşesin önüne geçti. "Bununla evlenmek mi? Bu imkansız! Onda ... hayır ... yok."

"Tutku," diye bitirdi Dadı Tasha rakibi için. Prenses sahnenin ortasına geçerek hamlesini yaptı. "Özü yok, ateşi yok. Sizi eğlendirecek kadar zekâsı da yok. Alınmayın Leydi Standon."

Minerva "Alınmadım" diyebilecek kadar görgülü olmak isterdi ama kendini fokur fokur kaynarken ve prensesin her şeyi yanlış anladığını düşündüren duyarsız ... alevli ... şey, tutkuyla doluyken buldu. Hepsini yanıyordu.

Dadı Lucia, "Bu kadar açıkken nasıl alınabilir ki," diye burnunu çekti. Diğerleri de sanki Minerva odada yokmuş gibi başlarını sallayarak onayladılar.

Parmakları alışılmadık bir şekilde yumruk haline gelirken bile derin bir nefes aldı. Büyükannesinin, babasının onu Standon Markisi'yle evlendirmekten asla kurtulamayacağı yönündeki alaylarının yankıları. Bir domuz kulağından ipek bir kese yapmaktan başka bir şey yapmamış olacaktı.

Langley, "Ama görünüş aldatıcıdır, hanımlar," diyordu. "Ve sizi temin ederim, Leydi Standon tüm bu niteliklere ve daha fazlasına sahip. Gelinim olmayı kabul ederek beni İngiltere'nin en mutlu erkeği yaptı."

Minerva'nın başı ona doğru döndü. Gelini mi? Bu adam deli miydi? Önce yatak odasına yuvarlanarak geldi ve şimdi de nişanlandıklarını mı düşünüyordu? Hayır, sadece deli değil. Tamamen deliydi.

Elinde fırsat varken onu pencereden dışarı itmeliydi. Ona seslenmek, bu yalanını ifşa etmek ve ardından onu bu ithal kurtlara mutlulukla yem etmek dudaklarının ucundaydı ama bir kez daha onu gafil avladı.

O orada öfkeyle durup planlar yaparken, adam yaklaştı ve elini onunkine doladı. Parmakları birbirine dolandığı anda çok tuhaf bir şey kıvılcımlandı, bir Leyden kavanozundan çıkmış gibi parmak uçlarından uzuvlarına doğru yayılan bir titreşim. Kendine engel olamadı, ona baktı.

Ve bir yangını ateşlemek için sadece bir kıvılcım gerektiğini keşfetti.

Mavi gözleri, daha az mantıklı bir kadını, sadece kendisi için böyle parıldadıklarına inandıracak yaramaz, hınzır bir ışıkla dans ediyordu.

Minerva, bir çift büyüleyici gözün, yakışıklı Romalı yüz hatlarının, taş gibi yontulmuş dudakların ve bir balonu şişirip dünyanın en uzak köşelerine gönderebilecek bir özgüven havasının etkisinde kalmayacak kadar mantıklı olduğunu düşünüyordu.

Adam elini kaldırıp başını eğerek çıplak parmaklarının ucuna bir öpücük kondururken bile kendi kendine, "*Hayır, bu onun salon numaralarından başka bir şey değil,*" dedi.

Dudakları ona dokunduğunda, o nadir ateş sanki nefesi için için yanan korları yeniden alevlendirmiş gibi yeniden yandı. Kadının dizleri titriyor ve anlamsız bir şekilde sarsılıyordu.

Dudakları bir kez daha onun üzerine fısıldadığında, sıcak, hararetli bir öpücük kolundan diğer uzuvlarına doğru aceleci dalgalar halinde titremeye yol açtığında nasıl yapamazlardı?

Diğer eli kızın beline dolandı, onu kavradı, daha yakına çekti, böylece kız onun tarafından kuşatıldı, korundu, arzulandı.

"Sevgilim, sevgili kızım," diye düşündü. "Korkarım sırrımız artık o değil. *sırrımız.*"

Eğer dik durmak için elinden geleni yapmasaydı, Knuddles'ın bile onayını alacak bir alay homurtusu çıkarabileceğine yemin edebilirdi. Ama Tanrı aşkına, bu adam iki kelimeyi, "sırrımız" kelimesini nasıl söyleyebilmiş ve parmaklarının daha önce yaptığı gibi aynı şehvetli alay ile omurgasından aşağı akmasına neden olmuştu.

"Onunla nişanlı olduğuna inanmamızı mı istiyorsun?" Dadı Helga, Minerva'nın başarmak istediği ve Langley'nin baştan çıkarıcı pençesinden kurtulduğunda başarabileceği her şeyi söyleyen kaba bir homurtu çıkarmayı başardı.

Ona yaptığı büyüden uzakta.

Dadı Lucia, "Haklı, *Cara,*" diye onayladı. "Buna inanmak imkânsız."

Rus yine o kasıtlı, kedi gibi hareket etti. "Evet, Hiçbirimiz aptal değiliz, sevgilim. Tüm *numaralarını* biliyoruz."

Minerva hanımefendinin sadece onun efsanevi diplomatik hünerlerini kastetmediğinden şüphelendi.

Knuddles, Dadı Brigid'in kollarındaki yerinden hırladı. Kadın parmaklarını küçük köpeğin başını çevreleyen siyah tüylerin üzerinde gezdirdi.

maymun gibi bir yüz. "Onu sevdiğini iddia ettiğin için gideceğimizi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"O zaman düğünümüze kalın ve kendi gözlerinizle görün," dedi onlara. "Israr ediyorum."

Lord Chudley, White's'ın küçük, özel salonlarından birinde sakın bir akşam geçirerek gazetesini okuyordu. Bedelia ve yeğenine bir suare, müzikal ya da öğleden sonra çay içerken gevezelik ettiği her neyse ona eşlik etmekten çok daha keyifliydi.

Tanrı onu korusun, karısını seviyordu ama Bedelia doğası gereği işgüzar biriydi, açık sözlülüğüyle bir Amerikan korsan filosunu topa tutabilecek türdendi.

Bu yüzden, zaman zaman "kulübünde kendisine son derece ihtiyaç duyulduğunu" çabuk öğrenmişti.

Ve iyi bir eş olduğu için anlayış gösterdi ve alınmadı.

Yine de, iki arkadaşın odaya girip fısıltıyla konuşmaya başlamasıyla soluklanması yarıda kesildi ve Chudley uyuyormuş gibi yapan kirpiklerinin arasından onları izledi. Yüksek arkalıklı sandalyesi hafifçe şömineye doğru çevrilmişti, bu yüzden çift onu hemen görmedi, yani odanın yeterince derinlerine gelene kadar.

"Sör Basil-" dedi içlerinden biri, Chudley'nin uzandığı yere doğru başını sallayarak, her haliyle uyuklayan yaşlı bir yiğit gibi görünüyordu.

"Boş ver onu," dedi Sör Basil. "Uyanık olsa bile, bu yaşta bir direk kadar sağır olduğunu söyleyebilirim."

Eğer Chudley daha kibirli bir tip olsaydı, bu genç yavruyu böyle bir küstahlık için görevlendirirdi.

Bir direk kadar sağır, gerçekten! O kadar yaşlı değildi ve dördüncü karısıyla yeni evlendiğini ve onu mutlu etmekte hiç zorlanmadığını düşünürsek, bir keçi kadar çevik olduğunu duyurmak isterdi - onun yaşında böyle bir şansı ancak dileyebilirlerdi.

Ama Chudley ilk yıllarını Dışişleri Bakanlığı'nda çalışarak geçirmemişti ki, kibrin ve erkekliğe duyulan yüce saygının bu dünyada yeri olmadığını bilsin.

Ayrıca eski ofiste olup bitenleri hâlâ takip ediyordu ve bu sonradan görme Sör Basil hakkında bir kez bile iyi bir şey söylendiğini duymamıştı. Chudley'nin de bu adamla arkadaşlık ettiğinden hiç şüphesi yoktu.

İkisi de Whitehall'da konuşmak istemedikleri bir şeyin içindeydiler.

Ve eğer durum buysa, merakı iştme duyusu ve yaşıyla ilgili küçük bir soruya ağır basıyordu.

Ama demmit, diğer adam kimdi? Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Bir sorunumuz var," diyordu Sör Basil.

"Yine ne var Brownie?" diye sordu adam, tırnaklarına bakarak. "Her zaman bir sorunun var. Ve hiçbir zaman onlara eklemekte ısrar ettiğin dramaya dönüşüyorlar."

"Sana söylediğimde farklı düşüneceksin."

"O zaman devam et," dedi diğer adam. "Tibballs aÇağıda, tamamen sersemlemiÇ ve birkaç el tuvalet havasında. Ve birkaç el içinde ceplerini boşaltmış olacağım."

"Kasabaya kimin döndüğünü öğrendiğinizde dolduracak cebiniz kalmayacak."

Sör Basil'in sesinin titremesi Chudley'i neredeyse gözlerini açmaya ve adamı düzgün bir şekilde incelemeye itiyordu.

"Aman Tanrım, dostum, şu işi bitir artık," dedi diğer adam, Sör Basil'in sesindeki korkutucu titremeyi fark etmemişti.

"Langley," dedi Sör Basil ölümcül bir fısıltıyla.

Chudley'nin nefesi boğazında düğümlendi ve kulaklarının iyi duyup duymadığını merak etti, çünkü adamın şöyle dediğini duyduğuna yemin edebilirdi

-

"Langley?" Adam güldü. "Demmit, Basil, hayaletlere inanmaya ne zaman başladın? Langley öldü. Şimdi izin vererseniz-"

Adam gitmeye hazırlanırken botların gümbürtüsü duyuldu, ama Sir Basil devam edince gidişi durdu, "Langley ölmedi, seni aptal. Yaşıyor ve Londra'da. Ve senin de Şehir'den gitmen gerekiyor. Hemen."

Langley, yaşıyor mu? İmkânsızdı. Chudley, Langley'nin Paris'teki son gününü detaylandıran raporun bir kopyasını görmüştü. Hayır, adam hayatta olamazdı.

Arkadaşı da aynı kuşkuyu paylaşıyordu. "Başbakan'ın meşhur şarabından fazla içmediğine emin misin? Çünkü saçma sapan konuşuyorsun. Langley öldü."

"İstedığınız kadar ölü değil," dedi Sir Basil, o yüce, mantar gibi ses tonuna geri dönerek.

Sonradan görmeler! Lord Chudley homurdanırdı. Tamamen sıradan olmalarını telafi etmek için üstün davranmaları ve üstün görünmeleri gerektiğini düşünürlerdi.

Yine de Langley nasıl yaşayabilirdi? Bu şaibeli adamla aynı fikirde olmak ne kadar tatsız olsa da ve Başbakan'ın bordosundan bir ya da üç kez payına düşenden fazlasını içmiş olsa da, Sir Basil'in alt kattaki zavallı gafil Tibball'lar kadar kurnaz olduğunu kabul etme eğilimindeydi.

"Bah, sen virajı döndün. Sana söylüyorum, o havada. Şimdi izin verirsiniz-"

"O yaşıyor, seni aptal," diye ısrar etti Sir Basil.

Chudley'nin kendini ele vermemek için kirpiklerini kırpıştırması, Dışişleri Bakanlığı'nın kıdemsiz bakanının diğer adamın yakasından tutup ona yaklaştığını görmesine yetti. "Langley bu gece arabama bindi ve nasıl ihanete uğradığının hesabını sordu."

İhanet mi? Chudley bundan hiç hoşlanmamıştı. Langley'nin kasabaya dönmesi fikrinden daha fazla hoşlanmamıştı.

Şeytan gibi bir adam, Langley. Her zaman iyi biri değildi. Paris'te öldürülmeden hemen önce, Fransızlar için çalıştığına dair kötü söylentiler çıkmıştı. Hırsızlık söylentileri. Ve sonunda Fransız bağlantıları onunla işleri bittiğinde adamın işini bitirmişlerdi.

Kurbağalarla uğraşmak pis bir iş.

"Tam bir duruşma talep ediyor. Raporları görmek istiyor. Adının temize çıkarılmasını istiyor."

İyi şanslar, diye eklerdi Chudley. Bir kez hain . . .

"Sen ciddisin," diye fısıldadı diğer adam.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi?" "Hayır, bu olamaz. Onu gördüm-"

Chudley sustu. *Ne gördün, gizemli dostum?*

"Eğer Langley şehre dönerse-"

Sör Basil ürperdi ve soluk soluğa bir iç geçirdi.

"Evet, şimdi bunun meseleleri nasıl karmaşıklştırabileceğini görüyorsunuz." "Karmaşıklştırmak mı? O-"

Chudley daha fazlasını duymak için zorladı.

"Evet, aynen öyle." Sör Basil boğazını temizledi.

"Eğer araştırırsa-"

"Yapamaz!" Sir Basil sesini yükselttiğini fark edince Chudley'e baktı.

Her iki adam da bir süre, Chudley için sonsuzluk kadar uzun bir süre öylece durdular, ama o hiç kıpırdamadan öylece kaldı, sadece az önce öğrendiği ve öğrenemediği her şeyi çözmek için.

Langley hayatta mıydı? Hâlâ Sör Basil'in bordo şarabı bırakması gerektiğini düşünüyordu, ta ki diğer adam tekrar konuşana kadar.

"Demmit, bu nasıl oldu?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Bana onun öldüğünü söylemiştin, ama şimdi burada kanlı bir kukla gibi ortaya çıkıyor. Adamın karımın İran kedisinden daha fazla canı var."

Diğer adam boğulur gibi bir ses çıkardı. "Beni mahvedecek, ya da daha kötüsü." "İkimizi de mahvedecek," diye düzeltti Sör Basil. "Kasabadan gitmeniz gerekiyor."

Saklan. Aramaya geleceği bir sonraki kişi sen olacaksın."

"Onu durdurmalısınız," diye tısladı diğer adam.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sir Basil. "Doğru ve düzenli yapılırsa bu sefer kaçacağından değil."

Chudley'nin kanı buz tuttu. Konuştukları şey vatana ihanetti. Ve Tanrı aşkına, İngiltere'nin bir ajanını öldürdüklerini görmek istemiyordu.

Hele ki o şeytani haydutun kalbine bir kurşun sıkmak gibi bir niyeti varken.

"İsrar mı ediyorsun?" Leydi Standon ellerini havaya kaldırdı ve Langley'nin önünde volta attı. "Evim konusunda ısrar ediyorsunuz!"

"O an için en pratik çözüm bu gibi görünüyordu." Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bizim çılgınca aşık olduğumuz fikrine pek de inanmıyorlardı."

Minerva'nın kaşları yukarı doğru kalktı ve öne doğru eğilerek onun tonuna karşılık verdi. "Çünkü biz öyle değiliz!"

Ona el salladı. "Tartışmalı bir konu."

"Tartışmalı bir konu mu?" diye mırıldandı. "Kime göre? Size göre mi? Benim için kesinlikle tartışmalı değil." Tekrar volta atmaya, ileri geri tepinmeye başladı, ona karşı son derece öfkeliydi.

Langley'nin kibarca reddetmesine ve Leydi Standon'ın kızgınlıktan yüzünün kızarmasına neden olan birkaç protesto ve daha da fazla fısıltılı teklif olmadan, misafirlerini yataklarına göndermişti.

Sonunda yalnız kalmışlardı ve Langley bu karmaşada yolunu bulmak için elinden geleni yapıyordu. Kaçışlarının çoğunda olduğu gibi, bunu da ilerledikçe uyduruyordu ama genellikle işin içinde bir kadın olduğunda, kadın bundan çok daha istekli oluyordu.

Bu inatçı, boyun eğmeyen Boudicca fanila giymiş.

"Leydi Standon, lütfen," dedi, yatak odasına baktı ve odadaki tek sandalyeyi, tuvalet masasının üzerindeki işaret etmekle yetindi. "Oturun ve sakinleşin. Belki sinirlerinizi yatıştırmak için bir şeyler içmek istersiniz."

"Hayır, oturmayacağım. Ne yatıştırılacağım ne de içki içeceğim. Bir hırsız gibi yatak odama dalmasaydınız sinirlerimin bu durumda olmayacağını belirtmek isterim."

"Benim açımdan bir dikkatsizlik." Bu onun yararına olabilirdi. Thomas-William ne uyarılmıştı?

Açıkta yakalanmak istemezsiniz.

Langley'nin türünün çoğu gölgelerde çalışmayı tercih etse de, bu tür taktikler onun için hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Ve şimdi düşmanını nasıl ortaya çıkarabileceğini çok net görüyordu. Toplumun ortasında durarak.

Ve etrafının ölümcül güzelliklerle çevrili olmasının da bir zararı olmazdı. Mevcut şirket hariçtir.

"Gözden kaçan bir şey mi?" Kadın ellerini havaya kaldırdı. "Her şeyden önce kanalizasyon borumda ne yapıyordunuz?"

"Bunun cevabının oldukça açık olduğunu düşünürdüm ama artık pek önemi yok. Yine de kendimi savunmak için şunu belirtmeliyim ki, eğer eski ... eski ... arkadaşımı davet etmemiş olsaydınız, kanalizasyon borusuna tırmanmak zorunda kalmayacaktım. . . eski . . ."

"Doxies?"

"Tanıdıklar," diye düzeltti. "Bir Rus prensesine aptal diyemezsin. Bu kötü bir davranış. Diplomatik açıdan falan."

Kadının elleri kalçalarına gitti ve kara kaşları çatıldı. Yani kendisine görev verilmesinden hoşlanmıyordu. Yine bu yüzden çoğu İngiliz diplomatlar eşlerini evde bıraktılar.

İngiliz kadınları kıta adabını anlamıyorlardı. Adetler konusunda çok yargılayıcıydılar. Ve geleneklerin çoğuna şüpheyle bakıyorlardı.

Bu da her bir krallığı ve prensliği benzersiz kılıyordu.

Ve hanımefendi, "Prensesiniz gibi biri geldiğinde -davetsiz ve istenmeyen- ve sanki ilahi bir hakmış gibi evini ele geçirdiğinde, hepsi ..." diyerek onun ne demek istediğini kanıtladı.

Ona sırtıttı, çünkü cümlesini tamamlama olasılıkları sonsuzdu.

Tutkunun peşinde... coşkunun... zevkin.

Ama adam onu aydınlatamadan, kadın kendi devrik cümlesini tamamladı.

" ... alçakgönüllü bir arkadaş arayışı içinde, ona tam olarak ne ise o diyeceğim - sıradan bir aptal."

Düşük mü? Sıradan mı? Kadın meselenin özüne nasıl ineceğini biliyordu. Langley elini kalbinin üzerine koydu. "Madam, beni yaraladınız."

Kaşları tekrar kalktı ve bu kez ona bakıp başını hafifçe salladı. Thomas-William'ın damarlarında dolaştığını söylediği ve Bayan Hutchinson'ın da desteklediği soğuk sertliğin her zerresiyle, "Bundan şüpheliyim," dedi. Ama Leydi Standon'ın da savunucuları yok değildi, çünkü Tia, Minerva'nın bir zamanlar aşk konusunda büyük hayal kırıklığına uğradığına ve bu yüzden böyle olduğuna inanıyordu.

Hanımefendinin blöfünü görebilmek için okuldan yeni çıkmış, hayal gücü yüksek bir ahmağa bırakalım. Çünkü Langley evin hanımı hakkında diğerlerinin bilmediği bir şey biliyordu.

Standon'ın son kalan dul Markizesi Minerva Sterling'in kalbinde bir ateş kıvılcımı vardı.

Bunu kesinlikle biliyordu. Çünkü ona sarıldığında tutkulu doğasının sıcaklığını hissetmişti.

Dudaklarından o öpücüğü çaldığında. O sıradan, alçak dudaklarıyla.

Lafı açılmışken... "Gerçekten mi? Öpücüğümü alçak mı buldun?

Sıradan mı?" Tam tahmin ettiği gibi, kızın bakışları havalandı ve onunkilerle buluştu.

Çünkü Leydi Standon ile misafirleri arasındaki fark buydu; bir tutku anıyla ilgili gerçekle yüzleştğinde, Leydi Standon suçluluk duygusuyla gözlerini kocaman açarak ona bakar ve bir Mayıs günü genç kızı gibi kızarırdı.

"Gelin bakalım, Leydi Standon," diyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Benimle nişanlanmak tüm bunlar kadar kötü mü olur?"

"Seninle nişanlanmak mı?" Minerva kekeledi. "Buna gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?"

"Görünüşe göre değil," diye düşündü. "Yine de öpüşmemizi oldukça keyifli buldum." "Bulmadım," diye yalan söyledi. Ve daha da kötüsü, çekilmez adama bir bakış ona inanmadığını açıkça söyledi.

Hiç de değil.

Gerçekten böyle sırtıtmak zorunda mıydı? Bu ona, onu kollarına aldığı anı hatırlattı, dudaklarını onunkilere yapıştırmadan hemen önce ve-

Minerva sandalyenin etrafından dolandı ve onu aralarına koydu. Bu küçük bir teselliydi, çünkü bu dayanıksız mobilya parçasının böyle bir haydutu zor durduracağını biliyordu.

"Görünüşe bakılırsa leydim," dedi, kadının seçtiği korumaya bir göz atıp pek önemsemeden, "bir çıkmaza girdik. Çünkü benim bir nişanlıya ihtiyacım var ve siz beni reddediyorsunuz, hem de *suçüstü* yakalanmış olmamıza rağmen."

"Biz öyle bir şey yapmadık!" Minerva karşılık verdi. "Beni gafil avladınız. Protesto etme fırsatım olmadı."

Tekrar sırtıttı. "Fırsat yok mu? Bundan emin misin?"

Minerva durakladı ve hızlı bir karşılık vermek üzereydi, ama bunun yerine kendini o anları kafasında yeniden canlandırırken buldu. Yavaş yavaş. Adım adım.

Ve keşke yapmasaydı. Çünkü onu kollarına aldığı andan, dudaklarının yavaşça onunkilere inişine kadar geçen her saniyede onu durdurabilirdi.

Ve o yapmadı.

"Beni gafil avladın," diye yüzünü buruşturdu.

"Sanırım öyle oldu," diye yavaşça söylenerek sandalyeyi kenara itti ve ona doğru ilerledi.

Parmağını ona doğru salladı. "Oh, hayır, yapamazsın!" "Ne yapmayayım?"

"Bir daha yanıma gel!" dedi ona, y a n ı n d a n kaçıp kapısını açarak.

"Yani çıkmazımıza geri döndük."

"Ortada bir çıkmaz yok," dedi ona. "Sen ve sevgililerin evimi terk edebilirsiniz. Beni bu çılgınlığın dışında bırakın!"

"Madem ısrar ediyorsun," dedi ve odadan çıkıp gidecekmiş gibi yaptı ama merdivenlerin yarısında durdu.

"Tabii," diye başladı, "kalmamı istemen için aklına bir neden gelmiyorsa." Bakışları kızın ağzına, tam olarak dudaklarına kaydı.

Minerva onları birbirine bastırdı. Sıkıca.

"Farkında olsanız da olmasanız da size hizmet edebilirim Leydi Standon." Ona doğru yaklaştı, çizmesi kapıyı kapatamaması için uygun bir şekilde kapının dibine dikilmişti.

Menteşeler harap olduğu için artık pek bir önemi yoktu. "Sakın buna cüret etme!" diye bağırmayı başardı.

Bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Madem ısrar ediyorsun." "Israr ediyorum."

Ayağını kurtardı ve tekrar merdivenlere yöneldi. "Sabaha kadar leydim." Ve kısa, zarif bir selam verdikten sonra merdivenleri çıkmaya başladı.

Yukarı mı? Bu da ne böyle? Minerva gözlerini kırıştırdı ve koridora çıktı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Önce ona, sonra karanlık merdiven boşluğuna baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Odama," dedi yavaşça tırmanmaya devam ederken.

"Neyiniz?" diye sorarak onu takip etti ve sahanlıkta durdu.

"Benim odam," diye tekrarladı, bir sonraki sahanlığa birkaç adım kala durmuştu. "Bana lütfedip sağladığınız ... ah, bir bakayım ... bir geceydi, değil mi? Evet, sanırım bir haftadan biraz fazla bir süredir buradayım."

"Bir hafta mı?" diye kekeledi. "Bir haftadır burada, benim evimde mi yaşıyorsun?"

Bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Susun leydim. Tabii tüm Mayfair'in sırrımızı öğrenmesini istemiyorsanız."

İşte yine oldu. Bunu söyleme şekli. *Bizim sırrımız*. Sanki bu onu bir sırta sahip olduklarına ikna etmek için yeterliydi. Yasadışı bir şey paylaşıyorlardı. Omurgasından aşağı akan ürpertiği görmezden geldi. Arzunun alaycı fısıltısı onu takip etti.

Ortak bir noktaları vardı. Öpücüğü bunu kanıtlamıştı. "Bir haftadır burada yaşıyor olamazsın," diye ısrar etti Minerva.

"Bir hanımefendiyle asla ters düşmemeye çalışsam da, korkarım bu durumda bunu yapmak zorundayım. Ben burada yaşıyorum. Sizin evinizde." Kendi aldatmacasını ve onun farkında olmadan bu işe karıştığını belirtmekten bu kadar zevk almasına gerek yoktu. Ama henüz bitirmemişti. Merdivenlerden aşağı eğilerek fısıldadı, "Görünüşe göre, o kadar mükemmel bir misafirim ki, burada olduğumu bile fark etmediniz."

"Mesele de bu, efendim. Bilmiyordum!"

"*Tonun* geri kalanını ikna etmede iyi şanslar."

Minerva inledi ve dişlerini birbirine geçirdi. "Sen tamamen delisin!"

Adam omuz silkti. "Hayır, hiç de değil. Ve eğer bu konuda adil olursak, planımın asıl çılgınlığı, Toplum *sizinle* evlenmeye istekli *olduğuma* ikna etmemi gerektiriyor, madam. Ama bu zorluğun üstesinden gelmeye hazırım ve bunu gerçekten de katlanılabilir bulacağımı söyleyebilirim."

Minerva, vücudundaki her bir öfkeli sinirden hızla yükselen karşılıktan kaçınmak için derin bir nefes çekti.

Neden seni çekilmez piç

"İyi geceler leydim." Bu sözlerle merdivenleri çıkmaya devam etti ve sahanlıkta döndüğünde, sanki onu takip edip daha önce kendisini kapı dışarı etme tehdidini yerine getirmeye cesaret ediyormuş gibi ona göz kırptı.

Hay aksi! Ne yapabilirdi ki? Onu karanlığa kadar takip mi edecekti? Daha büyük bir kargaşa mı çıkaracaktı? Hiç sanmıyorum. Ve o şeytan adam bunu biliyordu. Onu hedef tahtasına oturtmuştu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

En azından şimdi değil.

Minerva kapısını kapattı ve kapısına yaslandı; kapıyı kapatmanın tek yolu buydu.

Sabah olduğunda, yemin etti, hepinizi kovulmuş ve taşınmış olarak göreceğim.

Sonra farkında olmadan Lord Langley'nin öpücüğünü düşündü ve kararlılığına bir şey daha ekledi.

Kırılan kapım ve mahvolan tahliye borumdan daha kötü bir hasar olmadan önce.

Bölüm 4

Bazen bir erkek bir bayanı alt edebilir.
Dadı Tasha'dan Felicity Langley'e Tavsiye

Minerva'nın yatak odasının kapısında kalan tek menteşenin gıcırtısı onu aniden uyandırdı. Dik oturarak, etrafındaki dünyayı -ince perdelerin arasından süzülen güneş ışığı ve hareket halindeki bir Londra gününün sesleri- ve içinden çekilip çıkarıldığı aynı derecede canlı rüyayı doğru anlamaya çalışarak kalbi duracakmış gibi bir an geçirdi.

Ondan. Lord Langley. Onu öperken. Bir kez daha. Ve bu sefer itiraz etmemişti.

İlk seferinde o kadar da itiraz etmemiştiniz.

Minerva bu alaycı gözlemi duymazdan geldi, çünkü Bedelia Teyze'nin söyleyebileceği bir şeye çok benziyordu.

"Çok özür dilerim leydim," demek için acele etti hizmetçisi. "Sadece düşündüm ki... genelde... öğlen olmak üzereydi, sizi mutlu bir şekilde bıraktığını söylemesine rağmen bir şeylerin ters gitmiş olabileceğinden korktum."

Dedi mi? Minerva başını kaldırdığında Agnes'in iri mavi gözlerinin kendisini ve yatağı taradığını gördü, sanki metresinin de kapı gibi kendinden geçmiş görünmesini bekliyordu. Sonra hizmetçisinin açıklamasının geri kalanı uyku sersemi düşüncelerinde çınlamayı bıraktı.

. . . seni mutlu bir şekilde bıraktığını söyledi.

Ne cüretle onun ... onların ... yapacaklarını ima eder?

Oh, o yalan, hiçbir şey için iyi-

Minerva yorganı geriye attı ve ayaklarını terliklerinin içine soktu. "Tanrım, Agnes! Neden bu saatte uyumama izin verdin?"

Kız taşıdığı tepsiyi tuvalet masasının üzerine yerleştirdi ve "Lord Hazretleri dinlenmeniz gerektiğini söyledi" dedi.

Sabahlığına uzanan ve neredeyse onu giymek üzere olan Minerva sustu. "Yaptı, değil mi?"

"Oh, evet. Sizin için çok endişeleniyor. Ne kadar iyi ve düşünceli bir adam olduğunu söylememin sakıncası yoksa, leydim. Bayan Hutchinson'ın tepsinizi tam istediğiniz gibi yerleştirmesi için çok uğraştı." Bir an bile yerinde durmayan Agnes, yatağı düzeltmek için hemen işe koyuldu. Yastıkları kabartırken başını kaldırıp baktı. "Biraz acıkmış olabileceğini söyledi ..." Kız durakladı ve kızardı, sonra hemen ekledi: "Dün gecedен sonra."

Dün gecedен sonra . . . Sanki "dün gece" diye bir şey varmış gibi. Ki yoktu.

Ama olabilirdi.

Minerva gözlerini kapadı ve ona kadar sayarak beklenmedik hayallerini dizginledi. Bütün bunlar için Lucy ve Elinor'u suçluyordu. Son zamanlarda bir sevgili edinip evlenmekten söz etmeselerdi, böyle şeyleri bir kez bile düşünmezdi.

Ve şimdi . . .

Yine de bu istenmeyen arzu uçuşlarının gerçek kışkırtıcısının kim olduğunu bildiğinde Lucy ve Elinor'u suçlamak zordu ve o adam şu anda aşağıda hayatının geri kalanına zarar veriyordu.

Hizmetçisine, "O tepsiyi aşağıya götürebilirsin," diye talimat verdi. "Ben aç değilim."

"Tam olarak öyle demedi," diye düzeltti Agnes. "Dedi ki ... ah, oldukça süslüydü. Bırak da hatırlayayım..." Kız parmaklarını çenesine vurdu ve birden gözleri parladı. "Evet, evet, ne dediğini hatırlıyorum. Bana ve Bayan Hutchinson'a bu sabah büyük olasılıkla açlıktan öleceğinizi söylemişti. Özellikle de bu kadar geç saatte uyumak zorunda kaldıktan sonra."

Açlıktan ölüyordu. O yapmamıştı! Evet, Agnes'in yanaklarına pembe bir allık sürmüştü.

O lanet olası haydut bu kelimeyi bilinçli olarak seçmişti çünkü "ırzına geçilmiş"ten çok da uzak değildi - ki hikaye de tam olarak bu şekildeydi

onun küçük burnu etrafta dolaşana kadar yeniden *anlatılacaktı*.

Aman Tanrım! Adam delirmiş. Böyle bir saçmalığı hizmetçilere anlatmak. Bu tür itirafların Franklin'in elektriğinin bir parıltısı gibi tavan aralarından mahzene ineceğinin farkında değil miydi? Sonra da bahçe çitlerini aşır Brook Sokağı'ndaki her eve yayılacaktı. Minerva gözlerini kapadı ve "öğlen" dememek için kendini zor tutarken inledi.

Agnes'in kendi hesabına göre neredeyse öğlen olmuştu.

Neredeyse öğlen oldu?

Evet, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve çılgınlığı kök salarken onun uyumasına izin verdi.

Çiçek hastalığı gibi. Ya da Kara Veba.

Agnes'in getirdiği çörek, pastırma ve kahve tepsisini görmezden gelerek, "*Uzun sürmeyecek,*" diye yemin etti. Lanet olasıca adam için, özellikle de bir tarafındaki tek bir kırmızı gülün düşünceli dokunuşuyla cennet gibi görünüyordu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de acıkmıştı.

Açlıktan ölüyordu, gerçekten. Ama böyle bir şeyi kabul etmeden önce kendini Bedlam'a adardı. Çünkü onun sözlerinin altında, iştahının ve ihtiyaçlarının sadece bir çörekle doyurulamayacağını şaşmaz bilgisi gizliydi.

Minerva iniltisini bastırdı ve aceleyle elbisesini giydi. "Nerede o?" diye sordu, Agnes'in yardım etmesini beklemek yerine saçlarını toplayıp tokalarını kendisi taktı.

"Pardon, leydim?"

"Lord Langley tam olarak nerede?"

"Sabah odasında leydim. Kahvaltısını yapıyor. Müsait olduğunuzda lütfen ona katılmanızı söylememi istedi, çünkü size eşlik etmeyi çok seviyor." Agnes gülümsedi, parlak mavi gözleri hanımı için mutlulukla parlıyordu.

Minerva aşık olduğu her halinden belli olan hizmetçisine bakakaldı. Sade dilli, çalışkan Agnes'in romantik bir yanı olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

Gerçekten etkilenmiş! Bunu görecekti. "Agnes, bana bir iyilik yap ve aşağı inip Thomas-William'ı bul. Dükün ahırlarına gitmesini ve Bay Ceely'ye bir araba göndermesini söyle. Oh, bir de araba," diye ekledi. Minerva misafirlerinin, yeni evleri olan dükün malikânesine köşeyi dönerek gitmelerinin istenmesine fevkalade bozulacaklarına bahse girdi.

"Gidiyor muyuz?" Agnes sordu.

"Hayır. Ama misafirlerimiz öyle. Hepsi."

Hizmetçinin kaşları çatıldı. "Hepsi mi leydim?" Yani, Lord Langley bile mi?

Özellikle de o, demek istedi Minerva. Gerçekten de, Agnes'i isyana sürükleyen şey neydi bu adamda, çünkü kızın kederli yüzünden okunuyordu bu. "Evet, herkes."

Tanrım, adamla daha yeni tanışmışken kız nasıl bu kadar aşık olabilirdi?

Onunla daha yeni tanışmıştı, değil mi? Minerva omzunun üzerinden baktı ve kendi hizmetçisine Lord Langley'nin evinde saklanması suç ortağı olup olmadığını sormaya cesaret edemedi.

Bu arada Agnes başını salladı ve odadaki işini bitirmeye gitti, Minerva'nın düz gece askısını katlayıp kaldırdı, giderken de, "Onları nasıl çıkaracaksın anlamıyorum," diye mırıldandı.

Minerva'ya göre tüm bu planın önünde iki engel vardı: hanımların kendileri ve en başta onları geri çeviren Hollindrake Dükü'nün uşağı Staines. Çenesini tutarak, Minerva'nın iyi davranışlarla işi bitmişti. Üstelik Thomas-William'ın tabancası hâlâ ondaydı. Eğer herhangi bir itiraz olursa, konuyu zorlamak için elinde bir koz olacaktı.

Ziyaretçileri hakkında şimdi bildiklerine bakılırsa, bu Kıta fahişelerinden birinin bir silahın yanlış ucuyla gönderildiği ilk sefer olmadığından şüpheleniyordu.

Staines'e gelince, adamın onun sıradan bir saldırgan gibi silahlı geldiğini görünce kapıyı açmaya fazlasıyla istekli olacağını hayal etmek zorundaydı. Yakalandıklarında çoğu saldırganın asıldığı gerçeğini göz ardı eden Minerva, çaresiz önlemlerin çok gerekli olduğu konusunda kendini rahatlatı.

Ayrıca, bir şey çalmak için orada değildi, sadece Brook Sokağı'na yanlışlıkla teslim edilenleri boşaltmak için oradaydı.

Bu sırada ön kapının zili çaldı ve Minerva'yı daldığı hayallerden uyandırdı. Saate bakan Minerva, bu kadar erken saatte kimin arayabileceğini bir türlü düşünemiyordu. "Agnes, bu sabah birini bekliyor muydum?"

"Hayır leydim," dedi Agnes. "Ama dadılardan biri biraz sosis istedi. Belki de kasap getirmiştir."

Zil tekrar çaldı ve bu kez Minerva'nın omurgasında bir önsezi titremesine neden oldu. Sosisli kasap mı? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Adam onları neden ön kapıya getirsin ki?" dedi yüksek sesle, Agnes'ten çok kendi kendine. "Hayır, sanırım biri ziyarete geldi."

Bu da Minerva'nın aşağı inmesi ve biri bu bilinmeyen ve istenmeyen misafiri içeri almadan önce araya girmesi gerektiği anlamına geliyordu. Hayır, her kim olursa olsun içeri girmesi engellenmeliydi, ne kadar kaba görünmek zorunda kalırsa kalsın. Ama başka ne yapabilirdi ki? Langley'nin onunla kaldığını öğrenen biri olursa bu bir felaket olurdu.

Tam o sırada Agnes derin bir nefes çekti. "Ah, şeytan beni alsın leydim. Unutmuşum. Teyzeniz Leydi Chudley daha önce bir not göndermişti. Geleceğini söyledi."

Bedelia Teyze mi? Minerva hareket etmeye çalıştı ama kolları ve bacakları aniden dehşet içinde dondu. Eğer Bedelia Teyze içeri girmeyi başarır, onu arayacağı ilk yer

...

Alt kattan yükselen çığlıkların kakofonisi iki şeyi doğruluyordu.

Bedelia Teyze'ye sabah odası gösterilmişti. Ve Langley'i buldu.

"Nasıl oluyor da benim haberim olmadan *bu adamla* nişanlanabiliyorsun Minerva?"

Langley bile Leydi Chudley'nin sorusundaki sert ve soğuk tondan ürkmek zorunda kalmıştı. Teyzesinin çığlıkları üzerine merdivenlerden koşarak inen Minerva için neredeyse üzülecekti.

Bayan, cevabı duymak istemiyorsa "Sen de kimsin?" diye sormamalıydı. Ve belli ki, ardından gelen tiz çığlığa bakılırsa, cevabını beğenmemişti.

"Lord Langley, madam," demişti. "Leydi Standon'ın nişanlısı."

Sonra Leydi Chudley etekleri tutuşmuş gibi çığlık atmaya başlamıştı. Ve yaşlı kızın çoraplarını düğümleyen şeyin ani nişanlanma değil, Minerva'nın *onunla* nişanlanmış olması olduğundan şüpheleniyordu. Kötü şöhretli Lord Langley.

Şöhretinin oldukça işe yaradığı zamanlar vardı. Kulaklarının çınlamasına bakılırsa, şu an muhtemelen onlardan biri değildi.

"Minerva, cevap ver bana!" Leydi Chudley talep etti. "Bu adam senin nişanlın mı? Eğer değilse, bu halde kahvaltı masanızda ne işi var?"

Onun durumu, pantolonundan ve gömleğinden fazlasını giymeyi ihmal etmesiydi. Yeleğini giymiş ama kravatını takmamıştı. İyi İngiliz sosyetesinde bunun "soyunmak" anlamına geldiğini biliyordu, ama insanın kahvaltısını bu şekilde yapması, mahkemeye gidiyormuş gibi süslenmesinden daha rahattı.

Skandal yaratan durumunun tadını çıkaran Langley bacaklarını uzattı ve sandalyesine uzanarak Minerva'nın öfkeli yüzünü göz kırparak ve sırtarak karşıladı. "Çok özür dilerim hayatım. Bu kadar erken eğleneceğimizi bilseydim ceketimi giyerdim. Ama bu sabah bulamadım." Sadece bir an durakladı. "Hâlâ yatak odanızda mı?" Sonra Bedelia Teyze'ye göz kırptı. "Aceleyle çıkarılmış, kolayca unutulmuş ..."

"Ah, seni sefil adam. Ben senin sevgilin değilim," dedi Minerva ve teyzesine dönüp sözlerini şöyle bitirdi: "O da benim nişanlım değil."

"*Tsk tsk,*" dedi ve tepsideki çöreğe uzandı. Üç parçaya böldü ve birini yağlamaya başladı. "Teyzenizin sırrımızı saklayabileceğinden eminim, tabii saklamamızda ısrar ederseniz." Langley gülümseyerek Leydi Chudley'ye döndü ve omuz silktilti. "Neden mutluluğumuzu saklamamız gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum."

"*Uggggh,*" diye mırıldandı Minerva. "Sen bağlayıcıların en kötüsüsün. Seni davetsiz misafir. Seni yalancı!"

"Sevgi sözcükleri üzerinde çalışmamız gerekecek," dedi ona. "Pratikten biraz uzaksın. Neden dün gece seni mutlu uykuna bırakmadan önce bana söylediğini kullanmıyorsun?"

Sabah odasında bir an şaşkın bir sessizlik oldu, sonra Leydi Chudley bir sandalyeye çöktü, tuz kokusuna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ona bir fincan çay doldurdu, çünkü Bayan Hutchinson demliklerini İrlandalı bir kadın gibi demlemeyi severdi, kahve kadar koyu ve iki kat daha sert. Şeker maşasını eline alarak, "Bir topak mı, iki mi?" diye sordu.

"Ver şunu bana," dedi Minerva, masanın etrafından dolanıp maşayı onun elinden kaparak. Bir topağı ustalıkla yakaladı, sonra diğerini, bir hanımefendinin pratik rahatlığıyla teyzesinin çayına bıraktı. "Teyze,

iyi misin?" Sesi alçak ve endişe doluydu. "Lord Langley'e kulak asmamalısın. Onun tamamen deli olduğuna inanıyorum."

"Senin için deli oluyorum, kesinlikle," diye karşılık verdi ve uzanıp kolunu onun beline doladı. Minerva onun elini kenara itti ve hışımlla masanın diğer tarafına doğru gitti. Langley arkasına yaslandı ve masanın başında duran Minerva'nın cesaretine hayran kaldı.

Bu sırada Leydi Chudley eline bir çay kaşığı almış ve çayını hızlı hızlı karıştırmaya başlamıştı.

Langley yaşlı kadına, "Bunun sizin için biraz şok edici olduğunu biliyorum leydim," dedi. Kadın ona sıcak bir bakış fırlattığında, Langley gülümsedi ve gözlerinde biraz pırıltı gördü. Demek ki görüldüğü kadar öfkeli değildi. Bir müttefike sahip olmanın zararı olmazdı. "Yeğeninizin iyi niyetli olduğuna inanmanız için size yalvarıyorum."

Her ikisi de "nişanlısından" yükselen kaba homurtuyu duymazdan geldi.

Minerva üstünlüğü ele geçirmek için aceleyle içeri girdi. "Bedelia Teyze, eğer gerçeği bilmek istiyorsan, bu haydut dün gece ortaya çıktı!"

"Geçen hafta," diye düzeltti.

"Dün gece!" Minerva ısrar etti.

"Geçen hafta mı?" Leydi Chudley dilini şaklattı. "Minerva! Bu asla olmaz! Bir dulun bazı özgürlüklere, sağduyulu özgürlüklere hakkı vardır, ama bu ... bu

...

Minerva kollarını göğsünde kavuşturarak, "Söylediklerinin hiçbirisi doğru değil," diye ısrar etti. "Kime inanacaksın, bana mı ona mı?"

Lady Chudley birinden diğerine baktı ve sonra çayını karıştırmaya devam etti. "Bu çok üzücü, yeğenim."

"Langley, "Yeğeninizin benim büyüme kapıldığını bu kadar beklenmedik bir şekilde keşfetmiş olmanız, sanırım öyle olmalı," dedi. Ama gerçekten de düşün benim." Minerva'nın kaşlarının öfkeli bir çizgiye dönüşmesini izledi.

"Düşmek mi? Fırsatım varken seni pencereden aşağı itmeliydim."

"Gerçekten mi Minerva, ne kadar çirkin konuşuyorsun!" Bedelia Teyze *cık cık* diye ekledi.

Langley, "Evet, kesinlikle," diye onayladı. "Gerçeklere sadık kalalım: Geçen Salı gününden beri cömert ve misafirperver yeğeninizle birlikte yaşıyorum."

Şimdi kaba bir homurdanma sırası Leydi Chudley'deydi. Ama bu homurdanmanın onun yaşam düzeninden mi yoksa yeğeninin cömert ve misafirperver olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı.

"Bir gecedir burada yaşadığı doğru mu?" Bu soru Leydi Chudley tarafından yeğenine yöneltildi.

"Kesinlikle olmaz!" Minerva ona söyledi.

Langley öne doğru eğildi ve ona gülümsedi. "Sevgili kızım, utanacak hiçbir şeyimiz yok, ama eminim bazıları birbirimize olan sevgimizi skandal olarak görecektir."

Leydi Chudley, "Daha doğrusu yıkıcı," diye ekledi.

"Kesinlikle," dedi başıyla onaylayarak, "ama birbirimize olan tutkumuz inkâr edilemezken başka türlü nasıl yapabiliriz?" Leydi Chudley'e döndü. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, burada yaşıyorum. Memnuniyetle. Bir gecedir."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı yaşlı kız. "Bu bir skandal!" "Bu tamamen saçmalık," diye karşılık verdi Minerva, elini sallamadan önce parmağını ona doğru uzattı. "Meseleyi açıklığa kavuştur.

Derhal." Başını hafifçe eğdi. "Madem ısrar ediyorsun."

"İstiyorum."

Langley başını kaldırıp gülümsedi. "Dün gece yeğeninizin yatağına keyifli bir şekilde yuvarlandıktan sonra ona evlenme teklif ettim ve o da çok memnun edici bir öpücükle kabul etti." Minerva'ya muzaffer bir edayla sırtıttı, çünkü az önce söylediklerinin hiçbirinde gerçek dışı bir şey yoktu.

"Seni hödük!" dedi ayağa kalkarak. "Evimden defol!" "Dün gecedен sonra mı?" Başını salladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Asla. Ayrıca, ceketimi geri almam gerek."

"Minerva Sterling! Senin için daha iyisini düşünmeliydim!" Leydi Chudley açıkladı. "Ve bu ... şey, bu hiç hoş değil. Bir yeğenimin o dullardan biri olmasına izin vermeyeceğim - herkesin dedikodusunu yaptığı ve kabul görmeyen o korkunç, ahlaksız yaratıklardan. Evlenmekten başka ne yapabilirsin anlamıyorum, özellikle de bu adam bir gecedir seninle yaşıyorsa!" Kadın ürperdi ve bir parça daha şekere uzandı.

Minerva Langley'nin üzerine yürüdü. "Söylediğiniz gibi burada olduğunuza dair hiçbir kanıt yok. Sadece *senin* sözlerin var."

İma ettiği şey açıktı. Tanınmış bir çapkın ve çoğu kişi tarafından ihanet suçlusu olarak görülen bir beyefendiye kim inanırdı ki?

Yine de onu çok az tanıyordu, çünkü tanısaydı henüz yenilmediğini bilirdi. Çünkü George Ellyson'ın yıllar önce ona öğrettiği ilk kural, gerçeği kendi yararına kullanmaktı.

Ve Langley gerçeği kesinlikle kendi tarafına çekmişti. "Minerva, sevgili kızım, elimde kanıt var. Çok güvenilir bir tanık. Hikâyemi doğrulamaktan mutluluk duyacağından emin olduğum biri. Şehrin her yerinde."

"Kim? Bayan Hutchinson mı?" Minerva bastırdı. "Siz geldiğinizde ayık mıydı?" Nefes nefese kaldı. "Toplumun benim sözüm yerine onun sözüne inanmasını mı bekliyorsun?"

"Gerçekten Minerva, diplomasın üzerinde çalışmamız gerekiyor." Langley, Leydi Chudley'ye bir bakış atıp başını salladı. Yaşlı kız başını sallayarak onu onayladı.

Leydi Chudley, "Her zaman aşırı açık sözlü olmuştur," diye itiraf etti.

O da sırtarak karşılık verdi. "Neyse ki bunu onun en sevimli özelliklerinden biri olarak görüyorum."

Bedelia Teyze çayının tadına bakarken, "Sen ilksin," diye mırıldandı ve sonra maşayı şekerliğe sokup içine eklemek için büyük bir parça daha seçti.

"Bu ne cüret!" Minerva tükürdü. "Beni tanımadığın halde hakkımdaki herhangi bir şeyi nasıl sevimli bulabilirsin?"

"Bir erkeğin bir kadını öptüğünde onun hakkında neler öğrenebileceğini bilseniz şaşarsınız."

Minerva'nın ağzı bir şey söylemek için açıldı ama hiçbir şey çıkmadı.

Leydi Chudley'nin böyle bir engeli yoktu. "Aman Tanrım, Minerva! Çok edepsizleştin. Yabancıları öpüyorsun!"

Langley çöreğinden başını kaldırarak, "Nişanlılar," diye düzeltti. "Pek de yabancı sayılmazlar."

Leydi Chudley, "Umarım öyledir," dedi. "Çünkü tek akrabınıza güvenmeden gidip nişanlanmanız yeterince kötü." Bir an durakladı ve sonra gözleri büyüdü. "Lucy Sterling'i suçluyorum. Arsız bir fingirdek. Onunla birlikte yaşamak muhtemelen kafana türlü türlü fikirler sokmuştur."

"Ahlaksız mıyım?" Minerva teyzesine kekeleyerek baktı. "Onun yalan söylediğini bir kez olsun düşünmedin mi?"

"Seni öptüğüm konusunda neden yalan söyleyeyim ki?" Langley poz verdi, çörek tabağına uzandı ve onları Leydi Chudley'e uzattı, o da bir tane aldı ve

Langley'nin izinden giderek onu da parçalara ayırdı. "Aslında oldukça aydınlatıcı oldu."

"Ooooh! Ooooh, sen-" diye kekeledi.

"Sen de ele avuca sığmaz birisin, değil mi?" Leydi Chudley ona öyle dedi ama Lucy Sterling'in birkaç dakika önceki kınamasından eser yoktu. Hatta yaşlı kız ona sırıttı.

"Bu iş çok ileri gitti," dedi Minerva, şimdi masanın ucunda volta atıyordu. "Peki, anlattıklarınızı doğrulayabileceğini iddia ettiğiniz bu tanık kim?"

"Neden bir hanımefendi,
tabii ki." "Ben değil,"
dedi Minerva.

Langley, Leydi Chudley'ye göz kırptı ve sonra farkında olmadan nişanlısına sırıttı. "Canım, sana böyle hitap edeceğimi düşünmezdim."

Minerva'nın ağzı tekrar, bu kez geniş bir O şeklinde açıldı. Omuzları öfkeyle gerilmiş, adama tablayla vurmaya hazır görünüyordu. "Bana hanımefendi demez miydin?"

"İtiraf etmeliyim ki *o kadar* iyi tanışmıyoruz, bu yüzden bu ayrımı yapabilirim. Daha ziyade söylemeye çalıştığım şey, sizi savunmam için tanık olarak çağırmayacağımdı."

"Cenazen için bir taneye ne dersin?" diye karşılık verdi.

Leydi Chudley masanın üzerinde bir ileri bir geri uçuşan laflara kıkırdamaya başladı. Ama Minerva ona ateşli bir bakış fırlattığında, teyzesi öksürüyormuş gibi görünmek için sağduyulu davrandı.

"O zaman bu tanık kim?" Minerva sordu.

Gerçekten de casusluğun ikinci dersini öğrenmesi gerekiyordu. Hayatta kalmayı öğrendikten hemen sonra, cevabını duymak istemediğin bir soruyu asla sormayacaktın.

Ve gerçekten de Minerva bu cevabı duymak istemiyordu. Ama yine de ona söyledi. "Bayan Knolles."

"Tia." İsim bir lanet gibi çıkmıştı. Minerva köşeye sıkıştırıldığını anlayacak kadar sağduyu sahibiydi. Teyzesinin daha önce yaptığı gibi o da bir sandalyeye çöktü.

"Yani küçük şeytan tek kelime etmedi mi?" Leydi Chudley yeğenine sordu. O da başını salladı. "Tek bir kelime bile."

Langley bu kez homurdandı. "Tabii ki yapmadı. Her gece *vingt-et-un* oynayarak ceplerimi boşaltmakla meşguldü. Eğer ne olduğunu bilseydim

O Bath okulları genç kızları eğitiyor, Felicity ve Thalia'yı asla o okullara göndermezdim. Nasıl bir hale geldiklerini düşündükçe ürperiyorum."

"Sosyetenin çoğu da öyle," diye mırıldandığını duyar gibi oldu Leydi Chudley. "Güzel kızlar," diye düzeltti tüm gözleri üzerinde bulduğunda.

"Bedelia Teyze," diye başladı Minerva, elini alnına dayamış, sanki bir megrimle vuruyormuş gibi. "Bu sabah burada ne yapıyorsun? Aşçınız kahvaltı hazırlamıyor mu?"

"Orucumu saatler önce bozdum. Erkenci kuş, canım. Erkenci kuş." Langley'e doğru eğildi ve "Dr. Franklin'in bana karşı biraz *hassasiyeti* vardı ve onun sözlerine bayılıyorum" dedi.

Langley, "Sizin hakkınızda duyduklarıma göre, leydim," diye alay etti, "Franklin tek değildi. Siz her zaman kur yapan bir kadın oldunuz. Size bakınca, onun hava banyosu fikrini benimsediğinizi söyleyebilirim."

Leydi Chudley bu ima karşısında kızardı. "Seni kötü adam!"

Masanın karşısındaki Minerva inledi ve bakışları yukarı doğru kaydı. "Gerçekten teyze, neden buradasın?"

"Tut tut," dedi kadın, peçetesini yeğenine doğru sallayarak. "Hatırlamıyor musun, o dadı sürüsüne bugün bir alışveriş gezisi sözü vermiştim."

Minerva'nın bakışları teyzesine doğru döndü. "Ciddi miydin?"

"Alışveriş konusunda asla şaka yapmadığımı en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Ve sanki bir işaretmiş gibi hanımlar içeri doluşmaya başladı: Brigid etek ucunda Knuddle'lar olan safir mavisi bir elbiseyle, Lucia sadece koyu renk saçlarını ve kıvrak vücudunu vurgulayan pembe bir elbiseyle hemen arkasından gelirken, Helga kırmızı giymeyi tercih etmişti - orada burada siyah dokunuşlarla lal kırmızısı ve son olarak Tasha tamamen siyah giymişti. Tasha her zaman siyah giyerdi çünkü siyah onun sarı saçlarını ve soluk tenini ortaya çıkarır, içinde neredeyse kırılğan görünmesine neden olurdu.

Kurtarılması, korunması, bakılması gerektiğini düşünerek birçok erkeğin yaptığı bir hata.

Langley irkildi. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Hiçbiri için.

Bu, Rundell & Bridges'deki kasadan bir mücevher koparıp yakalanmayacağınızı düşünmek gibi bir şey olurdu.

Ya da cezalandırılır.

"Langley, sevgilim!" Tasha kedi zarafetiyle diğerlerinin etrafından dolanırken mırıldandı. "İyi uyudun mu?"

"Asıl soru nasıl uyuduğunuz, Leydi Standon?" Lucia gülümsemesini mükemmel bir şekilde ayarlamış ama gözleri keskin bir şekilde rakibine odaklanmıştı.

Langley her zaman düşesin içinde gösterdiğinden daha fazla Borgia kanı olduğundan şüphelenmişti.

Tasha düşesin sözlerini duymazdan gelerek kendi sözleriyle karşılık verdi. "Burnumuzu sokmamalıyız hanımlar. Nişanlı bir çiftin gece geç saatlerde bir leydinin yatak odasında neler yaptığını hayal etmek o kadar da zor değil." Minerva'ya değerlendirci bir bakış fırlattı. "Yani, çoğu zaman."

"Aman Tanrım, bu doğru!" Leydi Chudley haykırdı. "Onun yatak odasında mıydınız?"

"Suçlu," diye sırtarak cevap verdi.

"Görüyorsun ya, sana söylemiştim," dedi Lucia. "Bu nişan delilik. Teyzenin bile bundan haberi yok."

"Kesinlikle!" Minerva da aynı fikirdeydi. "Nişan falan yok."

Leydi Chudley ayağa kalktı ve yeğeniyle yüzleşti. "Eğer daha önce bir nişan yoksa, şimdi bir nişan var."

Bedelia **Teyze** sözünün eriydi. Ve karakterine sadık kalarak, durumla ilgili hiçbir tartışmaya girmeyecekti.

Eğer Minerva ve Langley bir *suç* işlerken ya da Dadı Lucia'nın yerinde deyişiyle, *suçüstü* bir durumda yakalanmışlarsa, o zaman nişanlanmışlardı ve düğün ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Böylece yılmaz Leydi Chudley, yeğeni için uygun bir çeyiz konusunda fikirlerini almak istediği bahanesiyle ayağını yere vurarak diğer hanımları kapı dışarı etti ve Minerva'yı Langley ile yalnız bıraktı.

Minerva derin bir nefes aldı ve kendi kendine dün gece kapıyı asla açmaması ve dadıların içeri girmesine izin vermemesi gerektiğini söyledi. Dahası, Bedelia Teyze'nin evine girmesine asla izin vermemeliydi.

Ve kesinlikle fare avcısını çağırmalı ve evi tavan aralarından bodrumlara kadar imha ettirmeliydi.

En iri sıçan koltuğunda arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, uzanırken kadının bildiği haşarattan çok kanarya yutmuş kediye benziyordu.

Şey, tam olarak haşarat sayılmazdı, çünkü bu şekilde taçlandırılmayacak kadar şeytani bir yakışıklılığı vardı.

Gerçekten, onun yaşındaki bir adam nasıl bu kadar iyi bir şekilde bir araya getirilmiş, bu kadar çekici, bu kadar tamamen arzu edilir kalabiliyordu? Sonra kendine rağmen, adamın tam olarak kaç yaşında olduğunu merak etmekten kendini alamadı - iki yetişkin kızı ve her şeyiyle.

Yukarıda Debrett's'in bir kopyası var. Ona bak.

Hayır! Lord Langley'nin ayrıntılarını araştırmaya başlamayacaktı ve kesinlikle başka bir evliliğe zorlanmayacaktı. Hiç kimse tarafından. Ama dul kaldığı uzun yıllar boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da sabır ve zamanlamaydı.

Bedelia Teyze hanımları ön kapıdan kovarken o da koltuğuna oturup kendini toparladı. Biri hariç hepsi, çünkü görünüşe göre Dadı Helga'nın başka fikirleri vardı ve bu kadar erken çıkmayı reddetti, hizmetçisine sipariş ettiği sosislere ne olduğunu bulmasını emretti ve sonra Minerva'nın İngiliz misafirperverliğini uzun bir şekilde kınadığını tahmin etmesi gereken kendi dilinde bir şeyler mırıldanarak üst kata geri döndü.

Sabah odasının kapısından dışarı bakan Minerva gülümsedi, çünkü çok yakında Ansbach Margravine'sine ve diğer arkadaşlarına İngiliz misafirperverliği konusunda o hanımların bile yüzünü kızartacak bir ders verecekti. Ama ilk gönderilmesi gereken kişi, tüm sorunlarının kaynağı olan Langley'di.

Ön kapı kapandıktan ve margravine de aynısını üst kattaki kapısına yaptıktan sonra Minerva yirmiye kadar saydı.

Sonra ayağa kalktı, odanın içinde yürüdü ve adamın önünde durdu. Lord Langley, pişmanlık duymayan bir alçak olarak ona sırtıttı.

"Nişanlığınıza düzgün bir sabah öpücüğü vermeye mi geldiniz?"

Minerva öne doğru eğilerek iki avucunu da onun göğsüne koydu ve çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

Onu geriye doğru itmeden hemen önce.

Adam tatmin edici bir gümbürtüyle yere düştü. Ellerini önce birbirine sonra da eteklerine sürterek kirli işlerin ilkinin halletti ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Bu sırada, baron kendini düzeltmeye çalışırken botların ve sandalyenin sürtünmesi duyuldu. "Tanrı aşkına, kadın! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Minerva'nın bakışları bir kez daha büfenin üzerindeki gümüş şamdana kaydı ve bir süre bu öneriyi düşündü. Sonra içini çekti ve en azından şimdilik onu öldürmekten vazgeçti.

muhtemelen en iyi hareket tarzı değildi. Hollindrake Düşesi'nin, Sterling ailesine karşı işlediği suçlara bir de Majesteleri'nin serseri babasını öldürmek eklenirse, kendisine zaten olduğundan daha fazla kızacağını varsaymak zorundaydı ve bunda haklıydı.

Bu arada Langley ayağa kalkmayı başarmıştı. "Buna hiç gerek yoktu," dedi ona, sandalyeyi düzeltip yeleğini tekrar yerine çekerek.

"Ama çok tatmin edici, lordum," dedi ona gülümseyerek.

"Nişanlısını selamlamak için pek de uygun bir yol değil," dedi ve koltuğuna yerleşip çaydanlığa uzandı. "Alabilir miyim?" diye sordu başıyla fincanı işaret ederek.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. Ve onu çok üzecek şekilde, kendine bir fincan daha doldurdu ve ardından pastırma ve çiroz tabağının yanı sıra bir çörek daha yemeye başladı. "Yerinizde olsam fazla rahat etmezdim. Burada kalmayacaksınız."

"Başka nereye gidebilirim ki?"

"Bu evde birlikte yaşayamayız." Karnı şikayetle guruldadı, çünkü yemek kokusu çok fazlaydı ve acıkmıştı. Daha iyi bir yargıya karşı, tabağını da doldurdu. "Bu konuda hiçbir tartışmaya girmeyeceğim, çünkü burada kalamazsınız."

"Neden olmasın?" dedi. "Bir ev dolusu refakatçimiz var ve sizi yatağımdan uzak tutmaya fazlasıyla istekli olduklarını belirtmek isterim. Ayrıca kendimi dizginleme konusunda da oldukça yetenekliyim. Tabii ısrar ederseniz."

"Oh, ısrar ediyorum. Ayrıca, başlangıçta senin ilgini hiç istemedim."

"Hayır, sanırım istemedin," diye kabul etti. "Ama görebildiğim kadarıyla, onlar tam da ihtiyacınız olan şey olabilir."

Minerva çayından bir yudum almak için o anı seçmişti ve sonunda çayını kusmaya başladı. "Pardon?"

Adam ona sırtıttı ve kadın bunun onu daha yakışıklı mı yoksa daha sinir bozucu mu yaptığına karar veremedi. Her ikisi de, diye karar verdi, çenesinin güçlü çizgisini, bir tarafındaki gamzenin kırıksıklığını ve mavi gözlerinin ışıltısını görmezden gelerek.

"Demek istediğim, nişanlanmanın sana çok büyük faydası olur," dedi, sanki çilek reçeli yerine marmelatı denemesini önermiş gibi.

"Ancak *seninle* nişanlanmamın *bana* bir faydası olur mu?" diye sordu çatal ve bıçağını bırakarak. Şamdanı çoktan vermişti

Bir kez daha baktı ve elinde ölümcül bir şey olmamasının daha iyi olacağına karar verdi.

O da arkasına yaslandı. "Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm." "Aydınlat beni."

"Memnuniyetle," diye kabul etti. "Teyzenizin sizi evli ve yerleşik görmek istediği ve isterseniz de istemeseniz de sizi bir tür birlikteliğe sürüklemek için mümkün olan her yolu kullanmaya karşı olmadığı iyi biliniyor."

Minerva irkildi. Bu kadarını nasıl keşfettiğini tahmin edebiliyordu - Bedelia Teyze'yle tek bir görüşme bunu keşfetmek için fazlasıyla yeterliyken, Tia'nın da bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Küçük fındırdak dedikodu yapmayı çok severdi ve Minerva da kızın Lord Langley'le kâğıt oynarken paylaştığı küçük ve *büyük dedikoduları* hayal edebiliyordu.

"Eğer benimle nişanlı olsaydın, seni Hizmetçi Marion gibi süsleyip püsleyip maskeli balolara göndermeye devam etmez, sadece dans kartını yaşlanmış asilzadeler ve yedi çocuklu dullarla doldururdu." Sözlerini bitirirken yüzündeki gülümseme iyi uygulanmış bir rötuş gibiydi.

Evet, Tia en kötüsünü yapmıştı.

"Ve," diye devam etti, konuşurken dikkatini tekrar kahvaltısına verdi. "Eğer daha sevecen bir tavır takınabilirseniz, ev arkadaşlarınızı bile kazıklarından vazgeçip gitmeye ikna edebilirsiniz. Londra'da kalmak için bir nedenleri yoksa, sabah dalgasıyla birlikte gideceklerdir."

"Oh, hayır," dedi başını sallayarak. "Öğleden sonra dışarıda olacaklar."

Gülmek şöyle dursun, kızın saflığını oldukça sevimli bulmuş gibi ona hoşgörülle gülümsedi.

"Olacaklar," diye ısrar etti. "Arabaların siparişini verdim ve eğer gerekirse Thomas-William'ın tabancasını kullanıp onları zorla tahliye edeceğim."

"Sadece bir tabancayla bir Kazak uşağını evinden mi kovacaksın?" Adam başını salladı. "Umarım onu vurmaya hazırsınızdır, çünkü hanımının onayı olmadan gitmesinin tek yolu bu."

Minerva dudaklarını büzdü ama sonra birden parladı. "Eğer seni vurursam, hiçbirinin kalması için bir neden kalmaz ve hepinizden kurtulmuş olurum."

"Korkmayın, itibarım ve yaşadığım hayat göz önüne alındığında, dileğinize gereğinden erken kavuşabilirsiniz," dedi her zamanki hafif tavrıyla. Fakat

Minerva aldanmamıştı, çünkü sözlerinde neşeli kenarları dolduran başka bir şey vardı.

Ağırbaşlı bir taviz notu.

Ona şüpheyle baktı ama Langley boşuna ünlü bir diplomat değildi. Ona kayıtsızca gülümsedi ve kahvaltısını yemeye devam etti.

"Neden böyle bir anlaşma yapmak istiyorsunuz?" Kasıtlı olarak "nişan" dememişti.

"Yine, çok açık değil mi?" Çayından hızlı bir yudum aldı. "Evlenmek gibi bir arzum yok, ama korkarım bu konuda başkalarını ikna etmekte zorlanıyorum, hatta imkânsız bir zaman geçiriyorum. Eğer seninle nişanlanmış olsaydım, piyasadan çekilmiş ve hayatımı istenmeyen bir ilişkiye girme korkusu olmadan yaşamakta özgür olurum." Bir an durakladı. "Bu ve sizinle nişanlanmak, benim güzel ve ağırbaşlı Leydi Standon'ım, toplumdaki konumumu düzeltmek için çok şey yapacaktır. Sizi tekrar evlenmeye ikna edebilirsem, bu kadar kötü olmam mümkün değil."

Bahse girerim bundan daha fazlası vardı. Eğer mesele sadece evlilikten kaçmaksa, bu konuda oldukça usta olduğunu kanıtlamamış mıydı? Ama teklif ettiği şeyde çok cazip bir şey vardı.

Bedelia Teyze sırtından indi. Misafirleri gitmişti. Hayatını istediği gibi yaşama özgürlüğüne kavuşmuştu.

Teklif ettiği şeyi kabul etmek cazip geliyordu ama sonra evlilik zincirleri onu şimdiki zamana geri döndürdü. Ve bir faktör daha vardı: Bedelia Teyze. Yaşlı kız, Lord Langley'i Başpiskopos'un ofisine götürüp Özel Ruhsat aldırmadan önce ancak bu kadar erteleyebilirdi.

Karşısındaki adam İngiltere'nin gelmiş geçmiş en zor casusu olabilirdi ama Minerva, Bedelia Teyze'nin bir erkeği evlendirme konusundaki hünerinden daha çok korkuyordu. Lord Langley Napolyon'u alt etmiş olabilirdi ama kötü şöhretli Leydi Chudley'i asla alt edemezdi.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Herhangi bir anlaşmaya girmeyeceğim. Nişan falan olmayacak. Nişan da olmayacak. İkimizin de kaçamayacağı ya da istemeyeceği bir şeyin içine boğazıma kadar batmaktansa, seni reddetmenin yaratacağı skandalı atlatmayı tercih ederim."

Başını iki yana salladı ve çok iyi yaptığı söylenen bir şeyi yapmaya hazır görünüyordu -kandırmak- ve kesinlikle çok iyi yaptığı söylenen diğer şeyi değil- o sırada Bayan Hutchinson içeri girdi ve onu durdurdu.

Hizmetçi Minerva'ya bir not uzatarak, "İşte buradasın," dedi. "Bu senin için geldi. Adam cevabını bekleyeceğini söyledi."

Minerva kâğıdı aldı ve derin bir nefes aldı, çünkü Bayan Hutchinson'ın pek de iyi olmayan tavırlarına bir türlü alışamamıştı. Arsızlığı ve sınır tanımazlığı yüzünden başka bir işten kovulurdu ama yine de kimse onun gibi çörek yapamazdı.

Ve bunun bir değeri olmalı, dedi Minerva kendi kendine, elindeki kirli katlanmış parçaya bakarken bile.

Leydi Standon.

Minerva ön yüzündeki aceleyle karalanmış yazıya bakarken neredeyse elinden düşürüyordu. *Yüce Tanrım, hayır! Bu olamazdı.*

Kalbi küt küt atarken bile yazıya bir kez daha baktı. Bu el yazısını nerede olsa tanırdı. Bayan Hutchinson'ı fırıncılığı için övgülerle büyüleyen Langley'ye bir göz attıktan sonra titreyen parmağını düz mührün altına kaydırды.

İçerisi ilk başta korktuğundan daha kötüydü.

Para gecikti. Açıkla kendini. Şimdi.

Tekrar katladı ve kolunun içine soktu, unutulmamış olsa da saklanmıştı. Titreyen uzuvlarını sakinleştirmek için bir kez daha derin bir nefes alarak ilkel bir gülümsemeyi başardı. "Adam bekleyeceğini mi söyledi?"

"Oh, evet. Arka tarafta. Arsız şeytan. Peşinden Lucy'nin adamını göndereyim mi?" Minerva aniden ayağa kalkarak, "Hayır, hayır," dedi.

"Buna gerek yok." "Yanlış bir şey mi var?" Langley de ayağa kalkarken sordu,

Peçetesiyle ağzını sildi ve tabağının yanına koydu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır," dedi hızla, başını sallayarak. "Sadece ressamdan bu odanın hangi renklerde yapılmasını istediğime dair birkaç soru." Durakladı, eli diğer kolunun manşetinde, notun saklı olduğu yere geldi. "İşin gecikmemesi için bir an önce halletsem iyi olacak. Lütfen Lord Langley, kahvaltınızı bitirin."

"Daha işimiz bitmedi leydim," dedi ona, sözlerine hiç aldırmadan kapıdan çıkarken. Langley, Bayan Hutchinson'a baktı. "Hanımefendinin davranışını biraz tuhaf buldunuz mu?"

Hizmetçi omuz silkti. "Bana sorarsanız siz züppelerle ilgili her şey biraz tuhaf."

Langley, Minerva'nın kaçtığı kapıdan dışarı bakarak, "Üzgünüm," dedi.

Bölüm 5

. . . *ama uzun sürmeyecek.*
Dadı Tasha'dan daha fazla tavsiye

Minerva arka kapıda durakladı, mandala uzanırken eli titriyordu.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı kendi kendine. "Onunla yüzleşebilirsin."

Onca yıl önce. Ne kadar olmuşt u? Aşk hakkındaki gerçeği keşfettiğinden beri on iki yıl. Onun hakkında. Bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

En azından başka bir hayatı olmuştu. Tekrar ziyaret etmek istemediği bir hayat. Yine de buradaydı, bunca yıldır saklamaya çalıştığı geçmişiy le yüzleşmek üzereydi. Parmakları mandalın etrafına dolandı ve arka kapıyı iterek açtı. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden b a k a r a k bahçeye girdi ve engebeli patikadan kapıya doğru yürüdü, Onu görmek için kendini zorluyordu.

Ama ara sokağa girdiğinde boş olduğunu gördü. Önce sağa sonra sola baktı ve bir an için kısa süreli bir rahatlama hissetti.

Yanılmıştı. O değildi.

Oh, ama öyleydi. Çünkü tam o sırada, yolun karşısındaki bahçeye açılan kapıdan uzun boylu, kaslı bir figür çıktı.

"Maggie, kızım, şu haline bak."

Minerva sustu. *Maggie*. Babasının Philip Sterling'le evlenmesi için onu koridordan aşağı sürüklediği günden beri ona böyle hitap edilmemişti.

Ve birinin o eski, uzun zamandır kayıp olan ismi kullandığını duymak onu rahatlatmak yerine, dehşete düşürdü.

"Bana öyle deme," dedi kendini toparlayarak. *Siz Standon Markizi'siniz. Öylesiniz. O buna bir şey yapamaz.*

Oh, ama yapabilir.

"Ne o, Maggie me kızım, eski dostlar için çok mu yücesin şimdi? Çağırmaya geldiğimde koşarak gelmeyecek kadar yüce değilsin. Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?"

"Başka ne seçeneğim var ki?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve boş ara sokakta bir aşağı bir yukarı kaçamak bakışlar attı. "Şimdi işinizi söyleyin ve biri beni yanınızda görmeden gidin."

Beni gördü ve burada ne yaptığımı sordu. . .

"Her şeyi abarttık, değil mi? Ama ben farklıyım, değil mi? Seni bu kadar iyi olmadığın zamanlarda tanıdım ve sen hâlâ benim Maggie'mdin." Maggie'nin üzüntüsüne rağmen, adam bir zamanlar Maggie'nin dikkatini çekmiş olan aynı kararlı adımlarla sokağı geçti. Ve ne yazık ki hâlâ karanlık bir yakışıklılığa sahipti.

Ama Langley kadar yakışıklı değil, diye düşünürken buldu kendini. Çünkü baronun çekici ve kaygısız olduğu yerde, bu adam karanlık bir gizemle doluydu.

Onun önünde durdu ve ona gülümsedi. Bundan bir düzine yıl önce olsa kalbi küt küt atardı. Ama zamanın ve genç gözlerin yerini karanlık yüzlerin ve ağır bakışların ardını görmeye izin veren bir görüşe bıraktığı bir yaşa ulaşmanın avantajıydı bu.

Çünkü Gerald Adlington için artık hiçbir gizem yoktu. Onun için yoktu. Onunla ilgili heyecan verici ve esrarengiz görünen her şeyi keşfetmek çok kolaydı: Kalbi yoktu, sadakati yoktu.

Ve onu hiç sevmemişti.

Yine de bu onunla oynayamayacağı anlamına gelmiyordu. Onun faresiyle kedi oynayamazdı. Çok iyi bildiği bir şeydi bu.

"Margaret Owens, istediğin kadar süslenip püslenebilirsin ve kendine istediğin süslü unvanı verebilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki sen her zaman yaşlı Gilston'ın yavaşmasından başka bir şey olmayacaksın. Benim sıcak kanlı Maggie'm. Benim sevgili karım."

Langley, sabah odasının penceresinden Leydi Standon'ın bahçeden bir hırsız gibi geçişini izledi. "Ressamıyla" mews'da buluşarak ne yapıyordu? Langley'nin sırlarını çözmek için çok uzun yıllar harcamıştı.

Diğerleri onun ne sakladığını merak etmemesini imkansız hale getirdi.

"Demek sizin de sırlarınız var, öyle mi Leydi Standon?" diye kendi kendine sessizce düşündü.

Arkasından, koridordaki zeminin belirgin gıcırtısını duydu ve ardından kadının sesi spekülasyonlarını durdurdu.

"*Schatzi*, bu kasvetli yerde nasıl olur da herhangi bir şey dikkatini çekebilir?"

Helga. Helga'nın bu kadar erken saatte dışarı çıkmaması için yaptığı itirazların boş olduğunu bilmeliydi. Erkenci bir kuş varsa, onun bu kadın olduğunu hayal etmeliydi. Keskin gözlü ve gözüne kestirdiği her şeyi kapmaya hazırdı.

Davet edilmeden odaya girdi. "Tek başına mı? Tanrım, sevgili nişanlın güvenilir bir ruh. Ama o seni benim kadar tanımıyor."

Langley arkasını döndü, çünkü Ansbach Margravine'i Wilhelmenia'ya sırtını uzun süre dönmek iyi bir şey değildi. Ona kibarca başını salladı. Hayır, o hafife alınacak bir kadın değildi.

En ufak bir teşvik de görmedim.

"Nerede o?" Helga masadaki boş yere bakarak sordu, dudaklarında yavaş bir gülümseme vardı.

"Nişanlımı kastediyorsanız, bir tüccarla buluşuyor."

Helga başını kaldırıp baktı, sanki onu tam olarak duymamış gibi başını eğmişti. "Bir tüccarla buluşmak mı? Ne kadar da sıradan." Durakladı ve parmağını sandalyenin arkasında gezdirdi. "Ve ne kadar uygun." Sonra bir yılan balığı gibi masanın etrafında ona doğru ilerledi.

"Margravine," dedi elinden geldiğince resmi bir şekilde.

"Helga," diye düzeltti. "Bana böyle seslendiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum," diyerek ondan uzaklaştı ve bir sandalyeyi onun yoluna itti. "Sanırım kocanız bunu oldukça rahatsız edici buldu." Durakladı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Bu arada, Markgrave nasıl?"

"Öldü," dedi hiçbir pişmanlık ya da keder belirtisi göstermeden.

"Başınız sağ olsun," dedi, daha çok kendisi için. Yaşlı adamın tüm kıyafetleriyle ortaya çıkacağını ve serseri karısını ait olduğu yere, Ansbach'a geri götüreceğini umuyordu.

Tırnaklarına bakarak, "Başsağlığı dilemeye gerek yok," dedi. "O bir domuzdu."

Doğru Yeterince. Ama bir kim vardı olmuştur mümkün
için outmaneuver zaman zaman onun manipülatif
margravine.

Bu konuşma sırasında kadın yaklaşmayı başarmıştı. "Sana ne oldu, *schatzi*?"

"Yok bir şey. Gördüğünüz gibi iyiyim."

Başını iki yana salladı. "Değişmişsin; aynı adam değilsin."

"Zamanın hepimize yaptığı bir şey var," dedi ona. "Bana bakın. Ben nişanlıyım-"

"Bah!" dedi, Leydi Standon'ın onun yanındaki yerini havalı bir el sallayışla reddederek.

"Ve taşraya çekilmek niyetindeyim-"

Şimdi gülmeye başladı. Yüksek sesle.

Langley yüzünü buruşturdu, çünkü ne yazık ki bu onun en iyi özelliklerinden biri değildi. "Oh, *schatzi*, hayır! Dur! Böyle bir şeyi kastetmiş olamazsın!" Elini uzatıp bir sandalyenin arkasına yaslandı ve kendini dengeledi. "Sen mi? Taşrada mı? Ne büyük kayıp. Ne kadar saçma."

"Benim için değil," dedi kendisinin bile sahip olduğunu bilmediği bir inançla. Çünkü burada, margravine ile birlikte durmak, onca yıl boyunca eğlenceli ve enerji verici olan şeylere bakmak, İngiltere'ye eve dönmenin karşısında aniden soluklaştı. Sessiz yeşil çayırlar. Çiftlik evleri. Yolları kaplayan taş duvarlar. Dover'dan bir rüyadan uyanan bir adam gibi at sürmüştü. "Belki de değiştim."

"Hmm," diye düşündü. "Kesinlikle. Paris'te sana ne oldu?"

Ona döndü. "Çok fazla şarap içtim," dedi, hayatını değiştiren geceyi hafife alarak. Neredeyse ölümüne sebep olacaktı. Zar zor hatırladığı bir geceydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın. O gece sönmüş bir mum gibiydi; ışık bir kez söndüğünde dünyayı başka türlü hatırlamak imkânsızdı. "Paris hakkında ne biliyorsun?"

"Hepimizden daha fazla değil. Sen de oradaydın ve sonra yoktun. Dedikodular, sevgilim, korkunçtu. Üç yıl boyunca fısıltılara katlandım. Sen ölmüştün. Bonaparte'a yardım etmiştin." Adamın adını bir zeytin çekirdeği gibi tükürdü. "Ama ben bunların hiçbirine inanmadım. Biliyordum-"

Sözcükler dökülmeye başladığı anda durdu ve bakışları adamın başının yan tarafına sabitlendi. Elini uzattı ve dokundu

Saç çizgisinden kulağının etrafına ve neredeyse başının arkasına kadar uzanan yara izi.

Kafasının ezildiği ve ölüme terk edildiği yer.

"Orada değildi." Adamın saçlarını ayırıp ne kadar geriye gittiğini görünce ürperdi.

Onun elini itti ve ulaşamayacağı bir yere eğildi. "Belki de daha önce fark etmediniz. Çocukken düştüm, biliyorsun. Ata binmeyi öğrenirken."

Tekrar güldü ve pencereye doğru çekilerek sabah güneşinin sarı saçlarını çerçevelemesine izin verdi. "Hayatında hiç attan düşmedin. Daha çok bir sopanın içine düşmüş gibisin. Ya da o senin içine düştü. Hangisiydi?"

Bilmediği için bir şey söyleyemiyordu ama tüm bu soru silsilesi giderek rahatsız edici bir hal alıyordu. Ona da güvenmiyordu. "Biliyor musunuz madam, Minerva'yı sevmemin nedenlerinden biri de geçmişim hakkında başımın etini yememesi."

Helga başını salladı ve vereceği cevabı düşünürken pencereden dışarı baktı. Yüzünü ona döndüğünde mükemmel cevabı bulduğu belliydi. "Belki de kendisinininkini fazla kurcalamanızı istemediği içindir." Bahçeye doğru başını salladı.

Daha iyi bir karar vermesine rağmen, odanın karşısına geçti ve pencereden dışarı bir bakış attı.

Ve gördükleri, daha önceki sorularının birçoğunu cevapladı ve ona henüz cevaplanmamış bir sürü soru bıraktı.

"Bırak beni, Gerald!" Minerva bahçeye doğru kaçmaya çalışmıştı ama Gerald çok hızlıydı ve onu kollarının arasına aldı. Ama uzun sürmedi. Ellerini Gerald'ın göğsüne koyup onu itmeyi başardı ve bahçe kapısını kapattı, böylece sokakta bir kez daha yalnız kaldılar ve meraklı gözlerden korundular.

"Kocanı selamlamak için pek uygun bir yol değil." "Ben senin karın değilim."

Hiç olmadım.

Bir zamanlar öyle olacağını düşünmüştü. Ona deliler gibi aşık olmuştu. Onunla evlenmeye hazırdı.

Ta ki babası Londra'dan eve döndüğünde, geleceğin Hollindrake Dükü, Standon Markisi Philip Sterling ile evleneceği haberini verene kadar.

"Şimdi, şimdi," dedi. "Margaret Owens adında biriyle evli olduğumu gösteren bir evlilik cüzdanım var ve ikimiz de senin kim olduğunu biliyoruz." Owens'a yaklaştı.

Ama bu kez kız kayarak uzaklaştı ve yüzünü ona döndü. "Bir araba ödünç alıp kuzeye, Gilston Evi'ne gidelim mi? Bakalım yaşlı hizmetkârlardan biri senin kontun kızlarından hangisi olduğunu tam olarak hatırlıyor mu? Kolayca ya da sık sık gitmeye cesaret edemeyeceğiniz kadar kuzeyde olması sizin için kullanışlı."

"Burada ne yapıyorsun?" Minerva çenesini tuttu. "Burada olduğunu biliyor mu?" Kız kardeşi. Gerçek Leydi Minerva Hartley.

Biraz pişman görünme nezaketini gösterdi. Ama sadece bir anlığına. Ne de olsa Gerald'dı.

"Hayır, bilmiyor. Ama nasıl olabilir ki? Eğer bilmeniz gerekiyorsa, o gitti."

Minerva'nın bakışları daraldı. "Seni terk mi etti?" Bu, onun kapısına aniden gelişini açıklıyordu.

Sanki böyle bir şey düşünülemezmiş gibi güldü. Tabii ki öyleydi. Minnie de üvey kız kardeşi gibi Gerald'a sıırıslıklam aşıkı. Ama Kont'un meşru kızı olarak, Gerald Adlington gibiler onun çok altındaydı. Ve Minerva ilk kez yüce gönüllü, bencil kız kardeşinin sahip olamadığı bir şeye talip olmuştu.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu. "O öldü."

Bu basit ifade Minerva'nın bakışlarını tekrar onunkilere çevirmesine neden oldu. Kız kardeşi mi? Ölmüş müydü? Hayır, bu doğru olamazdı. Adamın alaycı bakışlarında bir hile parıltısı aradı.

Ve ona baktığında, onu gerçekten incelediğinde, anlamlı bir şey fark etti. Adam yas tutmuyordu. Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti aktı. "Ne kadar oldu, Gerald? Minnie gideli ne kadar oldu?"

Gerald onun bakışları altında ayaklarını sürüyerek başka tarafa baktı. "Beş ... belki altı-"

"Aylar mı?"

Onun sorusuyla alay etti. "Hayır, aylar değil. Yıllar. Yaklaşık altı yıl oldu."

Minerva sendeleyerek geri çekildi. "Ama bana hiç söylemedin-"

"Peki sen ne yapacaktın Maggie? Onun için siyah kol bandı mı takacaktın? Gerçeği itiraf mı edecektin? Onun yerine o süslü züppeyle evlendiğini mi? Babanın piçinden başka bir şey olmadığını mı?"

Minerva'nın içi titredi. Kederden değil, çünkü kız kardeşinin Minerva'nın gönderdiği para dışında onu hiç düşünmediğini biliyordu. Hayır, Minnie

Minerva'nın kaderi bu olsaydı asla gözyaşı dökmezdi, belki de ödemelerin gelmesini durduracağı için.

Ödemeler. Eğer Minnie bunca yıldır ölü olsaydı.

Bakışları daraldı. "Bu ne cüret!" diye fısıldadı, öfkesine ve evet, kalbine doğru ilerlemeye başlayan kedere teslim olursa, bir kez daha Margaret Owens olmaktan ve ona hak ettiğini vermekten korkuyordu. "Kız kardeşim ölmüştü ve sen yine de parayı mı aldın?"

"Neden olmasın ki? Benim sayemde ağaçların tepesindesin ve bir erik kadar değerlisin."

"Senin yüzünden mi?" diye mırıldandı. "Bana kur yaptın, sonra arkamdan kız kardeşimle kaçtın. Babamızın arkasından."

"Bu yüzden süslü bir ismin var, iyi bir isim olduğunu da eklemeliyim. Seni arka koridorlardan ve babanın seni tuttuğu merdiven altlarından çıkarıp büyüttüğüm için küçük bir şeyi hak ediyorum."

Küçük bir şey mi? "Bu şantaj."

Gerald omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. "Çok çirkin bir ifade şekli Maggie, ama sanırım bu şekilde düşünenler de var. Ama ben değil." Ona göz kırpmaya cüretini gösterdi.

"Çıkın buradan," dedi ve ara sokağı işaret etti.

Elini aşağı itti. "Param olmadan olmaz. Zaten bu yüzden buradayım. Bu hafta Brighton'a çeyreği almaya gittiğimde, o romlu kek avukatı hesabınızın kapalı olduğunu söyledi. Boşaltılmış. Boş iş, Maggie. Kendi akrabalarını ortada bırakmak."

Şimdi onun neden burada olduğunu çok iyi anlıyordu. Hesapları! Hesaplarının Brighton'daki bir avukata sessizce aktardığı ve onun da parayı kız kardeşine teslim ettiği kısmını tamamen unutmuştu.

Brook Sokağı'ndaki bu eve sürgün edildiğinden beri, Elinor'un ve Lucy'nin olduğu gibi onun da tüm hesapları kapatılmıştı. Gönderecek hiç parası yoktu. Artık yoktu. Ona baktı ve gülümsedi.

"Korkarım yeni düğün ve karısıyla ters düştüm. Yolumu kestiler. Artık elde edilecek para yok."

Başını eğdi ve ona baktı. "Oh, evet, bu saçmalık da ne? Senin gibiler tarafından kandırılmayacağım."

"Eğer söylediğiniz buysa, sizi kandırmıyorum Bay Adlington. Hem de hiç," dedi ona soğukkanlılıkla. "Yaşamak için bu evim var ve başka hiçbir şeyim yok."

Eve bir göz attı. "Orada hiç gümüş var mı?"

Minerva'nın sabrı tükenmişti. "Aman Tanrım, suçlarıma yenilerini eklemekten de Majesteleri'yle yeterince çamur içindeyim. Peki bu eve iyice baktınız mı? Size dürüstçe söyleyebilirim ki içinde değerli hiçbir şey yok." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İmkânlarınız dâhilinde yaşamak zorundasınız. Ordudan maaş almıyor musun?"

Sonra onun hakkında onu rahatsız eden başka bir şeyi fark etti -Aralarına gelişini saklamadı: Üniformasıydı.

"Sen sattın!" Sözleri bir suçlama gibi çıkmıştı. Elbette satmıştı. Ve sonra bütün paraları çarçur etti.

Onu nasıl sevmişti? Onu kahramanı olarak mı görmüştü? Yine, her ne sebeple olursa olsun, düşünceleri Lord Langley'ye ve onun ne kadar farklı olduğuna döndü. Oh, Langley bir çapkın ve baştan çıkarıcıydı, ama bir kadının kuyruğuna takılarak yaşayan bir adam değildi.

"Ya yaptıysam? Bu senin için bir şey ifade etmiyor. Bana hâlâ üç aylık borcun var ve önemli olan da bu." Çenesi ileri geri hareket etti. "Hiç mücevherin var mı?"

Kadın ona kızgınlıkla iç çekti. "Hayır. Tüm Sterling mücevherleri düşese ait."

Minerva'nın teslim etmeyi ihmal ettiği Sterling elmasları da buna dahildi. Neyse ki Hollindrake Düşesi bu elmaslar üzerindeki hak iddiasından habersiz görünüyordu. Ve eğer onları gerçek sahiplerine bırakmadıysa, kesinlikle Gerald Adlington gibilerine vermek üzere değildi.

Sırrını saklamak için bile. Onları düşese teslim etmeyi tercih ederdi. Bu da yakın bir ikinci oldu.

"Hadi ama Maggie," diye ikna etti. "Hâlâ biraz yakışıklısın. Etrafında sana kancayı takabilecek kimse yok mu? Sonuncusu gibi bir ayağı çukurda, kalp hastası olan o eski itlaflardan biri daha mı? O tiplerden biri şu sıralar çok işine yarayabilir."

Şu anda işe yarayacak olan şey Thomas-Williams'ın tabancasıydı.

Minerva bunu daha önce düşünmediği için kendine lanet etti. Özellikle de şimdi evlenmesi için ona baskı yapıyorken. Tanrı aşkına, Londra'daki herkes neden onun evlendiğini görmeye kararlıydı?

Aman Tanrım, bu yılan Bedelia Teyze kadar kötüydü. Belki de daha kötüydü.

"Korkarım Bay Adlington, anlaşmamız sona erdi." Kadın onun yanından geçmek istedi, ama adam onu dirseğinden yakalayıp sımsıkı tuttu ve onu aırtacak şekilde diğeri eli öfkeli bir darbe indirecekmiğ gibi havaya kalktı.

"Beni dinleyin Leydi Toplofty," diye fısıldadı kulağına, sözleri kızın üzerinde sıcak ve ıslak bir şekilde yankılanıyordu. "Bana paramı vereceksin ve ben de senin saçmalıklarını bir daha duymayacağım, yoksa kendimi o dükün evine atar ve ona gerçekte kim olduğunu söylerim. Sonra ona evlilik cüzdanımı göstereceğim - Margaret Owens'la evli olduğumu yazan cüzdanı - ve seni bana teslim etmesini isteyeceğim." Kızın kendisini net bir şekilde duyduğundan emin olmak için onu sarstı.

Oh, yapmıştı. "Buna cesaret edemezsin, Gerald."

"Yapardım, yapmayacağımı düşünme. Sonra ne olacak Maggie? Sterlingler bir düşes yerine neredeyse bir piçleri olduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklar? Babanın yıllar önce yaptığı küçük değışiklik hakkında ne diyecekler? Sence seni evlerine geri alırlar mı?" Başını salladı. "Eğer sana onları bırakırlarsa, sadece sırtındaki giysilerle dışarı atılırsın."

Biraz sarsıldı, dizleri titriyordu, bunca yıldır korktuğı kâbus gerçekleşmeye başlamıştı.

Gerald ona, "Eğer o evde bana borcunu verecek değıerli bir şey bulamazsan," dedi, "o zaman kendine yeni bir koca bulsan iyi edersin, hem de hemen."

Minerva onu silkelemeye çalıştı ama adamın tutuşu bir demircinin mengenesi gibiydi. "Belki ... belki ... biri vardır."

"İşte şimdi mantıklı konuşuyorsun," dedi, elini biraz gevşeterek. "Ama bu senin bir kurnazlığın değıil mi? Sadece beni kandırmak için mi?"

"Biri var," diye ısrar etti. "Aslında yakın zamanda nişanlandım ama bu pek bilinmiyor." Adam iddiasının doğruluğunu ölçüyormuş gibi ona baktı ve o da yüzsüzlük yaparak onu ikna etti. "Bir baron. Varlıklı." Langley'nin kendine ait beş kuruşu olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Adlington'ın da bunu bileceğinden şüpheliydi.

"Kime?" "Lord

Langley'e."

Şüphelendiğı gibi, Adlington başını salladı. "Adını hiç duymadım."

"Neden duyasın ki?" diye karşılık verdi ve sonunda onu başından savdı.

"O bir

onurlu bir adam." Bu muhtemelen b i r a z abartılıydı, ama yine de bu

Gerald.

Minerva bir an için çok hızlı konuşmuş olabileceğinden korktu. Bir markiz, bir leydi, bir beyefendinin saldırmayacağı ya da karşı çıkmayacağı biri olmaya alışmıştı. Ama bu adam için o sadece Margaret Owens'dı, Gilston Kontu'nun yanaşması.

Ama adam ona sırtıttı ve elini indirdi, bunun yerine ona kur yaptığı zamanki gibi çenesinin altına vurdu. "Karnında hâlâ o ateş var ve ağzın da buna uygun. Maggie, annemin her zaman söylediği şeyi kanıtladın: 'Bir kızı mahzenden çıkarabilirsin, ama mahzeni asla kızıdan çıkaramazsın. "

İçinde bir şeyler koptu. Bir markiz, bir kontun kızı gibi hürmet gördüğü onca yıl boyunca, mutfaktaki piç olmanın ne demek olduğunu unutmuştu. Ama bir anda geri geldi.

Adamın kolunu tuttu, bakışlarını karşıladı ve karnında hala taşıdığı tüm ateşle, "Ve annemin en sevdiği sözü hatırlarsan iyi edersin, 'Yaşlı bir horoz çok yüksek sesle öttüğünde, boğazını kesmenin zamanı gelmiştir'. "

Parmaklarının altında, sadece bir an için, onun titrediğini hissettiğini düşündü. *Güzel*. Ona arka kattaki kökenlerini tamamen unutmadığını gösterecekti. Babası kendi krallığının lordu ve efendisi, kontu olabilirdi ama annesi ... şimdi, farklı nedenlerden dolayı korkulan biriydi.

Gerald onu süzdükten sonra huzursuz bir kahkaha attı ve kolunu çekiştirerek Maggie'nin elinden kurtardı. "Şu senin baronla evlen Maggie. Ve o tatlı ağzını tehditlerden başka bir şey için kullan. Sana cömert bir harçlık vermesi için onunla konuş, senin yaşam tarzına alıştım."

Onu hafifçe selamladı ve sonra gitmek için döndü. "Seni izlemeyeceğimi sanma Maggie, kızım. Bensiz kaçmaya çalışırsan mahvolursun."

Minerva, Adlington gözden kaybolurken kendini toparlamak için birkaç dakika harcadı.

Onun çok ileri gittiğine bir an bile inanmadı. Hayır, Gerald Adlington hakkında bildiği bir şey varsa, o da konu para olduğunda, onun daha çok sevdiği bir şey olmadığıydı.

Bahçe kapısından geçip patikadan yukarı çıkarken, "Sefil, iğrenç piç," diye mırıldandı.

"Ressamınla sorunların mı var?"

Bakışları yukarı kaydı ve dehşet içinde Langley'nin kapı pervazına yaslanmış, oldukça masum görüldüğünü gördü.

Çok masum.

"Halledemeyeceğim bir şey değil," dedi kendini toparlayıp dimdik durarak.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

O anda tökezledi ve adama bakmaya cesaret edemedi, çünkü adam bir kez daha o soğukkanlı havasıyla soruyu yöneltmişti. Ve eğer bu adamla olan kısa tanışıklığında öğrendiği bir şey varsa, o da onun masum ya da soğukkanlı bir yanı olmadığıydı.

Her zaman bir planı vardı. Ya da yeni bir plan yapıyordu.

"Hayır, hiçbir şey," diye karşı çıktı. Yani, yalan söyledi. "İzin verirseniz, incelemem gereken hesaplarım var. Başboş kalmalarından hoşlanmıyorum. Her harcamayı takip etmezseniz ayrıntılar kaybolur."

"Kapsamlı ve pratik," diye düşündü. "Yardım edemeyeceğimden emin misiniz? Hesaplar konusunda o kadar iyi olmayabilirim ama yararlanabileceğiniz başka yeteneklerim de var."

Onun bildiğini hayal etmek zorundaydı. Gerçekten de, ona bir bakış atıp belli belirsiz bir gülümsemeyi başarırken, bir kaza ayarlayabilecek birini tanıyıp tanımadığını merak etti. Ama sonra bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. Eğer ona sorarsa -ya da Thomas-William'a ya da Lucy'ye- o zaman onlara neden Gerald Adlington'ın Thames'in dibini boylamasını istediğini açıklamak zorunda kalacaktı.

Peki o ne diyecekti?

Kız kardeşimle gizlice kaçana ve ben onun yerine Londra'ya getirilene kadar benim nişanlımdı.

Tam da Adlington'ın söylediği gibi olacaktı: Sterlingler onu hiç düşünmeden kapı dışarı edeceklerdi. Peki ya Bedelia Teyze? Çok sevdiği yeğeninin aslında hiç de meşru yeğeni olmadığı ortaya çıkarsa ona ne olacaktı?

Hayır, adamı oyalamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu ve bunu yapmanın bir yolu da ...

"Aslında, Lord Langley," dedi, onun yanındaki basamakta duraklayarak. "Benim için yapabileceğiniz bir şey var."

Başını eğdi. "Ne isterseniz leydim."

"Teklifinizi biraz düşündüm-" "Düşündünüz mü?" Adam ona bir bakış fırlattı.

"Evet," dedi, konuşmayı aceleye getirerek çünkü fikir değişikliğinin ayrıntılarına girmek istemiyordu. Ayrıca Lord Langley'le olan kısa tanışıklığında onun detaylara çok önem veren biri olduğunu öğrenmişti. Tıpkı kızı Felicity gibi. "Bu yüzden teklifinizi kabul ediyorum." Langley ona bir şey söyleyecek gibi oldu ama Langley elini kaldırarak onu engelledi. "Ancak üç şartım var."

"Sadece üç mü?" diye alay etti.

Onu görmezden gelerek devam etti, "Yatağını paylaşmayacağım."

"Tavan arasındaki yatağım oldukça dar. Seninkini paylaşabileceğimizi umuyordum. Çok az zaman geçirebildiğim için oldukça keyifli buldum." Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı, o da başını salladı. "Madem ısrar ediyorsun. Yatakları paylaşmak yok."

"Ve artık öpüşmek yok."

"Artık öpüşmek yok mu? Çılgınca ve tutkulu bir şekilde aşık görünmezsek kimseyi - özellikle de eski nimet arkadaşlarımı - ikna etmemizi nasıl beklersiniz?"

"İtibarınızı düzeltmek için uzun bir yol kat edeceksiniz. Söylediğin gibi, sen değişmiş bir adamsın," dedi ona sert bir şekilde.

"Sevdiğimden daha fazla değişti," diye mırıldandı, sonra tekrar el salladı. "Anlaştık, öpüşmek yok. Üçüncü şartınız nedir?"

"Senin herhangi bir uygunsuz davranışından dolayı utanmayacağımı."

Bir an durakladı ve sonra gözleri eğlenceyle parladı.

"Ne demek istiyorsunuz, Leydi Standon?"

Dudaklarını bükerek onu bir kez daha itmeyi düşündü. Demmed adam onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama onu bunu söylemeye zorlayacaktı.

O zaman, yapardı. "Nişanlım benimle nişanlıyken başka kadınlarla birlikte olmasına izin vermeyeceğim. Ailemin yanı sıra benim de düşünmem gereken bir itibarım var."

"Peki evlendikten sonra serbestçe dolaşabilecek miyim?"

"Lord Langley, bu nişan geçici bir durum."

"Tanrıya şükür, çünkü şimdilik dizlerimin bağına çözdünüz."

"Kendinizi birkaç hafta boyunca dizginleyebileceğinizden emin misiniz?"

"Eğer mecbur kalırsam ..." Sırıtarak yaklaştı ve aralarındaki anlaşmayı bir öpücükle mühürleyecek gibi görünüyordu.

"Yapmalısın," diyerek onu geri itti.

Omuz silkti ve "Benim de kendime göre şartlarım var" dediği için pek sinirlenmiş görünmedi.

Minerva onun yanından geçip eve girmek üzereydi ama hemen şüphelenerek durakladı. "Peki bunlar ne olabilir?"

"Bana sunduğun şartların aynısını kabul ediyorsun. Yatağımı paylaşmayacağını, öpücüğüm için yalvarmayacağını ve en önemlisi başka erkeklerle birlikte olmayacağını kabul ediyorsun." Ara sokağa açılan bahçe kapısına baktı ve zarif kaşlarından birinin yukarı doğru kalkmasına izin verdi.

Minerva dondu kaldı. Yüce Tanrım! Ne görmüştü? Ya da daha kötüsü, neye kulak misafiri olmuştu?

Bir süre ona baktı, ne bildiğini sormasını, açıklamasını bekledi, ama o sadece orada durdu, büyüleyici bir yakışıklılığa sahipti ve bir kuzu kadar masum görünüyordu.

Başka bir deyişle, elini göstermek üzere değildi.

"Anlaştık," dedi ona sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu pazarlığın benim tarafımla ilgili hiçbir endişeniz olmasın."

"Umarım öyle değildir," dediğini duydu aceleyle yanından geçerken.

Langley, Leydi Standon'ın eve doğru kaçışını izledi. Kadın istediği kadar kaçabilirdi ama Langley, kadının kendisine neden yalan söylediğini ve neden birdenbire sahte nişanlılıklarını kabul ettiğini öğrenmeye niyetliydi.

Bunun Leydi Chudley'nin sürekli entrikalarıyla bir ilgisi olmadığından, daha çok ara sokaktaki "ressamıyla" ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Daha iyi görmesi gereken bir adamdı.

Bahçe yolundan geçerek kapıyı itti ve adamın çıktığını gördüğü yöne doğru aceleyle sokağa indi.

Her ne kadar aceleyle aşağı inip konuşulanlara kulak misafiri olmak için bahçeye çıksa da, adamın Leydi Standon'a söylediği son şeyi fark etmeyi başarmıştı.

" . . . bu sadece sizin yıkımınız olacak."

Bu adam onun başına bela olabilecek ne saklıyor olabilir? Öyle bir tipe benzemiyordu.

Sonra dün gece paylaştıkları öpücüğü düşündü.

Bu kadar gergin bir kadının içinde bu kadar tutku olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Langley başını salladı. Artık öpüşmek yok! Ne saçmalık. Kadın öpülme için yanıp tutuşuyordu. Bunu bilmese bile.

Bu da diğer bir noktaydı. Kesinlikle orada burada işlerini halletmeye çalışan ve dul statüsünün ona sağladığı özgürlüğü yaşayan Şen Dullardan biri değildi. Tam tersi.

Son bir gecedir çalışanlarından duyduğu her şey ve onunla tanıştıktan sonra edindiği izlenim, Leydi Standon'ın hayatını suçlamaların tamamen üstünde yaşadığını açıkça gösteriyordu.

Son derece saygıdeğer bir hanımefendi.

Ama o kadar ikna olmamıştı. Şimdi değil. Onu öptüğünden beri. Ve onun deneyimlerine göre, böylesine sıkı sıkıya tutulan bir saygınlık genellikle kendini korumak için kullanılan bir ciladan başka bir şey değildi.

Ama neyden?

Köğeye varmıştı ve o kadar dalmıştı ki neredeyse diğer yönden gelen iri yarı bir adama çarpacaktı. Kafasını kaldırdığında Thomas William'ın önüne dikildiğini gördü.

"Tam da ihtiyacım olan kişi," dedi ve Leydi Standon'ın ressamının kim olabileceğini keşfetmesi için adamı işe almayı düşündü.

Ancak Langley'nin yeni nişanlısına açmayı düşündüğü soruşturma, Thomas-William, "Lordum, sanırım bize yardım edecek birini buldum," dediği anda eriyip gitmişti.

Langley, "ressamının" ortadan kaybolduğu Londra'nın kalabalık caddelerine baktı, adam kayıplara karışmıştı.

Hayır, şimdilik Leydi Standon ve sırlarının beklemesi gerekecek gibi görünüyordu.

Bölüm 6

Lord Langley uzun zamandır şüphelendiğimiz gibi tam bir alçak. Bu öğleden sonra Leydi Standon'da onunla karşılaştığımda kendimden geçmiştim. O gerçekten yaşayan en kötü adam.

Minerva Sterling gibi sıkıcı bir hanımefendi, nişanlandıklarına göre onu eğlendirebilecek mi? Evet, sevgili Leydi Finch, nişanlandılar. Hollindrake Düşesi'nin bunu öğrendiğinde ne diyeceğini hayal edebiliyor musunuz?

Leydi Ratcliffe'in Leydi Finch'e yazdığı mektuptan bir alıntı

Langley, Thomas-William'la birlikte Dışişleri Bakanlığı'ndan olası bir bağlantıyla buluşmak üzere Londra'ya doğru ilerlerken, "Demek kaçmamaya karar verdin," dedi.

Adam omuz silkti, çünkü pek konuşmayı sevmezdi. Sessizlik Thomas-William'ın en güçlü yanıydı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Langley, hackney'in koltuğunda arkasına yaslanarak. "Lucy'ye dönüp Leydi Standon'la kalmayacağını söylersen, bir ev dolusu kadından korktuğunu itiraf etmek zorunda kalacağını fark ettin."

Adam hoşnutsuz bir nefes verdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak pencereden dışarı baktı. "Görünüşe göre değilsin."

Langley ona sıırttı. "Benim stokum ve ticaretim."

Adamın düz bakışları onunkilerle buluştu. "Peki ya evlilik? Bununla mı?"

Leydi Standon. "Demek bunu duydunuz."

Kaba bir şekilde başını salladı.

"Asla korkmayın. Hanımefendi ve benim bir anlaşmamız var. Boşuna gelmeyecek." Thomas-William'ın kaşları kalktı. "Teyzesi de sizinle aynı fikirde mi?"

"Kim? Leydi Chudley mi?"

Adam ürperdi. "Evet, o. Yeğenini atarsan kelleni alır."

"Havalı bir şekilde ağlayıp sızlanmaya niyetim yok." Bir an durakladı, bahçeden gelen Leydi Standon'ı düşündü; sarsılmış ve korkmuştu. Hayır, yapmak isteyeceği en son şey Leydi'nin canını sıkan şeye bir yenisini eklemektir. "Ayrıca, Leydi Chudley gibilerle başa çıkabilirim. Geldiğini görmeyecek, daha doğrusu duymayacak değiliz ya."

Bunun üzerine Thomas-William biraz güldü ama esprisi uzun sürmedi. "Evet ama bu seni Bayan Lucy'den kurtarmayacak. Eğer Leydi Standon'ın kalbini kırarsan, Bayan Lucy senin sonunu getirir." Bir an durakladı. "Ve sen onun geldiğini göremeyeceksin."

Hayır, yapmazdı. Langley, Thomas William'ın uyarısını hafife almayacak kadar sağduyuluydu, çünkü bu gülünecek bir şey değildi. Ne kadar iyi olursa olsun, Dışişleri Bakanlığı'nda Ellyson'ın evinde eğitim görmemiş ve adamın kızına karşı kalbinde sessiz bir korku beslemeyen tek bir adam bile yoktu.

"Leydi Standon için endişelenmeyin," dedi arkadaşına. "O benim cazibeme kapılmayacak kadar mantıklı biri."

Araba durdu ve Thomas-William kapıya doğru başıyla işaret etti.

Langley alışkanlıkla, inmek üzere olduğu yerin çevresini ölçmek için pencereden dışarı hızlı ve değerlendirici bir bakış attı. Ve gördükleri moralini pek yükseltmedi. "Burası mı?"

Thomas-William gülümsedi. Langley'nin Londra'da güvendiği tek adam olduğu için kapıyı iterek açıp dışarı çıktı ve şehrin en kötü şöhretli yerlerinden birinde olduklarını hemen fark etti. Arkasında bir zamanlar yedi sokağın birleştiği yeri gösteren büyük bir kule ve saat duruyordu, ama şimdi hırsızlar için bir barınaktan başka bir şey değildi. Gün ışığında bile buranın karanlık ve bulanık bir havası vardı.

Ve daha da önemlisi, bir adamın öldürülmesi ve ondan geriye hiçbir iz kalmaması için mükemmel bir yerdi. Ve uygun bir şekilde, hiç tanık yok.

"Seven Dials?" diye sordu, sorudan çok arkadaşına alaycı bir ifadeyle.

"Bağlantım en iyisinin bu olduğunu düşündü."

Görünüşe göre şoför öyle düşünmemişti, çünkü Thomas-William'a böyle bir adres için önden ödeme yapması konusunda ısrar eden taksi çılgın bir hızla uzaklaştı.

"Bağlantınız mı?" Langley, etrafta dolaşan kalabalığa bakarak bunun kim olabileceğini anlamaya çalıştığını söyledi.

Sonra gölgelerin arasından bir grup sokak çocuğu fırladı, Çingeneler gibi etrafını sardılar, paltosunu karıştırdılar, onu döndürdüler, birbirlerine seslendiler ve onunla alay ettiler.

"Hey, oradaki!" Langley itiraz etti. "O benim saatim... ve cüzdanım. Ve gerçekten söylüyorum, o benim şapkamdı." Kunduzunu geri almaya çalıştı - onu Paris'te yaptırmıştı- ama küçük atlatan çok hızlıydı, ulaşamayacağı bir yerde dans ederken dişsizce sırtıyordu. "Biraz yardım eder misin, Thomas-William?"

Diğer adam kaldırımında durdu ve güldü.

Küçük koşuşturmacalar durduğunda, temizlenmişti ve sersemlemiş bir halde çamurun içinde sallanıyordu. Gözleri nihayet odaklandığında Thomas-William'ın bir yol arkadaşı kazandığını gördü; kaba pantolonlu, sade gömlek ve ceketli ve bir çift sağlam çizmeli bir adam.

Kimdi bu? Görevi bitirmek için gelen bakıcıları mı?

Ve bir bakıma öyle de oldu. Adam şapkasının geniş kenarını geriye doğru eğdiğinde Langley onun genç bir adam olduğunu fark etti ve elini uzattı. "Ben Lord Andrew Stowe, Majestelerinin hizmetindeyim. Ajan arkadaşlarım ve ben size yardımcı olmaktan onur duyarız."

Minerva odasının sığınağına ulaştığında, hesapları tamamen unutulmuştu.

"Adamlar!" diye mırıldanarak içeri girdi ve kapısını arkasından iterek kapattı - en azından hasarlı menteşelerle kapanabildiği kadar. "Hepsini havaya uçurun."

Babası . . . Gerald Adlington ... Hollindrake Dükü ...

Thomas-William . . . ve . . . ve . . .

Yatağının köşesinde düzgünce katlanmış siyah yün bir ceket gördüğünde listesi karmakarışık bir şekilde durdu.

Ve en önemlisi, Lord Langley, diye bitirdi sözlerini, odada tepinerek ilerledi ve adamın unuttuğu ceketini yataktan yere süpürdü.

Aklının bir köşesinde onu pencereden dışarı atmak vardı, ki sahibine de bunu yapmalıydı, o sırada şu anki şanssızlığına katkıda bulunan rahatsız edici kıyafet parçasına baktı.

Ama onu kaldırıp pencereden dışarı göndermek yerine durakladı, çünkü Langley'nin ceketini yere ittiğinde açılmıştı ve ceketin içinde astarda garip bir yırtık görünüyordu.

Sanki bir cep ya da kolayca bulunmasını istemediği bir şeyi saklamak için bir yer gibi.

Hayır, yapmamalısın, diye kendi kendine öğüt verdi. Başkalarının sırlarını araştırmak daha çok Lucy'nin alanıydı, onun değil, diye düşündü.

Sonra tekrar . . .

Etrafına göz gezdirdi -gerektiğinden değil, çünkü tamamen yalnızdı, ama yine de burnunu sokmaya meyilli değildi- yataktan kalktı ve ceketin yanına oturdu, elini açıklıktan içeri kaydırıp ve üzerinde *T* harfi olan bir mendile sarılmış ve bir köşesi basit işlemelerle yapılmış minik çiçeklerle süslenmiş ince bir paket çıkardı.

T. Bu kim olabilir lordum? Minerva düşündü. *Eski bir sevgili mi? Bir metres mi? Bir hayran? Yıpranmış küçük keten parçası bir gösterge ise, bunu bir süre taşıyacak kadar önemli biri.* Dikkatle küçük mendili açtı ve içinde soluk mavi bir kurdeleyle bağlanmış bir mektup demeti buldu.

Bir başka gizemin daha farkına vardı, çünkü yıpranmış kurdele mektupları zar zor bir arada tutuyordu, belli ki sayılamayacak kadar çok kez bağlanıp çözülmüştü. Sararmış kırtasiye malzemesinin yıpranmış köşeleri ve kenarları da defalarca okunmuş ve tekrar tekrar okunmuş olduğunu gösteriyordu.

Bu mektuplar her ne içeriyorsa, Lord Langley için mücevherlerden ve altından daha değerliydi, çünkü yıllarca onunla birlikte seyahat ettiklerini ve onları olduğu gibi göğsünün üzerindeki cebinde, kalbinin üzerinde sakladığını hiç şüphesiz biliyordu.

Minerva alt dudağını ısırıp ve elindeki mektupları ve içlerinde ne olabileceğini düşündü.

Düşünceleri Langley'in hovarda şöhretine doğru ilerlerken, paketi çevirdiğinde, kolayca

alttaki mektubun içeriğini ve Langley'nin sevgisinde böylesine özel bir yere sahip olan gizemli T'yi merak ediyordu.

Sevgili babacığım,

Felicity bu konuda size yazmamam gerektiğini söylüyor ama İngiltere'ye dönüp bizi Bayan Emery'nin okulundan çıkarmanız için yalvarıyorum. Adını temize çıkarmadan eve dönemeyeceğini söylüyor ama sensiz burası çok korkunç. . .

Minerva'nın göğsü keskin bir acıyla sıkıştı. Çünkü adamın gerçek saygısının nerede yattığından şüphelenmek yerine, onun hakkında en kötüsünü düşünmüştü. Langley'nin -metreslerin ve rezil ilişkilerin, paylaşılamayacak kadar rezilliğin Lord Langley'sinin- bu mektupları gizlice taşıyacak kadar şefkatli bir saygıya sahip olduğunu düşünmek ne kadar zordu.

Bir kaçamaktan hatıralar ya da garip bir yabancı isim ve sürmeli gözlerle boyanmış bir Incognita değil, "T "sinden sevgiyle yazılmış ricalar. Thalia Langley gibi. Onun kızı. Felicity Langley'nin ikizi.

Daha fazla okumaya gerek duymadı ama Thalia'nın sözleri düşüncelerinde yankılanırken paketi elinde tutarak bir süre oturdu.

. . . adınızı temize çıkarana kadar ...

Bu düşünce bile Minerva'nın içini ürpertmişti, çünkü Lord Langley'nin sadece toplumu karşısına almak için değil, çok tehlikeli bir işi bitirmek için geri döndüğünü anlamıştı -kendisini İngiltere'den uzaklaştıran o havai işe kızlarının karışmasını istemediği kesindi. Onlardan uzakta.

Hayır, sadece kendi adını değil, onların adını da temize çıkarmak için onları Bayan Emery'nin evinde bırakmıştı ve kesinlikle onların bu işe karışmasını istemiyordu.

Yine de bu onun sinirlerini yatıştırmadı ya da adam hakkındaki fikrini değiştirmede, çünkü Minerva şu anda onun sorunlarının ortasında olduğunu hiç şüphesiz biliyordu.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Bir süre sonra Agnes "hazır olmadığını" söyleyerek geldi.

Minerva hâlâ yerde oturduğu yerden başını kaldırıp baktı. *Neye hazırды?*

Sonra bugünün Salı ve öğleden sonra olduğunu fark etti.

Bu da önümüzdeki birkaç saat boyunca Clifton Kontu'nun Lucy'yle evlendiğini ve Parkerton Dükü'nün Elinor'u fırtınalı bir flörtün ardından elinden kaçırdığını duyduktan sonra, Standon dulları hakkındaki tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için uğrayan servet avcılarının ve çapkınların boş gevezeliklerine ve anlamsız iltifatlarına katlanmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Ve bu işe yaramazların yanında, ikinci ya da -korku üzerine korku- üçüncü ya da dördüncü bir eş arayan dulların her zamanki çeşitliliği iyi yaşanmış odunlar gibi yığılmış olacaktı. Bu züppeler Bedelia Teyze'nin iltifatlarıyla gelmişlerdi; Bedelia Teyze onlara sevgili yeğeninin üç dul kadın arasında en seçkini olduğunu söylemişti.

Ama daha ikinci kattan itibaren bugünün farklı olduğunu anlamıştı. Çünkü "evde" olduğunun bilinmesine daha yarım saat vardı ve şimdiden alt kattaki salondan gelen seslerin kakofonisi duyuluyordu.

Kadın sesleri. Geveze kuşlarla dolu bir kümes gibi gıdaklayan ve gagalayan bir sürü.

"Ama sevgilim, onda *yaşama sevinci* yok! Tarzı yok! Daha ilk ay dolmadan sıkılacak," diyordu Dadı Tasha.

"Evet, evet! Kesinlikle! O kıtanın adamı. Dünyanın adamı," diye onayladı Dadı Lucia. "Onunla asla evlenmeyecek, çünkü ah, siz İngilizler nasıl da 'zamanı geldi' diyorsunuz 'zamanı gelince' ..."

"*Deux semaines*," dedi Tasha Fransızca olarak.

"İki hafta, canım," diye ekledi Bedelia Teyze. "Biz buna iki hafta diyoruz."

Yardım etmen ne büyük incelik teyze, diye düşündü Minerva merdivenlerdeki yerinden.

"Evet! İki hafta," diye ekledi margravine. "Eğer öyleyse."

"Sanırım yeğenim sizi şaşırtacak." Bedelia Teyze'nin sesi son derece kendinden emin geliyordu.

Omuzlarına vuruldu ve Minerva kulak misafiri olarak yakalandığı için çok içinde neredeyse elbisesinin üzerinden fırlayacaktı. "Jamilla!" diye bağırdı.

Gerçekten de Lord Langley'nin metreslerinden bir başkası, yaklaşık bir yıl önce Londra'ya gelen ve o *zamandan* beri Brook Sokağı'ndaki eve girip çıkan, çirkin tavırları ve modasıyla Londra'nın kulaklarını çınlatan Prenses Jamilla Kounellas buradaydı.

Ama Minerva, Dadı Jamilla'yı her zaman çok hoş bulmuştu, çünkü kadın her zaman aklından geçeni söylerdi.

"Langley'nin bunu yapacağına inanamıyorum! Onunla olmaz!" diye yakındı Tasha salonun içinden.

Jamilla'nın kaşları belirgin aksan karşısında dikleştı. "O Rus dışı kurt odamı ele geçirdi!" diye yakındı, başıyla salonu işaret ederek ve oldukça sinirli görünüyordu. "Langley'nin hayatta olduğu kıta çapında duyulunca ortaya çıkacaklarını bilmeliydim."

Minerva durdu ve omzunun üzerinden diğerkadına baktı. "Onun hayatta olduğunu biliyor muydun?"

Kadının yüzü aydınlandı. "Evet, tabii ki. Geçen yıl bu korkunç Londra'ya gelmemin nedeni buydu. Sevgili kızlarıma babalarını hapisten çıkarmak için çok zor zamanlar geçirdiğimi söylemek için-

Minerva bir adım geri çekildi. "Lord Langley hapiste miydi?"

Jamilla'nın eli soru karşısında titredi. "Ama tabii ki. Bunca zamandır başka nerede olabilirdi ki?"

Gerçekten nerede? Minerva biraz şaşırmış bir halde düşündü. Yine de . . .

"Lord Langley'nin hayatta olduğunu biliyordun ve bunu bir sır olarak mı sakladın?" diye sordu, dürüst olmak gerekirse oldukça şaşırmıştı, çünkü Jamilla ağzı sıkılığıyla pek tanınmazdı.

"Ama tabii ki, onu dışarı çıkarmak için verdiğim rüşvetlerde daha ihtiyatlı davrandığımı sanıyordum," dedi, "çünkü korktuğum şey buydu." Bir kez daha merdivenlerden aşağıya baktı ve sokaklarda dolaşan bir köpek sürüsünü fark eden biri gibi başını salladı. "Ne korkunç yaratıklar! Ve korkarım ki canım, onlardan kurtulmak imkânsız."

Tıpkı senin gibi, diye düşündü Minerva, Hollindrake Düşesi'nin Jamilla'yı Paris'e geri göndermek için denediğı -çoğu başarısızlıkla sonuçlanan- tüm yolları düşünerek. Ama şimdi eski dadının neden kaldığını biraz daha iyi anlıyordu.

"Onun geri dönmesini bekliyordun," dedi Minerva, bir sorudan çok bir açıklama gibiydi.

"Bir zamanlar, belki," diye itiraf etti Jamilla, bakışları hâlâ merdivenlerde sabitti, "ama artık değil. O benim geçmişimde kaldı ve benim zevklerimi karşılayacak kadar zengin değil. Hayır, sevgili kızlarım için, onların babalarına kavuştuğunu görmek için kaldım ve Langley bu karmaşayı düzelttikten sonra," eli yine titredi, ama bu sefer salona doğru, "yoluma devam edebilirim."

Dağınıklık tam da Minerva'nın salonundaki koleksiyonu tanımlamak için kullanacağı kelimeydi.

Aşağıdan gelen sert bir ses yukarıya doğru yankılandı. "Ama onunla evlenmek? Acch! Bu korkunç bir şey!" diyordu margravine. "Neden, benim *schatzi*'m onu pek tanımıyor ve eğer gerçekten tanısaydı-" Kadın kaba bir ses çıkardı ve Minerva onun parmaklarını küçümseyici bir şekilde salladığını neredeyse görebiliyordu. "Onu elinde tutamayacak. Onun gibi biri nasıl tutabilir ki?"

"Evli mi?" Jamilla Minerva'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Langley evlenecek mi? Bu aptal kadın ne saçmalıyor böyle?"

"Lord Langley nişanlı," diye ekledi Minerva.

Şimdi homurdanma sırası Jamilla'daydı. "Langley evleniyor mu? O öyle biri değil. Vcdansız, gülünç ve şüpheli bir yaratık tarafından tuzağa düşürülmediyse tabii..."

"O benimle nişanlı," diye tersledi Minerva. "Langley benimle nişanlandı."

Jamilla durakladı, sonra genişçe gülümsedi. "La! Leydi Standon, bu kadar şaka yapabileceğinizi kim bilebilirdi!"

"Ama şaka yapmıyorum," dedi Minerva ona.

"*Est-ce vrai?*" diye sordu, üstesinden geldiğinde yaptığı gibi ana dili Fransızcaya dönerek.

"Evet."

Jamilla salona doğru baktı. "Langley'nin kendine göre nedenleri olmalı," dedi içinden. Sonra aydınlandı ve Minerva'ya gülümsedi. "Ya diğerleri, onlar bundan hoşlanmıyor mu?"

"Hiç de değil."

Eski dadının yüzü aydınlandı. "Ah, hayatım, senin için ne kadar harika." Minerva'nın sade bir bukleye toplanmış kahverengi saçlarının tepesinden, mantıklı günlük elbisesine ve ayağındaki sade terliklere kadar her yerine baktı. "Ama tabii ki haklılar," dedi. "Onu nasıl tutacaksın?"

Langley, Lord Andrew Stowe'da bir müttefik bulduğunu hemen anlamıştı.

Çok genç olmasına rağmen, büyük ihtimalle yirmi yaşından fazla olmayan Lord Andrew, Ellyson'ın beş yıl önce ölmeden önce eğittiği son ajandı. Ve bir Stowe olmak, Lord Andrew'un krallarına ve kraliçelerine sadakatle hizmet etmiş uzun bir soydan geldiği anlamına geliyordu. Drayton Markisi'nin üçüncü oğluydu, henüz tam boyuna ulaşmamıştı ama alçak kıyafetleri içinde bile hükmedici bir tipti.

Langley'nin elini sıkan Lord Andrew, onu bir içki içmeye davet etti ve Seven Dials'ın derinliklerine, genç adamın yaşadığı odalara doğru yola çıktılar.

Lord Andrew, küçük hırsız sürüsüne Lord Langley'ye eşyalarını geri vermelerini tembihledikten sonra.

Genç adam, Langley ve Thomas-William'a geniş odanın ortasındaki masaya oturmalarını işaret ederken, "Ne yazık ki Dışişleri Bakanlığı'nda Ellyson'la işim bittiğinde beni Kıta'ya gönderemeyecek kadar genç ve sorumluluk sahibi olduğumu düşünenler vardı," dedi. Onlara bir sürahi ve bardak koyarken omuz silkti ve adamlara içki doldurdu.

"Saçındı," diye güldü Thomas-William.

Lord Andrew bir elini koyu kumral saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım biraz fazla İngiliz gibi görünüyorum." Genç adam güldü. "Beni burada tuttular. Annem çok rahatladı ama ben pek rahatlayamadım. Birkaç yıl Whitehall'da sürtündükten sonra-"

Thomas-William, "Kendini bir baş belası haline getiriyorsun," dedi.

Genç adam sırtıttı. "Evet, biraz, sanırım. Ama bana bu görevi kazandırdı. Ya da bazılarının iddia ettiği gibi rütbemi düşürdü." George Ellyson'ın Hampstead Heath'teki harita odasının bir kopyası gibi görünen geniş dairesine elini salladı; ortadaki büyük masa, raflardan taşan kitaplar ve odayı dolduran tuhaf koleksiyonlar ve aristokratik konfor parçaları -küre, duvara monte edilmiş bir şeyin dişi, birkaç gravür ve tablo. Konforlu mobilyalar her köşeyi dolduruyordu ve iyi, kalın bir halı döşeme tahtalarının soğuğunu dışarıda tutuyordu.

"Peki bu ödev nedir?" Langley etrafına bakınarak sordu, özellikle de dinleyicilerine, odanın etrafına tünemiş yedi gence bakıyordu.

"Önümüzdeki iş için ekibimi eğitiyorum," dedi Lord Andrew, çocuklardan birine göz kırparak. "Lord Langley'e iyice baktığınıza göre, şimdi hepiniz yukarı çıkın ve derslerinize bakın. Sanırım Bay Crunkshaft sizi bekliyor." İyi kalpli homurdanmalar ve mırıldanmalar oldu ama hepsi odanın arka tarafındaki dar merdivenlere doğru ilerledi. "Ve Goldy, zavallı Crunkshaft'ın cep saatini tekrar çalıp derslerin erken bitmesi için sıfırlamana izin vermeyeceğim."

Genç şeytan sırttı, dişsiz bir gülümseme gölgelerin arasında parlıyordu. "Oh, ve bu sabah hepiniz iyi iş çıkardınız! Oldukça gururluyum."

Hepsi merdivenlerden yukarı çıktılar ve sonra başlarının üstündeki zeminde ayak sesleri duyuldu.

Sonuncusu tavan arasında gözden kaybolurken Langley arkasına baktı. "Sokak çocuklarından oluşan bir ekip mi?"

Lord Andrew sırttı. "Evet. Ve çok da iyiler. Göreceksiniz, biz bu işi çözene kadar önümüzdeki birkaç hafta boyunca sizin koruyucunuz, bekçi köpeğiniz olacaklar."

"Neyim?" diye kekeledi.

Lord Andrew Thomas-William'a baktı. "Bunu ona açıklamadın mı?"

"Bunu senden duymak daha iyi olur diye düşündüm."

"Beni pis işlerle baş başa bıraktı," diye karşılık verdi

Lord Andrew. Diğer adam omuz silkti.

"Goldy ve arkadaşları Brook Caddesi'nde ya da siz nereye giderseniz gidin, etrafta kimsenin olmadığından emin olacaklar. Kimse onlara ikinci bir bakış atmayacak. Böylece tuhaf ya da şüpheli bir şey fark ederlerse sizi uyaramabilecekler."

Langley tavan arası merdivenlerine bir kez daha baktı. "O küçük yük bir kız mıydı?"

"Oh, evet. Aslında burada üç tane var. Üç kız, dört erkek. Ama kızlar erkek gibi giyiniyor, bu onları daha güvende tutuyor, Goldy için pek endişelendiğimden değil. Bıçağı yanından hiç ayırmaz ve Dials'taki söylentilere göre babası civardaki en iyi değirmenciymiş."

Baron merdivenlere bir kez daha baktı, çünkü Dials'ın dilinde "değirmenci"nin ne olduğunu biliyordu: bir katil. Bu bir yana, bu çok saçma bir fikirdi. Çocukları kullanarak onu güvende tutmak.

Boğaz kesme yeteneğine sahip çocuklar ...

Yine de Thomas-William'ın karanlık bakışlarını kendi sorusuyla karşıladı. *Bundan emin misiniz?*

İri adam sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını fiçı gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuş, oldukça memnun görünüyordu.

"Şimdi, lordum, size nasıl yardımcı olabilirim?" Lord Andrew koltuğuna yerleşti ve yirmi yaşında bir delikanlının olması gerektiğinden çok daha kendinden emin görünüyordu.

Derin bir nefes aldıktan ve Thomas-William'ın yolculuk sırasında ona söylediği gibi, adını temize çıkarmak için en iyi şansının bu olduğunu hatırladıktan sonra devam etti: "Dışişleri Bakanlığı'na, özellikle de saldırıya uğramadan önceki aylarda Paris'ten gelen istihbarat dosyalarına girmem gerekiyor."

"Dışişleri Bakanlığı dosyalarına girmek mi?" Lord Andrew kısık bir ısıklık çaldı. "Buna kalkışmak delilik olur."

Thomas-William homurdanarak onayladı.

Ama Langley yılmamıştı. "Ama yapmalıyım, tek yol bu."

Lord Andrew başını salladı. "Her zaman değil. George her zaman en baştan başlamamızı söylerdi: Paris'le ilgili ne hatırlıyorsunuz efendim, yani Brownie'nin dosyalarına girip intihar ederek kendimizi öldürmeye karar vermeden önce."

Baron başının o meşum gecede darbe alan tarafını ovuşturdu. Anıları zorlamaya çalıştığında hep ağırırdı. Ve her zaman olduğu gibi, hatırlayacak pek bir şey yoktu. Sadece bir şeyler gözünün önüne geliyordu; ara sokağın keskin kokusu, parmaklarının altındaki kaldırım taşlarının serinliği ve tek bir kelimenin bile seçilemediği sesler.

Gözlerini kapatarak acısına dayanmaya ve bir şeyler çekmeye çalıştı, yardımcı olabilecek herhangi bir şey.

"Hatırlamıyor," dedi Thomas-William. "Hiçbir şey hatırlayamıyor."

Lord Andrew masadan kalktı ve içini çekti. "Yardımcı olurdu ama yine de belki başka ipuçları bulabiliriz."

Langley genç adamın iyimserliğini paylaşmayı diledi, çünkü şu anda kafası Aziz Paul'ün çanları gibi çalıyor, her türlü tutarlı düşüncayı dışarı atıyordu.

"Raporlarınızı nasıl hazırladınız?" Lord Andrew sordu.

"Diplomatik çevrelerde çok az zevki olan bir sanat koleksiyoncusu olarak tanınıyordum.

-Deyim yerindeyse kolay lokma. Sadece en cahil hödüğün ya da mantarın sahip olabileceği türden korkunç taklitler satın alır ve bunları saklaması için Langley House'a gönderecek olan Strout aracılığıyla İngiltere'ye geri gönderirdim."

"Ve onlarla birlikte raporlarınız," diye bitirdi Lord Andrew.

"Evet, aynen öyle. Heykellerin içinde, tabloların arkasında. Kimsenin çalmaya zahmet etmeyeceği kadar değersiz eser parçaları-"

"Bir paum," dedi Lord Andrew. "Kabuk oyunu gibi."

"Kesinlikle," dedi Lord Langley. "Ama tabiri caizse daha yakından incelenmesi gerekseydi kutuyu biraz daha farklı ele alırdım ve kiracım Mr.

Harrow, raporları alabilmesi için bu koleksiyonu George'a iletecekti."

"Bu Harrow George'u biliyor muydu?" Lord Andrew sordu.

Langley başını salladı. "Hayır. Harrow'un tek bildiği George Ellyson'ın koleksiyoncu bir arkadaş olduğuydu."

"Gönderdiğini hatırladığın son şey neydi?" Lord Andrew sordu. Langley başını salladı. "İşte bu kadar. En son ne gönderdiğimi hatırlamıyorum."

"O zaman belki de başlamak için en iyi yer burasıdır - en son ne gönderdiğinizi keşfetmek. gönderildi," dedi genç ajan.

Tanrım, haklıydı. Langley sevkiyatlarını tamamen unutmuştu. Saldırıya uğramadan hemen önce bir tane göndermiş olabilir mi?

Lord Andrew, "Bunu bulduktan sonra yaşlı Brownie'yle yüzleşmeye gidebiliriz," diyordu.

Harrumph, Thomas-William homurdandı.

"Nedir bu?" Lord Andrew dik oturarak, "Bu da ne?" dedi. "Brownie ile zaten görüştüm-"

Thomas-William başını salladı.

Langley, "Evet, dün gece arabasına atladım," diye düzeltti. "Ve burnuna bir tabanca sokup cevaplar istedim."

Lord Andrew güldü. "Yüce Tanrım, bunu yapmayı kaç kez arzuladığımı bilemezsin. Baban yüzüne bakarken bile o kadar açık sözlü olduğunu sanmıyorum. Bu kadar alçak bir adam için şaşırtıcı bir kış parçası."

Langley başıyla onayladı. Hepsi çok doğrudu. Brownie onu şaşırtmıştı, çünkü kendi ölümlülüğüyle karşı karşıya kalan adamın bildiği her şeyden vazgeçeceğini düşünmüştü.

Bu da adamın derinlerde olduğu anlamına geliyordu. Ve Lord Andrew'un dediği gibi, kendini koruyacak kadar cesareti vardı.

"Bana istediğimi vermesi için onu ürkütebileceğimi, en azından kafesini biraz sarsabileceğimi düşündüm." Langley, Brownie'nin atkısını çıkardığında ve diğer adam baronun ölmediğini anladığında yaşadığı şoku düşündü.

"Onu oyundan soğutmak için küçük bir baskı," dedi Lord Andrew. "Bundan hoşlanmadığını görebiliyorum Thomas-William."

Adam, "Açık alana çıkmak hepimizi öldürür," dedi. "Yapılması gereken bu değil."

"Sör Basil önceden uyarıldığı için artık daha tehlikeli olacak," diye kabul etti Lord Andrew, "ama aynı zamanda hata yapma olasılığı da artacak."

seni bitirmek için acele ediyor."

Langley, "Kesinlikle," dedi. "Onu diken üstünde tutmaya niyetliyim. Onu izleyeceğim."

Onu biraz sarsın."

"Kendini öldürt," diye homurdandı Thomas-William.

"İşte bu noktada mürettebatım yardımcı olabilir," dedi

Lord Andrew.

Langley genç adama, "İhtiyacım olan şey onun dosyalarına ulaşmak," diyerek doğrudan konuya girdi.

Genç ajan başını salladı ve alçak sesle bir ıslık çaldı. "O dosyalara burnumu soktuğum için buraya, Dials'a gönderildim. Brownie'den şüphelenmekte haklısın. Ofiste garip işler dönüyor ve hepsinin merkezinde o var."

Bardağını avucunun içine alan Langley, içindeki kehribar renkli sıvıya baktı. "Tam olarak ne?"

Lord Andrew sesini alçalttı. "Sizin ve Ellyson'ın İngiliz ilişkilerine zarar vermek için Fransızlarla işbirliği yaptığınıza dair söylentiler. Sizin ve Ellyson'ın adının iliştiirildiği mühürlü raporlar ve sevkiyatlar - bunların hepsi doğrudan Brownie'ye ya da Nottage'a gitti ve sonra örtbas edildi ve kim bilir nereye gömüldü-"

"Nottage?" Langley başını kaldırıp baktı. "Neville Nottage gibi mi? Sekreterim mi?"

"Evet, siz kayıp olarak bildirildikten sonra ikisi hırsızlar kadar kalındı ve sonra-" Lord Andrew başladı.

"Ne demek ben kaybolduktan sonra?" Langley sandalyesinde doğrulurken, omurgasından aşağı nadir bir ürperti aktığını söyledi. "Nottage Paris'te öldü. Saldırıya uğradığım aynı ara sokakta öldürüldü."

Thomas-William ve genç adam şaşkın bakışlar attılar. Lord Andrew ona, "Nottage ölmedi," dedi.

Langley başını salladı. "Ölmüş, gardiyandan öğrendim."

Lord Andrew bir kez daha Thomas-William'a, sonra da Langley'ye baktı. "O halde yanlış yönlendirilmişsiniz. Ölümünüzle ilgili haberlerle İngiltere'ye dönen kişi Nottage'dı."

Langley her şeyi anlamaya çalıştı. "Bana Neville Nottage'ın hayatta olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Lord Andrew biraz oflayarak. "Sana olanlarla ilgili resmi bir soruşturma olması gerekirken, olmadı, sadece sadakatinle ilgili bir sürü söylenti dolaştı, gizli raporlar ve

Dediğim gibi, bir anda Brownie şövalyeliğe terfi etti, Nottage'a da uzak bir amcasından küçük bir servet miras kaldı ve ikisi de yoncalar içinde yaşamaya başladı."

"Nottage." Langley adamın adını bir lanet gibi mırıldandı. On yıldan uzun bir süre bu adama güvenmiş, ölümünün yasını tutmuştu ve şimdi baron, çok yetenekli sekreterinin, onun gölgesinde geçirdiği onca yılın deneyimini alıp şeytani bir amaç için kullanmasından korkuyordu.

Bu, sorunlarına tamamen yeni bir ışık tuttu.

Lord Andrew ona baktı ve devam etti, "Brownie'nin aniden yükselmesi yeterince tuhaftı, ama *Sör Basil* o süslü evine taşındığında, karısı babamın metreslerinden biri gibi görünmeye başladığında, her şey yakutlarla kaplandığında, görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Bu yüzden kendime sormaya başladım, tüm bunları nasıl karşılayabiliyordu? Çok daha derinlerde gömülü bir şeylerin kokusu vardı."

Evet, gerçekten de, diye düşündü Langley sessizce, genç adamın devam etmesine izin verirken. "Ve sonra George Ellyson'ın tamamen sadık olmadığı imaları vardı." Lord Andrew'un kaşları çatıldı. "Adam ölmüştü ve ben onun adının lekelenmesini istemezdim. O benim için kendi babamdan daha çok bir babaydı. En azından benimle konuşurdu, ki bugüne kadar benimki

zar zor idare ediyor. Onaylamıyor falan."

Langley genç adama bakarak başını salladı. "Evet, nasıl olduğunu bilirim."

"George Ellyson'ın adının bir hainin fırçasıyla lekelenmesine izin veremezdim, bu yüzden etrafı kurcalamaya başladım. Çok fazla soru sordum," diye sırttı Lord Andrew, "bu da yaşlı Brownie'nin hoşuna gitmedi. Beni buraya göndertti. Muhtemelen bir gece içinde kendimi öldürteceğimi düşündü, Dials'da yaşıyordum ve hepsi bu. En az evrak işiyle onun yakasından düşecektim."

Thomas-William homurdandı.

"Kesinlikle," diye onayladı Lord Andrew. "İşte bu yüzden sizi ortadan kaldırmayı öneriyorum Lord Langley."

Langley gözlerini kırıştırdı ve sonra küstah genç adama kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

"Sanırım kaşığınızı duvara saplarsanız Brownie'yi açığa çekebiliriz lordum."

"Ölmemi mi istiyorsun?" Langley, Thomas-William'a bakarak sordu.

Adam bu fikir karşısında sırtımadıysa ne olaydı?

"Kesinlikle," dedi Lord Andrew coşkuyla. Biraz fazla hevesli bir şekilde. "Ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

Minerva, Jamilla'nın öğleden sonraki kıyafet seçimiyle ilgili değerlendirmesini görmezden gelerek aşağı inmiş ve yerine oturmuştu.

Orada toplanan dadıların -Lucia, Tasha ve Helga- hepsi ona gülümseyip nazikçe selam verirken, bu durum, saldırmak için fırsat kollayan bir engerek yuvasının etrafını sarmasını izlemeye benziyordu.

Öte yandan Bedelia Teyze'nin keyfi yerindeydi, yeğeninin nişan haberi sihirli bir tonik gibi gelmişti. Etrafındaki kötülük ve zehir sanki çiçeklerden ve güneş ışığından başka bir şey değilmiş gibi çiçek açmıştı. "Minerva, sevgili kızım, işte buradasın! Ve bu çok önemli öğleden sonra. Yukarıda saklanacağından korkuyordum."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu, sandalyesine yerleştikten sonra.

"Çünkü bu öğleden sonra büyük bir izdiham yaşanacağını biliyorsun." Bunu söyledikten sonra Bedelia Teyze çay tepsisiyle meşgul oldu, fincanları ve tabakları yeniden düzenledi ve yeğeninden başka her yere baktı.

Teyzesini çok iyi tanıyan Minerva hemen şüphelendi. "Ne yaptın sen?"

"Birkaç yakın arkadaşına bahsetmiş olabilirim."

"Neyden bahsetti?" diye ağzından kaçırdı. Çünkü Bedelia Teyze bir konudan kaçınmak istediğinde o konunun etrafında durmadan dolanabilirdi.

Kadın derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Lord Langley ile olan nişanınız tabii ki!"

Minerva inledi. Bu onun en büyük korkusunun gerçekleşmesiydi. "O olduğunu söylemene gerek yoktu."

"Aman Tanrım! Nişanlandığınızdan söz ederken Lord Langley'den nasıl bahsetmem?"

Minerva kanepedeki yerine çökerek gözlerini kapadı ve parmaklarını şakağına bastırdı. Genelde öğleden sonrasının sonunda, ilk konuk gelmeden önce değil, bir megrim yapısına sahipti.

"Sıkıntılı görünüyorsunuz, Leydi Standon," diye yorum yaptı Dadı Lucia, parlak sarı-turuncu elbisesinin içinde dadıdan başka her şeye benziyordu. "Lord Langley'le olan evliliğinizden bahsetmek bile sizi parlatır diye düşünmüştüm."

"Tabii onunla evleneceksen," diye mırıldandı Dadı Tasha. Muhteşem bir kara kedi gibi köşede duruyordu.

"Ah, onunla evlenecek," dedi Jamilla kapı aralığından, girişini zamanlamak için birkaç dakika beklemişti.

"Sen!" diye tısladı margravine.

"Ah, evet Helga, canım," dedi Jamilla. "Ben buradayım. Ve Tasha, sevgilim, odamı ele geçirme küstahlığında bulundun. Ama hakaret etmedim. Her zaman benim olana göz diktin. Merak etme, seni arka yatak odasına taşıyarak gerekli değişiklikleri yaptım. Oh, aşırı cereyanlı ve çok soğuk, sevgili St. Petersburg'unuza çok benzediğini söyleyebilirim. Kendinizi evinizde hissedeceksiniz." Düşese bir bakış attı. "Lucia," dedi hafifçe başını sallayarak.

Düşes başıyla onayladı. "Jamilla."

Böyle soğuk bir karşılamanın bir uyarı olarak kalmasına izin vermeyen Jamilla devam etti, "Sevgilim, bu renk sana yakışmıyor. Ne düşünüyordun ki?"

"Öyle değil mi?" Lucia çizgili elbisesine bakarak, "Yok," dedi.

"Burada, İngiltere'de değil. Ya da belki de bu korkunç odadır." Etrafındaki solmuş duvarlara ve soyulmuş kâğıtlara baktı. "Seni oldukça sarı gösteriyor. Bir an için seni annen sandım."

Margravine gülmeye başladı, ancak bu gülüş kısa sürede kibar bir öksürüğe dönüştü.

Yine de Lucia'yı ayağa kaldırmaya yetmişti. Burnu havada, kasıtlı ve görkemli bir rahatlıkla oradan ayrıldı. Ama merdivenleri hızla çıkarken terliklerinin aceleyle çıkardığı patırtıyı herkes duyabiliyordu.

Jamilla ellerini eteğine sildi ve Lucia'nın oturduğu sandalyeye oturdu.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Minerva kekelemeyi başardı.

"Ama tabii ki," dedi Helga. "Güçlerimizi birleştirmezsek Langley'i başka nasıl bulabilirdik ki?"

Minerva odaya göz gezdirirken, görünüşte olmasa da bu kadınlardaki benzerlikleri görebiliyordu - hepsi bir buket çiçek kadar farklıydı, ama hepsinde aynı özgüven vardı, Rus prensesin daha önce söylediği gibi, onları öne çıkaran o *yaşama sevinci*.

Ben ... Minerva bocaladı ve kaçmak için hâlâ zamanı olduğunu düşünerek kapıya doğru baktı, ama sonra kapının üzerindeki zil çaldı ve dehşete kapıldı

Lady Wallerthwaite - Bedelia Teyze'nin en sevdiği arkadaşlarından biri ve *ton'un* en büyük dedikoduları-geldi.

"Bedelia!" diye seslendi arkadaşına. "Burada olacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Böyle bir öğleden sonra başka nerede olabilirdim Aurelia?" Bedelia Teyze hiç utanmadan cevap verdi.

Yüce Tanrım! Bedelia Teyze Leydi Wallerthwaite'e söyleseydi. . .

Zil bir kez daha çaldı, ondan sonra bir kez daha çaldı ve yarım saat içinde oturma odası konuklarla doldu taşı.

Özellikle de hanımlar. Lord Langley'nin şehre döndüğü haberi meraklıları, çapkınları, erdemi tartışmalı dulları ve uygunsuzluğa en ufak bir eğilimi olmayan birkaç kişiyi daha ortaya çıkarmıştı ama görünüşe göre skandal çapkını şahsen görme ihtimali bile nakış kasnaklarını bırakıp arabalarına kendilerini Brook Sokağı'na götürmelerini emretmeleri için yeterliydi.

Leydi Finnemore, Leydi Ratcliffe'i neredeyse koltuğundan edecek kadar yaklaştığında, "Aman Tanrım, Mayfair'e neler oluyor bilmiyorum," diye yakındı. "Evinizin önündeki sokakta çok kötü çocuklar var, içlerinden biri bana saati sorma cüretini gösterdi. Sanki bir lağım çukurunun tutması gereken bir randevusu varmış gibi!" Odanın etrafına göz gezdirdi, misafirleri tarttı ve herkesin yaptığını yaparak onu görebilmek için odayı araştırdı. Ama arkadaşlarından çok daha az ihtiyatlıydı. "Neden nerede o, Leydi Standon?"

"Kim, Leydi Finnemore mu?" Minerva, teyzesinin daha önce yaptığı gibi fincanları ve tabakları yeniden düzenleyerek cevap verdi.

Barones devam etti, "Lord Langley, elbette. Buraya sizi görmeye zor geldim!"

"Lord Langley? Burada mı?" Minerva korkmuş gibi yaptı. Aslında tamamen numara değildi. Bu durum tam bir kâbustu. "Evimde bir beyefendiyi ağırlayacağımı nereden çıkardınız bilmiyorum."

Leydi Ratcliffe, "Ama sevgili çocuğum, her şey Kasaba'da bitti," diye araya girdi. "Sizin çatınız altında yaşıyormuş."

Evet, peki bu nasıl olmuştu? Sadece bir tahminde bulunması yeterliydi. Minerva'nın bakışları, başının üstündeki sıvadaki çatlaklara uygun ve dikkatli bir şekilde bakan teyzesine kaydı.

Ama Minerva bunca yıldır Leydi Ratcliffe gibileri bile bastırabilecek birkaç alaycı bakıştan yoksun bir markiz olmamıştı. "Korkarım yanlış bilgilendirilmişsiniz," diye cevap verdi kibirli bir zarafetle. "Ve sizin gibi seçkin bir leydinin böyle bir dedikoduyu dinleyecek kadar alçalmasına şaşırdım."

Tasha, "Saklanmanız için bir neden yok Leydi Standon," diyene kadar odada gergin bir an yaşandı. Sonra odada tünemiş dedikoducu tavuklara dönerek, "Langley tabii ki buradaydı. O aşık. Leydi Standon'dan ayrılmayacaktır. Tutku içindeyken olmaz."

Diğer dadılar sanki böyle bir şey doğalmış gibi başlarını sallayarak onayladılar.

İngiltere'de değil, diye bağırarak istedi Minerva, odadaki hanımefendiler kendi aralarında gıdıklamaya başlarken bile. *İngiliz hanımları tutkulara kapılmazlar.*

"Çılgınca aşık olan erkekleri her zaman kurtlar gibi aç ve doyumsuz bulmuşumdur," diye devam etti Tasha. "Bir keresinde, her sabah onun tepesinde sevişmemiz için ısrar eden Kazak bir sevgilim vardı-"

"Biraz daha çay, Leydi Finnemore?" Minerva demliği hanımefendinin bardağına doğru iterek, "Biraz daha çay?" dedi.

Leydi Finnemore ona ters ters baktı ve Minerva bunun konuşmanın çirkinleşmesinden mi yoksa akışı durdurmasından mı kaynaklandığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kazaklar! Onları hâlâ yatağınıza almanıza şaşıırıyorum," dedi margravine, böyle bir düşünceye elini sallayarak. "Onlara bakınca öyle düşünmeyebilirsiniz ama benim Köln'den bir değil, iki sevgilim oldu ve hepsi de yaramaz adamlardı. Çok tatmin ediciydi." Miyavlar gibi bir iç çekiş yaptı, odadaki tüm konuşmaları durduran bir iç çekiş. Geriye çok fazla konuşma da kalmamıştı zaten. Dinleyicilerinin tüm dikkatini toplayarak devam etti. "Bir gece vardı, adı neydi, Fransız danışmanla birlikte seyahat eden kasabalı..." Helga Lucia'ya baktı. "Hatırlıyor musun?"

"Şişman olan mı yoksa boncuk gözlü dar adam mı?" Lucia sordu. Odaya mavi bir önlükle dönmüştü ve eldeki konuyla hemen ilgilenmeye başlamıştı.

"Şişman bir sevgilin mi vardı?" Leydi Ratcliffe ağzından kaçırdı ve sanki az önce sorduğu şeye inanamıyormuş gibi hemen ağzını kapattı.

"Oh, hayır, sevgili bayan," dedi margravine. "Fransız şişmandı. Sevgilimin muhteşem bir vücudu vardı. Bir kasabalının bu kadar büyük bir ... büyük ... olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Ah, İngilizcede nasıl söyleniyor?" Bedelia Teyze'ye baktı.

Teyzesi Helga'nın aradığı kelimeyi söylerken Minerva, sallanan evinin yıkılmaması için en uygun günün bu olduğunu düşündü.

"Erkeklik, sevgili margravine'im," dedi Bedelia bir tepsi çörek uzatarak. "Aradığınız kelimenin 'erkeklik' olduğuna inanıyorum. "

Birkaç başrahibe başlarıyla onayladı.

Helga gülümsedi. "Sanırım erkekliğinin devasa yatırımlarıyla eşleştiğini söylemek daha doğru olabilir."

Leydi Finnemore bir kız öğrenci gibi titredi. "Leydi Standon, Lord Langley'nin büyük bir-"

Bu da yetmezmiş gibi ön kapı açıldı ve adamın kendisi odaya girdi. Hayattan daha büyük, olduğu gibi.

Odadaki hanımların hepsi araştıran bakışlar fırlattı ve Minerva hepsini pataklamak istedi. Gerçekten de, sadece mal varlığını belirlemek için adamı bu kadar ayrıntılı incelemeleri mi gerekiyordu?

Sonra yine omzunun üzerinden ona baktığında, kendini büyülenmiş buldu.

Modaya uygun olmayan bir şekilde arkadan bağlanmış açık kahverengi saçlarından Romalı yüz hatlarına kadar - sert kesimli çenesi ve çenesindeki derin yarık, güçlü omuzları. Uzun boylu ve yakışıklı adamda tembellik yoktu, atletizmden ve erkeksi güçten bahseden bir fiziği vardı ... daha doğrusu varlıkları. Ama Minerva'yı en çok durduran şey, gözlerinde her zaman yanıyor gibi görünen o muzip ışıktı.

Sanki paylaşmak istediği bir sırrı varmış gibi.

Adam odadaki tüm kadınlara gülümserken, bazıları hiç de edepli davranmadan iç çekerken, *bunun ne olduğunu tahmin edebiliyorum*, diye düşündü. O gözlerle bir kediyi bile bir tabak kremadan uzaklaştırabilirdi.

Ve onun ortaya çıkışının kendisini neden rahatsız ettiğini bilmiyordu; belki de sorun onun gelişi değil, diğer hanımların tepkileriydi. Omurgasından aşağıya hiç alışık olmadığı bir huzursuzluk aktı. Kıskançlık gibi.

Ki öyle değildi. Hem de hiç.

Özellikle de en göz kamaştırıcı gülümsemesini ona sakladığı için.

"Minerva, sevgilim," dedi sanki bir işaretmiş gibi, uzun ve sağlam adımlarla odayı geçerken gözleri Minerva'nın üzerinde parlıyordu. "Öğleden sonra senin evde olduğunu bana hatırlatmaman ne kadar hoş. Kulübümü bırakıp burada olabilirdim." Eğilip kızın alnına bir öpücük kondurdu ve sonra dönüp odadaki hanımları pek sık görülmeyen zarif bir Kıta zarafetiyle selamladı.

"Oooh," diye bir iç çekiş daha geldi.

Onlar onun gelişini yorumlamakla meşgulken, Minerva kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu. Oh, söz vermişti! Öpüşmek yok.

Yine de burada tam da bunu yapıyordu. Alnındaki sıcak ve pürüzsüz dudakları onu tamamen kırılmış, tamamen çözülmüş hissettirdi. Çünkü bu, dün gece onu kollarının arasına alıp doyasıya öptüğünde, bacaklarını arzudan gevşemiş, içini titretmiş ve en kötüsü de uzun zamandır kaybolduğunu düşündüğü tutkularını uyandırıp açlıkla haykırmasına neden olan şeyin başlangıcından başka bir şey değildi.

En kötüsü de dudaklarını alnına değdirmesi bile yetmemişti ve uyanıvermişti; sanki bir klarnet sesinin parlak ve berrak notası onu uyandırmıştı; dokunuşu bedenini, arzularını uyandırmıştı. Kalçaları sıkılaştı, içi eridi, meme uçları sertleşti.

Minerva, sanki tam da ait olduğu yermiş gibi onun yanında yerini alıp elini sahiplenici bir şekilde omzuna koyduğunda inledi. Tüm gözler onun üzerindeyken -daha doğrusu onun üzerindeyken- parmaklarını uzaklaştıramaz ya da omuz silkemezdi.

Ayrıca, parmaklarından omzuna doğru kıvrılan ve sarhoş edici bir sıcaklıkla sihirli bir şekilde uzuvlarına doğru ilerleyen, içinde ortaya çıkan ve arzularını bir kez daha ön plana çıkaran lezzetli bir sıcaklık vardı. Onları bunca yıldır tutsak tuttuğu yerden dışarı çıkmaya çağırıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bir izleyicileri olmasaydı bile onun dokunuşunu itip itmeyeceğinden emin değildi. Ama rol yapmayı sürdürmek gerekiyordu ve bu yüzden onun elini olduğu yerde bıraktı ve kendi kendine onun üzerinde hiçbir gücü olmadığı yalanını söyledi.

Hem de hiç.

"Lord Langley, hakkınızda ne söylentiler duyduk!" Leydi Finnemore haykırdı. "Her şeyden önce öldüğünüzü ve şimdi de burada olduğunuzu. Nasıl oluyor da

Londra'ya geri döndüğünüzü mü?" Barones hiçbir zaman burnunu sokma fırsatını kaçırarak biri değildi.

Minerva'ya bakıp gülümseyerek, "Cevabın çok açık olduğunu düşünüyorum," dedi.

"İkiniz nasıl tanıştınız?" Leydi Ratcliffe sormak için acele etti.

Minerva dudaklarını birbirine bastırdı. *Her* ne kadar "*Neden, evime girmeye çalışırken yatak odama düştü*" demek istese de, böyle bir cevap hayatının geri kalanında kaderini belirleyecekti.

Langley ile evliydi. Şimdi olduğu gibi onun parmağı altındaydı... gözlerindeki o vaatle her sabah kahvaltı masasında daha önce yaptığı gibi onunla alay ediyordu. .. elinin sıcaklığıyla onunkini sararken ... duyarlılıklarını çalarken ...

Kendi sapkın düşünceleri içinde kaybolmuş, Langley'nin yumuşak cevabını zar zor duymuştu.

"Geçen ay tanıştık. Taşrada. Hollindrake Dükü'nün malikanesinde. Eve dönüş yolculuğumdan sonra orada iyileşiyordum ve sevgili Minerva'mla o zaman tanıştım. Onun ruhuma ilaç gibi geldiğini söyleyebilirim."

Şaşkın bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Öyle de diyebilirsin," diye mırıldandı. "Ama gerek yok."

"Düşes birbirinize olan bariz *eğiliminiz* hakkında ne dedi?" Leydi Finnemore sordu, belli *ki* aktaracak başka bir şey arıyordu.

Sanki dadılar ona yeterince şey vermemiş gibi.

Ama kadın mükemmel bir noktaya parmak bastı. Minerva'nın o ana kadar gözden kaçırdığı bir nokta. Ancak baronun kızını unutmuş muydu?

Yüce Tanrım, Hollindrake Düşesi babasının Standon dullarından biriyle nişanlandığını duysa ne derdi acaba?

Minerva ürperdi ve öğleden sonra İskoçya'ya giden posta arabasını yakalamak için hâlâ zaman olup olmadığını merak etti. Sterling ailesinin av kulübesi, sürgün için uzak bir yer olmaktan çok misafirperver bir sığınak gibi görünüyordu.

Hatta ilkbaharın sonlarında yağacak bir karın düşesi en azından Haziran ayına kadar uzak tutmasını bile umabilirdi; o zaman öfkesi yatışabilirdi.

Birazcık.

"Felicity mi? Çok mutlu," dedi Langley, Minerva'nın şaşkın sessizliğinin yerini doldurarak. "Kızım bir kez daha aşkı bulduğum için son derece mutlu."

Tasha ve Lucia öksürdüler, çünkü onlar da Minerva'yla aynı fikirdeydiler: Düşes, babasının Londra'ya aniden gelişini ve bir o kadar aceleci nişanını öğrendiğinde dehşet saçacaktı.

"Küçük düşes senin adına çok sevinecek, sevgili Langley," diye mırıldandı Tasha, sanki Felicity'nin Minerva'yı idam mangasının önüne sürüklediğini hayal ediyormuş gibi ikisine gülümseyerek. "Böyle bir hanımefendi bulmuşken nasıl sevinmesin. Leydi Standon'ı, sırf onu güvence altına almak için bile olsa, çoktan alıp götürmediğinize şaşırdım."

Minerva yanındaki adama skandal dolu bir bakış fırlattı. "Sanmıyorum -"

"Leydi Standon tutkuları konusunda her zaman çok mütevazıdır," dedi margravine, yanında oturan skandala uğramış başhemşireye. "Neden dün gece onları birlikte bıraktığımızda-"

"Leydi Finnemore, çörekleri denediniz mi?" dedi Minerva, tepsiyi leydiye doğru iterek Helga'nın berbat gevezeliğini kesti.

"Dün gece mi?" diye fısıldadı kadın yine de, çörek teklifine aldırmadan.

Helga başını salladı ve Langley'ye utangaç bir bakış atarak gülümsedi. "Çok kötü biri, sence de öyle değil mi?"

Odadaki herkes başını salladı.

Minerva sessizce Bow Street'e bir mektup yazmaya başladı. *Sayın baylar, birkaç tehlikeli serserinin evimden uzaklaştırılması için yardımınızı rica ediyorum.*

...

"Şehirdeyken bir planınız var mı Lord Langley?" diye sordu bayanlardan biri. Minerva kadının adını bir türlü hatırlayamıyordu ama yine de bugünkü ziyaretçilerinin çoğunu o kadar da iyi tanımıyordu. Ağır ağır kapanan gözleri ve şiş dudaklarıyla başhemşire gülünç bir surat ifadesi takındı ve yelpazesini salladı. "Bir eş almak dışında."

Diğerleri de kendi titremelerini ve gülümsemelerini eklediler.

Minerva mektubuna bir satır daha ekledi. *Evimi kaçırmayacaksın, Brook Sokağı'nda Vauxhall sirkini andıran bir ev.*

"Kayda değer bir şey yok," dedi ve kadının sorusunu kolundaki tiftik gibi sildi. "Yine de bu gece bizim için bir loca ayarlamayı başardım. Bu akşam Drury-Lane Tiyatrosu'nda *Bruges Taciri*'ni oynuyorlar."

"Mükemmel!" Bedelia Teyze açıkladı. "Chudley ve ben orada olacağız."

"Başka planlarım var," dedi Minerva. Hepsini evinden çıkarmanın başka bir yolunu bulmak dışında bir planı yoktu.

Langley, "Yapamazsın canım," diye ısrar etti. "Yanımda sen olmadan katılmaktan mahrum kalırım."

Minerva ona baktı. *Gerçekten, kederli mi? Şimdi neyle ilgiliydi?*

"Leydi Standon, Lord Langley ile gitmelisiniz! Gitmezseniz her şey konuşulacak," diye ısrar etti Leydi Finnemore.

Ve katıldığımda daha çok konuşacağım, diye bahse girdi Minerva.

Langley'nin iddiası bitmemişti. "Ayrıca, bu senin en sevdiğin oyunlardan biri, bana kendin söyledin. Kean de tüccarı oynayacak." Langley ona sırtı ve mavi gözlerindeki ışıltı ve dudaklarındaki muzip dönüş Minerva'nın ağzını açık bıraktı.

Leydi Finnemore, Leydi Ratcliffe'e bir kenara çekilerek, "Ne kadar düşüncelisin," dedi. "Lord Finnemore'un bırakın en sevdiğim oyunu, en sevdiğim rengi bile bildiğinden şüpheliyim."

Minerva inlemek istedi, çünkü bu güzel konuşması onu neredeyse *Bruges Tüccarı*'nın en sevdiği film olduğuna inandıracaktı -gerçekten de çok seviyordu, ama salonun yarısı da seviyordu- ve şimdi bu dedikoducular odası onun hakkında gerçekten böyle şeyler bildiğine inanıyordu.

Ve bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra. Jamilla'nın, "*Ama sevgilim, aşık olduğunda birbirin hakkında bu tür şeyleri bilirsin,*" dediğini duyar gibiydi.

Minerva cevap vermeyince -gerçekten böyle bir konuşmaya nasıl cevap verilebilirdi ki- Langley dinleyicilerine döndü. "Tam da şüphelendiğim gibi. Nutku tutuldu." Güldü ve salondaki hanımlara göz kırptı. "Umarım hayatımızın sonuna kadar böyle kalır."

Bunu kanıtlamak için onu bir kez daha öptü, dudakları sıcak ve baştan çıkarıcı bir şekilde alına değdi, gereğinden bir an daha uzun süre kaldı ve yavaşça, üzüntüyle geri çekildiğinde bir kez daha hanımların önünde eğildi. Sonra, sanki kendine engel olamıyormuş, onun cazibesine karşı koyamıyormuş gibi, kızın elini tuttu ve parmaklarını yakışıklı, pürüzsüz dudaklarına götürerek mırıldandı: "Seni misafirlerine bırakıyorum tanrıçam, Minerva'm ve bakıyorum

Akşamımızı iple çekiyorum." Sanki tiyatro için yaptıkları nişandan değil de daha sonraki bir şeyden, çok daha mahrem bir karşılaşmadan bahsediyormuş gibi bakışları kızın üzerinde gezindi.

Sanki kimse nefes almak istemiyormuş, kimse büyüü bozmak istemiyormuş, sanki hepsi onun yerinde oturuyormuş ve bu adam onları, sadece onları büyölüyormuş gibi oda durgunlaştı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Minerva ürperdi, çünkü daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı. Onu böylesine sahiplenerek öpmemişti. Her ne kadar adamın bunu odadaki herkesi aralarında bir aşk olduğuna ve bu gece perde açılmadan önce performansının Londra'nın bir ucundan diğerine tekrarlanacağına ikna etmek için yaptığını bilse de, Tanrı yardımcısı olsun, kendini onun rol yapmamasını dilerken buldu.

Lord Langley gibi yakışıklı ve baştan çıkarıcı bir adamın sizi gerçekten arzulaması nasıl bir şey olurdu?

Bölüm 7

*Bir erkek bir bayana söz verdiğinde, bunu tutmaya niyeti olmadığını
anlayın.*

Dadı Lucia'dan Felicity'ye Tavsiyeler

Brook Sokağı'ndaki evde yaşayan tüm hanımlar tiyatro gecesi için hazırlanırken ev hareketliydi. Minerva ve hizmetçisi Agnes odasında, merdivenlerden inip çıkan hizmetçilerin bitmek bilmeyen koşuşturmalarını ve sıcak su ve diğer "temel ihtiyaçların" eksikliğine dair -çoğunlukla margravinden gelen- bağıra çağıra gelen şikâyetleri duymazdan geliyordu.

Minerva, odasında Agnes'in telaşıyla dururken, misafirlerine kendisiyle kalmayı seçtiklerini ve çevrelerinin durumunu beğenmezlerse Thames Nehri'ndeki bir sonraki gemiye binebileceklerini hatırlatmak isterdi. Sefer saatlerini kontrol etmekten mutluluk duyacaktı.

Botany Körfezi'ne ... ya da Afrika'nın güney ucuna . . . hatta Java'ya.

Ama dadılardan kurtulma arzusunun çok ötesinde başka bir sorunu vardı.

Tiyatroya giderken ne giyecekti? Evin koridorlarında şikâyetler ve emirler uçuşurken, Minerva tamamen geride kalmak üzere olduğunu fark etti. Ve daha önce bunu hiç düşünmemiş olsa da, birdenbire ...

Ah, o sefil adam ve onun öpücükleri ve parıldayan gözleri. Ona altıya ve yediye sahipti. Ve bunun için hiçbir sebep yoktu. Hem de hiç.

"Peki ya erik olanı, leydim?" Agnes, yatağın üzerine serilmiş elbiseleri incelerken başını iki yana eğdi.

Minerva başını salladı. "Hayır, bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Gerçi seçebileceği pek bir şey de yoktu. Bedelia Teyze'nin üzülmeye yol açacak kadar abartılı bir gardırobu olmamıştı.

"Ama tiyatroya giderken hep bunu giyiyorsun," dedi Agnes, işverenin seçimleriyle ilgili ani öfkesi karşısında açıkça şaşkıncı.

Sorun da buydu. Tiyatroya giderken hep erik rengi elbiseyi giyerdi. Mavi elbiseyi suarelere ve müzikallere. Leylak rengi elbiseyi balolarda.

"Aman Tanrım, bunların hiçbirisi işe yaramaz," diyerek hepsini yatağın bir tarafına itti ve az önce temizlediği boşluğa yayıldı. Bir an için Elinor'a çılgınca bir not yazmayı ve arkadaşının Parkerton Dükü'nün dikkatini çekmek için giydiği kıpkırmızı elbiseyi göndermesi için yalvarmayı düşündü.

Şöminenin üstündeki saate bakarken zaman olmadığını fark etti. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki?

Kapının çalınmasıyla daldığı hayallerden sıyrıldı ve başını kaldırdığında Jamilla ile Dadı Brigid'in odasına girdiğini gördü. Ve tabii ki koşarak içeri giren Knuddles, zıplayıp ortalarına yerleşmeden önce yatağın üzerindeki geceliklere şöyle bir baktı, sanki bu zavallı ipekliler ve brokarlar onun soluklanması için pek de uygun değilmiş gibi küçümseyerek kokladı, ama bir köpek ne yapabilirdi ki?

Çok geçmeden burnunu çekip horlamaya başladı.

Jamilla içeri girdi ve Minerva'nın seçeneklerini Knuddles'ın yaptığı gibi reddetti. Akşam için her zamanki gösterişli tarzında giyinmiş olan Jamilla, krallara layık bir rahatlık ve egzotik bir parfüm bulutuyla içeri girdi. Omzunun üzerinden arkasındaki kadına, "Sana söylediğim gibi, Brigid," dedi. "Sanırım tam zamanında geldik."

Minerva'yı şaşırtan kontes bir adım öne çıktı, o da akşam için şık giyinmişti ama aynı zamanda kolları ipeğe gömülmüş bir gelinlik taşıyordu. "Bunu size düğün hediyem olarak kabul edin, Leydi Standon." Hediyesini uzattı ve Minerva'ya gülümsedi.

"Ah, Kontes, yapamam," dedi Minerva, Brigid Dadı zümrüt bir ipeği silkelerken başını sallayarak.

"Tanrı beni korusun!" Kontes ikisinin de o güne kadar gördüğü en cüretkâr ve göz alıcı elbiseyi havaya kaldırırken Agnes'in nefesi kesildi.

"Ama nasıl kabul etmezsiniz, sevgili Leydi Standon?" Brigid hizmetçisine el sallayarak odaya girmesini işaret etti ve hizmetçi kız Minerva'nın başındaki elbiseyi düzeltmek için işe koyuldu. Hizmetçisinin yaptığı işi incelerken, "Bundan sonra bana Brigid diyeceksin," dedi.

"Leydi Standon'a bugün tanıştığın adam hakkında her şeyi anlat," dedi Jamilla ve Knuddles'ı itip yatağa otururken Minerva'ya göz kırptı.

"Oh, evet," diye kıkırdadı Brigid. "Teyzen beni en zarif beyefendiyle tanıştırdı. Bir marki, ki bu iyi bir şey, değil mi?"

"Çok iyi," dedi Minerva, Brigid'in hizmetçisi onu zorla tuvalet masasına götürüp sandalyeye iterken ve bir dizi kaba, titiz hareketle saçlarını yapmaya başlarken biraz şaşkıındı. Asık suratlı hizmetçi kısa sürede Minerva'nın saçlarını acı verici olmasa da ustalıkla bir dizi bukle haline getirdi.

Bu arada Brigid, Langley'nin unuttuğu yeni fetihini övmeye devam ediyordu. "Küçük düşesin kitabına göre," diyordu, "o çok zengin."

Küçük Düşes'in kitabı mı? Kadın Felicity Langley'in *Bekarlık Günlükleri*'ni mi ele geçirmiş?

Minerva arkasını dönmeye çalıştı ama hizmetçi ona Almanca havladı ve saçını sertçe çekti. Minerva'nın bundan sonra cesaret edebildiği tek şey Jamilla'ya ateşli bir bakış atmak oldu. "Yapmadın!"

"Ama odanın içinde, şöminenin üzerindeydi," diye itiraz etti prenses. "Ben sadece çeviride ona yardım ettim."

Düşesin meşhur çöpçatanlık günlüğünün hâlâ evde olduğunu nasıl unutabilirdi? Onu, unvan peşinde koşan bu kadınların arasında bırakmak, her birine Kule hazinesinin kendi kişisel anahtarlarını sunmak gibiydi.

"Bence mükemmel biri," dedi Brigid, köşede duran uzun bardağın içinde kendine hayran hayran bakarken.

Brigid'in hizmetçisi, Agnes'ten de yardım alarak, Jamilla ve Brigid'i tatmin edecek şekilde oturana kadar elbiseyi birkaç hızlı dikişle tutturdu ve sıkıştırdı. Ardından küçük bir kutu kap geldi ve Brigid'in hizmetçisi Minerva'nın yüzünü pudralayıp dudaklarına biraz boya, gözlerine sürme çekerken ikisi de gözetmenlik yaptı ve bir çift yüksek topuklu ayakkabı için el sallayarak işi bitirdi. Son olarak,

Ama en önemlisi, Agnes Sterling elmaslarını taşıdı ve hanımefendinin boynuna yerleştirilirken keyifle iç geçirdi.

Minerva tüm bu ilgiden dolayı başının döndüğünü hissetti. Bir de Jamilla ve Brigid'in *Bekârlık Günlükleri*'nden derledikleri eski sevgililer ve potansiyel sevgililer hakkında yaptıkları şakacı ve samimi karşılaştırmalar... Kontes bu gizemli markizden gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

"Ve bu gece," dedi Brigid, Minerva'yı köşedeki boy aynasına doğru çevirerek, "tiyatrodaki her erkek Langley'i kıskanacak."

Pek sayılmaz, diye sessizce alay etti, ta ki aynadaki yansımasına bakıp kendini tanıyamayınca kadar. Bunu ona nasıl yapmışlardı? Bu nasıl o olabilirdi?

Çünkü aynadan ona bakan Dadı Minerva'ydı; bir zamanlar Leydi Standon'ın sade ve mantıklı küllerinden doğmuş gerçek bir tanrıça.

Langley merdivenin dibinde durup tepedeki ayak seslerini dinledi ve bir hizmetçinin her bağırışında ya da bir kapının çarpışında irkildi.

Hayatının büyük bir bölümünü kadınlarla aşk yaşayarak, onların inceliklerini öğrenerek, onları nasıl etkileyeceğini ve ne zaman terk edeceğini bilerek geçirmişti ama tüm bu deneyimleri boyunca, hazırlanmalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü hiç anlamamıştı.

Özellikle de ne kadar çabuk soyunabileceklerini bildiği için.

Saate bakarak içini çekti, çünkü Drury-Lane'e varmak için fazla zamanı kalmamıştı ama ne yapabilirdi ki? Bir düklük için bile o merdivenleri çıkmaya cesaret edemez ve o kadınlardan birini bile yanına çekemezdi.

Peki ya o? Onun için cesaret edebilir misin?

Leydi Standon'ın görüntüleri düşüncelerini doldururken Langley başını salladı. Hem de o korkunç gece treninin içinde. Yine de ona sarıldığında, ah, elleri ne inanılmaz kıvrımlar keşfetmişti. Ve çaldığı öpücük, onun gür, dolgun dudakları, öfkesi ve sonra teslim olduğu ve içinde yanan ateşle onu gafil avladığı o an. Kendisine verdiği tepkinin, içinde uyandırdığı arzusunun, ihtiyacın, kendisi kadar uzun süre yalnız kalmış herhangi bir erkeğe ait olduğunu söylemeye çalıştı.

Ama bu tam olarak doğru değildi.

Bu, öğleden sonra salona gelip bir oda dolusu dedikoducunun önünde onu bir öpücükle karşılamasını kesinlikle açıklamıyordu. Öpücük

Bir değil, iki kez.

Tek mazereti, odaya girdiğinde gördüğü tek kişinin o olmasıydı. Bir an için onun yalnız olduğunu düşündü,       bakışları oraya yönelmişti.

Ve orada kaldı.

Leydi Standon'a sabitlenmişti. Sonunda diğerlerini fark ettiğinde, onun muhteşem duruşu, kalkık çenesi, kaşlarının gergin çizgisi anlam kazanmıştı. Artık Markiz değildi, onun gözünde Minerva'ydı, bilgelik tanrıçası... savaş tanrıçası.

Gözlerinde parlayan keskin zek adan, içinde bulunduğu durumdan dolayı onu tamamen suçladığını anlayabiliyordu ve su lamalıydı da. Ama aynı zamanda bir ateş, dün gece zar zor tattığı tutkunun bir ipucunu gördüğünü düşündü ve aniden kendini bu dudaklardan bir kez daha içmek için kavrulurken buldu, anlaşmalarını iffetli tutma yeminine rağmen.

Yapması gereken şey Nottage'ı aramaya devam etmek olduğu için bunların hiçbirini düşünmemesi gerekiyordu - ki bu öğleden sonra boş çıkmıştı. Adamın odaları alelacele toplanıp boşaltılmıştı ve ev sahibesi onun gittiğini görmemişti.

Nottage'ın ona kira borcu olduğu için bu durum onu zor durumda bırakmıştı.

Bu da büyük olasılıkla eski sekreterinin geri dönmeyi planlamadığını gösteriyordu.

Bu da Nottage'ı arayışını ve Langley'nin adını şüphelerden arındırmak için ihtiyaç duyduğu kanıtı bulma çabasını daha da acil hale getirmişti.

Ve onu daha büyük bir risk altına soktu. Etrafindakileri de.

O da dahil. Tekrar yukarı baktı, kaşları derin çizgiler halinde çatılmıştı. Bu düşünceyi bir kenara itti,       aylardır, hatta yıllardır ilk kez adını temize çıkarmaya, hayatını geri kazanmaya bu kadar yakındı.

Ancak bu i  gıcıklayıcı korkular uzun süre saklı kalmadı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Thomas-William arka merdivenlerden sessizce çıkarak sordu.

Langley bakışlarını yukarı çıkan basamaklardan ayırarak, "Evet," dedi.

"Ona ne olabileceği umurunda mı?"

Thomas-William'ın kimi kastettiğini çok iyi biliyordu. Leydi Standon.

"Burası Paris değil," dedi yüksek sesle, arkadaşının sorusuna cevap vermekten çok kendisi için.

"Hayır, ama bu da aynı derecede tehlikeli. Açık alana çıkmak-"

Langley onun sözünü keserek, "Evet, biliyorum," dedi. "George'un yapmaktan hoşlandığı şey bu değildi. Ama Lord Andrew'un planı sağlam." Daha iyi tarif edilebilecek şey ise hızlı ve kurnazcaydı.

Thomas-William homurdandı ve başını salladı. Yine de aceleden hiç hoşlanmazdı ama kurnazlık kısmını takdir etmek zorundaydı.

Langley, "Hanımefendi için endişeleniyorsan unutma, senin o lanet tabancan onda, dün gece beni onunla tehdit etti," diye karşı çıktı. "Bence benim postum için onunkinden daha çok endişelenmelisin. Hanımefendi kendi başının çaresine bakabilir."

Thomas-William dikkatle düşünülmüş stratejiler üzerine Ellyson'dan ilham alan bir nutuk daha ekleyemeden, üst katta kırılan camların gürültülü patlamasıyla bölündüler ve ardından margravine en az üç dilde nutuk atmaya başladı.

Kadın sözlerini bitirdiğinde Thomas-William bir kez daha ricada bulundu. "Bu çabanız sırasında Leydi Standon zarar görürse onurunuz nasıl geri kazanılacak? Onu böylesine geçici bir şey için feda etmenin hiçbir mazereti olamaz." Sonra başını hafifçe eğdi ve veda atışıyla Langley'nin güvenini de beraberinde götürerek oradan ayrıldı.

Lanet olsun Thomas-William'a ve onun filozof duyarlılıklarına!

Bunları düşünecek ya da bir cevap yazacak vakti yoktu, çünkü tam o sırada kapı çalındı ve kimse cevap vermeye gelmeyince (büyük olasılıkla evdeki tüm hizmetçiler sağır olacak kadar rahatsız edilmişti) baron kapıyı kendisi açtı.

"Swilly!" diye bağırdı, elini eski okul arkadaşına doğru uzatarak. "Burada ne işin var senin?"

"Ben mi? Ben mi demeliydim! Sen misin Langley?"

"Öyle. Kanlı canlı." Heyecanla el sıkıştılar ve Langley onu fuayeye kadar sürükledi. "Swilly, nasıl oldu da buraya geldin?"

"Artık Swilly yok, iyi adamım," dedi adam. "Artık Throssell. Yaklaşık beş yıl önce miras kaldı. O şeytan amcam gerçek bir Methuselah gibi yaşamaya kararlı görünüyordu ama sonunda onu bir kürekle yatağa atma şansını elde ettim ve bunu büyük bir gayretle yaptım."

Langley güldü. "Hem unvanı hem de o eski taş yığınının ele geçirmişsin."

Throssell göğsünü kabartarak, "Ve bir yığın para," diye ekledi. "Yaşlı keçi için şunu söyleyeceğim: Zamanından çok önce yaşadı, ama görünüşe göre tam bir Midas'mış. Bütün altınlarını düzgünce yığmış. İşte orada beni bekliyordu. Kulübeleri onararak iyi bir şekilde kullandım. Onları utanç verici bir bakımsızlık içinde bıraktı. Şok edici, sence de öyle değil mi?"

Baron eski dostunun sırtını sıvazladı, çünkü Swilly, okuldaki adıyla Swilly, her zaman ceplerini doldurur ve amcasının "bir anda" öleceğine dair büyük beklentiler içinde olurdu. Bu ve her zaman av köpeği delisi olmuştu.

-Throssell Kalesi'ndeki köpek kulübelerinin onun ilgisini ilk gören yerler olmasına şaşmamalı. "Sizin adınıza sevindim, ama bu yine de burada, onca yer arasında ne yaptığınızı açıklamıyor."

Marki, "Sezon için şehirdeyim," diye açıkladı. "Bir eş almayı hiç düşünmemiştim ama anlaşılan bir markizin mutlaka bir eşi olmalı. En azından annem böyle konuşuyor." Aynadaki yansımasına baktı ve vahşi kahverengi saçlarını dalgın bir şekilde okşadı. "Bu sabah Leydi Chudley'e rastladığımda -Leydi Chudley çok iyi bir kadındı- beni yanında getirdiği yabancı köpeklerden biriyle tanıştırdı, bir kontes ve yanında gördüğüm en tuhaf terrier vardı -küçük şeytani bir sıçanın çizgilerini taşıyordu diyeceğim ama küçük adam maymuna benzemiyorsa ne olayım. Gözüme çarptı."

Langley başını salladı. "Brigid?"

"Hayır, hayır, sanırım köpeğin başka bir adı vardı, Noodles ya da onun gibi bir şey. O jölenin ne dediğini anlamak zor ama köpeğin, başkasına ait olmayan uzun bir soydan geldiğini iddia ediyordu-" İsmi bulmaya çalışırken parmaklarını şıklattı.

Langley gözlerini kapadı. "Marie Antoinette."

"Evet, evet. Elbette bilirsiniz. Kıtada geçirdiğin onca zaman falan." Throssell ayaklarını biraz sürüyerek merdivenlerden yukarı baktı. "Repliklerini ve duruşunu beğendim ve onu bu gece benimle tiyatroya davet ettim."

Langley neredeyse arkadaşının Knuddles'ı mı yoksa Brigid'i mi kastettiğini sormaya korkuyordu. Ama sonra söz konusu kadın merdivenlerden indiğinde cevabını aldı.

"Lord Throssell, siz misiniz? Neredeyse sizi tanıyamayacaktım, çok ihtişamlı görünüyorsunuz," diye aşk acısı çeken bir genç kız gibi mırıldandı Brigid.

Langley'nin şokuyla Swilly -hayır, Throssell demeliydim- bir delikanlı gibi kızardı.

Kızıl saçları bir omzunun üzerinden şelale gibi dökülen, elbisesi sanki hizmetçisi boyamış gibi kıvrımlarına oturan Brigid merdivenlerden aşağı süzülürken, zavallı adam bir cevap bulmaya çalıştı. Langley, kadının at sırtını ve av köpeklerini kasaba hayatına tercih ettiğini bilse de, iş sansasyon yaratmaya geldiğinde, Brigid baştan çıkarmak için giyindiğinde bir erkeğin yolunu kesebilirdi.

Throssell'in önünde dururken, "Umarım sizi bekletmemişimdir," dedi.

Langley onun neden böyle durakladığını biliyordu ve eski arkadaşını arkasından dürterek, "Elini tut, Swilly," diye fısıldadı.

"Oh, ne? Evet, sanırım öyle," diye kekeledikten sonra Brigid'in eldivenli parmaklarını yakalayıp dudaklarına götürdü. "Leydim, harika görünüyorsunuz," dedi Langley'nin Swilly'nin çıkarabileceğini düşündüğü sestten çok daha sofistike bir sesle, ama öyleydi işte. "Gidelim mi?" dedi ve onu kapıya doğru götürdü.

"Arkadaşlarımı da getirmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Çünkü Langley'nin arabası hepsi için çok küçük ve onların bu kadar sıkışık bir şekilde yolculuk etmelerini istemem."

Langley'nin bakışları Swilly'nin merdivenleri çıkarkenki bakışlarını takip etti. Basamaklarda kızının eski dadıları Jamilla, Lucia, Tasha ve Helga tünemişti. Rengârenk elbiseler, mücevherlerin ışıltısı ve skandal yaratan dekolteler göz kamaştırıcıydı.

Swilly'nin yanıt olarak yapabildiği tek şey kekeleyerek "Biz-şey, ben-ben -I-"

Bu Brigid için yeterliydi. "Gelin hanımlar. Lord Throssell bize eşlik etmekten mutluluk duyacaktır."

Hanımlar merdivenlerden inerek Brigid ve fethettiği kızın peşine takıldılar. "Eğer istersen, *schatzi*," dedi Helga, "ben geride kalıp seni şirket."

Langley, "Hayır, sanırım bu Throssell'in gecesi," dedi. "Birkaç dakika içinde geleceğim."

Yüz hatları biraz asık bir şekilde devam etti.

Tasha ve Lucia onun yanından geçerken hiçbir şey söylemediler. Ama yine de, ne olduklarını anlatmak için ikisinin de tek bir kelime söylemesine gerek yoktu.

Düşünmek. Ya da teklif etmeyi. Sallanan kalçalarıyla Tasha ve yaklaşan bakışlarıyla Lucia muhtemelen Swilly'yi felç ederdi.

Öte yandan, Throssell Markisi Londra'da en çok kıskanılan adam olmak üzereydi.

Jamilla yanından geçerken göz kırptı. "Leydi Standon'la yolculuğunuzun tadını çıkarın." Brigid zarif Throssell'in penceresinden, "Evet sevgilim," diye seslendi.

araba. "Tiyatroya kadar iyi yolculuklar."

O zaman az önce ne olduğunu anladı. Brigid ve Jamilla komplo kurmuş ve diğerlerini alt ederek Minerva'yla birlikte dükün arabasını kendilerine ayırmışlardı.

Hepsi kendilerine mi?

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Thomas-William'ın tabancası hâlâ bir yerlerde saklıydı.

Özellikle de bu öğleden sonra onu öptüğünden beri. İki kez. Şahitlerin önünde. Yapmayacağına söz verdiği halde.

Oh, bakışlarında bir tutku kıvılcımı olabilirdi ama çatık kaşlarının bir tanrıçanın hayaletini ima ettiğini unutmamıştı.

Yine de onun sadece Londralı bir dul olduğunu kendine hatırlattı. Brigid ve zehirleri, Tasha ve Kazakları ve Helga ve orta bölgesine keskin bir kargı ... ya da daha aşağı tehditleri gibi tehlikeli bir tür değildi.

Leydi Standon'dan korkacak neyi vardı ki?

Arkasında hafif bir ipek hışırtısı duydu ve arkasını döndüğünde Brigid ve Jamilla'nın tek yaramazlığının تنها bir araba olmadığını fark etti.

Çünkü gidip Leydi Standon'a çöpçatanlık sihirlerini göstermişlerdi ve kıtanın sunduğu her güzelle romantizm kurmuş ve onları büyülemiş olan Baron Langley Ellis, kendini Swilly kadar kuru ağızlı ve kekeme bulmuştu.

Ah, onu çok iyi tanıyorlardı, diye fark etti, kadın merdivenleri yavaşça, kasıtlı olarak, birbiri ardına inerken tüm kendini beğenmiş erkeksi üstünlüğü uçup gitti.

Yüksek topuklu terlikler elbisenin eteklerinin altından görünerek, altında saklı olan ince, ipek bacakları ortaya çıkarıyordu. Zümrüt yeşili elbise, gerçek bir mücevherin sahip olabileceği aynı unutulmaz derinlikle parıldıyordu ama bakışları daha yukarılara yükseldikçe ağzının açık kaldığını fark etti.

Daha önce mantıklı elbiselerle gizlenen vücudu artık gizlenmiyor, ipekle kaplanıyor ve ona bakan hiçbir erkeğin sahip olduğu kıvrımlardan, zevklerden şüphe duymasına izin vermiyordu. Bir erkeğin sahiplenebileceği kalçalar, kolunuzu dolayabileceğiniz bir bel ve Afrodite'i bile kıskançlıktan ağlatacak dolgun ve yuvarlak bir çift göğüs ... ve ona sahip olamayan her erkek. Ona sahip olmak. Onu yatağına al.

Merdivenlerdeki kadın artık sadece bir dul değildi. Londralı bir başrahibe değildi. Kelimenin tam anlamıyla, hayata gelmiş bir tanrıçaydı.

Gün ışığında fındık kahverengisi olan saçları şimdi daha maun görünüyordu, taranmış ve başının üzerinde duran mücevherli taçtan aşağı dökülen cazip bir bukle dizisi haline getirilmişti. Boyanmış ve süslenmiş haliyle, hüküm sürdüğü bu evin köhne basamakları yerine yüksek bir sunaktan, Olimpos'un kendisinden iniyor olabiliyordu.

Jamilla ve Brigid en iyi bildikleri şeyi yapmışlardı. Minerva'yı karşı koyamayacağı bir cazibe haline getirmişlerdi. Sahip olmak zorunda olduğu bir kadın.

Kalbini, onurunu, hayatını sahip olmak için teslim ederdi.

Ama direnecekti. Yemin etti. O Swilly değildi. Taşralı değildi. O kalp kıran Lord Langley'di ve bir fahişenin el çabukluğundan başka bir şey olmayan numaralara kanmayacaktı.

En azından Minerva'nın elini tutup parmaklarını dudaklarına götürene ve kendini tamamen çözülmüş bulana kadar böyle yemin etmişti.

Minerva, Langley'ye onu öpmeyeceğine dair söz verdiğini hatırlatmak isterdi. Ama şu an, Langley'nin kafasına bir çomak sokmak için pek de doğru bir zaman gibi görünmüyordu.

Ayrıca, Brigid'in bu yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde dururken çok zorlanıyordu. Kadın bu yüksek şeylerin içinde bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde süzülmeyi nasıl başarıyordu?

Langley'nin her an yüksek fiyatlı bir Incognita gibi süslenip püslenerek kendisine kahkahalarla gülmeyeceğinden o kadar da emin değildi.

Langley'nin öpücüğü parmaklarının üzerinde gezinirken kendini kesinlikle öyle hissediyordu, çünkü iç organları çırpınıyor ve onu aynada kendisine bakan kadın kadar tutkulu olmaya çağırıyordu.

Kendisi olarak zar zor tanıdığı kişi.

Gerçekten, kimi kandıracaktı ki? Çünkü kesinlikle herkes bu dönüşümün ardını görecek ve boya ve ipeklerin ardında sadece Minerva'nın, Leydi Standon'ın olduğunu anlayacaktı.

Kesinlikle Lord Langley gibi deneyimli bir tırmıkçı değil!

Onun ilgisini istediğinden değil -ki istemiyordu- ama bir kez olsun bu kadar yakından bakılmak ve görülmek bir şey olabilirdi.

Oh, ne düşünüyordu ki? Şaşırtıcı kızıl saçları ve ilahi açılarıyla Brigid, minyon ve güzel görünümüyle Tasha ya da yaklaşan bakışlarıyla Lucia kadar çekici olamazdı.

Hayır, bu çok aptalcaydı! Tek topuğu üzerinde dönmeliydi, dikkatlice. -Ve üst kata kaçıp yüzünü yıkadı ve mantıklı erik elbisesini giydi.

Yapması gereken de tam olarak buydu, tıpkı önceki gece kapıyı asla açmaması gerektiği gibi.

Ama sonra Langley'nin şaşırtıcı mavi gözlerine bakma hatasını yaptı ve hayal bile edemeyeceği bir şeyin kendisine baktığını gördü.

Dudakları Leydi Standon'ın parmaklarına dokunduğunda Langley'nin vücudunu saran sıcaklık onu şaşkına çevirdi.

Bu sadece bir öpücük, bir selamlamaydı, ama aniden öyle olmadı. Hafif gül kokusu, parmaklarındaki titreme, yüksek topuklu terliklerinin üzerinde sallanışı. Tüm bunlar onu, sanki bir posta arabasının tekerlekleri altında kalmış gibi savurdu.

Tanrım, onu istiyordu. Tiyatroyu unut, planlarını unut. Onu kollarına almak, merdivenlerden yukarı taşımak ve gecenin geri kalanını onu soyarak, bu büyüleyici kadına zevkle şarkı söyletebileceği her nüansı, her kıvrımı keşfederek geçirmek istiyordu.

Göğsü sıkıştı ve vücudu ... şey, ne durumda olduğunu söylemekten utanıyordu. Swilly kadar kötüydü.

Ancak bu olabilir miydi? Franny öldüğünden beri geçen yirmi yıl içinde kaç kadın öpmüştü ve hiçbirisi onda böyle bir tepki uyandırmamıştı.

Ve Leydi Standon'ın sürmeli, hem egzotik hem de baştan çıkarıcı gözlerine baktığında, daha derinlere baktı ve onun ruhunda gömülü olan ateşi, tutkuyu görebildiğine yemin etti.

Onu eve götürmek için uzakta titreyen bir mum gibi, bu alevler onu daha yakına gelmesi, dikkatle dinlemesi için kızdırdı, onu evcilleştirmeye çalışması için cesaretlendirdi.

Onlar.

At o an Thomas-William'ın uğursuz kelimeler
Yankılandı içinde onun düşünceleri.

Bu kadar geçici bir şey için onu feda etmenin hiçbir mazereti olamaz.

Çünkü Jamilla ya da Brigid, Tasha ya da Lucia ve özellikle Helga bu oyunun risklerini ve kurallarını bilseler de Leydi Standon'ın bildiğinden şüpheliydi.

Bakışlarını kaçırarak ve göğsündeki sıkışmayı görmezden gelerek,
"Leydi Standon, gidelim mi?" dedi.

En iyisi, hovarda eğilimlerine ve şöhretine yenik düşmeden önce evden çıkmaktı.

Ama bu onun elini bıraktığı anlamına gelmiyordu.

"Evet, kulağa hoş geliyor," dedi, resmi ve uygun ses tonu ona gerçek bir eşleşme olmadığını hatırlatmak için doğru notaydı. Sadece bir oyun.

Ama öyle olması gerekmiyordu.

Böyle düşünmeye başladığında boyundan büyük işlere kalkışmış.
Sahte nişan olsun ya da olmasın, aklını başında tutması gerekiyordu.

Belki de daha önce hiç nişanlanmadığınız içindir.

Sessizce arabaya doğru ilerlerken fark etti ki, öyle bir şey olmamıştı. Franny'yle ilk görev yeri olan Konstantinopolis'e atandığında, fırtınalı bir flört dönemi geçirmişlerdi. Babası Lord Hawstone'un, adından başka pek bir şeyi olmayan genç bir baronun bu kadar uzağa gönderilmesinde nüfuzunu kullandığından hep şüphelenmişti. Yine de Langley -yarı aşık, yarı şaka- Bayan Frances Hawstone'a onunla birlikte gelmesini önerdiğinde, hemen kabul etmişti.

O gece kaçmışlardı ve geminin kaptanı da onları evlendirmişti - nikâhları kıyılmamış olmasına ve her ikisinin de reşit olmamasına rağmen. İkinci kaptanına, onları hemen evlendirmenin, ilerleyen aylarda uzak bir yabancı limana yanaştıklarında daha kötü bir skandalla karşılaşmaktan daha iyi olduğunu söylemişti.

Yani hiç telaşlanmadan, aptallık etmeden yapılmıştı. Doğru dürüst bir nişan da yoktu. Sadece iki aşırı romantik genç, aslında ne yaptıklarını hiç düşünmeden birbirlerine delicesine aşık olmuşlardı.

Peki neden yirmi küsur yıl sonra, Leydi Standon karşısındaki koltukta mükemmel soğukkanlılığını korurken, o Swilly gibi bocalayıp duruyordu?

Derin bir nefes aldı ve şoförün ilerlemesi için tavana hafifçe vurdu. "Çok güzel görünüyorsun."

Başını salladı, küçümseyici bir çırpınıyla.

"Ama sen biliyorsun," diye ısrar etti.

"Elbise ve elmaslar, hiçbiri benim değil."

"Katılmıyorum," dedi. "Elbise vücudunuzu mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor." Öne doğru eğildi. "Senin o gecelikten çok daha iyi."

"Langley!" diye haykırdı. "Söz vermiştin!"

Langley. Ona "Langley" demişti. Ne "lordum", ne "efendim", ne de ona doğru fırlatılabilecek diğer hoş olmayan lakaplar.

Ve onun elini tutmak, parmak uçlarını öpmek gibi, onun unvanını bu kadar tanıdık bir şekilde kullanmasını duymak hoşuna gitti.

"Beni duyuyor musun?" dedi. "Söz vermiştin. Skandal yok. Ve buna başkaları tarafından anlaşılamayacak durumlara yapılan atıflar da dahil."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Öpüşmek ve ima etmek yok."

"Kesinlikle," dedi ona, ellerini önünde kavuşturarak. "Bunu mazur göreceğim

öğleden sonra, ama daha fazla değil."

Eğer bu hataları mazur görmeye istekliyse ...

"Madem ısrar ediyorsun,"

diye karşı çıktı. "Israr

ediyorum."

"Ama bu akşam çok güzel görünüyorsun."

Kaşları ona tam olarak inanmamış gibi çatıldı. "Abartılı değil mi? Korkarım bir ... bir ... gibi görünüyorum."

"Bir ne?"

Şimdi o yalın ileri. "A Fahişe. Ya da bir

Incognita. Bir beyefendinin rahibesi."

Arkasına yaslandı ve sırtıttı. "Leydi Standon, şimdi rezil oldum. Böyle sözleri nereden duydunuz? Böyle bir şirketi nereden öğrendin?"

"Geçen gece evimin kapısını açtım ve böyle bir misafirle dolu olduğunu gördüm," dedi alaycı bir tavırla.

Onu orada tutuyordu.

"Belki de elmaslar biraz abartılı," dedi. "Ama göz alıcılar ve sadece onları takan hanımefendinin ışığıyla parlıyorlar."

Onun kibarlıklarına homurdandı. "Hiç böyle saçmalıklar duymamıştım."

Langley onun şüpheciliği karşısında biraz şaşırmıştı. Kendisine lokum gibi iltifat edilmesine bayılmayan bir kadınla daha önce tanışmış mıydı, bilmiyordu. "O zaman sana doğru dürüst kur yapılmamış - gerçi o elmaslar aksini söylüyor. Onları sana kim ödünç verdi? Tasha mı? Yoksa Lucia mı?"

Parmakları boğazına gitti ve orada taşların üzerinde endişeyle dalgalandı. "İkisi de değil. Muhtemelen onları takmamalıydım bile."

Daha önce hiç bu kadar itiraf gibi bir şey duymamıştı. Yine de, "Onları çaldığından şüpheliyim," diye şaka yaptı. Ve kızarıp pencereden dışarı bakana kadar bu fikre güldü.

Langley'nin eğlencesi durdu. "Leydi Standon, ne tür bir yaramazlık peşindeydiniz? En karanlık sırrınızı mı keşfettim?"

Bakışları tekrar onunkilere kaydı, telaşla irileşmişti.

Demek senin de sırların var, diye düşündü, onun gizemli "ressamını" düşünerek.

"Eğer bilmek
zorundaysan-"

"Zorundayım," diye
cevap verdi.

"Bunlar Sterling elmasları," diye açıkladı.

"Ah, aile yadigârları. Sterlingler hakkında bildiklerime bakılırsa, kocanız öldükten sonra onları saklamanıza izin verilmesine şaşırdım. Onların da *diğer aile yadigârlarıyla birlikte toplandığını* sanırdım-" diyecekti ki, Minerva'nın gözleri daha da irileşti ve ona bu sözleri yüksek sesle söylemesine gerek olmadığını söyledi. "Yüce Tanrım, Minerva! Sen arsız bir muslin parçasısın. Yaşlı Sterling kaşığını duvara sapladığında onları sakladın!"

Bu onu koltuğunda dikleştirdi. "Ben öyle bir şey yapmadım. Onları bir sonraki Leydi Standon'a devrettim. Elinor onları Edward'la düğününde giydi."

Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı ve tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Peki şimdi nasıl oldu da onlara sahip oldun?"

"Aman Tanrım," dedi, böyle yakalandığı için kaşları çatılmıştı. "Elmaslar, sonunda Hollindrake Düşesi olacak olan varisin karısı için. Ama Lucy Ellyson Archie ile evlendiğinde karar verilmişti-"

Bunu çok iyi görüyordu. "Elmaslar, bir hırsızın ve bir paspasın kızına teslim edilmektense saklanmaya gitti."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Ama bu olayda beklenmedik bir gelinden daha fazlası vardı. "Ama Lucy düşes olmadı," diye yüksek sesle düşündü. "Archie öldü ve sonra Felicity-" Langley durdu. Tanrım, o elmasların kızının boynunda olması gerekiyordu! Ve sonra varsayımı bir adım daha ileri gitti. "Felicity'nin Sterling elmaslarından haberi olmadığını mı varsaymalıyım?"

Minerva eldivenlerine baktı ve onları çekiştirdi. "Kimse ona söylememiş olabilir. Dük'le evlendiğinden beri oldukça meşgul olduğumu düşünüyorum."

"Ve bunları ona iletme fırsatınız olmadı mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi. "Neden yapayım ki? Beni sürgün eden o -beni, Elinor'u ve Lucy'yi- bizi kesip atan, her şeyi mahveden o harabe eve!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak koltuğuna iyice yerleşti, ancak bir eli taşların üzerine kayarak onları sahiplendi. "Yani hayır, onları ona vermedim."

Langley gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Alınması gerektiğini biliyordu -en azından Felicity'nin iyiliği için- ama alınmamıştı. Kızı hakkında hiçbir hayali yoktu. Çocukluğundan beri kendini beğenmiş, dik kafalı, çöpçatan bir dehşetti. Bir keresinde Napoli Kraliçesi'ne çocuklarının evlenebileceği muhtemel Avrupalı ve İngiliz prens ve prensesleri gösteren bir tablo hazırlamış, kraliçeyi çok eğlendirmiş ve İngiliz büyükelçisini dehşete düşürmüştü.

"Başıma çuval geçirmeye gerek yok," dedi ona. "Felicity bunları benden duymayacak. Ve size söyleyeceğim tek şey, Madam Mücevher Hırsız, sizin renginizin elmaslara güzel kızıminkinden daha çok yakıştığına inandığımdır." Ona göz kırptı ve bu kez iltifatı karşısında kızarmasından memnun oldu.

"Teşekkür ederim. Çünkü onları seviyorum."

Güldü. "O zaman onları sık sık giymelisin." Kadın dudağını ısıırıp pencereden dışarı bakınca adam başka bir şey fark etti. "Oldukça sık takıyorsun, değil mi?"

"Sen tam bir şeytansın Langley," diye azarladı. Sonra durakladı ve ekledi, "Ve evet, eğer kendimi biraz keyifsiz hissediyorsam, onları sadece kendim için giydiğim birkaç zaman olmuştur."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Langley'nin aklına onun sadece Sterling elmasları taktığı ve başka bir şey takmadığı gibi şehvet dolu bir görüntü getirdi. Ama o

Ayrıca böyle bir şeyi önerdiği takdirde Leydi Standon'ın kulaklarını tıkayacağından da şüpheleniyordu.

Yine de böyle bir teklif riske değebilirdi, çünkü birden kendini onun dudaklarından bir öpücük koparmanın, elini tutmanın, parmaklarının sıcaklığının içinde arzu şokları yaratmasının nasıl bir his olduğunu hatırlarken buldu.

Sterling elmasları, karşısındaki kadının dışa vuran ateşinden başka bir şey değildi. Tıpkı soğuk taşlar gibi, ışık ona doğru vurduğunda o da aynı göz kamaştırıcı parlaklıkla içten içe yanıyordu.

"Bu gece ne oynuyorlar?" dedi ve adam orada oturup imkânsız düşünürken -onu elmaslar dışında çıplak görmek- arabayı dolduran garip sessizliği bozdu.

Onu zar zor duydu.

"Lord Langley?" diye dürttü. "Oyun mu? Bu akşam ne oynuyorlar?" "Ah, *Bruges Taciri*," dedi, konuyu değiştirmek için hızlıca cevap verdi düşüncelerinin yönü.

Onun çok asi düşünceleri.

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin. Unutmam ne tuhaf." Pencereden dışarı baktı, retikülünün ipleri parmaklarına dolanmıştı.

"Kean tüccarı oynuyor," diye ekledi, sadece karşısındaki çıplak kadını düşünmekten kendini alıkoymak için. Altında. Adını haykırıyordu.

Langley, oh, Langley! Evet, Langley, oh, evet!

"Lordum? İyi misiniz?"

"Ah, evet, elbette," diye başardı.

"Dediğim gibi, birkaç hafta önce onu oynarken izledim," diye cevap verdi, konuşacak bir şey bulduğu için rahatlamış gibiydi. "Mükemmel bir tasvir. Umarım beğenirsiniz."

O da başıyla onayladı. "Yapmalıyım. Kean hakkında çok şey duydum, bu yüzden sonunda onun performansını izleyebileceğim için biraz suçlu bir zevk duyuyorum. Tiyatroyu seviyorum, biliyorsun."

Bakışları pencereden ayrılıp onunkilerle buluştu. "Öyle mi?" Bu kadar şaşırılmış görünmesine gerek yoktu. "Evet, Leydi Standon, biliyorum."

"Ben sadece *senin*-" Orada durdu ama adam onun ne söylemek üzere olduğunu tahmin edebiliyordu. Yanaklarının kızarması ve pencereden dışarıya gergin bakışları yeterli kanıttı.

"İster inanın ister inanmayın, dul kadınları baştan çıkarmanın ve rezil ilişkiler yürütmenin ötesinde ilgi alanlarım var."

"Ben öyle düşünmemiştim," diye karşılık verdi. Hem de çok aceleyle. Çünkü o da dik oturdu ve sürmeli gözlerinin arkasından sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi biraz parladı.

Öfkelendiğinde ne kadar arzulu ve çekici göründüğünü bir bilse.

Tehlikeli bir şekilde.

"Belki de," diye itiraf etti. "Ama beni savunmak gerekirse, insan beyefendiler ve onların ... hakkında bir şeyler duyuyor."

Onun hakkındaki dedikoduları mı dinlemiş? Bu ilginç olabilir. Tek bir kaşını kaldırdı ve bu onun itiraf etmesi için yeterli bir dürtü oldu.

"Eh, insan onların hünerlerini duyuyor ve bu tür kişilerin başka uğraşlar için zamanları olduğuna inanmak zor."

"Yetişkinlik hayatımın çoğunu, sizin deyiminizle 'hünerlerimi' tiyatro gibi anlamsız şeylere ayıracak zamanım olmayacak kadar mükemmelleştirerek geçirdiğimi mi söylüyorsunuz Leydi Standon?"

Bu kez kaşlarını çattı. "Olabilir."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yerine oturdu. "Umarım kral bu söylentileri duymamıştır," diye mırıldandı, kadından çok kendi kendine.

Bu onu iffetli duruşundan ürküttü. "Kral mı? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Sevgili leydim, popüler söylentilerin aksine, Majestelerinin hizmetinde yirmi yıldan fazla zaman geçirdim. Eğer bu süre zarfında yaptığım tek şeyin kıtada gezip tozmak ve yiğitliğimden başka bir şey yapmadan altınlarını toplamak olduğunu düşünseydi-"

"Şey, sen böyle söyleyince-" "Ben söylemedim. Sen söyledin."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Oh, sanırım öyle yaptım, değil mi?" "Yaptın."

"O zaman doğru değil mi?" diye sordu. "Senin hakkında söyledikleri?" "Bana 'onların' ne dediğini söylemek zorundasınız."

Kızın kızarması onu çok sevindirdi. Onun kızarması daha çok hoşuna gidiyordu. Helga'nın kızardığını kimse göremezdi. Ya da Tasha'nın, bu konuda.

"Lordum, ben böyle dedikoduları tekrarlamam." İlkel bir şekilde katlanmış ellerini kucağından alıp meydan okuyan bir duruşla göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ama görünüŖe göre dinlemeye karşı değilsiniz."

"Oh, sen iflah olmazsın!"

"Aynı Ŗey sizin için de söylenebilir, Leydi Standon," diye belirtti. "Bu raporların okunmasına hiç itiraz ettiniz mi? Dinlemeyi reddettiniz mi? Ayrıldınız mı?"

"Biri bir hikâye anlatırken kalkıp gitmek pek kibar bir davranış değil," dedi ona, elleri kucağındaki saygın yerine geri dönerken. "Ayrıca, o zamanlar seni tanı mıyordum bile."

"Hayır, masum bir adamın itibarının ikinci el haberlerle lekelenmesine izin vermek çok daha kibarca..."

"Hiç de masum değilsiniz efendim. Aksini söyleyen bir ev dolusu misafirim var."

"Yine de işlerimi dinlemekten hoşlandığınızı sanıyorum," derken pencereden dışarı baktı.

"Asla!"

Onun kızgın bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "Asla mı?"

"Hiç de değil," dedi, parmakları retikülün tellerini parmaklarının etrafında sararken ve geri sararken bile. "Kesinlikle hayır." Sonra eteğini düzeltirken birkaç dakika sessizce oturdu.

"Madam, siz bir yalancısınız," dedi ve arabayı geçip kadının elini tekrar avucuna aldı - eğer sadece onu kışkırtmak içinse, kesinlikle ona tekrar dokunmak için can attığından değil.

Hayır, o yüzden değildi. Hiç de değil.

"Hayatın sıkıcı ve tutkusuz olduğu için benim kahramanlık hikâyelerimi dinlemeyi seviyordun," dedi, kız elini onunkinden çekmeye çalışırken bile. Ama o tutundu ve ne demek istediğini vurgulamak için diğer kolunu kadının beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Yanmayı, bir sevgiliye sahip olmayı, anlamsızca öpülmeyi, uzak yerlere götürülmeyi ve asla arkana bakmamayı özledin."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama tek yapabildiğı dudaklarını biraz titretmek oldu. "Sen nasıl . . ."

"Ben bir zihin okuyucuyum," diye alay etti, yanaklarının yeniden renklenmesini inceleyerek.

"Ah, tüm bu saçmalıkların arasında," diye kabarmayı başardı.

"Tam olarak değil," dedi, daha yakına eğildi, boynuna yakın bir yerden derin bir nefes aldı, yumuşak gül kokulu parfümün duyularını doldurmasına izin verdi. "Bilmek benim işimdi leydim. Karıları baştan çıkarmak ve metresleri toplamak değil - gerçi bu sık sık

ne olduğumu maskeleyemeye yardımcı oldu ama asıl yaptığım rakiplerimi tanımaktı. İsteklerini, arzularını bilmek. *Sırlarını* keşfetmek."

Adam bu kelimeyi onun kulağına fısıldarken, kadın ürperdi. "Ve sen benimkini keşfettiğini mi düşünüyorsun? Benim romantik biri olduğumu, ne idüğü belirsiz biriyle kaçmayı arzuladığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet."

Gözleri biraz büyüdü. "Çok saçma."

Langley daha yakına eğildi. "Hadi ama Leydi Standon. O kadar saçma mı? Gerçekten mi? İkimiz de gerçeğı biliyoruz."

Hafifçe ürperdi, gerçekten titriyordu. "Nereden bilebilirdin?" diye itiraf etti. Bunun ona pahalıya mal olduğunu söyleyebilirdi. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

Başka bir kadın olsaydı, ona çapkınca, bir erkeğın bir hanımefendinin öpücüğünden anlayabileceğı çok şey olduğunu söylerdi, ama bu tam olarak doğru değildi. Ve Leydi Standon'ın, bilgelik tanrıçasının bu yaşayan, nefes alan bedeninin, kendisiyle dalga geçilmesini istemeyeceğini biliyordu.

Ve daha da önemlisi, onun hakkında bilmediğı çok daha fazla şey vardı ama bunu ona söyleyecek değildi. Bu yüzden ona bildiklerini anlattı.

"Kütüphaneden ödünç aldığınız iki kitap var. *Avrupa'nın Başkentleri* ve *Konstantinopolis'in Gizemli Haremi*. Bir seyahatname ve Fransız kökenli oldukça müstehcen bir roman. İlk kitap Londra'yı geride bırakmak istediğinizi gösteriyor ve ikincisi hakkında yorum yapmayacağım, sadece yerine getirilmemiş arzularınız hakkında çok şey söylüyor."

"Benim yerine getirilmemiş-" Sanki etraflarını saran büyüyü bozmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Benim böyle-"

Parmağınđı dudaklarına götürdü. "Oh, ama biliyorsun. Sırrını biliyorum."

Bu kez bakışları daralmış, ona meydan okuyordu ama bu, içindeki titremeyi hissetmediğı anlamına gelmiyordu. "Ve bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Her ne kadar aksini iddia etsen de, seni öpmemi arzuluyorsun. Yeminini bir kenara bırakmaktan başka bir şey istemiyorsun."

Bölüm 8

. . sonra tekrar, hangi bayan bir erkeğin sözünü tutmasını ister?
Dadı Lucia'dan Felicity Langley'e Tavsiyeler

Minerva'nın kalbi göğsünde zıpladı. Parmağının sıcaklığı dudaklarını okşadı, sadece o kelimeyi söylerse tutuşturulabilecek ateşin bir vaadiydi bu. *Evet.*

Lütfen, efendim. Öp beni, diye yalvarmak istedi. *Evet, lütfen.*

Ve gözlerindeki arzuyu görmediyse kahrolsun. Bu büyüleyici, sefil şeytan. Sanki onun zihnini gerçekten okuyabiliyormuş gibiydi, çünkü diğer eli sırtının küçük kısmındaydı, onu okşuyor, yatıştırıyor, göğsüne yaslanana kadar onu daha da yaklaşıtıyordu.

Brigid'in skandal elbisesinin içinde zar zor gizlenen göğüsleri daha da yukarı kalkmış, meme uçları adamın ceketinin üst kısmına bastırılmıştı.

Langley elbisesine baktı ve bakışları yükselip onunkilerle buluştuğunda gözlerinde beliren kurt parıltısının, boğazındaki elmaslar için olmadığından hiç şüphesi yoktu.

Ve o anda biliyordu. Bir kadın gibi, bir erkeğin onu arzuladığını. Onu ister. Onu çıplak ve yatağına yayılmış görmek ister, böylece onun her kıvrımını, her arzusunu keşfedebilir.

Dudaklarından ayrılan eli -ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu- şimdi göğüslerinden birini kavırıyor, başparmağı göğüs ucunun üzerinde geziniyordu. Bakışları onunkileri hiç terk etmedi, sanki onu durdurmaya cesaret ediyormuş gibiydi. Durmayınca da öne doğru eğildi ve kız onun kendisini öpeceğini düşündü -hayır, öyle olmasını diledi- ama onun yerine

Başını eğdi ve boynunu, kulak memesini, saçlarını okşarken nefesinin sıcak ve baştan çıkarıcı fısıltısı kızın üzerinden geçti.

Minerva ağzını açtı ... şikayet etmek için ... protesto etmek için ... belki de sadece nefes almaya çalışmak için ... ve ağzından çıkan tek şey daha önce hiç duymadığı bir şeydi.

"O-o-o-oh," diye nefes nefese kaldı.

"Oh, Langley." Aman Tanrım! Bu da neydi?

Adamın eli göğüslerinden birini elbiseden kurtardığında ve parmakları göğsün etrafında kıvrılıp onu keşfettiğinde, göğüs ucunu arzularının gergin bir düğümü haline getirdiğinde, kadın yine aynı şeyi yaptı.

"O-o-o-oh." Kendine engel olamadı, kendini durduramadı, çünkü bu adam çok uzun zamandır kontrol altında tuttuğu tüm arzularını ateşliyordu.

Dürüst olmak gerekirse? Sonsuza kadar.

Neden şimdi tutkusu nihayet gün ışığına çıkıyordu? Daha doğrusu Langley ile birlikte karanlık sokaklarda ilerleyen arabanın içinde sallanırken gecenin zevklerini.

Ona bir şeyler mırıldandı, ama ne olduğunu bilmiyordu, çünkü elleri onun üzerinde dolaşıyor, gittikleri her yerde, sırtında, göğüslerinde bir arzu izini ateşliyorlardı. Sonra onu hareket ettiriyor, altına çekiyordu.

Kadın koltuğa sırtüstü uzandı ve adam onun üzerindeydi, vücudu sertleşmişti.

Gerçekten sertti ve olması gerektiği gibi şok olmak yerine -daha önce hiç böyle bir erkekle birlikte olmamıştı- vücudu, adamın sıcak dokunuşuyla ortaya çıkan inlemelerle aynı farkında olmadan canlandı.

Gecenin serin havası bacaklarının üzerinden fısıldayarak geçti ve aşağıya baktığında adamın geceliğini yukarı kaldırdığını, böylece çoraplı bacaklarının onun keşiflerine açık olduğunu gördü.

Gece serin olsa da, parmakları kalçasından yukarı, jartiyerinin üzerinden geçerken ve sonra tepesindeki buklelerin üzerinden geçmeden önce hafifçe durakladığında dokunuşu ateş gibiydi.

Tekrar inledi. Nasıl oluyordu da tek bir dokunuş, ardında böylesine delice bir acı bırakabiliyordu?

Parmakları onu keşfetmeye devam ederken, dudakları yine boğazında, göğüslerinin üzerinde mırıldanıyordu, yavaşça, ilk başta geçici olarak, sanki suları test ediyormuş gibi ve sonra

Minerva'nın kalçaları, daha önce hiçbir erkeğin ona bu şekilde dokunmadığı, en azından *onun* zevki için dokunmadığı yere dokunduğunda kendi iradeleriyle yükseldi.

Ve bu kutsal olmayan bir zevkti.

Parmakları aradıklarını bulup onu kızdırmaya, daireler çizmeye ve okşamaya başladığında, içinden işkence gibi tutku dalgaları geçti.

Bu kez dudakları inlemek için açıldığında, nefes alamadığı için hiçbir şey çıkmadı. Düşünemiyordu. Tek yapabildiği hissetmektir, vücudu ihtiyaçla zonkluyordu. Bu adamın asla durmamasına duyduğu şiddetli, ağırlı ihtiyaç.

Kalçaları elinin hareketlerine göre yükselip alçalırken bile meme uçlarını yalıyor, emiyordu.

Kalçaları daha yükseğe kalktı, ona doğru eğildi, daha fazlasını aradı, daha fazlasını istedi, vücudu ihtiyaçla haykırdı. Ve sonra kalçaları kreşendo için, o son serbest bırakma için yükseldi.

"Langley," diye nefes nefese kaldı. "Langley!" Ve sonra çözüldü, çözüldü, dalgalar etrafına çarptı, onu nefes nefese bıraktı, utanmadan ona yapıştı. "Oh, Langley."

Bir süre orada öylece yattı ve tüm *bu* yaygaranın nedeninin *bu* olduğunu anladı. Oh, evet, gerçekten de şimdi anlamıştı.

Arabanın loş ışığında yaramaz gözleri parıldıyordu. "Hâlâ mı?" diye sordu.

Ne yaptı? Minerva ona baktı, onun baştan çıkarıcılığından sersemlemiş ve durgunlaşmıştı.

"Öyle mi?" diye kulağına fısıldadı, sıcak nefesi onu ürpertti.

-Tutkulu patlamasının artçı şoklarından mı, yoksa her şeyi tekrar yapmasını beklemekten mi olduğunu anlayamıyordu.

Evet, yine, diye yalvardı olgun ve uzun süredir kullanılmayan bedeni. *Tekrar ve tekrar.*

Ve sonra onun bu şeytanlığa başlamadan hemen önce söylediklerini hatırladı.

Her ne kadar aksini iddia etsen de, seni öpmemi arzuluyorsun. Yeminini bir kenara bırakmaktan başka bir şey istemiyorsun.

Aman Tanrım! Ne yemini etmişti? Burada, onun kollarındayken, dudakları kulak memesini kemirirken düzgün düşünmek neredeyse imkânsızdı.

Onu öpmemek ve yatağını paylaşmamak için.

Ve işte buradaydı, tamamen yuvarlanmıştı. Yani, neredeyse öyle. "İyi misin?" diye fısıldadı. "Öyle mi?"

Adamın ne istediğini biliyordu. Yeminini bozup onu öpecek miydi?

Minerva ayağa kalktı, ama bu zor oldu çünkü onu yere mıhlamıştı, sanki tek bir sözle onu o lezzetli şaşkınlık haline geri döndürecek ve bu sefer hiçbir şeyi yarım bırakmayacakmış gibi hâlâ onu tutuyordu.

Kötü şöhretli Lord Langley'nin onu muhtemelen en iyi leydi hizmetçisinden daha hızlı bir şekilde elbisesinden çıkarabileceğini tahmin etti, hareket halindeki bir arabanın sınırları böyle bir çapkın için pek de engel teşkil etmiyordu.

Ve ah, itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, sadece kendine bile olsa, çıplak olmak istiyordu. Onun altında. Ve onun kendisini öpmesini. Dudaklarıyla onu yutmasını. Onu doldurmasını . . .

Fransız romanları koleksiyonu ona aşıklar arasında neler olması gerektiği konusunda oldukça samimi bir bilgi vermişti, ancak itiraf etmeliydi ki, pratik uygulama sayfalarını utanç içinde bıraktı.

Bir erkeğin dokunuşunun, dudaklarının, vücudunun bir kadına neler yapabileceğini -kocasının asla yapamadığı, asla beceremediği gibi- bir anlığına da olsa gördüğüne göre, artık daha fazlasını istemiyordu.

Her şeyi istedi.

Ama bunu yapmak için yeminini bozması gerekecekti ve adamın gözlerindeki o baştan çıkarıcı, kendinden emin ışığa, onu tam olarak istediği yerde tuttuğunu söyleyen o kibirli parıltıya baktığında, içinde bir şeyler koptu.

Ve iyi bir şekilde değil.

"Yapmayacağım. Yapmayacağım," dedi ona, kendini onun altından çekerek. Adam onun çok uzağa gitmesine izin vermedi. Kolunu uzattı ve sanki az önce aralarında geçenleri bir an bile unutmasını istemiyormuş gibi onu tekrar kendine doğru çekti.

Sanki yapabilirmiş gibi.

"Seni öpmek istemiyorum ve yatağını paylaşmak istemiyorum," diye yalan söyledi.

Bu baştan çıkarıcı diplomat, zeki şeytan sırttı. "Ve sen de yapmadın. Çünkü bu araba yatak değil." Kadının ağzı protesto etmek için geniş bir şekilde açıldı ama adam devam etti. "Ben de seni öpmedim."

Hayır, fark etmişti. Ve o anda Pandora'nın kutusunu açtığını, keşfedilecek çok daha fazla şey olduğunu, bu adamın ona verebileceği, gösterebileceği, onu baştan çıkarabileceği çok daha fazla şey olduğunu biliyordu.

"Tek bir kelime yeter leydim," diye fısıldadı kulağına, elleri onun üzerinde baştan çıkarıcı sihrini konuşurken.

Evet, bağırarak ve teslim olmak istiyordu. Neredeyse teslim oluyordu, çünkü adamın başı aşağı eğilmişti, dudakları dudaklarına yapışmak üzereydi

ve vücudu

onun yetenekli dokunuşuyla hayata geri dönüyordu. Şimdiden daha fazlası için açlık çekiyordu, tutkulu bir açlıkla sayıklıyordu.

Adam onu çabucak bu hale getirmişti ve kızgın olması gerekirken, çaresizce daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Langley, dudakları onun dudaklarına yapışmadan hemen önce geri çekildi. "Bunu yapamamam ikimiz için de büyük talihsizlik."

Neredeyse "*Neden olmasın?*" diyecekti. Neredeyse. Çünkü bu kaba ve hiç de hanımefendiye yakışmayan cümle dudaklarından dökülmeden hemen önce kendisinin Standon Markizi olduğunu ve bu nedenle böyle şeyler söylemediğini hatırladı.

"Söz verdim," diyordu. "Senin gibi. Sözünü tutmamana alet olamazdım. Öpücüğüm için yalvardığını görmenin..."

Sözünü tutmamasından mı? Yalvarmasından mı? Dişlerini birbirine geçirdi. Yemini ne olacaktı?

Tüm kendini beğenmiş, küstah ...

"Siz, efendim. . . siz, efendim . ." diye kekeleyerek onu itmeye çalıştı. Denedi. Adam gitmesine izin vermedi. Sanki hâlâ kararını tam olarak vermemiş gibi onu tutuyordu. Sanki hâlâ deneyebilirmiş gibi.

Minerva'nın vücudu protestoyla inledi. *Aman Tanrım! Aptal olma. Öp onu!*

Koca hödük tam o anda sıırttı, sanki daha önce iddia ettiği gibi onun aklını okuyabiliyordu. Sanki onu ne kadar arzuladığını tam olarak biliyordu.

Oh, şeytanın ta kendisi! Onun adı Langley'di! Bu kez sahip olduğu tüm gücü kullanarak kendini Langley'in elinden kurtardı ve vagonun diğer tarafına geçerek Langley'in oturduğu yere oturdu.

Adamın hâlâ kendisine sıırttığını fark ettiğinde öfkesi daha da arttı. Eğer o dayanabiliyorsa, o da kesinlikle dayanabilirdi. Elbisesini düzeltmek, saçlarını toplamak, içini de dış görünüşü kadar saygın kılmak için elinden geleni yapmak üzere işe koyuldu.

"Orada oturup bana ters ters bakmayı tercih edersen, mutlu bir nişanlılığımız olduğu yanılsamasını sürdürmen zor olur."

"Gözlerimi kaçırmıyorum," diye karşılık verdi. Öfkelenmeyi çoktan geçmişti. Daha çok öfkeli gibiydi. Öfkeli.

Hayal kırıklığına uğradım.

En kötüsü de, ondan çok kendisine kızgın ve öfkeliydi.

Ve Sterling elmaslarındaki her taş için değil, şansını denemediği ve onun efsanevi hünerinin ne olduğunu gerçekten keşfetmediği için çok kızgın olduğunu itiraf edecekti.

Ona bir bakış fırlattı ve neredeyse iç geçirecekti. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Kahverengi saçları karmakarışık -bunu o mu yapmıştı-, kravatını gösterişli bir şekilde bağlamıştı, mavi gözleri her zamanki gibi muziplik ve şeytanlıkla doluydu.

Başka hiçbir cazibeye benzemeyen sarhoş edici, baştan çıkarıcı bir şeytanlık, çünkü gözleri, gezinen gözlerini yakalayan herhangi bir kadın için anlatılmamış zevkler vaat ediyordu.

Anlatılmamış zevkler . . .

Minerva her zamanki demir gibi kararlılığının sarsıldığını hissetti. Ancak şimdi tadına baktığına göre, onun kollarında boğulana kadar durabilecek miydi?

Ama kaprisli inançları ne olursa olsun, araba tiyatronun önünde durduğunda ve birkaç dakika sonra kapı açıldığında aniden durdular.

Langley onun önünde indi ve sonra dönerek onu aşağıya indirdi. Langley ona gülümsedi, kaşları onu da aynı şeyi yapmaya teşvik edercesine oynuyordu. "Unutma, biz delicesine, tutkuyla aşığız," diye kulağına fısıldadı.

Oh, *bu* şekilde söylemek zorunda kalacaktı!

"Gerçekten de öyle," diyerek yüzüne acı dolu bir gülümseme yerleştirdi ve adamın elini tutarak arabadan indiğinde *tonlarca* insanın ağzının açık kaldığını gördü.

"Ve karşılıklı arzularımıza rağmen," dedi nefesinin altından, "anlaşmamız konusunda sözünü tutabileceğine inanıyorum."

Sözünü tutabilir miydi? Oh, adamın kibri.

"Siz kendinizinkini koruduğunuz sürece ben de kendiminkini koruyabilirim," dedi, merdivenlerde onların gelişini bekliyor olması gereken ve şu anda bile onları karşılamak için ilerleyen Leydi Finnemore'a gülümseyerek.

"Güven bana, yapabilirim," dedi, kısa ve sert bir selam veren bir adamı başıyla selamlayarak.

"Ah, ama sana güvenmiyorum," diye karşılık verdi, bir yandan itilip kakılırken, topuklarının üzerinde sallanıyordu.

"Bir dahaki sefere kendini kollarıma attığında bunu hatırlasan iyi edersin," diye fısıldadı usulca, sadece onun duyabileceği şekilde. Yine de kız onu düzeltmeye ya da fazlasıyla hak ettiği şekilde yere sermeye fırsat

bulamadan

sefil adam seçkin görünümlü bir beyefendiye dönüşmüştü. "Sör Basil, sizi tekrar görmek ne güzel, hem de bu kadar çabuk! Bu güzel görüntünün kızınız olduğunu varsaymalıyım. Değil mi? Karınız mı? Ben hiç . . . Nişanlım Leydi Standon'la tanıştınız mı?"

Langley Brownie'yi selamlarken, etraflarındaki kalabalığı gizlice taradı. Yoğun kalabalık onu tedirgin etmişti, çünkü Paris'te de böyle bir kalabalıkta saldırıya uğramıştı.

Paris'e. Omurgasından aşağıya doğru akan ürpertiye, her şeyin yeniden olacağına dair önseziyi durduramıyordu.

Burası Londra, dedi kendi kendine, Leydi Standon'a gülümseyerek ve genellikle bu iç burkan anı parçalarıyla birlikte gelen korku ve endişeyi yatıştırmak için elinden geleni yaptı. *Korkacak bir şey yok.*

Ancak tam o sırada biri Minerva'ya çarptı ve Minerva topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanarak tökezledi. Adam onu kolayca yakaladı, dirseğini sabitledi, diğer eli beline dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Sadece düşmesini engellemek için, dedi kendi kendine, göğsünü sıkın sahiplenme duygusuna şaşırarak, özellikle de şimdi onu görünce dönen başların sayısını görünce.

Tıpkı onun daha önce yaptığı gibi.

Evet, şimdi fark ettiniz onu, sizi aptallar, diye azarlamak istedi, ama bunun yerine yüzüne kendinden memnun bir sırıtma yerleştirdi, erkek kibrinin bir tür ifadesi, *Nasıl oldu da bu kadar nadir bir mücevheri kaçırdınız? O artık benim.*

Öyle değildi ama Londra'nın geri kalanı bunu bilmiyordu. Ama neredeyse arabanın içindeydi.

Yüce Tanrım, bu inatçı, pratik, nefis dul nasıl oluyordu da onu altıya ve yediye katlıyordu? Özellikle de Thomas-William'ın ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, ilgilenmesi gereken daha önemli meseleleri varken.

Paris'te onu kimin öldürmeye çalıştığını bulmak gibi.

Ve büyük ihtimalle hâlâ ölmesini istiyordu. Omzunun üzerinden baktı ve Sör Basil'in bakışlarının sırtını deldiğini gördü.

Paris'in soğuğunu hâlâ iliklerinde hissetmesine şaşmamalı.

"Posies, lordum?" diye seslendi bir çocuk kapıya varmadan hemen önce. Adamın kolunu çekiştirdi. "Hanımefendileri için çiçek mi?"

Tam kestaneyi bir kenara fırlatacağı ki, kızıl altın rengi saçları ve eksik dişiyle gülümseyen bir adam gözüne ilişti.

Goldy!

Minerva'nın, onların gelmesini bekleyen Jamilla ve Brigid'le birlikte öne geçmesine izin vererek bir an durakladı, sonra eğilip küçük çocuğa bir bozuk para uzattı.

Adam, kadının elindeki portakal çiçeklerinden doğru olanı seçiyormuş gibi yaparken, kadın adama fısıldadı: "Şu herif, içeri girmek için acele eden herif..."

Langley o yöne doğru bir bakış fırlattı ve koyu renk büyük bir palto giymiş uzun boylu bir figür gördü.

"-hanımefendiye bir not bırakmış," diye bitirdi.

Langley önce çocuğun gördüğü şey karşısında şok olan Goldy'ye, sonra da o sırada bir kâğıt parçasını gizlice çantasına yerleştirmekte olan Minerva'ya baktı.

Bu yaramazlık da neydi? Sonra tekrar başını kaldırdı ve adamın içeriye doğru kaçmakta olduğu kapıya doğru baktı. "Ressam" ile aynı boyda ve yapıda bir adamdı.

Belki de daha önce onun ani dönüşünü düşünmek için biraz daha zaman harcamalıydı.

Sonuçta, Leydi Standon'ın bu nişan saçmalığından ne çıkarı olabilirdi ki? Neden tüm bu olaylardaki rolünü kabul etmişti?

Peki sokakta karşılaştığı "ressam" kimdi ve bu karşılaşma neden fikrini bu kadar çabuk değiştirmesine neden olmuştu? Teklifini kabul etmesinin katalizörünün bu yabancı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama neden?

"Ah, işte mükemmel olanı," dedi kıza seçimini yaparken. Elinde çiçeklerle nişanlısının peşinden giderken, Goldy'nin parlak sesi arkalarından gelenlere sesleniyordu: "Çiçekler! Çiçekleri olmayan bir hanımefendi hanımefendi değildir!"

"Ya da sırlarını," diye mırıldandı nefesinin altında.

Kean'in sahnede yaptığı sihir bile seyircilerin dikkatini çekememişti; dedikodu ve spekülasyon kasırgası yeniden yazılmış bir senaryo gibi seyircilerin arasında dönüp dururken. Lord Langley'nin eski sevgilileri ve Standon dullarının artık kötü şöhretli üçlüsünden biri olan yeni nişanlısıyla dolu kutusu, olasılıklar ve sonsuz varsayım noktalarıyla dolu lezzetli bir skandaldı.

Başka bir deyişle, gece büyük bir başarıydı.

Minerva hariç herkes için. İlk perdeyi koltuğunda kıpırdanarak geçirdi, Lord Langley'e aradan nasıl sıyrılacağını ve notunun talep ettiği gibi Adlington'la nasıl buluşacağını belirlemeye çalıştı.

Bir kez daha yer değiştirdiğinde, Lord Langley eğildi. "Sıkıldınız mı?"

"Hiç de değil," diye fısıldadı. "Büyülendim."

"O zaman retikülünüzün iplerini düğümlemekten vazgeçseniz iyi olur - onları koparacaksınız ve sonra siz hanımlar o şeylerin içinde ne saklıyorsanız nereye koyacaksınız?" Adamın eli kayarak kadının elinin ve retikülünün üzerine geldi ve kadının tek yapabildiği kaskatı kesilip önüne bakmak oldu.

Neden böyle bir şey söylediğini anlamak için ona bakmaya cesaret edemedi. Arabadayken onun içini görebildiğine, tüm sırlarını bildiğine yemin etmişti.

Tüm arzuları . . . Bunları ortaya çıkarmak ya da daha doğrusu çözmek için kesinlikle mükemmel bir iş çıkarmıştı.

Ne kadar ahlaksız olduğunu hatırlayınca yüzünde sıcak bir kızarıklık oluştu. Onun altında neredeyse çıplaktı. Parmakları ona tutkunun en lezzetli notalarını çalıyordu ve onun baştan çıkarıcı büyüsüne nasıl da kolayca kapılmıştı. İçi ısındı ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak koltuğunda kaydı.

Langley tekrar eğildi. "Sıcak mı? Kızarmış görünüyorsun." Ona sırtıttı ve sonra göz kırptı.

Oh, küstah adam! Kadının kendisi hakkında atıp tuttuğunu düşünüyordu - öyle olduğunu boş verin - ama bu ne küstahlıktı!

"Oyunu izler misiniz?" dedi ona, sahneyi göstererek. "Ben burada yönetileni tercih ederim."

Ona şöyle bir baktı. O şimdi neyin peşindeydi? Sanki retikülündeki notu biliyormuş gibi onu inceliyordu. Minerva bakışlarını onunkilerden ayırdı ve tekrar Kean'e dikti. Ve oyuna. Yanındaki adamdan başka her şeye.

Oh keman! Saçmalıyordu. Elbette onun avucunda ne olduğunu bilmiyordu. Adlington'ın o korkunç notu onun eline sıkıştırdığını ya da sakladığını görmüş olamazdı.

Onun tüm sırlarını da bilmiyordu.

Onları ortaya çıkarmada ya da eğitimi de olsa birkaç iyi tahminde bulunmada yetenekli olmadığından değil. Yine de bu, onu hafife alması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Onun tehlikeli bir düşman olduğundan şüpheleniyordu; Sterling elmasları hakkında onu nasıl gevezelik ettirdiğine bir bakın.

Kolye diğer konulardan daha iyidir, diye düşündü, parmaklarını retikülünün örgü dikişlerine kıvrarak.

Parmakları hâlâ onunkilerin üzerindeydi ve gitmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Dokunuşunun sıcaklığı elinin içine, koluna doğru kıvrılıyordu ve her ne kadar onun sarhoş edici dokunuşundan kurtulması gerektiğini bilse de yapamıyordu.

Onun elini tutmasını, ona dokunmasını istiyordu.

Ve eğer bunu kabul etmek isteseydi -ki istemiyordu- onun çok daha fazlasını yapmasını isterdi.

Minerva oturduğu yerde kıpırdandı ve elini Lord Langley'nin elinden kurtardı.

"Sorun nedir?" diye fısıldadı, onun için satın aldığı portakal çiçeği spreyini eline aldı ve minnettar bir şekilde kokladı. "Tiyatroyu sevdiğini sanıyordum?"

"İstiyorum," diye yanıtladı çiçeklerini geri alırken. "Ama herkesin sahneye değil de bize bakmasını dikkat dağıtıcı buluyorum."

"Bize mi bakıyorlar?" diye sordu, sesi masum bir şaşkınlıkla doluydu, sanki kendilerine yöneltilen ve pek de gizli olmayan işaretleri ve fısıltıları fark etmemiş gibiydi.

"Neden yapmasınlar ki?" Minerva başını salladı. "Bu kutu Astley'nin sirkine benziyor."

Omzunun üzerinden baktı. "Ne? Ben Kean'i izlerken margravine yine çıplak ata binmeye mi başladı?" Ona göz kırptı, koltuğuna iyice yerleşti ve sanki tek eğlencesi buymuş gibi bakışlarını oyunculara sabitledi.

Minerva gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ah, adamın canı cehenneme! Gerçekten de iflah olmaz biriydi.

İşi de bitmemişti.

"Herkesin bize bakmasına neden olan sadece sizin misafirleriniz değil," diye düşündü sessizce.

"Misafirleriniz," diye düzeltti.

Uzandı ve tekrar elini tuttu. Ve bu sefer elini tuttu, böylece eli kurtulamayacaktı. Olay çıkarmadan olmazdı. *"Misafirlerimiz."*

Misafirlerimiz! Minerva onun kulaklarını çekmek istedi. "Bizim" diye bir şey yoktu. Sadece bir nişan görüntüsü vardı. İçine yuvarlandığı bu skandal bataklığı.

Aksine, taklaları o atmış ve kız da tüm bunların masum kurbanı olmuştu. En azından araba yolculuğu bitene kadar masum olan oydu.

Gerçi Jamilla ve Brigid'in merdivenlerde ona katıldıklarında attıkları alaycı bakışlara bakılırsa, gerçeği tahmin ettiklerini düşünmek zorundaydı.

Tek umudu, başka kimsenin bunu yapmamış olmasıydı.

Yapmamışlardı, değil mi? Koltuğunda doğruldu ve kendisine bakan yüzleri inceledi.

"Şimdi ne oldu?" Daha yakına eğildi. "Bay Frisk az önce Bayan Kelly'ye onurlu bir evlilik teklifinde bulundu. Beyefendi onu elde edemeyecek."

Minerva başını salladı. "Bay Frisk de kim?"

Hoşgörüyü gülümsedi. "Oyuna dikkatini vermiyor musun?"

Oyun mu? Aktris genç aktörün elini tutup aşkını ilan ederken sahneye baktı. Ah, şu Bay Frisk. "Nasıl yapabilirim?" dedi kendini savunmak için. "Herkes bu kutuya bakarken."

"Bu kutuya bakmıyorlar," diye itiraz etti.

"Bakmıyorlar mı?"

"Hayır," dedi başını hafifçe sallayarak. "Sana bakıyorlar." "Bana mı?"

İçini çekti. "Sen delisin."

"Senin için," dedi kötü kalpli bir baron gibi sırtarak.

Bu sefer olay çıkarıp çıkarmayacağı umurunda değildi. Elini serbest bıraktı. "Lütfen şunu keser misin?"

"Ne için olursa olsun?" İnatla uzandı ve kızın elini tekrar tuttu. Ve eğer kalbi bir kez daha onun avuçlarında olduğu için biraz pır pır etmediyse, kahrolsun. "Yapmamız gereken bir gösteri var. Hatırladın mı?"

"Oyunu izleyebilirler," dedi ona alaycı bir tavırla.

Parmaklarını hafifçe sıktı ama bu, kalbinin yeniden hızlanmasına yetti.

"Görünüşe göre tüm Londra romantizm havasında," dedi, bakışlarında "Ben de öyleyim," diyen bir ifade vardı.

Şeytani bir adam. Ne kadar yakışıklı, çekici ve dünyevi olduğunu çok iyi biliyor. Minerva dudaklarını birbirine bastırdı. *Ama o sadece rol yapıyor, tüm tonun tanıklık etmesi için bir performans sergiliyor.*

Onu arzulamıyordu. Londralı dul bir kadın mı? Hayır, yapamazdı.

Oh, ama keşke yapsaydı . . .

Neredeyse dudaklarından dökülecek olan alışılmadık iç çekişini bastırdı ve kendine basit bir gerçeği hatırlattı: O Lord Langley'di. Ve eğer bu saçma sapan hayalleri bastırmak için yeterli değilse, o zaman bu adamın Hollindrake Düşesi'nin babası olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu! Felicity babasının doğaçlama nişanını duyduğunda, bunun bedelini çok ağır ödeyecekti.

Derin bir nefes aldı, adamın parmaklarının hâlâ kendisinininkilere dolandığını görmezden geldi ve bunun yerine etrafına bakınıp kalabalığı taradı ve hemen bunu yapmamış olmayı diledi.

Çünkü Gerald onu izliyordu. Tam olarak onu değil. Açgözlü bakışları biraz daha aşağıya sabitlenmişti. Tam olarak Sterling elmaslarına. Ve büyük olasılıkla zihninde taşları tartıyor ve değerlerini hesaplıyordu.

Ve burada ona değerli bir şeyi olmadığını söylemişti. Ah, aptalca, aptalca, aptalca. Neden onları takmıştı ki?

Keşke bunun cevabını bilmeseydi. Gece geç saatlerde, yalnızken, kendini güzel, arzulanan ve sevilen biri olarak hayal etmek istediğinde onları açmayı sevmesiyle aynı sebepten.

Çünkü Langley'nin daha önce söylediği gibi, doğru ışık dokunduğunda onların yaktığı ateşle yanmak istiyordu.

Yine de, araba yolculuğu sırasında tutuşturacağı yangını hayal bile edemezdi. Şimdi tek merak ettiği böyle bir yangını nasıl söndürebileceğiydi.

Tıpkı bu gece bu mücevherleri takma kararında olduğu gibi, şimdi de bunun yansımaları olacaktı, tıpkı retikülünde katlanmış duran iğrenç notun vaat ettiği gibi.

Her şeyin bir sonucu vardı. Her zaman.

Ve bunu, bir kontun markiz kılığındaki piç kızı herkesten daha iyi biliyordu. Muhtemelen Langley'nin kendisinden bile daha iyi.

Bölüm 9

Sevgili annenizin ya da en iyi sırdaşınızın bile fark etmesini istemeyeceğiniz hiçbir şeyi asla retikülünüze koymayın. Ve korse asla iyi bir ikinci seçenek değildir. Sevgiliniz onu kesinlikle orada keşfedecektir.

Felicity Langley'e Dadısı Brigid'den Tavsiyeler

Perde ara için kapandığında, Leydi Standon elini Langley'nin elinden çekip ayağa fırladı ve telaşla, "Evet, işte burada. Hemen döneceğim."

Langley onu dirseğinden yakaladı. "Bensiz gitmene gerek yok, canım." Langley onun sürmeli gözlerinin ardındaki duyguların -hüsrân, endişe ve acıma- ortaya çıkışını izledi. Hayır, kesinlikle onun arkadaşlığını istemiyordu. "Arzu ettiğin her şeyi getirebilirim."

"Hiçbir şey arzulamıyorum," dedi ona, kolunu kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Onu kendi haline bırakmalı, entrikalarını oynamasına izin vermeliydi, çünkü Tanrı biliyor ya, kendisinin de baş etmesi gereken bir yığın derdi vardı, ama içinde bir şey kalbini sahiplenici bir şekilde çekiştiriyordu.

Ona yardım etmelisin, diye ısrar etti. Ona yardım etmelisin.

Bu sözler, unutkan bir oyuncuya repliklerini hatırlamasını söyleyen bir sahne amirinin tıslaması gibi düşüncelerinde yankılandı.

Ama doğru olanı, onurlu olanı yapması için yönlendirilmek istemiyordu.

Thomas-William ve Lord Andrew'la yaptığı planları anlatırken, "Onu bırak ve Sör Basil'in dengesini bozmaya odaklan," dedi kendi kendine.

Bu gece başlayacak olan da dahil.

Ama müdahale Tasha'dan geldi ve Minerva'yla arasına şık bir kedi rahatlığıyla girdi. "Hayatım, bazen bir hanımefendinin bir erkeğin arkadaşlığına ihtiyacı yoktur," dedi ona, kaşları "*Bazı durumlarda*" dercesine kalkıktı. Minerva'yı onun yanından çekip aldı ve koridora doğru götürdü. "Gelin, Leydi Standon. Erkekler, Langley gibi biri bile olsa, bir hanımefendinin ihtiyaçları konusunda çok anlayışsız olabiliyor."

İki kadın ayrıldı ve Langley dudaklarını hayal kırıklığıyla büzerek onların gidişini izledi. Hayal kırıklığına uğramamalı, rahatlamalı ve böylece yapması gereken işlere devam edebilmeliydi ama kapıda Minerva omzunun üzerinden ona kaçamak bir bakış fırlattı; daha önce hiç görmediği kadar suçlu bir bakış

-Bu da onun merakını daha da artırdı.

Leydi Standon neyin peşindeydi?

Sonra bakışları etrafı tararken, sorusuna cevap olabilecek tek şeyi gördü.

Onun retikülü.

Ayağa fırladığında yere düşmüş ve unutulmuştu.

Parmakları içine girip gizlediği notayı çıkarırken bile, uzanıp onu aldı ve koltuğundaki yerine geri koyarak iyi bir gösteri yaptı.

Gizlice çevirip açtı ve okudu.

Zaman doldu. Arada buluşalım. Ya da başka bir şey.

Langley burnunu çekti. Yüce Tanrım. *Yoksa?* Ne tür bir mantar böyle melodramatik saçmalıklar yazar?

Böyle bir talep için aklından bir sürü neden geçiyordu: kumar borçları, bir hakaret ya da aşağılama, kötü giden bir aşk ilişkisi. Bu sonuncusunu aklına gelir gelmez bir kenara attı. Saçma bir fikirdi bu.

Gururlu ve düzgün Leydi Standon bir tür kirli aşk ilişkisi içinde miydi? Homurdandı ve bu düşüncayı bir kenara fırlattı.

Ayrıca, onunla birlikte başka bir erkeğin görüntüsü midesini bulandırıyor. Hangi nedenle olduğunu anlayamıyordu ama şu fikir hoşuna gitmiyordu

o. Hem de hiç.

Kâğıdı buruşturup cebine atarak insan kalabalığının arasından ilerledi, bu oyalanmaya bir son vermeye kararlıydı; ta ki iri yarı bir beyefendi yoluna çıkana kadar.

"Langley! Bu sensin! Kasabada olduğunu duydum."

"Lord Chudley! Yıllar oldu. Sizi gördüğüme sevindim efendim," diye karşılık verdi Langley elini uzatarak.

"Çek elini, seni ahmak. Onu sıkmayacağım," dedi Chudley. "Sen benim için ölü bir adamsın."

Adlington, Minerva'nın omzunun üzerinden bakarken, "Demek bu o," **diye** alay etti.

Langley'nin localarının kapısından çıkmakta olduğu fuayeye baktı.

"Bırakın beni. Beni hemen terk et!" dedi, kaçmak için hareket ederek. "Bizi görmeden önce."

Gerald onun uçuşunu hemen durdurdu, dirseğinden tutup yerine çekti. "Ya yaparsa? Pek öyle görünmüyor," dedi. "Ayrıca, onun bir hain olduğunu duydum."

Minerva keskin bir nefes aldı. Langley'i çok iyi tanımasa da -Allah aşkına, adamı neredeyse hiç tanımıyordu- onun hakkında böyle bir şeye inanamazdı, inanmayacaktı.

Ama o böyle bir yalanı yalanlayamadan Adlington devam etti, "Oyun bu mu Maggie? Onunla evlenip sonra da ipin ucunda dans etmesini izlemek mi?"

Böyle bir öneri karşısında dehşetle irkildi ve kolunu çekerek kurtardı.

Adlington ona dilini şaklattı. "Kötü fikir, kızım. Hainlerin her şeyini alırlar. Biriyle evlenmenin hiçbir yararı yok."

Kâr yok. Thomas-William'ın tabancasının elinde olmasını hiç bu kadar istememişti. Kâr, Gerald'ın göbek adı olmasaydı bu çıkmazın içinde bile olmazdı.

"Bunu durdurmazsan Londra'yı terk ederim," diye tehdit etti.

"Hayır vermeyeceksin," dedi. "Bana paramı verene kadar olmaz." Kadının dekoltesine baktı ve başını salladı. " 'Değecek bir şey yok,' diyor. Seni küçük yalancı. O elmaslar bir kralı bile şık tutabilir."

Minerva, Lord Chudley'nin Langley'nin yoluna çıkmasını biraz da rahatlatarak izlerken, "Para asla senin değildi, Minnie içindi," diye düzeltti.

onu durdurmak için. Şimdilik. "Bu elmaslar da öyle. Sterling ailesine aitler. Bilmeniz gerekiyorsa, onlar Düşes'in."

"Bir düşes muhtemelen birkaç mücevheri kaçırmayacaktır."

Mücevher mi? Sadece Gerald gibi bir aptal böyle taşlara "mücevher" diyebilir.

"O zaman sen bir aptalsın. Hollindrake Düşesi seni bizzat avlar," dedi ona. *Bir aile y a d i g a r ı n ı k a y b e t t i ğ i m i ç i n i ş i m i b i t i r d i k t e n s o n r a .*

Adlington daha yakına eğildi. "İkimiz de gidebiliriz, Maggie. O kolyeyi al ve git."

Kadın onunla alay etti ve kaçmaya çalıştı ama adam onu olduğu yerde kıstırmıştı, sırtı duvara dönüktü ve eli omzunun hemen üzerindeydi.

"Amerika'ya gidebiliriz," diye devam etti. "Bu fikre bir kez kapılmıştın; yine kapılabilirsin."

Cevabını beceriksiz bir homurtuyla verdi. "Günlerimin geri kalanını Newgate'de geçirmeyi tercih ederim."

Sanki kendisine yönelik değilmiş gibi onun alaycılığını görmezden geldi. "Boston çok daha iyi olurdu. Ya da New York. Belki de güneye ineriz - orada bolca arazi varmış, öyle duydum ve o elmaslar bize bir krallık ve ihtiyacımız olan tüm yardımı satın alır."

"Köleler mi? Köle mi satın alacaksın?" Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçiremezdi. Ama görünüşe göre Adlington bu fikre karşı değildi.

"Hizmetçilerden, aşçılardan ve süslü adamlardan oluşan bir ev halkı olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun. Mutfaklara geri atılırsan fikrini hemen değiştirirsin." Bu düşünce büyük bir şakaymış gibi homurdandı, sonra daha yakına eğildi ve yumuşak bir sesle, "Ve orada, o ayaktakımının hiçbirisi bir kontun yan darbesinden başka bir şey olmamana aldırılmaz. Hatta belki de o ayaktakımı arasında biraz itibar kazanırsın."

"Pek sayılmaz," diye alay etti, "eğer senin gibilerle gelseydim."

Daha da yaklaştı. "Küstahlaştın Maggie. Unvanın aklını başından almış. Ama seni dışarı attıklarında ne olacak? O yaşlı keçiyle evlenmen için yolu açmamış olsaydım tam da olacağın yerde, bataкта olacaksın." Adam ona baktı ve Minerva Londra'nın en korkunç yaşlı keçisi olarak eski kocasının yerini kimin aldığını hemen anladı. "Şimdi benimle gel Maggie," diye mırıldandı. "Sadece söyle."

Elinden geldiğince geri çekildi. "Şuna ne dersiniz: 'Hayır! Ya da daha kesin olmak gerekirse: 'Asla! " Gerçekten, onu bu kadar aptal mı sanıyordu? "Neden, Plymouth'a varmadan önce bu kolye için önüne çıkan tüm paraları tüketirsin." Adamın kaşları anlamlı bir şekilde çatılınca durakladı. "Hepsi bu, değil mi? Çok derindesin, değil mi? Hem de kız kardeşim kadar bağışlayıcı olmayan birine?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye fısıldadı, dişleri bir kurt gibi birbirine çarpıyor, yüzü kızgın bir kırmızıya dönüyordu.

Ama Minerva'nın aşağılık kökeni hakkında onunla ne kadar alay etse de, aynı ölçüde onun nereden geldiğini de unutmuş görünüyordu. Minerva sadece Kont'un öz çocuğu değildi. "Annemin her zaman dediği gibi, 'Ben sadece bir kadın olabilirim, ama bir erkeğin yemek yemesi ve uyuması gerekir. " Topuklu ayakkabılarının üzerinde doğruldu, böylece neredeyse onun gözlerinin içine baktı. "Yarın akşam yemeğinde ne yediğinize ve nerede uyumaya karar verdiğinizize dikkat edin Bay Adlington."

Soluğu kesildi, ama daha toparlanıp tehditlerine karşı koyamadan yüksek bir ses onları durdurdu. Fuayedeki tüm konuşmaları durdurdu.

"Tatmin olacağım, Langley! Bunu talep ediyorum!" Lord Chudley kükredi. Herkes, hatta Adlington bile bu açıklamaya doğru döndü. Minerva bu dikkat dağınıklığını Gerald'ın tuzağından kurtulmak için kullandı. "Chudley, bunun için bir neden yok-" Langley söylüyordu.

"Demmit, adamım! Bir korkak gibi meydan okumadan geri mi çekileceksin?"

Toplu bir nefes alış verişİ oldu.

Minerva'nın kavgaya karışmasını, Throssell'in koruyucu bir şekilde yanında durduğu, tanıkların iç çemberinde duran Dadı Brigid engelledi.

"Saniyeler, efendim. Adlarını söyleyin!" Chudley böğürdü.

Saniyeler mi? Bedelia Teyze'nin kocası delirmiş miydi? Ama sonra Langley başıyla onaylayınca delilik yayıldı ve fuaye bu haberle çalkalandı.

Düello!

Aman Tanrım! Şantaj ve şimdi de bu ... Minerva bir zamanlar sakin olan hayatının bir skandal girdabına sürüklendiğini fark etti.

Belki de Newgate'te sessiz bir hücrenin hoş bir soluklanma olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Gerald Adlington avının peşinden gitmek üzereydi ki bir kadın yelpazeyle koluna vurdu.

"Affedersiniz, az önce o bayanla mı konuşuyordunuz?"

"Seni ne ilgilendirir?" dedi, kadına gerçekten bakmıyordu ama Maggie'yi görüş alanında tutmak için elinden geleni yapıyordu. Orospu! Kontun onu kız kardeşinin yerine Philip Sterling'le evlenmeye göndermesinin kendi fikri olduğunu bilse onu bu kadar küçümsemezdi.

Kendisinin de söylediği gibi, bu tam bir dâhilikti. Maggie'nin Sterling'in kasasına bu kadar yakın bir yere yerleştirilmesi ona ve aniden işe yaramaz hale gelen gelinine sonsuz bir yasadışı para kaynağı sağlamıştı.

Özellikle de yaşlı kont, serseri meşru kızına ve yeni kocasına bir şilin bile vermeyeceğini açıkça belirttikten sonra, ayak parmaklarını kaldırdığında bile.

İşe yaramaz. Minnie'nin dönüştüğü şey buydu. Zaten çoğu kadın işe yaramaz değil miydi? Bir erkeğin istediği zamanlar dışında... Maggie'nin kalçalarının sallanışını, ayrılırken kıcının kıvrılışını izledi ve biraz inledi. Onu heyecanlandırmanın her zaman bir yolunu bulmuştu. Ve Londra fahişeleri pahalıydı. Belki de onu ve kahrolası elmaslarını yakalayıp Amerika'ya kaçmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ama bu düşüncenin beklemesi gerekecekti, çünkü yanı başındaki abartılı kuş aşırı ısrarcı olmaya başlamıştı. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum," diyordu, bu kez kolundan tutup onu bir oyuğa doğru çekiştirerek.

Gerald ona sert bir bakış attı ve bakışlarının aynı derecede acımasız bir bakışla karşılandığını gördü. Onun kim olduğunu hemen anladı, Langley'nin ısınma tavalardan biri olduğu söylenen o süslü yabancı parçalardan biriydi.

"Balık gibi ağzını açmayı bırak ve ağzını kapat," dedi ve dirseğiyle onu bir kez daha dürttü. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, söyleyeceklerimi dinleyeceksin."

Gerald'ın öfkesi bu şekilde konuşulduğu için alevlendi. Belli ki Langley patronluk taslamalarından hoşlanıyordu. Aptal. Şahsen o, kuşlarını biraz daha itaatkâr severdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu göğsünü kabartarak ve yüzünü ona dönerek.

Ne de olsa o sadece bir kadındı.

Minerva'ya yavaşça bir göz attı ve şöyle dedi: "Sanırım ele alınması gereken ortak arzularımız var. Eğer çalışırsak çok şey kazanabiliriz."

birlikte."

Kulağa hoş geliyordu. "Aklında ne var?" Kadın da ona anlattı.

"Bunu halledeceğinizi söylediğinizi sanıyordum?" Neville Nottage, Sör Basil'in arkasına geçip Lord Langley ile o yaşlı aptal Vikont Chudley arasında büyüyen kavgayı izledi.

"Burada ne halt ediyorsun? White's'ta ayrıldığımızda sana saklanmanı söylemiştim! Daha da iyisi, Londra'yı terk et," dedi Sör Basil, onu bir oyuğa çekerek. Kimse bakmıyordu, çünkü onlar da tırmanan skandalı izlemekle meşguldüler.

Nottage, "Sanmıyorum," dedi. "Langley'nin hayatta olduğu her gün bizi tehlikeye atıyor." Yine de ceketinin yakasını yukarı kaldırdı ve şapkasının kenarını aşağı indirdi.

"Çok yakında vatana ihanetten suçlanacak ve ne bildiğinin bir önemi kalmayacak," diye cevap verdi Sir Basil, bir sonraki perdede ilginç bir şey olup olmadığını anlamak için programına göz atar gibi.

"Ne zaman?" Nottage talep etti.

"Ne zaman?" Sir Basil, Chudley'nin soytarılığına bir göz atarak, "Ne zaman?" dedi. "Ne zaman tutuklanacak? Bu iğrenç sinmişlikten nefret ediyorum."

"Hafta sonuna kadar," dedi Sir Basil ona.

Nottage öfkeyle başını salladı. "Hayır! Onun hemen ortadan kaldırılması gerekiyor." "Görevi zamanında bitirmiş olsaydınız bunu hiç tartışmıyor olacaktık.

Paris'e. Ne de olsa onun öldüğünü söylemişsiniz. Paris endişelerimizin sonuydu."

"Yemin ederdim-" diye mırıldandı Nottage, omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı ama sırtını kalabalığa dönmedi.

Evet, yemin etmen işe yaramadı, değil mi? Sör Basil sessizce düşündü, baronun hedef tahtasında yaşamaktan dolayı canı sıkılmıştı, çünkü görünüşte durdurulamaz olan Lord Langley hâlâ hayattaydı.

Belki de uzun sürmeyecek.

"Bu daha iyi olabilir," dedi yüksek sesle. "Lord Chudley bu yaşında bile iyi bir nişancıdır. Bu işi bizim için bitirecektir. Ayrıca Langley'nin elinde bize karşı hiçbir kanıt yok. Bana yardım için yalvarmaya geldiğini unutma." Sir Basil homurdandı ve programına bakmaya devam etti.

"Langley'i tanıyorum," diye homurdandı Nottage. "Seninle oynuyor. Elinde bir şey olmasa bile, ya Chudley onu havaya göndermeyi başaramadan önce bir şey keşfederse?"

"Hiçbir şey bulamayacak. İzlerimi iyi gizledim. Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim."

Nottage renklendi. Tehlikeliydi ama Sör Basil kendi pozisyonuna güveniyordu.

Birkaç şüphe ve onun gibi yükselmenin getirdiği kıskançlıklar dışında onu suçlayabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Nottage, "Kayıp bir sevkiyat var," diye bastırdı.

"Evet, kaybolmuştu. Eğer onu bulamadıysak, neden Langley'nin onu yoktan var edebileceğini düşünüyorsunuz?"

"Çünkü o Langley," dedi Nottage, eski akıl hocasını kısık bakışlarla izleyerek. "Beni iyi dinle Brownie, bunların hiçbirisi için asılmayacağım. Ben değil. Adamı durduraktan başka yapılacak bir şey yok. Gecikmeden."

Nottage gitmek için döndü ama Sör Basil onun yoluna çıktı. "Kuzu gibi melemeyi bırak. Bu iş benim elimde. Bu iş dikkat ve özenle yapılmazsa ikimiz de düşeriz."

"Aynı fikirde değilim. Bu işi düzene koyduğunuzu sanmıyorum," diye cevap verdi komplocu ortağı. "Yapılması gereken şey için mideniz de yok. Adam Kanal'ın ötesindeyken öldürülmesini emretmek kolay, ama tam karşında dururken bir adamı öldürecek cesaretin yok, değil mi Brownie?"

"Bu işlerin akıllıca yapılması gerekiyor. Tehlikede olan çok şey var."

Nottage ona, "Şimdi kaygılanmanın ya da mantık yürütmenin sırası değil, dostum," dedi, "Langley ölmeli. Şimdi."

Sör Basil ürperdi ve dişlerini sıktı. Adam ondan ne yapmasını istiyordu? Bir tabanca çıkarıp tüm *tonun* önünde baronu vurmasını mı? Saçma bir düşünce. Bu tür şeyler dikkatli bir planlama, düşünme ve zamanlama gerektirirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay etti Nottage. Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Kenara çekilmenin zamanı geldi, sana sahada nasıl yapıldığını göstereceğim."

"Paris'te yaptığınız gibi mi?" Sir Basil küstahça bir cesaretle, "Paris'te yaptığınız gibi," dedi. Ama artık çok geçti, çünkü Nottage çoktan kalabalığın arasına karışmış, şu anda bile koştururan heyecanlı kalabalığın arasında bir yılan balığı gibi ilerliyordu

Bir sonraki perde için, oyun için olmasa bile, fuayede canlandırıldığını gördükleri sahnenin ince noktalarını anladıklarından emin olmak için yerlerine geri döndüler.

Kimse Nottage'ı fark etmedi, ama yine de adam böyleydi - tanıdık ama tamamen unutulabilir.

Tek başına kalan Sör Basil, Nottage'ın cesur adımlarla kapıdan çıkıp geceye doğru ilerleyişini izleyerek öfkeleni; adam büyük olasılıkla kendi ölümcül son eylemini planlıyordu.

"Düello mu?" Minerva, Drury-Lane Tiyatrosu'ndan çıktıklarında barona şöyle dedi. "Gerçekten mi? Bir skandalı böyle mi önlüyorsun Langley?"

"Chudley'nin onur anlayışından ben sorumlu tutulamam," diye cevap verdi. "Bu tartışmayı yapmanın zamanı da değil." Langley başını kaldırıp onlara yol vermek için ayrılan kalabalığa baktı ve başını salladı. Sonra kızın elini tutup koluna yerleştirdi ve merdivenlerden aşağı yavaşça inmeye başladı.

Minerva başını kaldırıp baktı ve hemen parmakları portakal çiçeği spreyinin etrafında daha sıkı kıvrıldı.

Aman Tanrım! Salondaki herkes -bu değiş tokuşa şahit olsun ya da olmasın- onların gidişini izlemek için merdivenlerde sıraya girmiş gibiydi.

"Ne olacağını sanıyorlar?" diye sordu nefesini tutarak yürürken, eli diğer eli tarafından adamın koluna sıkıca tutturulmuştu.

Onu böyle tutmasına gerek olmadığını söyleyebilirdi. Bırakmaya niyeti yoktu.

"Belki de başka bir mağdur kocanın öne çıkıp bana meydan okumasını bekliyorlardır."

"Dışarıda daha kaç kişi var?" diye sordu, arabanın gelmesi için el salladığında kaldırımında durakladı. Şoför arabayı yerine çekti ve Langley sokağa çıkıp onun için kapıyı açtı.

"İstedüğinden daha fazla, bahse girerim," diye şaka yaptı.

Oh, şaka yapıyorsun, diye düşündü arabaya doğru ilerlerken. Onlar içerideyken yağmur yağmıştı ve her yer su birikintileriyle doluydu. Dadı Brigid'in zarif ayakkabılarını mahvetmek istemezdi, çünkü Minerva, hesapları bu kadar büyük ölçüde kesildiği için, bu ince işçilikli çiftin kolayca değiştirilemeyeceğini ve etekleri kirlenirse elbisenin de kirlenmeyeceğini biliyordu.

Ne mutlu ki Langley'nin yanına lekesiz varabilmişti ve tam Hollindrake arabasının kuru sınırlarına adım atmak üzereydi ki, daha önceki çiçekçi kızı gördü -parlak bakır buklelerini gözden kaçırmak çok zordu- arabanın geldiği caddeden yukarı doğru fırladı, kalabalığın ve atların etrafından dolandı, yüzü dehşetle çarpılmıştı.

Bir şeyler fena halde ters gidiyordu ama ne olduğu hakkında Minerva'nın hiçbir fikri yoktu. Sadece tüm dünyasının alt üst olmak üzere olduğunu söyleyen, omurgası boyunca hızla ilerleyen bir uyarı sarsıntısı vardı.

Sonra etrafındaki her şey durmuş gibi geldi, sanki normalde kolayca geçen saniyeler kaderin elleriyle yavaşlatılmış gibiydi. Küçük kız bir şeyler bağırdı ama ne olduğunu Minerva etraflarındaki gürültü patırtıdan anlayamadı. Ama Minerva'nın dikkatini çektiğini fark eden çocuk başıyla yukarıyı işaret etti.

Küçük kestaneyi bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu görmek için arkasını döndü ve kalbi durdu.

Şoför yerinden kalkmıştı ama bu Hollindrake Dükü'nün yedek arabasını kullanan her zamanki adam değildi; maske takmış, şapkası düşük, yakası yukarı çekilmiş bir yabancıydı. Ama niyetini anlamak mümkün değildi; paltosunun içinden bir tabanca çıkarmış ve nişan almıştı.

Sırtını adama dönmüş olan Lord Langley'nin ne olacağından haberi yoktu.

Minerva tekrar döndü, bu sefer Langley ile yüz yüze geldi, dehşet aklını ve konuşma yeteneğini elinden almıştı. Baron ona gülümsüyor, muhtemelen kötü şöhretiyle ilgili çapkınca bir espri daha yapıyordu ve Minerva o anda onu uyaracak zamanı bile olmadığını anladı.

Sadece onu kurtarmak için.

Şoförün tabancası ateşlendiğinde bile yakasından tutarak ikisini de kalabalığın içine itti.

Minerva'nın tepesinde, çamur ve pisliğin içinde sıçrayarak caddeye sertçe vurdular. Atlar ileri doğru fırlarken kadınlar çığlık attı ve erkekler dehşet içinde bağırdı, ardından kaostan kaçmak için caddeye doğru çılgınca bir koşuya başladılar.

Langley'nin kolları ona sıkıca sarılmıştı. Langley onu sadece şokla değil, aynı zamanda sahiplenici bir tavırla da sımsıkı tutuyordu.

İliklerine kadar. Her zamanki neşesinden arınmış gözleri bambaşka bir ışıık saçıyordu: Hayret, şok, korku ve sonra kutsal olmayan bir öfke.

"Vuruldu mu?" diye sordu, sorusu kısa ve kesikti.

Kadın başını salladı. Şaşırtıcı bir şekilde, vurulmamıştı.

"Vuruldu mu?"

"Hayır," dedi ve inanılmaz bir hızla ikisini de düzelitti. Sokağa çıktı ve arabanın köşeyi hızla dönmesini kısık gözlerle izledi, sonra dönüp ona baktı. "Onu gördün mü? Kimdi o?"

"Bilmiyorum. Her zamanki adam değildi. Bizi buraya getiren kişi değildi."

Langley yola bir göz attıktan sonra kızın yanına döndü ve onu kollarının arasına aldı. "Ölebilirdin!" diye azarladı. "Aklından ne geçiyordu? Seni aptal, çılgın kadın!"

Aman Tanrım! Minerva onun bu tanımına sinirlendi. Onu daha yeni vurulmaktan kurtarmıştı ve adam onun kafasında bir çan çalmayı mı düşünüyordu? "Ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Beni uyaran küçük kızdı, çiçekçi kız-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü aniden gözleri yaşlarla doldu ve etrafına bakınıp çocuğu aradı ama çocuk gözden kaybolmuştu.

Langley, bir zamanlar mükemmel ve baştan çıkarıcı olan saçlarından dökülen uzun bukleleri düzelitti. "Minerva, şimdiye kadar tanıdığım tüm kadınlardan daha diptesin ve şimdi sana hayatımı borçluyum."

Hıçkırığa dönüşmesinden korktuğu bir yutkunmayı geri yuttu.

Şimdiye kadar duyduğu en mükemmel şekilde ifade edilmiş övgü değildi. -Ama bu, tıpkı çamurlu sokağın bataklığında ezilmiş ve kaybolmuş portakal çiçeklerinin görüntüsü gibi kalbini delip geçti.

O Langley olabilirdi, diye fark etti. Ya da kendisi. Çamurda kaybolmuştu, sonsuza dek kaybolmuştu. Tanrım, hayatı nasıl bu kadar karışmıştı?

Düğün gecesinden beri ilk kez ağlamaya başladı. Ve daha da kötüsü, herkesin içinde. Sıradan bir su kabı gibi fişkırıyordu.

Oh, şeytan alsın onu! Bir portakal çiçeği spreyinin üzerinde ağlıyordu. Öyle değil miydi?

Langley onu tutup kendine çekti. "Vurulmadığına emin misin? Zarar görmediğine?"

Daha yakına sokuldu. Bu şekilde sarılmanın çelik gibi sıcaklığını keşfetti. "Ne düşünüyordun ki?" diye fısıldadı kulağına.

"Sanırım seni Lord Chudley için saklıyorum," diye cevap verdi gözlerini silerken.

"Bu çabaya değecek biri değilim," dedi ona.

"Evet, bunu şimdi görebiliyorum," diye yalan söyledi. "Bir daha olmayacak." Ama yanında Langley gibi bir adam varken, bunu yapabileceğini hayal etmek zorundaydı.

Bölüm 10

Erkekler ve onurları! Ne kadar asil bir fikir ve onu korumak için ne kadar ileri gidebiliyorlar. Ne yazık ki bir hanımefendinin onuru konusunda bu kadar endişeli değiller; çünkü onu yataklarına alabilmek için her şeyi yapabilirler.

Dadı Lucia'dan Felicity Langley'e Tavsiyeler

Minerva ertesi sabah aşağıya indiğinde dün geceki olaylardan dolayı düşünceleri allak bullak olmuştu. Hayatı nasıl bu hale gelmişti?

Chudley, Lord Langley'i düelloya davet etmişti. Sonra Langley'e ateş açılmış ve o, onca insan arasından, Langley'in hayatını kurtarmıştı.

Her ne kadar diğerlerine olayı beceriksiz bir soygundan ibaret olarak geçiştirmiş olsa da -String elmaslarını herkesin gözü önünde taktığı için kendi hatasıydı- Lord Langley'nin hayatına kastedilmesinin bir soygundan çok daha fazlası olduğuna dair şüpheleri vardı.

Dadılar da bunu mantıklı bulmamıştı. Hepsi arabadan dışarı bakmış ve sanki böyle bir aptallık yaptığı için ona acıyorlarmış gibi ondan başka herkese bakmışlardı.

Çünkü Minerva gibi onlar da bu adamın tehlikeli bir muamma olduğunu biliyorlardı.

Çapkın ve hovarda. Onunla tanışan her kadın tarafından sevilen bir av köpeğiydi.

Ve yine de onun evinde gizlice yaşıyordu. Buna ek olarak, ölümü hakkındaki tüm söylentiler, ihanet imaları ne olacaktı? O sadece bir

diplomat, başka bir şey değil.

Öyle değil miydi? Fransız hapishanesinde geçirdiği süre kesinlikle aksini gösteriyordu.

Durakladı, her şeyi çözmeye devam ederken dişleri alt dudağını yakaladı, ancak Chudley'nin meydan okumasına geri dönmeye devam etti.

Bütün bu olanları anlamak çok saçmaydı. Bedelia Teyze'nin beşinci kocasının oldukça ağırbaşlı, güvenilir bir tip olduğunu düşünmüştü -ki dün geceye kadar Bedelia Teyze için tuhaf bir seçim olduğunu düşünmüştü- ama anlaşılan teyzesi, Vikont'un cılız dış görünüşünün altında atan aslan kalbini başka kimse görmemişken görmüştü.

Ama bir düello? Lord Chudley yetmişine merdiven dayamıştı. Ve Lord Langley ne tür bir kötülük yapmıştı ki Lord Chudley ona bu kadar uzun süre ve bu kadar derin bir kin beslemişti?

Sahanlıkta duraklayarak tek doğru sonuca vardı. Tabii ki bu bir kadın yüzünden olmuştu. Tanrım, Chudley'nin yaşına bakılırsa, Langley bu olay olduğunda kısa pantolon giyiyor olmalıydı.

Gerçi bu imkânsız bir düşünce değildi. Langley'yi tanıyan hiç kimse baronun o zamanlar bile kadınları etkilediğini düşünmezdi. Rakish şeytanı.

İyi ki hiç oğlu olmamış, sadece kızları olmuş.

Kızları ... Minerva'nın kalbi, ceketindeki solmuş, yıpranmış ve belli ki onun için çok değerli olan mektupları düşününce hafifçe çarptı.

Sevgili babacığım.

Hayatta ne olursa olsun, kızlarının ona bağlı olduğunu ve onları tüm kalbiyle sevdiğini inkar etmek mümkün değildi.

Tanrıya şükür hiç oğlu olmamıştı.

Sonra gözünün önüne bir çift delikanlı geldi; tıpkı babaları gibi cıvıl cıvıl ve bir o kadar da çekiciydiler. Uzun boylu ve güçlü, mavi gözleri muziplik ve keyifle parlayan bu çocuklar, kardelenlerin açtığı geniş bir çayırdaki koşarak geliyor, ona ilk kimin ulaşacağını görmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Minerva'nın kalbi hayatında ilk kez bir aile özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Diz çöküp bir çocuğu kucağına almak, saçlarını karıştırmak ve taze yüzlü bir delikanlının tuzlu havasını içine çekerek derin derin nefes almak; tüm o tatlı çayırlar, alabalıklar, atlar ve bir annenin muhtemelen bilmek istemeyeceği şeyler.

Hiçbir zaman çocukları arzulamamış, hatta onların yanında rahat edememiş olan Minerva, birdenbire bir ev ve ailenin güvenli sığınağından başka bir şey için can atmaya başladı. Bir çift oğlan çocuğu ve hayalinde yanında duran adam... altın sarısı saçları ve mavi gözleriyle çok net görebildiği, çok derinden arzuladığı bir adam...

Basamaktan aşağı düşmemek için korkuluklara tutundu.

Bunu istemiyordu ... bir ev ... çocuklar ... gerçek bir koca. Hayır, o daha iyi biliyordu. Bunu isteyemezdi.

Aşağıdaki fuayede botların çıkardığı sesler düşüncelerini durdurdu. Tanrıya şükür bir şey oldu, diye düşündü, ta ki merdiven boşluğundan yükselen konuşma seslerini duyana kadar.

"Evet, beyler. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum."

Langley! Bu sabah ona söyleyecek birkaç şeyi vardı. Chudley'nin meydan okumasından sonra bütün akşam bir kaos yaşanmış, sonra da neredeyse öldürüldükten sonra onu ve diğerlerini Lord Throssell'in arabasına bindirip evlerine göndermiş ve gecenin karanlığında kayıplara karışmıştı.

Ne zaman geri gelmişti? Saatlerce onu beklemişti. . yani, onu beklemeye çalışmıştı, ama tüm çabalarına rağmen, sonunda yatağının üzerinde yorgun bir uykuya dalmış olmalıydı, çünkü kısa bir süre önce hala çamurlu elbisesiyle uyanmıştı.

"O zaman anlaştık mı lordum?" diye sordu tanımadığı derinden gelen bir ses. Langley, "Evet, iki gün sonra, Primrose Hill'de şafak vakti," diyordu.

Primrose Hill şafak vakti mi? Titredi ve sonra korkulukların üzerinden daha da uzağa eğilerek onu görmeye çalıştı. Bu sadece onun bu skandala devam etmek istediği anlamına gelebilirdi. Bu hafta zaten bir kez vurulmuş olmak adam için yeterli değil miydi?

Gerçekten bir düello! Onun ölü bedeni üzerinde . . .

Ya da onunkini, diye düşündü acımasızca.

Langley, "Swilly, Thomas-William'la birlikte benim yanımda duracak," diye devam etti. Botlar tekrar karıştı ve sonra ön kapının gıcırtısı kapının açıldığını gösterirken mırıltılı bir tartışma yukarı doğru sürüklendi.

Bu kadar mıydı? Kibarca organize edilmiş bir cinayetten başka bir şey olmayan bir olay üzerine sadece birkaç medeni söz mü?

Kesinlikle onun evinde değil.

Ama Minerva sahanlıkta dönüp son kattan hızla aşağı indiğinde fuaye bomboştı ve Langley'den görebildiği tek şey, yemek odasında kaybolan ceketinin kuyruğuydu.

Ona yetiştiğinde "Kimdi o adamlar?" diye sordu.

Langley sandalyesine yerleşmiş, misafirleri tarafından yarıda kesilmiş olması gereken, yarısı yenmiş kahvaltısını yemeye başlamıştı bile. Onun gelişiyiyle ayağa kalkmadı.

Görünüşe göre kahvaltısının bir kez bölünmesi yeterliydi.

"Chudley's seconds," dedi, sanki artık soğumuş olan yumurtalarının cansız halini yorumluyormuş gibi.

Saniyeler! Bu delilikti. Ama görünüşe göre Lord Chudley ya da orada sakın sakın oturup sabah yemeğini hazırlayan sahte nişanlısı için değil.

"Langley, bunu yapamazsın," dedi ona, masanın karşı tarafına geçip yüzünü ona dönerek. Aralarında masanın genişliğinin olması ona kendini daha sağlam hissettirmişti. Bu masa kadar dar olsa bile.

"Elbette yapmalıyım. Bana meydan okundu."

"Meydan okumak mı? Bu aptallık! Başka bir şey değil."

"Chudley için değil," diye belirtti. "Bu bir onur meselesi."

"Bunu... bu cinayeti... yaşlı bir adamın onurunu kurtarmak için mi yaptınız?"

Başını kaldırıp ona baktı, bakışları düz ve açıktı. "Evet. Aslında isterim. Bilmenizi isterim ki Leydi Standon, bazen onurunuz bu dünyada sahip olduğunuz tek şeydir."

Ve Chudley'den bahsetmiyordu - bunu terliklerinin topuklarına kadar biliyordu. Adamın gözlerindeki ciddi ışık ve sakın tavrıyla ilgili bir şey onu duraklatmış, nefes alamaz hale getirmişti.

Onur. Hayatı boyunca bu kavramdan yoksun yaşamıştı ve yine de ona iki eliyle sarılan, ona her şeyden çok değer veren, onu başkalarının mükemmel kesilmiş bir palto giymesi gibi gururla giyen bir adam vardı.

Ama yine de, onur gibi uhrevi bir şeye tutunmanın nihai sonuçları . . . Bir an için gözlerini kapadı ve Primrose Tepesi'nin tepesinde kendi kanlarıyla dolu bir havuzun içinde yatan iki adamdan birini ya da her ikisini birden hayal etmekten vazgeçmeye çalıştı.

"Lütfen, Langley-"

"Bu hoşuma gitti," dedi usulca.

Minerva durakladı. "Ne gibi?" Kendisine ateş edilmesiyle ilgili bir tartışmada hoşuna gidecek ne olduğunu pek anlayamamıştı.

"Bana Langley demen hoşuma gidiyor," diye itiraf etti ona gülümseyerek. "Oldukça sevimli."

"Asla bu kadar gayri resmi olmazdım," dedi, gerçekten de onunla son derece samimi olduğunu fark ederek. O zamandan beri ona böyle sesleniyordu.

...

Dün gece arabadayken. Bakışları yukarı fırladı ve adamın sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi kendisine hınzırca gülümsediğini gördü. Eğer o sefil sırtışı herhangi bir gösterge ise, aralarındaki ilişkiyi biraz zevkle hatırlıyordu.

"Bu hatayı bir daha yapmayacağım," diye onu bilgilendirdi, onun adını kullanmasından mı yoksa arabadaki karşılaşmalarından mı bahsettiğinden emin değildi.

"Biz nişanlıyız," diye hatırlattı ona. "Ve sen de dul bir kadınsın. İkisi de gayet kabul edilebilir."

"Değiliz," diye düzeltti. "Nişanlıyız," diye ekledi aceleyle. Dün gece kabul edilebilir ve saygın olmayı çoktan aşmışlardı.

"Ama bunu başka kimse bilmiyor." Sonra raftan bir parça daha tost aldı ve yağlamaya başladı. İşini bitirdikten sonra ona baktı, belli ki o kabul edene kadar devam etmek istemiyordu.

"Lord Langley-"

"Tut tut," dedi, bir parça tostunu ona doğru sallayarak.

"Langley, o zaman," diye mırıldandı. "Lütfen... lütfen, bunu yapma. Eğer anlaşmamızı devam ettirirsek itibarımı zedelemeyeceğine söz vermiştin-"

"Ve şimdiye kadar üzerime düşeni yaptım." Sonra durakladı, başını eğdi ve onu inceledi. "Siz kendinize düşeni yaptınız mı leydim?"

Adamın delici bakışları doğrudan kadının kalbine yöneldi. "Başka erkek yok mu?" diye dürtükledi.

"Hayır!" diye mırıldandı. "Ne zaman-"

Adlington'la buluşmasını hatırlayınca sözleri aniden kesildi. Bunu nasıl unutabilirdi ki?

O yapabiliirdi ama Langley yapamazdı. Onu Gerald'la görmüş olmalı.

...

Minerva doğruldu. Görülecek bir şey olduğundan değil. Ayrıca, Langley onun Adlington'la olan durumunu fark etmiş olamazdı.

Chudley ile meşgul.

Bu da blöf yaptığı anlamına geliyordu.

"Hayatımda başka bir erkek yok," diye iddia etti.

"Bu iyi bir haber," dedi, incelemesini bırakarak. "Kıskanç biri olduğumu bilmenizi isterim."

"Gerçekten mi? Öldüğünüzde bunun bir önemi olacak mı?" Bunun üzerine sırtıttı. "Güvenliğim için endişeleniyor musun?"

"Hiç de değil," dedi biraz volta atarak. Durdu ve dönerek ona bir parmağını salladı. "Ama orada ölürsen, bu skandalla yaşamak zorunda kalan ben olacağım."

"Chudley'nin meydan okumasından ya da bunu Drury-Lane Tiyatrosunun ortasında yapmak zorunda kalmasından ben sorumlu tutulamam."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Onu orada yakalamıştı. Yine de . . . "Peki böyle bir meydan okuma neden gerekliydi?"

Ona el salladı ve kahvaltısına geri döndü.

"Langley!" Minerva masanın öbür ucuna uzanıp Langley'nin tabağını çekti. Peçetesini yere attı. "Bilmen gerekiyorsa-"

"Yapmalıyım."

"Aman Tanrım, kadın, on beş yıl önceydi, bu gerçekten gerekli mi?" Adam çaydanlığa uzandı ve kadın hızlı bir hareketle çaydanlığı onun ulaşamayacağı bir yere itti.

Derin bir nefes alarak kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesine geri oturdu. "O sırada Napoli'de görevliydim ve Chudley ile karısı -teyzen değil, ikinci karısı- oradaydı. Aptal bir genç kızdı ve saraydaki her erkekle utanmadan flört ederdi."

"Sen de dahil misin?"

"Evet, ben de dahil," dedi başını sallayarak. "Sonra bir gece Chudley serseri karısını bahçede bir adamla görmüş ama kim olduğunu görememiş. Chudley, sevgilisinin adını vermektense onun adını söylemesini isteyince, o da ben olduğumu söylemiş."

"Bunu neden yapsın ki?" Minerva sordu.

"Çünkü, eğer bilmeniz gerekiyorsa-"

"Yapmalıyım-"

"Onu birden fazla kez geri çevirmiştim ve o da önemsiz bir müslin parçasıydı." Elini saçlarının arasında gezdirdi ve sonra bu anıyı unutmaya çalışır gibi başını salladı. "Onunla ilgilenmiyordum. Ayrıca, herhangi bir erkek

Chudley'nin tabancalarla olan şöhreti göz önüne alındığında, onunla oyalanmak aptallık olurdu."

"Onu geri çevirmenin bir nedeni var mıydı?"

Öfkeli bir nefes verdi. "Çok değer attettiğiniz yaygın dedikoduların aksine, tanıştığım her kadınla yatmadım. Ayrıca, o benim tipim değildi. Daha aptal ve kendini beğenmiş biri hiç yaşamadı." Durakladı, sonra eğilip tabağını geri aldı. "Kibir umurumda değil ama aptal bir kadına asla katlanmadım." Meydan okurcasına tekrar kahvaltısına daldı, sanki olayların kendi versiyonunu çürütmesi için ona meydan okuyordu.

Minerva bir adım geri çekildi ve söylediklerini düşündü. Sonra yukarı baktı ve üst katta hâlâ mışıl mışıl uyuyan eski sevgililerini düşündü. Hepsi kibirli yaratıklardı ama söylediği gibi hiçbiri aptal değildi. Hesapçı, evet. Dolambaçlı, kesinlikle. Ama aptal? Zerre kadar değil.

O da öyle. Tıpkı onun onuru gibi, doğruyu söylediğini biliyordu. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu ama bunun için onurunu ortaya koyabilirdi.

Sahip olduğu az şeyle.

"Büyük bir skandaldan kaçınmak için," dedi ve hikayeye devam etti, "alelacele Paris'e geri gönderildim - barış patlak vermişti ve Dışişleri Bakanlığı Napolyon hakkında toplayabilecekleri her türlü istihbaratı toplamak için bu andan yararlanmak istiyordu. Bu yüzden Chudley'in hakareti ve meydan okuması bunca zaman sürüncemede kaldı, ama itiraf etmeliyim ki en azından düne kadar bunu unutmuştum."

Minerva iç geçirdi, tüm bu durum karşısında tamamen öfkelenmişti. On beş yaşında bir tuhaflık mı? Erkekleri asla anlayamazdı.

Sandalyesini çekti ve böyle aceleci bir hareketin sonuçlarını düşünmek bile istemeyerek içine gömüldü.

"Bana inanmıyorsun," dedi, onun dehşetini yanlış anlamıştı. Ve eğer daha iyi bilmeseydi, sesi oldukça kırılgan çıkacaktı.

Başını kaldırıp ona baktı, çatık kaşlarını ve öfkesini içine çekti. "Aslında biliyorum, beni kısırak yuvasına sokan şey de bu."

Bu onu şaşırttı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözleri büyüdü. "Bana inanıyor musun?"

Minerva başını salladı, sonra çaydanlığa uzandı ve ona bir fincan, kendisine de bir fincan doldurdu. Olması gerektiği gibi buğulu değildi ve çok fazla demlenmişti.

uzun, ama yine de bu şu anda gidişat için eşit gibi görünüyordu. "Neden?" diye sordu fincanını ellerinin arasına alırken sessizce.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, ilk başta ona bakmaya isteksizdi. Ama sonra bakışlarının onunkilerle buluşmasını istedi. "Ama ben biliyorum."

Ve kalbinin içinde, bu sözler tamamen farklı bir anlam kazandı.

Langley hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyordu: Leydi Standon'ın kendi lehine inanması mı, yoksa Leydi ona sabit bir şekilde bakarken kalbinin daha hızlı atması mı? Sadece hızlanmakla kalmamış, sanki alkışlıyormuş gibi güm güm atmaya başlamıştı.

Çünkü başka bir şey olamazdı. Kesinlikle *bu* değil.

Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama kalbi kendi başına bir yola girdiğinde bir bayana ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ona her ne söyleyecekse, bunu çok iyi ifade etmesi gerektiğini biliyordu.

"Minerva, ben-"

İtirafı, ön kapının zilinin çalmasıyla aniden durdu. Zavallı şey her zamanki tıkırtısının ötesinde, sanki askıdan çekiliyormuş gibi bir ses çıkarıyordu.

Aynı şeyi söyleyen bir bakış paylaştılar.

Bedelia Teyze.

Büyük olasılıkla geceyi kocasını aptallıktan vazgeçmesi için zorlayarak geçirmiş olan kadın, şimdi de nutuklarına devam etmek için Brook Sokağı'na gelmişti.

Zil tekrar çaldığında Langley ayağa fırladı. Leydi Chudley hakkında bildiklerine bakılırsa, üçüncü bir uyarı almayacağını tahmin ediyordu. "Bu benim gitme sinyelim."

"Gitmek mi?" Minerva da ayağa kalkarak itiraz etti. "Beni öylece ona bırakamazsın."

Ve tam tahmin ettiği gibi, ön kapı çarparak açıldı. "*Nerede o?*"

İkisi de kapıya baktı. "Bu sizin ilişkiniz leydim, benim değil," dedi adam özür dilercesine.

Minerva onun yoluna çıktı. "Teyzemin karşısında kaçman senin değerli onurun hakkında ne söylüyor?"

"Şerefim her zaman olması gerektiği gibi değil," diye alay etti, sonra öne eğildi ve onun dudaklarına bakarak yarı yarıya öpücük kondurmayı düşündü

onlara. Ama kısa bir süre durdu ve "Ne yazık ki söz verdim" dedi.

Yakın öpücüğü Minerva'nın dikkatini dağıtmaya yetti ve Leydi Chudley köşeyi dönerken Minerva onun etrafından dolanıp koridordan mutfığa doğru kaçtı.

Arka merdivenlerden mutfığa doğru hızla inmeye devam etti ve Bayan Hutchinson'ın alanından geçip Brook Sokağı'na çıkan hizmetçi merdivenlerini kullanarak oradan ayrılmayı planlamıştı ama mutfakta gördüğü şey kaçışını durdurdu.

Bayan Hutchinson, Thomas-William ve Lord Andrew'un uşaklarından biri, tabakları yemek odasına taşıyan asansörün yanındaki taburelerde oturuyorlardı.

"Bu da ne-" diye başladı.

"Sssh!" Bayan Hutchinson parmağını dudaklarına götürdü. "Bir sonraki tur başlamak üzere."

Yaklaştıkça Leydi Chudley'nin şöyle dediğini duyabiliyordu: "Bu berbat bir şey Minerva! Bu saçmalığa bir son vermelisin!"

Duvarlar arasındaki şaft, konuşmaları herkesin duyması için mutfığa kadar mükemmel bir şekilde iletliyordu.

Bu dinlemenin en kötü türüydü!

Ama yukarıdan daha fazla ses gelmeden, uslanmaz kahya Thomas-William'a doğru eğildi ve onu kaburgalarından dürttü. "Bana iki şilin borçlusun. O caterwauling mort geldiğinde kendisinin üç dakika içinde burada olacağını söylemiştim."

Thomas-William ise Langley'ye, kaçmak için ayağa kalktığı anda Leydi Standon'ın ona gönderdiğinden pek de farklı olmayan sert bir bakış fırlattı.

"Lordum," diye başladı çocuk, "Lord Andrew beni arabayla gönderdi-"
" Hem Lord hem de Bayan Hutchinson delikanlıya dönerek, "Şşşt," dediler.

"Ama benim-" diye ısrar etti çocuk ama kimsenin onu dinlemediğini fark edince durdu. İçini çekerek taburesine geri oturdu ve başını salladı.

Langley pek fark etmemişti, çünkü yukarıdan Leydi Standon'ın gergin sesi geliyordu: "Ne yapabileceğimi pek göremiyorum-"

"Ne yapabilirsin?" Leydi Chudley haykırdı. "Size ne yapabileceğinizi söyleyeyim-"

Langley delikanlıya, "Planlarımızda küçük bir gecikme oldu," diye fısıldadı. Bu tür uygulamalar söz konusu olduğunda zerre kadar onuru olmayan Langley, tüm zekâsını kullanarak bir tabure çekti ve en iyi tekir gibi yerine oturdu.

"Onu tutuklatacağım," dedi Bedelia Teyze, hâlâ Lordlar Kamarası'na başkanlık ediyormuş gibi masanın başında durarak.

"Kim? Lord Chudley mi?" Minerva vazgeçip otururken Langley'nin boş tabağını kenara iterek sordu.

"Hayır, tabii ki hayır!" diye mırıldandı kadın. "Senin o sefil nişanlın, bütün bunların sebebi o. Böyle bir birliktelik için sana onay verirken ne düşünüyordum ki? Adam tam bir skandal!"

"Skandal mı? Drury-Lane Tiyatrosu'nun ortasında aptalca bir meydan okumaya kalkışan o değildi!" Minerva kendi hiddetine şaşırarak karşılık verdi.

Aman Tanrım, Langley'i savunuyordu.

"Peki Chudley neden meydan okumasın ki? Kabul ediyorum, kışkırtıldığında biraz asabi oluyor - ama genellikle daha özel anlarda bu şekilde kükrüyor." Bedelia Teyze oturdu ve mendilini çıkararak kendini biraz yelpazeledi.

Minerva'nın bakışları teyzesine kaydı. Az önce hanımefendiyi doğru mu duymuştu? Eğer yaşlı kadının yüzündeki kızarıklık bir gösterge ise, öyleydi.

Ve keşke yapmasaydım dedi.

"Lütfen Bedelia Teyze, bu karmaşanın neden ve nasılları için kavga etmeyelim." *Ve lütfen Chudley ile olan evliliğiniz hakkında daha fazla mahrem detay vermeyin. Chudley'nin yatak odanızda kükreyerek dolaştığı görüntüsünü zihninden kazımak için bir ay boyunca Pazar günleri çalışmam gerekecek.* "Tüm bunlara bir çözüm bulmak için birlikte çalışalım."

"Neye çözüm bulacaksın hayatım?" Tasha yemek odasına girerken büfeye göz attı ve bir parça tosttan başka bir şey almadı.

Rus prensesin arkasından gelen Lucia, "Düello," diye araya girdi. Elini Minerva'ya doğru salladı. "Siz İngilizler çok tuhafsiniz -her zaman tartışmaya hazırsınız ama aynı zamanda mantıklı bir çözümü kınamaya da çok hazırsınız." İçini çekti ve o da bir tabak aldı.

"Düello bir erkek için harika bir andır," dedi Helga, Lucia'nın arkasından gelerek. "Dürüstlük, yiğitlik, cesaret. Asla korkma

schatzi o yaşlı keçiye bir kurşun sıkacak ve onunla işi bitecek." Parmaklarını şıklattı ve masaya oturdu, bir hizmetçinin ona tabak getirmesi için etrafına bakındı.

"Bilmenizi isterim ki, sevgili margravine'im," diye söze başladı Bedelia Hala, öfkeyle kabarak, "benim Chudley'im mükemmel bir nişancıdır ve büyük olasılıkla sizin skandalcı Langley'inizi erkenden mezara koyacaktır!"

"Deneyebilir, sevgilim. Deneyebilir," dedi Tasha, sanki başsağlığı diliyormuş gibi uzanıp onun elini okşayarak. "Ama Margravine'in de dediği gibi, Langley şeytani bir düzenbaz. Korkarım Chudley'niz yanlış adama meydan okudu."

Bunun üzerine Brigid, Knuddles elbisesinin eteklerini tutarak içeri girdi. "Ama tabii ki Chudley yanlış adama meydan okudu. Langley ne yaptı? Karısıyla flört mü etti?" Sanki böyle bir şey önemsizmiş ve zahmete değmezmiş gibi beceriksizce bir homurtu çıkardı. "Ama sizin için üzüldüğüm, Leydi Chudley. Gerçekten üzüldüğüm. Çünkü rengine bakılırsa siyahlar içinde pek de iyi görünmüyorsunuz."

Minerva, her birini fena halde hırpalamaya hazır görünen teyzesine baktı, o da araya girerek, "Öldürme falan olmayacak. Dul otlarına gerek yok."

Dadılar toplu bir bakış attılar ve hep bir ağızdan "*Ah şu İngilizler*" diye iç çektiler.

Terliğin topuğuna sertçe vuran Minerva kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ciddiyim. Düello olmayacak. Langley bunu asla yapmayacak. Adımı skandala karıştırmayacağına dair bana söz verdi ve bunu yapmayacak."

Tasha başını salladı. "Madem skandalan endişeleniyordunuz Leydi Standon, neden baronla nişanlandınız?"

"Evet, neden yaptınız Leydi Standon?" diye yankılandı margravine.

Minerva kendini odanın odak noktası olarak buldu, tüm gözler onun üzerindeydi. Hatta Knuddles'tan bile şüpheleniyordu. "Şey ... çünkü diyebilirim."

Lucia ona el salladı. "Başka bir şey söyleme. Onu seviyorsun. Elbette seviyorsun. Bütün kadınlar Langley'i sever, o bir haydut."

Minerva'nın nişanlısı hakkındaki düşünceleri artık parıldamayan Bedelia Teyze dışında herkes başıyla onayladı.

Langley'ye aşık olduğu varsayımını düzeltmek istese de, sadece küçük bir gülümsemeyle yetindi. "İki adamın da zarar görmesini istemiyorum. Teyzem de öyle."

"Elbette kimse iyi bir adamın öldüğünü görmek istemez," diye söze başladı Brigid, "ama kanları kaynadığında onları nasıl durdurabilirsiniz?"

Lucia her zamanki İtalyan tavrıyla omuz silkerek onayladı. "Eğer onu durdurmanız gerekiyorsa-" diye başladı margravine. "Durdurmalıyım," diye ısrar etti Minerva.

"Onu her zaman zehirleyebilirsin." Hizmetçiden umudu kesen kadın ayağa kalktı ve bir tabak dolusu yumurta ve sosisle kendine yardım etti. "Brigid'den yardım isteyin, o bu işin uzmanıdır."

"Zehir mi?" Minerva'nın nefesi kesildi.

"Onu öldürecek kadar değil, Leydi Standon," diye öğüt verdi Brigid, maymun suratlı küçük köpeğine bir parça domuz pastırması uzattı ve onu kaparken miyavladı. "Onu bir ya da iki gün idare edecek kadar."

Tasha, "Eğer atı topallasaydı, zamanında yetişemezdi," diye ekledi.

Lucia, "Tabancalarını sakla," diye önerdi.

"Onu bağlayın," diye önerdi margravine. Diğerleri ona bakınca onlarla alay etti. "Sanki hiçbiriniz bu kadarını yapmamışsınız gibi."

Bedelia Teyze de dahil olmak üzere herkes omuz silkip başını salladı ve Minerva dinlediklerine inanamadı.

"Ben hâlâ o haydudun tutuklanmasının en iyi seçenek olduğunu düşünüyorum. Onu Newgate'e kapatın ve anahtarı da atın," dedi Bedelia Teyze.

"Hangi suçlamalarla leydim?" Tasha sordu. "Siz İngilizler suçlamalarınıza bayılıyorsunuz. Bir bayanı ilginç bulmak yasalara aykırı mı? Langley bir bayanı çekici bulduğunda, hiçbir şey onu oyalayamaz."

Lucia, "Evet, evet, öyle," diye onayladı. "Leydi Standon, Leydi Chudley, belirlenen zaman geçene kadar beylerinizi oyalamaktan başka yapacak bir şeyiniz yok." Hınzırca gülümsedi.

Minerva teyzesinin öfkeleneneğini düşünmüştü ama şaşkınlıktan teyzesinin gözleri ferahlamıştı. "Evet, evet, bu mükemmel bir fikir. Kocam zevkle eğlendireceğim ve o kadar yorulacak ki sabah kalkamayacak."

Tasha, "Umarım senin hatırın için hâlâ ayağa kalkabilir, sevgilim," diye alay etti. "Ve eğer siz de aynısını yaparsanız, Leydi Standon, Langley de iyi bir şekilde meşgul olacaktır."

Minerva bir kez daha kendini ilgi odağı olarak buldu. "Bunu yapamam!"

"Neden olmasın?" diye itiraz korosu yükseldi.

"Biz henüz evli değiliz." Beklediğı saygın desteğı görmek için odadakilere baktı. Ama yanlış kalabalığa gevezelik ediyordu. "Biz zor-"

Faydası yoktu, hepsi ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu.

Bedelia Hala, "Minerva, sen her zaman düzgün ve saygın bir yaşam sürdün," diye söze başladı.

Neyse ki odada mantıklı bir ses vardı. Langley'i baştan çıkarmak gerçekten de! Düello yapmak kadar skandal. Çünkü dün gece arabada neredeyse felaketi olmamış mıydı?

Ama Minerva'yı bir şok bekliyordu.

"Güzel yeğenim, şimdi nezaket zamanı değil. Çok vahim bir durumla karşı karşıyayız. Olağanüstü bir cesaret gerektiren bir durum," dedi Bedelia Teyze, sesi inançla çınlıyordu. "O adamı yatağına çekmek ve orada tutmak için elinden gelen her şeyi yapmalısın!"

Mutfakta, Leydi Chudley'nin talebi şaşkın bir sessizlikle karşılandı.

Sonra Thomas-William eğildi ve Bayan Hutchinson'ı dürttü. "Şimdi *bana* iki şilin borçlusun."

Bölüm 11

Yatağınıza kelepçelenmiş bir adam utanılacak bir şey değildir.
Felicity Langley'e Dadısı Tasha'dan Tavsiyeler

"Dindar dudu oynamanın zamanı değil!" Bedelia Teyze yeğenine kesin bir dille söyledi. "O adamı yatağına götürmelisin."

Aslında Minerva, dindar dul rolünü oynamak ve en yakın rahibe manastırına kaçmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşündü.

"Peki neden Langley'nin size yakın olmasını istemiyorsunuz?" Dadı Helga o nazlı tavrıyla sordu. "Ne de olsa ona deliler gibi aşıksın, değil mi?"

Tüm gözler onun üzerinde, ya aşkını ilan etmesini ya da çoğunun şüphelendiği gibi nişanlanmasının bir aldatmaca olduğunu söylemesini beklerken, Minerva bunun yerine ani bir kaçma dürtüsüyle ayağa fırladı.

Ve ne olduysa oldu, Kader onun ani korkaklık nöbetini onayladı ve ona tam da bunu yapması için mükemmel bir bahane sundu. Pencereden dışarı baktığında, Lord Langley'nin, Thomas-William ve genç bir delikanlıyla birlikte, bahçe yolundan aşağıya, ne kadar üzülse de bir arabanın onları beklediği mews'e doğru yürüdüğünü gördü.

Lanet olsun şu adama! diye sessizce lanet okudu. Gerçekten de kaçıp gidebileceğini ve onu tüm bu skandalla baş başa bırakabileceğini mi düşünmüştü? Düello ya da dün geceki "soygun" hakkındaki konuşmalarını henüz bitirmemiş olmalarından bahsetmiyorum bile.

Gerçekten de soygun. Bunun basit bir soygun olmadığına dair Sterling elmaslarına bahse girerdi. Ama onun kaçmasına izin verirse hiçbir cevap alamayacaktı.

"Affedersiniz teyze," dedi. "Lord Langley'e bir iş için eşlik edeceğime dair söz verdiğimi hatırladım." Diğerlerine kibarca başını salladı.

"Hanımlar, müsaadenizle." Hoşbeş bir yana, peşinden gelen soru ve şikâyetleri duymazdan gelerek odadan hızla çıktı.

Merdivenlerden yukarı çıkıp bonesini, pelerinini ve eldivenlerini aldı, sonra da yemek odasından gelecek ikinci bir soru korosunu önlemek için arka merdivenlerden aşağı koştu. Arka kapıda, mutfaktan elinde bir sepetle çıkmakta olan Bayan Hutchinson'la neredeyse çarpışıyordu.

"Ah, leydim! Siz de mi gidiyorsunuz?" diye homurdandı kahya. "Kendisiyle birlikte kırlara gideceğinizi bilseydim daha fazla eşya toplardım."

Taşraya mı gidiyorsun? Lanet olsun Langley'e! Her şeyle uğraşması için onu geride bırakıp kaçıyor.

"Önemli değil, Bayan Hutchinson," dedi Minerva ve kapının kolunu tutup dışarı çıktı. "Lord Langley'nin benimle paylaşmaktan rahatsız olmayacağına eminim. Hem de hiç."

Kadın her zamanki gibi dürüstçe cevap verdi. Yüksek sesle homurdandı ve sanki Lord Langley'nin Minerva'nın planlarına dahil olmasından hoşlanmayacağını biliyormuş gibi kıkırdayarak mutfaktaki inine geri döndü.

Hiç de değil.

Minerva kendi kendine gülümsedi ama bir an bile kaybetmeden arka kapıdan çıkıp bahçe yolundan aşağı indi. Minerva parmaklıklara tutunup kendini yukarı çekerek Langley'nin yanına geldiğinde Langley sade bir at arabasının koltuğuna yerleşmek üzereydi. "Ne hoş bir sürpriz lordum. Bayan Hutchinson kırlarda bir gezintiye çıkacağımızı söyledi." Ona gülümsedi ve elini koluna yerleştirdi. "Size katılmak için neredeyse çok geç olana kadar haberi almamış olmam ne tuhaf. Ama işte buradayım. Ne mutlu ki bu maceraya birlikte atılıyoruz. Öyle değil mi?"

Langley sürücü koltuğunda oturan Thomas-William'a baktı. Yaşlı adam yardım teklif etmedi, sadece omuz silkerek bu sorunu tekrar Langley'nin kucağına attı.

"Leydi Standon, arabadan inin," diye emretti.

Thomas-William irkildi.

"Hayır," dedi kadın, herhangi bir itirazda bulunmayacağını belli eden bir ses tonuyla.

Kaplanın koltuğunda, Andrew'un adamlarından biri olan Grady, arsız küçük adam, bir uyarı gibi alçak bir ısıklık çaldı.

Langley onun yanında, Leydi Standon'ın sadece yerleşmekle kalmadığını, şapkasını takmış, Bayan Hutchinson tarafından hazırlandığına şüphe olmayan sepetini incelediğini gördü. Bir çörek kopardığında Grady'ye döndü. "Bu sabah bir şeyler yedin mi çocuğum?"

"Hayır, leydim," diye fısıldadı çocuk, kendisine böyle hitap edilmesinden dehşete düşmüştü.

Lezzetli lokmayı uzattı ve delikanlıya gülümseyerek midesini ve kalbini bir hamlede fethetti. "Çörek, lordum?" diye teklif etti.

"Çöreklerle bana rüşvet veremezsiniz. Bayan Hutchinson'inkiyle bile. Şimdi çık dışarı."

"Hayır, teşekkür ederim." Koltuğa daha da gömüldü. "Bu sabah nereye gidiyoruz? Bayan Hutchinson taşra hakkında bir şeyler söyledi."

Cevap veremeden -ki vermeyecekti- Grady arkadan seslendi: "Langley House'a, hanımefendi."

Bu kez Thomas-William yüksek sesle kıkırdadı, çünkü adam da Langley gibi artık Leydi Standon'ın gelmesini engellemenin mümkün olmadığını biliyordu. Çünkü eğer onu dışarı atarlarsa, o da peşinden gelecekti.

Langley omzunun üzerinden Grady'ye kara bir bakış fırlattı ama çocuk bunu fark edemeyecek kadar mutlu bir şekilde yemeğini yiyordu. Bunun yerine, Lord Andrew'la veletlerini daha fazla beslemesi konusunda konuşmak için kendi kendine bir not aldı, böylece çöreklerle rüşvete açık olmayacaklardı . . ya da güzel bir yüzle.

"Bana yeni evimi göstermek için ne güzel bir gün," diyordu Minerva. "Beni şaşırtmaktan zevk alıyorsunuz, değil mi Lord Langley?"

"Yeni neyiniz?" Langley neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama o dehşetini kekeleyerek dile getirirken bile kadın elini Thomas-William'a doğru salladı. Langley'nin dehşete düşmesine rağmen diğer adam dizginleri eline aldı ve atları sakın, becerikli bir elle sürerek koridordan aşağı indirdi.

Langley, bunun o kadar basit olmadığına yemin etti. Öne doğru uzanarak dizginleri yakaladı ve atları durdurdu. "Gitmiyorsunuz, Leydi Standon."

"Langley, hoşuna gitsin ya da gitmesin, senin işine yarayabilirim. Bu nişanı teklif ettiğinde buna karar vermiştin. Kendini bulaştırdığın davaya bir faydası olmasaydı bunu teklif etmezdin."

"Leydi Standon, bunun ne yeri ne de zamanı..."

Henüz bitirmemişti. "İşinize yarayabilirim. Dün gece bunu kanıtladım. Eğer o çocuğun uyarısını görmemiş olsaydım, salonda vücudunun etrafında mumlarla yatıyor olacaktın ve evime yerleştirdiğin o köpek sirkisi yas tutarak feryat ediyor olacaktı."

"Feryat edeceklerini sanmıyorum-" diye söze başladı. Margravine'in makul bir gözyaşı vakası yaratabileceğinden bile şüpheliydi.

"Dün gece bir yana, eğer beni o evde bırakabileceğini düşünüyorsan - arayanlarla yüzleşmek ve o dadıların tavsiyelerini dinlemek zorunda kalacağım - seni kendim vuracağım ve Chudley'i zahmetten kurtaracağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi ona baktı. "Thomas-William'ın tabancası hâlâ bende."

"Evet, öyle," diye onayladı Thomas-William. Bunu söylerken sırtımasına gerek yoktu.

"Lütfen Langley, bir işe yaramama izin ver," diye yalvardı. "Bu gezintinin gerçek amacı konusunda dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramasam bile."

Langley dişlerini birbirine geçirdi. Kadın her konuda haklıydı. Ve şimdi onun neden yeniden evlenmediğini anlayabiliyordu; muhtemelen Londra'daki bekârların yarısının toplamından daha zeki ve kurnazdı.

Yine de başını salladı, ama o nedenlerini açıklayamadan ya da daha doğrusu makul nedenler düşünemedi, kadın umursamazca devam etti. "Eğer bir şey varsa, benim varlığım bu gezintiye üçünüzün her ne hainlik peşindeyseniz gizlice kaçmanızdan çok daha saygın bir hava katıyor. Yani eğer bir şey varsa, partinize katılmamın tesadüf olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de tekrar vurulmayı planlıyorsanız. Hayatınızı kurtarmak için elimden geleni yapacağımı söyleyebilirim ama lütfen lordum, bunu alışkanlık haline getirmemi beklemeyin. Dün gece elbisemi mahvettim."

Kaplan koltuğundan bir ıslık sesi daha geldi ve bu kez Langley dönüp Grady'ye ters ters baktı. "İyi dinle, seni küçük kinchin cove," dedi, "seni de söndürebilirim."

Çocuk ona Minerva'nın baktığı gibi baktı. Şöyle bir bakış, *Deneyebilirsin.*

Çünkü onu çoktan haklamıştı. Onun arabada olması yolculuklarına tatlı bir masumiyet katıyordu.

Bu arada, sırf kendi görüşünü desteklemek için gidip tabancayı getirmesini de es geçmezdi.

Langley, "Ah, kahretsin," diye mırıldanarak dizginleri bıraktı ve kendini koltuğuna geri attı. "Bütün bunlar için çok yaşıyorum," diye mırıldandı ama ikisini de dışarı çıkarmanın, içeride bırakmaktan daha fazla dedikoduya neden olacağını fark ederek başka bir şey söylemedi. Durum tam da Minerva'nın söylediği gibiydi, onu izleyen birine -ki birileri olduğundan emindi- nişanlısıyla sabahın erken saatlerinde at arabasıyla gezintiye çıkmış gibi görünecekti.

Bunu bir yenilgi işareti olarak kabul eden Thomas-William atlara dilini şaklattı ve atlar bir kez daha boş caddede tırıs gitmeye başladı.

Grosvenor Meydanı'na geldiklerinde Minerva, "Bütün bunlar için çok yaşlandın," diye onayladı ve Thomas-William'a, "Oxford Caddesi'nden dönmek isteyeceksin," dedi. Demek yolu bile biliyordu. Neden şaşırmıştı ki? "Şimdi Langley, senin yaşında-"

"Benim yaşında mı?" Doğruldu. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Leydi Standon başını salladı ve eldivenlerinin düğmelerine baktı. "Kaç yaşında olduğunu biliyorum."

"Beni mi kontrol ediyordun?"

Bunun üzerine ona sert bir bakış gönderdi. "Siz yapmaz mıydınız?" "Belki ben de aynısını size yapmalıyım, Leydi Standon." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Seni biraz kontrol edeyim," dedi. "Ve arkadaşlarını." Blöf yapmadan önce biraz irkildi ve "Buyur" dedi.

Kendi dertlerini hallettikten sonra bunu yapacaktı ama bunu ona söylemeyecekti. Bunun yerine paltosunu boynuna doladı ve duvara yaslanıp gözlerini kapattı.

"Langley, ne yapıyorsun?" diye sordu onu dürterek.

Tek gözünü açtı ve ona baktı. "Biraz dinlenmeye çalışıyorum." Bunu söyledikten sonra gözünü kapattı ve köşeye iyice sokuldu.

"Thomas-William daha önce evinize geldi mi?"

"Hayır." Bu sefer gözlerini açma zahmetine katlanmadı. "Yolu biliyor mu?"

Kadının sesinde yükselen kızgınlığı duyabiliyordu ve bunu hafifletmek istemedi. "Hayır."

"O zaman oraya nasıl gideceğiz?"

Bu kez iki gözünü de açtı. "İşim hakkında oldukça bilgili görünüyorsunuz; onu siz yönlendirin leydim."

Tartışmak yerine başını salladı ve adama yolu tarif etmek için öne doğru eğildi. "Blackfriars Köprüsü'ne gidin, sonra Kent Yolu'na çıkın-"

"Westminster daha yakın," diye düşünmeden teklif etti.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Kesinlikle, Blackfriars daha doğrudan-"

"Westminster, Leydi Standon, ya da dışarı çıkabilirsiniz."

"Peki o zaman," diye homurdandı, "Westminster olsun, Thomas-William. Ama Lord Langley kaybolmamıza neden olursa, yol sormak için dışarı çıkacak olan o."

"Lord Langley," diye yumuşak bir ses geldi ve onu derin uykusundan uyandırdı. Nottage'ı aramakla geçen bir gecenin ardından bitkin düşmüştü ve hâlâ çabucak uyandırılmayacak kadar yorgundu. Leydi Standon onun kaburgalarına daha ağır bir yumruk indirerek ve sert bir emir vererek görevini tamamladı: "Uyan. Bir köye geldik ve yerel handa kendimizi duyurarak gelişimizin dikkat çekmesini isteyeceğinizi sanmıyorum."

Langley gözlerini açıp doğruldu ve yönünü bulmak için etrafına bakındı. Gerçekten de atalarının evinin yakınındaki köyde, Croydon'a ya da yeşil tepelerin üzerinden Langley House'a giden yol ayrımındaydılar.

Ve buna kesinlikle hakkı vardı. Gelişinin dikkat çekmesini istemiyordu. Müsrif evlat gibi.

"Leydi Standon, her zaman bu kadar zeki misinizdir?" "Öyle olmayı öğrendim," diye cevap verdi.

Sözlerinde bir kez daha o gizemli, hüzünlü nota vardı, itirafının arkasında daha fazlası olduğunu söyleyen nota, ama gerçek niyetlerini açıklamaya pek istekli olmadığı gibi, onu zorlamaya hakkı olduğunu da düşünmüyordu.

Tekrar gerindi, bu sefer tamamen uyandı ve arabayı, ailesinin nesillerdir yaşadığı küçük, şirin yeşil vadiye bakan tepenin üzerinde otururken buldu. Ortada, dik çatısından yükselen üç büyük bacası olan, tuğladan yapılmış, tanıdık, iyi büyüklükte bir malikane duruyordu.

"Orası Langley House mu?" diye sordu.

"Evet," dedi, biraz huşu ve endişe hissederek. Ev. Dünyanın yarısını dolaşıp geri dönmüştü ve sadece burada durup kendisi gibi huşu içinde hissetmek için

Sultan'ın sarayında olduğu gibi. Ne ısıltılı altınlar, ne yüksek minareler, sadece yeşil çimenler ve köklerini çağırın uzun meşeler.

"Burası çok güzel bir yer," diye düşündü.

"Öyle," dedi, sanki bunu tam olarak anlayamamış gibi bir an başını sallayarak. Arkalarında Grady kaplanın koltuğuna kıvrılmış uyuyordu, Minerva bir noktada kucak bornozunu onun üzerine örtmüştü.

En azından Minerva olduğunu varsayıyordu.

Oturduğu yerde döndü ve gülümsedi. "Buraya gelmeyeli ne kadar oldu?" dedi çocuğu uyandırmamak için yumuşak bir sesle.

Langley içini çekti. "Dışışleri Bakanlığı'na girdiğimden beri." Minerva'nın ağızı açık kaldı. "O kadar uzun zamandır mı?"

"Evet, görüşürüz," dedi ve arabayı yola doğru çeviren Thomas-William'a başıyla selam verdi. "Babam ve ben tartıştık ve ... şey ..."

"Anladığım kadarıyla meslek seçiminizi onaylamamış," dedi bakışları bakımlı çimenleri ve güzel ağaçların oluşturduğu sırayı tarayarak.

"Babam yaptığım herhangi bir şeyi nadiren onaylardı," dedi ona. İleride, gölcük güneş ışığıyla parıldıyordu ve kenarında çocuklar vardı, ellerinde oltalar ve kahkahaları tatlı bir selamdı.

Gölet! Yüce Tanrım, göleti tamamen unutmuştu. Çocukken en sevdiği yerlerden biriydi. Şimdi hatırladığı kadarıyla birçoğundan biriydi. Nasıl unutmuş olabilirdi ki?

"Babam burayı çok severdi ve benim görebildiğim tek şey buranın ötesindeki ufuktu."

"Bu o kadar da alışılmadık bir şey değil," dedi, bakışları çayırları ve zarif ağaçları tararken.

"Bir gün eve döneceğimi ve gittiğime pişman olacağımı söyledi."

Bir şeyler mırıldandı, belki de kaybettiği bir yeri hatırlıyordu. "Öyle mi?" dedi bir süre sonra.

"Evet . . . Hayır demek istemiştım," diye düzeltti. "Ah, zahmet, bilmiyorum." "Bunun için üzölme. Yaşadığın zamanı geri getiremezsin ve tüm

Önünüzde ne varsa o var," dedi bilgece.

"Tanrım, kendimi bir mavi çoraplıyla nişanlanmış buldum," diye alay etti. "Kimdi o, Aristoteles mi?"

Güldü. "Hayır, Bedelia Teyze."

Sonra ikisi de güldü, Thomas-William da öyle.

Şimdi tepeden aşağı inmişlerdi ve çimenlerin arasından kıvrılan ana yola çıkıyorlardı. Minerva kenarda eğilmiş gülümsüyordu.

Kadın bunu yaptığında, yüzü her zamanki durgun ifadesinden tamamen aydınlandı. Onu böyle görmenin neredeyse büyüğü bir yanı vardı.

"Seni sırtan ne?"

"Kardelenler, ne güzel küçük şeyler." Çimenlerin üzerinde mutlu kümeler halinde açan beyaz çiçeklere el salladı. "Çok tuhaf, çünkü daha bu sabah sadece bu çiçekleri düşünüyordum."

"Ve şimdi onları buldun," dedi, onlara göz gezdirerek, ama aynı sevinci değil, daha çok bir tür melankoliyi hissederek.

"Hep burada mıydılar?"

"Evet. En azından kendimi bildim bileli. Annem onları çok severdi. Onları kazmaları ve bölmeleri için mahallenin çocuklarına para verir, sonra da onları istedikleri yere dikmelerine izin verirdi." Thomas-William'ın omzuna hafifçe vurdu ve adam arabayı durdurdu. Langley aşağı indi ve elini Minerva'ya uzattı.

Bir an tereddüt etti ama sonra parmaklarını onunkilere geçirdi ve onunla birlikte geldi. Thomas-William'a arabayı sürmesi için el salladı ve çimenleri kesen patikadan yola koyuldular. Adam uzanıp onun için çiçeklerden bir avuç kopardı ve dün geceki portakal çiçekleri gibi o da yanakları biraz kızararak çiçekleri kabul etti.

"Umut dağıtmayı severdi," dedi Minerva, teklifini kabul ederken. "Pardon?"

"Kardelenler. Umudu temsil ederler. Baharın ilk çiçekleri. Yeni bir başlangıç için umut." Narin çiçekleri kokladı ve sonra utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Belki de bugün burada olman gerekiyordu. Umudunu bulmak için."

Tek kaşını kaldırdı. "Leydi Standon, o İngiliz dış görünüşünüzün altında bir Doğu filozofu barındırıyorsunuz."

Minerva güldü. "Bedelia Teyze'nin bunu söylediğini duymasına izin verme. Seni beni tamamen yoldan çıkarmakla suçlar."

Neredeyse dilinin ucuna kadar gelip, kimin daha kötü yoldan çıkardığını soracaktı; övgüler yağdıran adamın mı, yoksa onu yatağına götürmesi için ısrar eden teyzesinin mi?

Ama o zaman da gizlice dinlediğini itiraf etmek zorunda kalacaktı ki bunu kesinlikle onaylamayacağından şüpheleniyordu.

"Langley, gerçekten neden buradayız?" diye düşündü, çiçeklerinden derin bir koku aldıktan sonra.

"Sevgili Leydi Standon, buraya kiracılarım Harrow'ları ziyarete geldik, başka bir şey için değil." İleride tam olarak görünmeye başlayan eve bir göz attı.

"Minerva," dedi, o da dosdoğru eve bakıyordu, hâlâ onun teklifinden ya da kendi cesaretinden dolayı kızarıyordu.

"Pardon?"

"Minerva. Bana Minerva demeni tercih ederim. Leydi Standon kulağa çok resmi geliyor."

"Eğer istediğin buysa," dedi ve başını eğerek onayladı. Oldukça uzun süren bir sessizlik anından sonra ona baktı. "Evet? Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sen de bana aynı nezaketi göstermeyecek misin?"

"Ne nezaketi?"

"Sana gerçek adınla hitap etmek için, Ellis."

"Kesinlikle hayır," dedi başını sallayarak. Ünlü bir âlim ve ilahiyatçı olan büyük amcasının lakabı olan bu ismi hiç sevmemişti.

"Neden olmasın?" diye ısrar etti.

Durdu, çünkü az ileride elinde bir avuç olta taşıyan bir adam vardı.

"Langley! Neden sana gerçek adınla hitap etmeme izin vermiyorsun?"

Dönüp ona baktı ve eliyle çenesini kavradı. "Çünkü sevgili Minvera, az önce yaptığın gibi bana Langley demeni tercih ederim. Sanki kulaklarımı sıkma mı yoksa beni öpmek mi istediğine karar veremiyor gibisin." Kulağına doğru eğildi, o kadar yakındı ki nefesi kulağına fısıldadı, "Ve çünkü hangi arzunun kazanacağını çözmeni görmek hoşuma gidiyor."

Sonra ona arsızca göz kırpma cüretini gösterdi ve kadın bir kez daha öfkeli bir "Langley" diyemeden, onlara yaklaşan adama döndü.

"Merhaba. Uzun zaman oldu Bay Harrow!" Elini uzattı ve Harrow'un elini kuvvetle sıktı. "Ve sizi böyle sağlıklı görmek çok güzel. Umarım rahatsız ettiğim için kusura bakmazsınız ama komşudaydım-"

"Aklın var mı? Ama tabii ki yok! Burası sizin eviniz," dedi Bay Harrow, başıyla evi işaret ederek. "Ve siz de sağlıklı görünüyorsunuz lordum. Ölümünüzle ilgili tüm o söylentiler. Ben ve Bayan Harrow tek kelimesine bile inanmadık!"

Langley, avluyu geçip merdivenlere doğru yöneldiklerinde ona baktı. "Sen yapmadın mı?"

Adam bu fikre karşı elini salladı. "Hayır! Kutularınız her zamanki gibi düzenli gelmeye devam ederken neden gelsin ki?"

Lord Langley'nin dönüKü haberi evde ve bahçede bir yangın gibi yayılmıK, ancak bir saat ya da daha fazla süren hoK sohbetlerden, ziyaretlerden ve hizmetkârların mutlu selamlarından sonra duyulmuKtu. Bayan Harrow'un ikram ettiği çay ve içecekler, efsanevi Baron Langley'yi ve seyahatlerini hizmetkârların anlattığı büyük hikâyelerden duyan genç Harrow'ların sorduğu onlarca soru ve Bay Harrow'un kiracıların ve malikânenin durumuyla ilgili tam bir rapor sunmasından sonra Langley nihayet ziyaretinin asıl konusuna gelebilmişti.

Harrow, Langley'nin kutularının bir türlü gelmediğini söylediğinden beri sabırsız bir sinir içindeydi.

Gelmeye devam mı ettiler? Bunca zamandır Abbaye Hapishanesi'ndeyken bu nasıl olabilirdi?

Langley, "Bahsettiğiniz gibi, buraya düzenli olarak sandık gönderiliyor-" diye söze başladı.

"Evet, elbette," dedi Harrow hevesle. "Ve söylediğiniz gibi, onları tavan arasında sakladık. Hampstead'deki arkadaşınıza göndermemi istediğiniz kutuları da saklayın."

Langley, "Evet, onlar hakkında-" diye söze başladı.

"Zavallı Bay Ellyson," dedi Bayan Harrow, bir tabak bisküviyi Minerva'ya uzatırken. "Eminim vefatını duymuşsunuzdur."

Langley durakladı. "Evet, öyle yaptım. Ve ummuştum ki-"

Bay Harrow başıyla onayladı. "Tam koleksiyonlarınızdan bazılarını ona göndermek üzereydim ki Bayan Harrow gazetede onun vefatıyla ilgili bir satır fark etti."

Minerva'ya, "Kız kardeşim bana Kasaba'dan kâğıtlar gönderdi," diye açıkladı. "Biz de senin için sakladık-"

"Burada mı?" Langley, karakteristik soğukkanlı küçümseme tavrını kaybederek ağzından kaçırdı.

Minerva bile ona ağzı açık baktı.

Ama bunun ne anlama gelebileceğini nereden bilebilirdi? George'a gönderdiği son kutu mu?

Tüm umutlarını.

Langley yükselen neşesini bastırmaya çalıştı. Bu hayal edebileceğinden çok daha iyiydi. Yine de tutkularını dizginledi ve daha tarafsız bir havayla, "Buna ve diğerlerine de bakmamın bir sakıncası var mı?" dedi. Bir an durakladı. "Gelinime düğün hediyesi olarak almak istediğim özel bir parça var. Sonra sizi daha fazla rahatsız etmeyip yolumuza devam edeceğiz."

Bu noktada uzanıp Minerva'nın elini tuttu ve Minerva ona nezaketle gülümseyerek şaşkın ve minnettar nişanlı rolünü inanılmaz bir inandırıcılıkla oynadı.

Bay Harrow önce karısına, sonra da tekrar barona baktı. "Evi incelemeye gelmediniz mi?"

"Şey, eğer istersen-"

"Leydi Standon'a evi göstermeye gelmediniz, değil mi?" Bayan Harrow sordu.

Gençlerden biri, "Bizi söndürmeye gelmediniz mi?" diye cüret etti.

Langley, Bayan Harrow'un gergin yüzüne baktı ve tüm mutlu tavırlarına rağmen misafirperverliklerinin altında daha büyük bir endişe yattığını fark etti.

Genç Harrow'un söylediği gibi, evden atılmak üzereydiler.

Kadını rahatlatan kişi, onu hayrete düşüren Minerva oldu.

"Bayan Harrow, bu konuda endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Langley ve ben sizden ve mutlu ailenizden Langley Malikânesi'ni terk etmenizi istemeyi düşünmeyiz. İyi bir kira kontratınız var ve tüm belirtilere göre malikânenin mükemmel kiracılarısınız." Kadına doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldadı. "Erkekler! Öylece paldır küldür geliyorlar ve korkularımızı anlamıyorlar, değil mi?"

Her iki yaşlı Harrow da iç geçirdi ve sonra Bayan Harrow sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ama uyarmalıyım lordum," dedi. "Kutularınız o kadar da düzenli değil. Orası oldukça karışık."

"Yukarı çıkıp o utanç verici resimlere ve günahkâr çömlek parçalarına bakmayı mı kastediyor?" diye sordu çocuklardan biri.

"Joshua!" Bayan Harrow pespembe kızarak azarladı.

"Ama anne, sen onlara öyle diyordun," diye itiraz etti. "Onlara bakmamızı yasaklamadan önce." Asi çocuk henüz sözünü bitirmemişti. "Lord Langley, bütün bunları gerçekten yaşlı Boney'den mi çaldınız?"

Langley çocuğun gözlerindeki tuhaf ışığa gülmek istedi, çünkü annesinin denize giden erkek kardeşi olan amcasını çok iyi hatırlıyordu.

-Cook'la yaptığı keşiflerin hikâyeleriyle ziyarete gelirdi. İyi süslenmiş ve uzun bir deniz yolculuğunun tüm gerçeklerinden yoksun - korkunç yemekler, can sıkıntısı, berbat koşullar - garip yerli geleneklerini, egzotik yaratıkları ve garip işaretleri duymak için yaşadı, haftalarca arkadaşlarını eğlendirebileceği türden hikayeler.

"Evet, delikanlı. Eğer bana kutuları açabileceğim bir bar bulabilirsen, sana Versailles'a gizlice girdiğim ve onları Boney'nin duvarlarından kaptığım geceyi anlatırım."

"Gar!" diye fısıldadı çocuk, gözleri faltaşı gibi açılmış ve şaşkınlıktan donakalmıştı. "Bana sultan tarafından yakalanıp sarayına kapatıldığın zamanı da anlatacak mısın?"

"Ah, evet," diye onayladı, odadan çıkarken kolunu çocuğun omzuna attı, Minerva ve Bayan Harrow da peşlerindeydi. "Ama beni sadece sarayına değil, haremine de kapattı."

"Langley!" Minerva itiraz etti.

Kızın yüz ifadesini ölçmek için arkasını döndüğünde, gözlerinin parladığını ve yüksek sesle gülmemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığını gördü.

Evet, hangisini daha çok istediğine karar vermişti. Ve bunun kulaklarını tıkamakla hiçbir ilgisi yoktu.

Minerva çatı katında duvara dayalı duran tablolara, sıra sıra dizilmiş vazolara ve heykellere baktı. Bayan Harrow'un oğluna söylediği gibi, utanç verici bir gruptu bunlar.

Gerçekten, Burada o vardı her zaman duyduğum
Lordum Langley tarif edildi olarak ama onun sanat
koleksiyonunu tanımlayacak tek bir kelime vardı.

Korkunç.

Langley elinde metal bir çubukla koleksiyonunu inceliyordu. Yalnızdılar, çünkü Harrow çocuklarını masallarla eğlendireceğine söz vermesine rağmen, Bayan Harrow, Lord Langley'nin cömert teklifine rağmen -ya da

Minerva bu yüzden çocukların kreşteki dadılarına katılmaları gerektiğinden şüpheleniyordu.

Langley'nin elindeki levveye başını sallayarak, "Buna ihtiyacın olmayacak," dedi. "Görünüşe göre genç Joshua koleksiyonunuzun tadını çıkarmayı alışkanlık haline getirmiş." Açık kutulara ve tavan arasındaki depoyu oluşturan sandık ve kasaların üzerinde duran dağınık parçalara bakarak başını salladı.

"Ah, buna ihtiyacım var," dedi bir çoban kız heykelinin yanına giderek. Sırın altındaki resim kalitesizdi, zavallı kadın kaybolan kuzularını ararken gözleri şaşmıştı.

Ama uzun süre öyle kalmadı.

Langley aniden kolunu kaldırdı ve çubuğu kızın kafasının üzerine savurarak çömllekleri paramparça etti.

"Langley? Delirdin mi sen?" Minerva nefesini tuttu.

Onu görmezden gelerek, bir şey arar gibi parçaları karıştırdı ve hiçbir şey bulamayınca yanındaki periye dönerek onu paramparça etti.

Minerva onun kolunu yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmen gerekiyorsa," dedi parçaları karıştırırken, "bazen eve sanat eserlerinin içinde hassas bilgiler gönderirdim."

"Yani sadece bir diplomat değildin," dedi, bilgi almak için onu dürterek.

"Hayır, her zaman değil," diye itiraf etti, gözlerini başka bir heykele dikmişti bile.

Minerva tavan arasına bir kez daha baktı ve neye baktığını yeni anladı. Bunlar güzellikleri ya da nadirlikleri için seçilmemişti, hele değerleri için hiç değil, tam tersi. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"Ne için?" diye sordu bir çift aşığı ayırırken.

"Bir mantarla evleneceğimi sanıyordum," dedi kıkırdayarak.

"Sabah odasının bunlarla süslendiğini mi hayal ettin?" diye sordu elini şaşmış kızlara doğru sallayarak.

"Evet, ya da daha kötüsü." Tablolardan birini eline alarak ürperdi. "Aman Tanrım, bu da odamda asılı olan tablo kadar kötü."

"Bir dahaki sefere yatak odana geldiğimde Minerva, buna ben karar vereceğim. Kimsenin imrenmeyeceği parçaları seçerken büyük özen gösterdim."

Çubuğu ona uzattı. "Devam et. O deniz perisini zamansız bir sona mahkûm etmekten başka bir şey istemediğini biliyorum."

"Tanrım, bu parçaların her biri şaşı mı?"

"Korkarım bunları aldığım adam model olarak kızını kullanmış."

"O senin fetihlerinden biri değildi, değil mi?" Minerva çubuğu eline alıp küçük parçayı paramparça etmeden hemen önce alay etti. Enkaza bir göz attı. "Oh, çok haklısın! Bu çok tatmin edici. Ama ben ne arayacağım?"

"Çömlekçilerde, çömlekçinin alttaki yarığından sokulan ince bir kağıt parçası olurdu."

"Kıvrılmış bir kâğıt parçası sanırım," dedi parçalardan birini alıp deliğin içine bakarken. "Çünkü yanlardan çözülür ve görünmeden kalırdı."

Langley durakladı. "Minerva, beni şaşırtmaya devam ediyorsun! Senden çok iyi bir ajan olur. Seninle yollarımızın kesişmesini istemezdim."

"O zaman beni kızdırmak istediğinde bunu aklında tut," diye karşılık verdi. Sonra ciddileşti. "Langley?"

"Um, evet?"

"Ne bulmayı umuyorsun?"

"Cevaplar," diye yanıtladı.

"Paylaşmak istediğin başka bir şey yok mu?" diye dürttü. "Ne aradığımı bilmek bana yardımcı olabilir."

"Şöhretin," dedi ona sırtarak.

"İtibarım mı? Efendim, eğer bu koleksiyon gün ışığına çıkarsa, toplumda kalan azıcık itibarım da paramparça olur."

"Bir hainle nişanlanmaktansa bu daha iyi,"

dedi. "Bu kadar önemli mi?" diye fısıldadı.

"Evet."

Koleksiyonun geri kalanına döndüğünde Minerva'nın yardım etme kararlılığı daha da arttı. "Peki ya tablolar? Onları parçalamanın uygun olduğunu sanmıyorum - muhtemelen en tatmin edici olsa da."

"Hayır, onlara zarar veremeyiz, gereğinden fazla zarar veremeyiz," diyerek getirdiği çantaya uzandı. "Çerçevelerdeki kanvası kesip çıkarmamız gerekecek. Bazılarının altında fazladan bir tuval var, bazılarının da çerçevelerinin iç kısmında bir not ya da yazı olabilir. Bunlara daha fazla dikkat etmemiz gerekecek."

"Çok kötü," diye düşündü kötü bir şekilde oluşturulmuş bir çift aşığı tutarken. "Aman Tanrım, bu zavallı kadının üzerinde üçüncü bir kol mu var?"

Resme bir göz attı. "Eğer o adam şanslıysa."

Langley'nin iyimserliği sonraki birkaç saat içinde buharlaştı ve aramalarının boşuna olduğunu anladılar.

George Ellyson'a gönderilmesi planlanan kutuyu bulmuş olsa da, içindekiler konusunda birilerinin ondan önce davrandığı anlaşıyordu, çünkü içinde ne bir not ne de tek bir ipucu vardı.

Sadece daha fazla soru.

Abbaye Hapishanesi'ne kapatıldıktan sonra gelen kutularda ise daha fazla muammadan başka bir şey yoktu.

"Görünüşe bakılırsa bu sandık oldukça zorlu bir yolculuk geçirmiş," diye tahmin yürüttü Minerva harap olmuş eşyalara bakarken. Resimlerden birini çıkardı, yıkık bir kalenin küçük bir manzarasıydı. Ters çevirdiğinde alnı kırıştı ve ona uzattı.

Çerçeve garip bir şekilde oyulmuştu, sağlam ahşabın içinde dar bir çukur vardı.

"Nedir bu?" Minerva elini içeri soktu ve siyah kadifeden bir parça çıkardı. Çerçeveyi daha yakından inceledi. "O oluk boyunca kadife varmış gibi görünüyor. Tahtaya yapışmış parçaları var."

Başını salladı ve onu sandığa geri koydu. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu ve daha da kötüsü, burada hiçbir cevap bulamayacak gibi görünüyordu.

Böylece aşağıya indiler, Harrow'lara misafirperverlikleri için teşekkür ettiler ve arabaya döndüler.

"Langley, bu ne anlama geliyor?" Minerva, nihayet Harrow'lardan biraz uzaklaşmış olarak içeri girdikten sonra sordu.

Thomas-William omzunun üzerinden baktı, büyük olasılıkla aynı şeyi sormak üzereydi.

Langley eski arkadaşına başını salladı ve sonra Minerva'ya döndü. "Bu, en başa dönmem gerektiği anlamına geliyor."

Thomas-William bir küfür mırıldandı ve atları Londra'ya doğru yola çıkardı. "O kadar kötü mü?" diye sordu.

Onun iyiliği için gülümsemeye çalıştı. "Bu, büyük olasılıkla bir hainle nişanlı olduğun anlamına geliyor."

Kızın böyle bir şeyle alay etmesi onu şaşırtmıştı. "Gerçekten mi Langley? Daha önce beni pek ilgilendirmiyordu, şimdi fikrimi değiştireceğimi düşündüren ne?"

Bölüm 12

*Bazen bir adam için sessizce yanında durmak ve inanmaktan başka
yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur.*

Felicity Langley'e Dadısı Rana'dan Tavsiyeler

Hava karardıktan sonra Brook Sokağı'na döndüler ve Langley onu dışarı çıkarıp kapıya kadar eşlik etti.

Ama onunla birlikte gelmemişti. Onu sessizce içeri gönderdi ve sonra gecenin içinde kayboldu.

Minerva ertesi günün büyük bir kısmını evin içinde volta atarak ve pencerelerden dışarı bakarak geçirdi; Brook Sokağı'ndaki kalabalığı ve evin arkasındaki korulukta hizmetçilerin geliş gidişlerini izleyerek onu görebilmeyi umdu.

Demmed adam! Oh, markizlerin bu tür kelimeleri kullanmaması, hatta bilmemesi gerektiğini biliyordu ama şu anda Leydi Standon olmak çok sınırlayıcıydı.

Eğer sadece Maggie Owens olsaydı, belki de Langley yardım etmesine izin vermekte bu kadar isteksiz davranmazdı.

Ve o endişeli haliyle, yolun karşısındaki elektrik direğinin etrafında dolaşan, tiyatrodaki küçük çiçekçi kızı gördüğünü bile düşündü. Çılgınca, çocuğu yakalamak için dışarı koşmuştu, çünkü ne kadar imkânsız görünse de, bu çocuğun Lord Langley'nin Londra'ya dönüşünün ardındaki gizemle bir şekilde bağlantılı olduğundan şüpheleniyordu.

Ama Minerva ön kapıyı açtığında, kız çiçek sepetini kaptığı gibi yayaların arasından bir tavşan gibi kaçtı ve Minerva daha bağırarak gözden kayboldu.

Minerva sokaktaki herkesin ağzı açık ona baktığını fark ettiğinde, aynı hızla evine geri döndü.

İçerisi pek de sığınılacak bir yer sayılmazdı. Adresi bir anda Londra'da en çok aranan adres haline geldi.

Kasabada ne kadar çok dedikoducu tekirin yaşadığını hiç fark etmemişti, çünkü birdenbire kapısına doğru krem rengi bir iz belirmişti. Meraklılar ve dedikoducular onun öğleden sonrası olmamasına rağmen yine de arıyor, "Leydi Standon'ın sempatik bir arkadaşın hoşlanabileceği" umuduyla kartlarını canı sıkkın Bayan Hutchinson'a teslim ediyorlardı.

Sempatik, gerçekten! Hizmetçisine hepsini göndermesi için talimat vermişti. Seven Dials'ta yetişmiş bir hizmetçiye sahip olmanın bazı tesellileri vardı. Kimse istenmeyen misafirlere Bayan Hutchinson'dan daha iyi kurtulamazdı, tabii yeni taşınan yabancılar hariç.

Öğleden sonra arayan Bedelia Teyze'ye göre, bir gece önce Drury-Lane Tiyatrosu'nda olmayanlar bile Chudley'nin dramatik meydan okumasını ve Lord Langley'nin skandal kabulünü kendi yorumlarıyla anlatmışlardı.

"Londra'da bu kadar çok geveze olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti. "Zavallı Chudley'imın canına okuyorlar ve itibarımı zedeliyorlar! Böyle bir davranış! Böyle düşüncesizce sergilenen terbiyesizlikler! Ağırbaşlı saygınlık artık günün düzeni olmadığında toplum ne hale geliyor?"

Daha bir gün önce nişanlımı baştan çıkarmamı emreden kadın böyle konuşuyor, diye düşündü Minerva sessizce. Teyzesinin durumu da onu etkilememişti, çünkü Leydi Chudley otuz yılı aşkın bir süredir sosyetenin önde gelen dedikoducularından biriydi. Ama Bedelia'nın yutması gereken acı bir çorba olduğu açıktı, özellikle de şimdi tabiri caizse kaşığın diğer tarafında olduğu için.

Ama gün geçmişti ve şimdi saat gece yarısını çoktan geçmişti ve Minerva'nın etrafında dönen dedikodu ve skandal girdabından daha önemli kaygıları vardı. Yatak odasının penceresinden dışarı bakarak, karanlığın her şeyden önce bilmek istediği tek şeyi ortaya çıkarmasını diledi.

Langley hangi cehennemdeydi? Ve Thomas-William da? O ikisi neyin peşindeydi?

Umursadığından değil, kendine söylemeye çalıştı. Umursamıyordu. Hem de hiç.

Ama o biliyordu. Ve yardım edebilirdi, eğer ona izin verseydi.

O zaman belki sana yardım eder. . .

Pencereden uzaklaşarak mumunu söndürdü ve yatağına uzandı, ince bir ay ışığı perdelerdeki aralıktan süzülüyordu.

Hayır, Langley'den yardım isteyemezdi. Adamın yeterince derdi vardı, bir de onun zavallı sorunlarıyla uğraşamazdı.

İhanet . . . Bu kelimenin içerdiği *şeytani* imalar karşısında başını salladı ama aynı zamanda cevapların eldeki ipuçlarıyla bulunabileceğinden de şüphelendi ... *çerçevedeki oyuklar ... siyah kadife parçaları ... dadıların gelişi*

. . . Langley'nin gizli istihbarat sevkiyatları.

Parçalar bir araya gelirken Minerva doğruldu.

Belli ki birileri onun İngiltere'ye istihbarat gönderme yöntemlerini öğrenmiş, sonra da aynı dolambaçlı kanalı kendi çıkarları için kullanarak Langley'nin itibarını lekelemişti. Döndüğünde de onu öldürmeye çalışmışlardı.

Minerva başını salladı. Bunların hepsi çok zorlamaydı. Öyle değil miydi? Bedelia Teyze son zamanlarda çok fazla roman okuduğunu söylerdi, ama yine de ...

Ah, keşke Langley eve gelse ve ona bu sefil işi sonsuza dek bitirdiğini söylese. O zaman . . .

Ne yapabilirler?

Yuvarlandı ve yastığını yumrukladı. Bu nasıl olmuştu?

Bu . . . bu endişeli, şeytani endişe.

Hayır, endişe doğru kelime değildi. Endişe, bir arkadaşınız hastalandığında hissettiğiniz şeydi. Endişe, üç aylık hesaplarınız kabardığında içinde debelendiğiniz bir şeydi.

Göğsündeki bu sızı, uzuvlarındaki bu titreme tamamen farklı bir şeydi.

Yine de bu nasıl olmuştu? Son birkaç güne ait anılarını araştırırken bile, geçen sabah gördüğü o berbat görüntü peşini bırakmıyordu.

Yanında Langley'le birlikte bir çift çocuk, eğer isteseydi ... cesaret edebilseydi ... onun olabilecek bir hayat.

Kalbini riske at.

Minerva başını salladı. Oh, hayır, bu asla olmazdı. Kalbine güvenmek mi? Bakın son seferinde onu nereye getirmişti. Gerald Adlington'a güvenmişti.

ve bir mirasçının servetini kazanma umuduyla kız kardeşiyle evlenerek ona ihanet etmişti.

"Sadece o değil," diye fısıldadı, o çayırı, gelişigüzel kümeler halinde açan beyaz kardelenleri düşünerek. Sadece bir çift yaramaz delikanlı da değildi.

Ama başka bir şey daha var.

Langley'nin, bazen bir erkeğin sahip olduğu tek şeyin onuru olduğunu itiraf etmesi, onu kendi onursuz varoluşu hakkında düşünmeye itmişti.

Onur.

Langley'nin adını temize çıkarmak için gizlice Londra'da dolaşmasının nedeni bu olmalıydı.

Onurunu geri kazanmak için.

Yeniden kazanılacak bir şey yok, derdi ona. Hayır, onun tanıdığı diğer tüm erkeklerden daha fazla onuru vardı.

Ve bu onu çağırdı. Çok derinden. Kendi aldatmacalarından arınmış olarak yaşamayı nasıl da arzuluyordu. Onu Minerva Sterling olarak hapseden yalandan. Birinin gerçeği görmesinden korktuğu için onu en katı sınırlar içinde yaşatmıştı: O bir hanımefendi değildi.

Belki Langley'e yardım edebilirse, onun adını geri getirebilirse, o zaman kendi adını da kurtarabilirdi... çünkü Adlington'ı durdurmak mümkün değildi, onu yatıştırmadan ya da işini bitirmeden olmazdı.

Bir an için yatağının üzerinde sessizce uzandı, tüm ev etrafında uyuyordu, hiçbir şey kıpırdamıyordu, ocaktaki kömürlerden bir çıtırtı bile gelmiyordu.

Gecenin enginliği ve boşluğu ona ağır geldi ve bir kez daha penceresine doğru bakıp sessiz bir dilek gönderdi.

Lütfen. Bırak eve gelsin. Yine de, kalbinde sakladığı gizli duayı ekleyecek cesareti yoktu.

Bırak eve, bana gelsin.

Bir an durdu, kapının gıcırtısını ya da mutfak kapısının açıldığını ya da Langley ve Dışişleri Bakanlığı'ndaki yandaşlarının parmaklıklı kapıları nasıl açtıklarını duymayı umuyordu.

Ama onu karşılayan sessizlikten başka bir şey yoktu, bu yüzden gözlerini kapattı ve yastığını göğsüne yaklaştırdı.

Uzun yıllar boyunca hiçbir erkeğin yaklaşmasına izin vermeye cesaret edemediği kalbine yakın.

Şimdiye kadar.

Langley kapıdan içeri süzölüp arka taraftaki bahçe yoluna girdiğinde ev karanlık ve hareketsizdi, adımları cesaretsizlikle doluydu.

Langley House'da daha fazla soru dışında bir şey bulamayınca, Thomas-William'la birlikte Sör Basil'in peşine takılmış, bir hata yapması ya da Nottage'ın kendini göstermesi umuduyla adamı izlemekten vazgeçmemişlerdi. Ama onu dehşete düşüren şey, mantarın her şey kontrolündeymiş gibi kendini beğenmiş ve düzenli hayatına devam etmesiydi.

Nottage'dan da bir iz yoktu.

Hayır, Langley gerçeği öğrenmenin tek yolunun, Lord Andrew'un bunun aptallık olacağı yönündeki itirazlarına rağmen, Sir Basil'in Whitehall'daki ofisini aramak olduğunu fark etti.

Aradığı kanıt orada bulacaktı. Bir şeyler bulmalıydı, hem de hemen. Çünkü Langley zamanının tükendiğini hissediyordu, Minerva'ya yönelik tehlike onu derinden yaralıyordu. Çok derinlerdeydi ve tiyatrodaki olay onu sarsmadıysa bile, ona yardım etmek için duyduğu içten arzu sarsmıştı.

Thomas-William bile onun çılgınca planını gönülsüzce kabul etmiş ve onunla birlikte gelmişti, ancak büyük olasılıkla sadece böylesine çılgınca bir girişimde kendisini öldürtmemek için.

Ama adamın ofisini ele geçirmişlerdi, her ne kadar Sir Basil'in kendisi kadar sıkıcı olsa da, sıra dışı hiçbir şey bulamamışlardı ve neredeyse her yeri didik didik aramışlardı.

Hayır, Lord Andrew'un dediği gibiydi, geriye kalan her ne kanıt varsa, eğer varsa bile, kolay kolay bulunamayacaktı.

Tek buldukları, Baron Langley adında bir Ellis'i vatana ihanetle suçlayan imzalı evrakı.

Yirmi dakika önce boş olan koridora geri döndüklerinde yarım düzine muhafızın yollarını kestiğini görünce durum beyhude olmaktan çıkıp düpedüz tehlikeli bir hal aldı.

Neyse ki Whitehall hiç değişmemişti ve Langley Dışişleri Bakanlığı'ndaki ilk iki yılını koridorlar ve ofisler labirentinin her yerinde ayak işleri yaparak geçirdiğinden, kendilerini iki seçenekle karşı karşıya bulana kadar neşeli bir kovalamaca sürdürebilmişlerdi, en azından öyle görünüyordu: teslim olmak ya da savaşıp çıkmak.

Aslında bu bir seçim değildi. Thomas-William oradayken olmazdı. Kolay da olmamıştı ama genç muhafızları alt etmeyi başarmışlardı; Thomas-William üçünü de kısa sürede yere sermişti.

Ama bu, son üçünün o kadar kolay pes ettiği anlamına gelmiyordu ve Langley ile Thomas-William bunun acısını çekmişlerdi ama sonunda büyük bir çalının gizlediği bir kapıya açılan kullanılmayan uzun bir merdivenden atlayarak kaçmışlardı. Oradan St. James Parkı'nın karanlığına süzıldüler ve sonra nehre doğru geri döndüler.

Langley kimliğinin güvende olduğunu bilse de, Thomas-William ofisteki ajanlar için fazla tanıdık bir yüzdü. Eşkali etrafa yayıldığında, arama emrinin çıkarılması uzun sürmeyecekti.

Bu yüzden Langley arkadaşını nehrin yukarısındaki Clifton Kontu'nun malikânesine biraz da üzülerek göndermişti. Clifton ve karısı Lucy Ellyson'ın, babasının sadık hizmetkârını hayatları pahasına saklayıp koruyacaklarını biliyordu.

Ama Thomas-William'ın kürek çekerek uzaklaşmasını, akıntının onu itmesiyle birlikte hızla ilerlemesini izlerken Langley ürperdi. Bu soğuktan değil, yalnız olmasından kaynaklanıyordu.

Şansımız yok, fikrimiz yok.

Yarın sabah Lord Chudley ile Primrose Hill'de yapacağı görüşmeyi saklasın. Belki de yaşlı Vikont'un kalbine bir kurşun sıkıp bu işi bitirmesine izin verse daha iyi olurdu.

Yirmi küsur yıl boyunca bazılarının büyülü bir varoluş olarak adlandırabileceği bir yaşam sürmüştü: metresler, macera, seyahat ve belki de sadece buydu. Büyü.

Sonra kızları okula gitmeleri için İngiltere'ye getirdiğinde her şey değişmişti. Onlar olmadan sanki kalbinin ışığı sönmüştü ve günlerinde onların parlaklığı olmadan, sonunda onu saran karanlığa karşı kör olmuştu.

İhanet. Aman Tanrım, artık emir imzalandığına göre Brownie'yi durdurmak mümkün değildi. Her şey onun sonu olsa da, isteyeceği son şey bu lekenin Tally ve Felicity'nin hayatlarına dokunmasıydı. Eğer vatana ihanetten asılırsa, bu onları ve geleceklerini mahvederdi.

Ve bu Minerva'yı da mahveder.

Soğuktan, kanlar içinde ve titreyerek Piccadilly ve St. James'den, Mayfair'in ara sokaklarından ve ara yollarından geçerek Brook Sokağı'nın arkasındaki mews'e gelmişti.

Minerva, onun penceresini görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. *Çok özür dilerim.*

Çünkü çok yakında nişanlılıkları onu skandala bulaştıracaktı, bu da onun nefret edeceğini, onu hor göreceğini bildiği bir şeydi.

Üzüntüsüne rağmen mutfak kapısı kilitliydi. Belki de bu ona defolup gitmesini söylemenin bir yoluuydu.

Henüz değil, diye düşündü acımasızca, botunun içinde kazmalarını sakladığı gizli kılıfa uzandı.

Kapıyı hızla açtı ve sendeleyerek içeri girdi, mutfağa inen merdivenlerde nefes almak için bir an durakladı.

"Sevgili dostum, bu saçmalıklar için fazla yaşılanıyorsun," diye mırıldandı kendi kendine, dudaklarına alaycı bir gülümseme geldi. Yıllar önce, eski okul arkadaşı Robert Jenkinson onu Dışişleri Bakanlığı'na girmeye ikna ettiğinde, iki yaşı ve kırk yaşıdayken hâlâ bir hırsız gibi ortalıkta dolağacağını asla düşünemezdi.

Peki tüm bu sıkıntılara karşılık elinde ne vardı? Hafızasının yarısı, paramparça olmuş itibarı ve sevdiği herkesin üzerine çöken yıkım. Langley başka bir seçenek daha düşündü.

Ya gecenin karanlığına karışıp Londra'yı terk ederse? Tally ve Felicity çoktan onun kaybolduğunu düşünmüş, muhtemelen bu fikre alışmışlardı; onsuz daha iyiydiler.

Sonra, hiç beklenmedik bir anda, elinde bir avuç kardelenle Langley Evi'nin önünde duran Minerva'nın görüntüsü geldi.

Umut, diye çağırdı. *Umudunuza tutunmayı unutmayın.*

Evet, umudu vardı. Chudley'nin hâlâ iyi bir nişancı olduğunu umuyordu.

Mutfaktaki merdivenlerin dibine vardığında biraz sallandı, sonra sendeleyerek bir sandalyeye oturdu ve içine gömüldü.

Umarım aldığı kadar iyi vermiştir, ağrıyan çenesini ovuşturdu. Yavaşça, çeşitli ağrı ve sızılarını sıraladı ve ilk düşündüğünden daha kötü durumda olduğunu fark etti.

"Demmit," diye mırıldandı.

Mutfak ocağındaki kömürlerin parıltısından başka bir şey yoktu ve Bayan Hutchinson'dan da iz yoktu. Hanımefendi muhtemelen "sevgili Mudgett"ıyla birlikteydi. Bu da iyi bir şeydi. Kömürlerin parlaması, ocağın yanındaki depodaki suyun sıcak olduğu ve onun hırpalanmış haline tanıklık edecek kimsenin olmadığı anlamına geliyordu.

Gerçi yarın morarmış çenesini ve hala akan bordo şarabını saklayamayacaktı.

Olabildiğince sessiz bir şekilde inleyerek tezgahlardan birinin altından bir küvet çıkardı ve menzilden doldurmaya başladı.

Evin geri kalanı bakımsızlıktan harabeye dönmüşken, mutfak birinci sınıftı. Bayan Hutchinson, Felicity'nin mutfağı yeniden yaptırmak için ısrar ettiğini, bunun tek nedeninin de aşçı ve hizmetçinin mutlu bir şekilde çörek pişirmesini sağlamak olduğunu söyledi. Dolap ve süslü ocak bu yüzden yapılmıştı. Küvete boşalttığı her bir tencere dolusu sıcak suyla, çörek delisi kızına bir teşekkür kadehi kaldırdı.

Şimdi tek yapması gereken yıkanmak, en kötü yaralarını sarmak ve üst kata çıkıp yatmaktı. O zaman bu gece sona erecekti.

Ya da yırtık ceketini, kanlı gömleğini ve çamur sıçramış pantolonunu çıkarırken öyle düşündü, çünkü küçük giysilerini çıkarmak için uzandığında, arkasındaki merdivenlerde bir gıcırta duyuldu.

Gece yaşananlardan dolayı zaten çok gergin olan Langley, tabancasını kaptığı gibi döndü ve kendini beyaz yüzlü nişanlısını vurmaya hazır buldu.

"Aman Tanrım, sana ne oldu?" Minerva soluk soluğa kaldı, Langley'nin elindeki tabancaya bakmadı bile, bakışları Langley'nin kanlı burnuna ve çenesinin bir tarafındaki koyu mor renge sabitlenmişti. Aralarındaki boşluğu geçti, eli Langley'nin yüzünü avuçlamak için yaklaştı ama yüzünü buruşturunca durdu. "Bunu sana kim yaptı?"

Tabancasını yere bıraktı. "Diğer adam için hiç endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Hiç." Adamın yaralarını bir kez daha ölçtü ve yanından geçip gitti.

Onu. Tanrım, ne kadar yol kat etmişti, böyle sendeleyerek mi? Ne olmuştu ona? Cevap vermeyeceğini bildiği binlerce soru, pompanın kolunu yukarı çekip bir kovayı doldurmak için işe koyulurken düşüncelerini doldurdu.

Onda olandan çok daha fazla sıcak suya ihtiyaçları vardı. Sonra aklına geldi. *Onlar*.

Kova taşı ve pompalamayı bıraktı. Böyle bir düşüncüyü düşünmekten kendini alıkoydu. Kovayı ocaktaki hazneye taşıyarak tekrar doldurdu. Sonra bir sigara yakarak mutfağın arka tarafındaki dolaba gitti ve havlu, bez ve sabun dolabını yağmaladı.

Annesinin evdeki mutfağı gibi tencereler dolusu merhem, dikiş iğneleri ve cilt şeritleriyle dolu değildi ama bu yetersiz seçki de iş görürdü.

Arkasını döndüğünde Langley'yi sandalyeye yığılmış, ayakları buharlı su dolu küvetin içinde buldu. Gözleri kapalıydı ve tamamen kaybolmuş görünüyordu.

İhtiyacı olan kanıtı bulamamıştı. Ah, keşke ona yardım etmesine izin verseydi. Bu kadar gururlu olduğu için, bu kadar uzun bir kahraman soyundan geldiği için adama lanet olsun, çünkü evet, onu kontrol etmişti.

Keşke . . .

Minerva yüreğindeki sızıyı duymazdan geldi, durumun uygunsuzluğunu görmezden geldi ve annesinin başka bir zavallı, hırpalanmış ruhu yola getirmesini izlediği zamanları hatırlamak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Yine de, bir eylemi izlemiş olmak, fiilen yapmakla aynı şey değildi. Nereden başlayacağından bile emin değildi.

Onu temizleyin, annesinin dediğini duyar gibiydi. *Temiz ve kuru.*

Onu yıkamak mı? Daha önce hiç bir erkeği yıkamamış, böyle bir erkeği çırlıçıplak görmemişti. Evet, evlenmişti ama Phillip Sterling'le, onunla evlendiğinde yaşı hayli ilerlemişti ve onu hiç çıplak görmemişti, çok şükür, çünkü her zaman geç saatlerde, sefahat dolu bir geceden sonra ona gelir, karanlıkta birkaç sarhoş beceriksizliği dener, sonra da giderdi.

Şükürler olsun.

Ama Lord Langley farklıydı. Mükemmel formdaki kaslı omuzları, gergin sırtı ve zayıf gövdesi onu nefessiz bırakmış, hafifçe sarhoş etmişti. Yara bere içinde ve kırık dökük olsa bile, çürüklerin ve kirin altındaki erkeksi güç onu tereddütte bırakmıştı.

Geçen gece arabada olduğu gibi.

Aman Tanrım! Tıpkı Lucy ve Elinor'un söylediği gibiydi. *Doğru adam . . .*

Şimdi Minerva tereddüt etti.

Hayır, Lord Langley onun için doğru adam değildi. Olamazdı.

Yine de bu düşünce onu korkutuyordu. Ya öyleyse? O zaman yapabileceği son şey bu işte başarısız olmaktı. Ona ihtiyacı vardı.

Kesinlikle ona sormuyordu ama kalbi soruyordu.

Kendi kendine iç geçirerek tavayı küvete daldırdı ve ona baktı.

Nereden başlayayım?

Sonra uzun zamandır kayıp olan annesi onu cesaret dolu bir şekilde dürttü. *Başlangıçta.*

Minerva ona usulca fısıldadı, "Eğil."

O da suyu yavaşça başından aşağı döktü ve keçeleşmiş saçlarından omuzlarına doğru akmasına izin verdi. Sonra başka bir şey söylemeden ellerini köpürttü ve işe koyuldu. Sessizce saçlarını temizledi ve dikkatlice yüzünü yıkamaya başladı.

Burnunun etrafındaki kanı silerken bakışları onunkilerle buluştu, aralarındaki sessizlik onu geriyordu. "Bütün gün yoktun," dedi sessizce.

İşte, bu bir soru değildi. Sadece bir ifadeydi. Sorularla dolu.

Langley, bezi çenesinin etrafında gezdirirken yüzünü buruşturdu. "Beni özledin mi?"

"Endişelendim," dedi dürüstçe. "Ve sen de Thames Nehri kokuyorsun," diye eklemeyi edemedi.

"Kendi seçimim değildi," dedi. Ama teklif ettiği tek şey buydu.

Bu yüzden bezi duruladı ve adamın omuzlarında, sırtının genişliğinde çalışmaya devam etti. Parmaklarının altında uzun, kalın yaralar hissetti ve ürperdi. Muma uzanarak, omuzlarının üstünden aşağıya doğru uzanan bir dizi derin yara izini ortaya çıkarmak için mumu kaldırdı.

"Bir sorun mu var?" Langley sordu.

Minerva başını salladı ve mumu yere bıraktı. Bezi durulayarak devam etti, gördükleri karşısında şok olmuştu.

Evet, onun hapse atıldığını biliyordu, Jamilla da söylemişti ama bu hapse atılmaktan çok daha kötüydü. Tecavüzcü hayatının bir noktasında kırbaçlanmıştı. Vahşice dövülmüştü. Böyle bir şeyin nasıl olduğunu düşününce ürperdi ve bezi adamın kolunda gezdirdiğinde, bileklerinin etrafında daha fazla yara izi buldu, bağlamadan kaynaklanan türden.

Tutuklandın mı? Kaçırıldı mı? Tuzağa mı düşürüldü? Bilmiyordu, kurcalamaya da cesaret edemiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı, kaçırılmış ve dövülmüştü. Ama yine de saç çizgisi boyunca kulağının arkasına kadar uzanan yara izi bu kadarını söylüyordu. Ama bu tek sefer değildi. Parmaklarının altındaki erkeksi vücut ne şımarık bir züppeye ne de ününün çağrıştırdığı gibi sadece sarayların konforuna ve kadınları baştan çıkarmaya alışmış bir adama aitti.

Lord Langley onun umursamazca varsaydığından çok farklı bir hayat yaşamıştı.

Minerva fark etmemişti ama duraklamıştı ve evin ve etraflarındaki odanın sessizliği bir anda gecenin karanlığı gibi çökmüştü.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi ona, beze uzanarak. "Bu işe karışmamalısın."

Bezi ondan geri çekti ve çalışmaya devam etti, kaslarının çizgilerini ve düzlemlerini, çürük kaplamanın altındaki sertleşmiş gücü görmezden gelmeye çalıştı. "Yatak odama yuvarlandığın anda, sormadan evime taşındığında dahil oldum. Hayır, istesem de istemesem de dahil oldum."

"Hangisi olduğunu sormayacağım."

"Çok düşüncelisin," dedi ona alaycı bir tavırla, burnuna bakarak. Ona bir bez uzattı ve ardından kanamayı durdurmak için elini bastırdı. "Kırık mı?"

"Hayır," dedi başını hafifçe sallayarak.

Ocağa gitti ve tencereyi tankın içine daldırdı. Su artık soğuk değildi ama kaynar derecede sıcak da değildi.

Ama küvette büyüyen sintineden daha temizdi.

"Görünüşe bakılırsa ben öyle düşünmüyorum," dedi, "ama siz daha iyi bilirsiniz."

"Bu konuda yeteneklisin," dedi yumuşak bir sesle.

Minerva gözlerini kaçırды. "Annemin yeteneği vardı. Ben sadece izledim." "Ve yardım etti. Senin gibi otoriter birinin sadece izlediğini düşünemiyorum." Gülümsedi. "O başka işlerle meşgulken ben yardım ettim."

Onun bir takım bezleri yırtmasını ve merhem kaplarını karıştırmasını izledi. "Bir hanımefendide rastlanabilecek bir yetenek değil. Özellikle de bir kontes ya da müstakbel bir düşeste."

"Annem sıradışı bir kadındı." Kontes de değildi. Çoğu kişinin söylemekten hoşlandığı gibi, sadece yerel cadının kızıydı.

"Kızı da öyle," diye mırıldandı gerinip omuzlarını yoklarken.

Evet, oldukça sıra dışı, diye düşündü sessizce. Gayrimeşru kız, meşru kız olarak yutturulmuştu. Kesinlikle sıradan bir markiz değil.

Sonra yine, diye düşündü, omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatarak, o kadar da şaşırmayabilirdi. Onun kim olmadığı umurunda bile olmayabilirdi.

olması gerekiyordu.

Lord Langley sade Maggie Owens hakkında ne düşünürdü?

"Burada, yüce Leydi Standon'ın Bayan Standon'ı arayacağını düşünürdüm. Hutchinson yardım etsin," diyordu. "Burası daha çok onun bölgesi gibi görünüyor."

Minerva başını salladı. "Asla. Çok fazla dedikodu yapıyor. İstedğin ya da ihtiyacın olduğunu sanmadığım bir şey."

Cevap vermedi.

"En azından bana sert bir içki ikram ederdi," diye alay etti. "Biraz savrulduktan sonra iyi bir önlem. Aklımı başıma toplar."

Minerva homurdandı. "Sert bir içkiye ihtiyacın yok. Aklın ise bir gece için yeterince karıştı sanırım. İhtiyacın olan şey temizlenip kurulmak ve kanamayı durdurmak."

"Minerva Sterling, sen tanıdığım en mantıklı kadınsın."

Bunca yıl boyunca edep ve duyarlılık kisvesinin ardına saklanmıştı ama adamın dudaklarından bu şekilde damgalanmak onu kızdırmıştı. Onun gözünde mantıklı olmak istemiyordu. Diğerleri gibi vahşi olmak istiyordu.

. . . karşı konulmaz . . . dünyevi . . . arzu edilir . . .

"Böyle riskler almak için çok yaşlısın," dediğini duydu kendi kendine. Tanrım, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mantıklıydı!

Yorgun başını kaldırdı ve ona göz kırpmayı başardı. "Kendi başımın çaresine bakamayacak kadar yaşlı değilim. Bilmeni isterim ki, altı kişilerdi." Pek de ılık olmayan suyu adamın üzerine döktü ve yumruk yaptığı ellerini kalçalarına yerleştirebilmek için tencereyi yere bıraktı. "Ve bunun da

daha iyi hissediyorum?"

Altı kişi mi? Altı adam tarafından saldırıya mı uğramıştı? Neden nefesi kesilmişti? Ve kendi kendine bunun onları alt etmeyi başardığı için olmadığını söyledi - en azından canını kurtaracak kadar. Hayır, hiç de değil. Onu burada, mutfakta bulduğu andan beri dehşete düşmüştü.

Sonra aklına başka bir şey geldi ve daha önce sormadığı için kendine lanet etti. "Thomas-William ... o ... mı?"

Sorunun devamını getirmeye cesaret edemedi.

Ama Langley biliyordu. "Yaşıyor mu? Evet." Langley, kadının dikkatle silerek temizlediği kanlı ve hırpalanmış ellerine baktı.

Başıyla onayladı. Lucy'nin suskun hizmetkârından fazlasıyla hoşlanmaya başlamıştı. Yine de, "yaşıyor" demek hikâyenin tamamını anlatmıyordu.

"Yaralı mı?"

"Biraz yıpranmış durumda ama iyileşecektir."

Minerva derin bir nefes aldı ve sonra içini çekti. "O güvende mi?" "Evet."

Daha fazla sormaya gerek görmedi. Ama yine de döndüklerinden beri Langley House'daki olaylar üzerinde kafa yoruyordu ve şimdi, adamın sırtında gördüğü kanıtlar da buna eklenince ...

"Langley?"

"Hmm."

"Nasıl oldu da herkes öldüğünüzü düşünürken kutular Langley House'a gelmeye devam etti ... ve öyle olduğunuzdan şüpheleniyorum . . ."

Başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi bir kez olsun okunamıyordu. "Gözaltına mı alındı?" diye sordu.

"Minerva-" Başını ona doğru salladı.

Adam yardımını istemediği halde, kadın ısrar ediyordu. "Lütfen, size yardımcı olmak istiyorum. Onları kim göndermiş olabilir?"

Bir süre sessizce oturduktan sonra içini çekti. "Bilmiyorum."

"Birlikte çalıştığın biri mi? Bir yardımcı? Bir sekreter? Başka bir ... diplomat?" Ne demek istediğini söylemenin daha iyi olacağını düşündü.

Başka bir ajan. İhanet edebilecek biri.

Başını iki yana salladı. "Yüce Tanrım, Minerva, seni terk ettiğimden beri yaptığın tek şey bu mu? Teoriler üretmek mi?"

"Evet," dedi ona. "Başka ne yapabilirdim ki?" "Oh, demmit, eğer bilmek istiyorsan-"

"Yapmalıyım-"

"Evet, sanırım öyle. Ve büyük olasılıkla sorularınızı yanıtlayana kadar da peşinizi bırakmayacaksınız." Adam Minerva'ya ağır bir bakış fırlattı ama Minerva kendini tuttu.

"Hayır, yapmayacağım ve kaçacak durumda olmadığınıza göre, sanırım sizi merhametime bırakıyorum."

Nefes nefese bir homurtu çıkardı. "Bir sekreterim vardı, Neville Nottage." Langley gözlerini kaçırdı ve devam etmeden önce derin bir nefes daha aldı. "Üçüncü ya da dördüncü oğlumdu, hatırlamıyorum, ama hiçbir beklentisi yoktu ve diplomatik birliklerde pek bir sıçrama yapmadı, ama işimi yönetmede oldukça iyi bir iş çıkardı, gerçi onun ... yapabileceğini asla düşünmezdim."

İntikam. İhanet. Hatta muhtemelen cinayet. Minerva'nın hayal gücü çığına dönmüştü. Aman Tanrım, arabadaki o tehlikeli adam

Bu sıradan sekreter
mi? "Peki sonra?"

"Paris'te kaybolduğumda bana onun öldüğü söylendi..." Langley bir nefes verdi.

"Ama o değil," dedi inançla.

"Hayır. Görünüşe göre o ve Dışişleri Bakanlığı'ndaki Sör Basil yıllardır birlikte çalışıyorlar." Başını ovuşturdu. "Çok kötü bir darbe almış olmalıyım, çünkü bunları size anlatmamam gerekirdi."

Ama onun böyle olmasına çok sevinmişti. "Bunu seni mahvetmek için mi yaptılar?"

"Hayır, bence ben sadece başka bir şey için kullandıkları bir araçtım. Bir günah keçisine, yakalandıklarında işaret edecekleri birine ihtiyaçları vardı. Burada ihanetten bahsediyoruz, Minerva. Hafife alınamayacak bir şey."

Ona baktığında, gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Nottage'ın ihanetini. İçinde bulunduğu tehlikeli durum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Adam başını salladı ve gözlerini
kaçırdı.

Hay aksi. Belki yardım edebileceğini düşünmüştü ama tek yaptığı daha fazla acı verici anıyı canlandırmak olmuştu. Tekrar ona bakarak elini kendi elinin içine aldı ve nazıkçe burnundan çekti. Kanamanın durması onu rahatlatmıştı.

Şimdi keşke diğer her şey -çılgınlık onun etrafında dönüyor olsaydı
-kolayca durdurulabilir.

Bir kap daha temiz, ılık su alarak bacaklarını yıkamak için önünde diz çöktü. Kalın, kaslı bacakları gevrek kıllarla kaplıydı. Bezi sabunla doldurarak onu yıkamaya devam etti, bezi bacaklarında aşağı yukarı gezdirdi, teninin sıcaklığına, onu okşamanın verdiği hisse hayret etti
. . onu kollarına alıp bundan daha fazlasını yapabilmeyi diliyordu ...

Ve kadın bezi baldırından kalçasına doğru sürdüğünde, adam onu durdurdu, eli onunkini kapattı. "Leydim," dedi ihtiyaçtan kalınlaşmış bir sesle.

Başını kaldırıp baktı ve adamın gözlerinde kalbini daha da parçalayan bir şey gördü.

Arzu. Acı veren, ağrıyan arzu.

Bu baştan çıkarma değildi, bu bir önceki gece yaptığı gibi onu etkilemeye, kızdırmaya çalışan bir adam değil, onun kollarında kaybolmak isteyen bir adamdı. Etrafını saran bir dünyadan kaybolmak.

Minerva çözüldüğünü hissetti. Ne yapacağını bilmiyordu, ama ona yardım etme, onu temizleme seçeneği gibi, eğer onu yüzüstü bırakırsa kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

Bu ve onu arzuluyordu. Onu özlüyordu. Onun gözlerinin içine baktı ve bir kez daha ruhunun derinliklerini görebildiğine yemin etti.

Yine de onun bakışlarında karanlık bir acının gölgelendiğini gördü. Onun sırları da kendisinininkilere çok benziyor olabilir miydi?

Yine de onun tereddütünü tamamen yanlış anladı ve onu ayağa kaldırdı. "Git, Minerva. Lütfen. Seni daha fazla meşgul etmeyeceğim."

Onun gözlerinin içine baktı, çatışmayı görmek çok kolaydı.

Bunu biliyor olmalıydı, çünkü arkasını dönüp havluyu aldı ve etrafına sardı.

"En iyisi bu," dedi sessizce. "Ayrıca, birkaç saat içinde . . . Şey, gitmem gerek ..."

"Chudley ile düello mu?" Minerva ona bön bön baktı. "Bunca zahmete sadece vurulduğunu görmek için girdiğimi söyleme sakın."

"Minerva, yapmalıyım. Bunu göremiyor musun?"

"Hayır, yapamam." İstirap ve öfkeyle -en çok da kendi kararsızlığına- ıslak giysileri ve kirli paçavraları toplayıp çamaşır sepetine koydu.

Kadın sessizce temizlenirken, adam da beline bir havlu daha sardı. Kendini gizliyordu, tıpkı çok daha fazlasını gizlediği gibi.

"Lordum," dedi, sözcükleri yuvarlanarak çıkıyordu, "içinizi dökecek birini mi arıyorsunuz? Size yardım edecek birini?"

Sanki onu hâlâ orada bulduğuna şaşırmış gibi omzunun üzerinden ona baktı. "Ben de sizden aynısını isterdim leydim."

Minerva bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı? Yardıma ihtiyacınız olan bir şey?"

Şu anda mı? Chudley ile yapacağı saçma düelloya saatler kala birdenbire ona yardım etmek mi istedi? Sanki kız bunu isteyecek ve zaten aşıkâr olan sorunlarına bir yenisini ekleyecekti. Kızlarına haber vermeden Kasaba'ya gelmesinin nedeni de bu değil miydi zaten, sırf onları karıştırmamak için? Dudağını ısırarak ona baktı, sonra başını salladı ve yatağına gitmemek için mutfığı toplamaya geri döndü.

Sadece yalnız kalmamak için.

Ona sırrını açmıyordu, artık o da ona açmıyordu, çünkü, diye düşündü, birbirlerine yeterince güvenmiyorlardı.

Bu muydu, yoksa söylediği gibi, onu dahil etmek çok mu tehlikeliydi?

Minerva başını salladı. Hoşuna gitse de gitmese de bu işe karışmıştı ve tam arkasını dönüp bunu ona söyleyecekti ki, kafasını kaldırdığında adamın mutfaktan çıkıp bir kedi kadar sessiz bir şekilde merdivenleri tırmanarak gözden kaybolduğunu gördü.

Onu tamamen yalnız bırakarak.

Langley çatı katındaki odasına çıktı ve kapıyı kapatır kapatmaz kendine lanet etti.

Aklından ne geçiyordu? Kadın istekli ve arzuluydu ama adam onu reddetmişti. Kafatasını ovuştururken, kafasına düşündüğünden daha sert bir darbe aldığını fark etti.

Hayır, ondan değildi. Çünkü Minerva'yla birlikteyken her şey farklıydı.

Kadın çileden çıkaracak kadar mantıklıydı. Ve yetenekli. Ve zeki. Mavi çoraplı değil, zeki, keskin gözlü ve hızlı düşünebilen biriydi.

Ve sana güvenmiyor, diye alaycı bir ses dalga geçti. Onun lehine bir başka nokta. Bu onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız etti.

Minerva ona güvenmiyordu. Ona güvenmezdi. Ondan yardım istemezdi.

Lanet olsun ona! Karşılaştığı, katlandığı zorluklar ve tehlikeler hakkında bir fikri olsaydı ...

Artık öyle olduğunu fark etti.

Parmakları sırtındaki çizgileri takip etmişti. Abbaye'de, Napolyon'un yenilgisine kadar gözaltında tutulduğu Paris'teki hapisnede aldığı çizgiler.

Neden, onları yıkarken titriyordu, sanki hala çığ ve açılmış gibi. Ama geri çekilmemişti. Durmamış ve geri çekilmemişti.

Yapılması gerekeni bitirmiş ve hiçbir soru sormamıştı. Yani, dayanabileceğinden fazlasını değil. Adamın bileklerindeki yaraları - gizlemek için büyük çaba sarf ettiği yaraları- gördüğünde de burnunu sokmak istememişti.

Yıllarca yalan ve aldatmacalarla dolu bir hayat yaşadıktan sonra, neden sormadığını çok iyi biliyordu.

Çünkü başkalarının kalplerine girmesini engelleyen karanlık bir sırrı vardı.

Hayır, Minerva Sterling'in sırrı fazla çekilmiş bir hesap ya da sonu gelmeyen ayakkabı ve elbiseler için pahalı bir takıntı değildi. Ve ona yardım edemeyecek kadar güçsüz olması, en azından Minerva ona yeterince güvenene kadar, ona itiraf etmek istediğinden daha fazla acı veriyordu.

Kendini sana sunacak kadar sana güveniyordu. . .

Beceriksizce bir homurtu çıkardı. Çünkü teyzesi onu Chudley ile buluşmaktan alıkoymak için böyle yapmasını tembihlemişti. Yatağının altını karıştırarak birkaç gün önce Bayan Hutchinson'dan çaldığı konyak şişesini buldu ve uzun bir yudum aldı.

Evet, bu yüzden ona öyle bakmıştı, sanki arzuladığı ilk erkek oymuş gibi.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, onu reddetmesinin, terk etmesinin nedeni, o geniş, dürüst gözlerle ona baktığında, biliyordu - başka hiçbir kadınla bilmediği gibi biliyordu - onlar o . . .

Daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Ah, yıllar önce Frances'i sevmişti, ama gençliğin vahşi ve umursamaz tutkusuyla. Ve bu tutku, Frances doğum sırasında öldüğünde daha sınanmadan çok önce kaybolmuş, ona bebek ikiz kızlarını ve kısa bir anı dizisini bırakmıştı.

O zamandan bu yana geçen yıllar boyunca, bu umursamaz, pervasız aşkı taklit etmekten başka bir şey yapmamıştı, hepsi kötü taklitlerdi, ama aynı zamanda nasıl yapılacağını bildiği tek şey de buydu.

Yapabileceğini düşündüğü her şeyi.

Kendine baktı ve temiz bir gömlek ve pantolon giydiğini fark etti.

Çünkü yatmaya hiç niyeti yoktu.

Ona git. Söyle ona. Yarından önce. Tüm hayatın çözülmeden önce.

Çatı katından çıktı ve yavaşça odasına doğru inmeye başladı. Adımlarının altında basamaklar gıcırıyor, sanki düşüncelerini yankılıyordu.

Böylece sana güvenecek.

Böylece sana güvenecek.

Böylece kalbini bulabilirsin.

Bu düşünce ilerlemesini durdurdu.

Kalbini bulmak mı? Saçmalık! Sadece yardımları için ona teşekkür et m e s i gerekiyordu. Kapısına varana kadar devam etti.

Evet, ona teşekkür et.

Ve teklifini tekrar gözden geçirmesi için ona yalvar.

Kapı aralıktı ve iterek açmaya gitti.

Buraya bayanı baştan çıkarmaya gelmedim. Ona söylediğim gibi, onu bu işe bulaştıramam. Ama sen . . .

Tam ona seslenecekti ki, aynanın önünde durduğunu gördü.

Sımsıkı toplanmış, sıradan ve ağırbaşlı kahverengi saçları şimdi bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üzerinde sadece, mantıklı elbiselerinin sakladığını ortaya çıkaran kombinezonu vardı: yuvarlak göğüsler, dolgun kalçalar, bir erkeği duyarsızlığa sürükleyebilecek bir kadının vücudu.

Sonra kadın döndü ve adamın dudaklarını eğlendiren bir şey gördü.

Sterling elmasları.

Dün gece arabada ne demişti? Oh, evet, şimdi hatırladı.

. . kendimi biraz keyifsiz hissettiğimde, sadece kendim için giydiğim birkaç zaman oldu.

Ve tam da şüphelendiği gibi, yarı giyinikken onları giymeyi seviyordu. Tehlikeli fingerdek.

Neredeyse çırılçıplak olmasına rağmen, o güne kadar gördüğü en değerli mücevher gibi soğuk taşları gölgede bırakıyordu.

Odaya girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. "Minerva?"

Nefes nefese kaldı ve elinde saç fırçası, kendini savunmaya hazır bir şekilde döndü.

Ama gelenin o olduğunu görünce fırça parmaklarının arasından düşerek halının üzerine sert bir gümbürtüyle indi.

"I . . . I . . . Ben ..." diye kekeledi.

Bir an öylece durdular, ikisi de konuşmak istemiyordu. Kadının gözlerindeki arzu, o sızlayan ihtiyaç çok açıktı. Bir şeyler söylemeliydi, ona anlatmalıydı.

"Sana teşekkür etmeye geldim," diye fısıldadı. "Doğru dürüst."

Başını iki yana salladı. "Düzgün bir teşekkür mü?" Yavaşça odayı geçti ve onun hırpalanmış yüzünü okşamak için uzandı. "Langley, buraya bundan daha fazlası için geldiğine eminim."

Bölüm 13

Lord Langley'in bazı konularda söylendiği kadar efsanevi olduğunu düşünüyor musunuz?

Leydi Ratcliffe'in ikinci çayında kulak misafiri olunan bir sır

Minerva bu cüretkâr arzusuna inanamıyordu. Yapması gerektiği gibi ona dışarı çıkmasını emretmek yerine, şimdi yarı giyinik bir halde Langley'nin önünde duruyor ve kendisini yatağına götürmesi için ona adeta yalvarıyordu.

Langley, buraya bundan daha fazlası için geldiğine emin misin?

Nasıl oldu da böyle küstah bir cümle kurabildi?

Sakallı çenesi, hâlâ zavallı, hırpalanmış yüzünü kavrayan elini okşuyordu. Süslü kıyafetleri içinde yakışıklı bir adam olan Langley'nin cılalı cilasını sıyırdığında geriye kalan tek şey altındaki erkeksi adamdı.

"Buraya ... yani buraya ... için geldim." diye kekeledi, sesi başarılı bir tırmıktan ziyade şaşkın bir damat gibi çıkıyordu.

Onun isteksizliği, huzursuzluğu sadece arzularını kabartıyordu. Onu istiyordu, bunu biliyordu ama bu geceyle ilgili çok farklı bir şey vardı. Bu an.

İkisi için de.

Adamın açık gömleği pürüzsüz, sert göğsünü ortaya çıkarmıştı ve kızın şaşkınlığına rağmen ayakları çıplaktı.

Bunun neden eğlenceli olduğunu bilmiyordu ama yine de her gece yakışıklı, çıplak ayaklı bir adam yatak odasına girmiyordu.

. . . Ona gülümsedi. Adam ona gelmişti. Tıpkı Sterling elmaslarını taktığında dilediği gibi.

"Burada ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Sabaha kadar bekleyemez miydi?" diye sordu nazlı nazlı. Leydi Standon artık yoktu, Minerva hayatını bağlayan her şeyi bir kenara bırakmıştı.

"Hayır, olamaz," diye mırıldandı.

"Seni dışarı atmalıyım," diye fısıldadı. "Ama bir şey olmadan gitmene izin vermeyeceğim." Ona daha da yaklaştı, bir eliyle yüzünü biraz aşağı çekerken diğer eliyle beline dolandı, böylece kendini ona daha da yaklaştıracak.

Langley, kolay espri yapabilen, muzip ve şeytani bakışlarıyla bir bayanı taklaya davet etmeye alışık olan adam, bir şey söylemek, o bariz soruyu sormak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Eski bir siren gibi ona gülümsedi ve asla izin vermeyeceğine yemin ettiği o şeyi yapmaya davet etti.

Onu öpmek için.

Dudaklarını ayırarak parmak uçlarında yükseldi ve "Beni yalvartacak mısın?" dedi.

"Hayır," dedi, onu daha da yakına çekerek. "Bu daha sonra olacak." Ve sonra onu öptü.

Geçen geceki öpücüğü baştan çıkarıcı olsa da aceleyle verilmiş ve aniden sonlandırılmıştı, bu yüzden bu seferki daha da büyüleyici olmuştu. Dudakları yavaşça onunkileri kapladı, sahiplendi. Bir yerlerde Bayan Hutchinson'ın konyak zulasını bulmuştu ve bu zengin içkinin ipuçları ve söylentileri onun duyularına fısıldıyordu. Adamın dili onunkine dolandıkça, sanki öpücüğü onu kendi sarhoşluğuyla doldurmuş gibi, vücudu tutkularla çalkalandı.

Oh, ve bu baş döndürücü bir karışımdı. Elleri kızın sırtında, poposunda geziniyor, onu kendisine daha da yaklaştıran, dudakları, dili onu daha da derinlere çekiyordu. Baştan çıkarıcılığına kendini bırakması için.

Yine de baştan çıkaran o değil miydi?

Kimin kimi baştan çıkardığını belirlemek çok zordu. Daha önce korkularının üstesinden kabadayılıktan başka bir şey yapmadan gelen Minerva, şimdi kalbini, kendi gücünü buldu.

Her kadının kalbinin arzusunu bulduğunda verdiği emir. Ruhunu. Langley'nin öpücüğü onu bocalatmak ve şoke etmek yerine, sahip olduğunu hiç bilmediği bir gücü uyandırmıştı.

Kalbini bir canlılıkla, bir bilgiyle dolduruyordu ki, birilerinin onun uygun bir hanımefendi olmadığını fark etmesinden korktuğu için bunu iddia etmeye asla cesaret edememişti. Ama görünüşe göre Langley'nin düzgün bir hanımefendiye ihtiyacı yoktu.

Onu istiyordu. Ve sadece onu.

Elleri gömleğinin önünden yukarıya, pantolonunun üstünden başlayarak, erkekliğinin şu anda bile düz pantolonuna doğru gerildiği yere kadar uzanıyordu.

Sanki hangisini seçeceğini -kuzeyi mi güneyi mi- görmeyi bekliyormuş gibi kımıldamadan durdu ve hayatı boyunca, vücudunun sıcaklığıyla büyülenmiş bir şekilde durakladı, dokunuşunun onu bu uzun süreli duraklamaya ittiği fikri, parmaklarında, kollarında hızla ilerleyen aynı titreyen arzuyla bir sonraki adımını bekliyordu.

Ve sonra imkânsız yaptı. Kadının ellerini kapatıp yukarı kaldırdı ve onları göğsünü keşfetmeye, zevk aldığı yavaş, kışkırtıcı keşiflere teslim olmaya davet etti.

Hayır. Hayır. Hayır. İsteddiği bu değildi.

Patlamak, tutuşmak, yanmak istiyordu. Ona dokunmak, ona sarılmak istedi. Şimdi. Ve eğer yaparsa, yere yuvarlanacaklarını ve tamamen teslim olacaklarını biliyordu. Tamamen.

"Tanrım, Minerva," diye fısıldadı Minerva'nın göğüslerinden birini giysisinden kurtarıırken ve meme ucunu ağzına alıp dudaklarıyla, diliyle, dişleriyle ucuyla alay ederken, eli yavaşça bacaklarının arasına girip sıcak, ıslak göbeğini buldu ve burada ona dokunmaya başladı, gergin memesinin üzerinde kayarak onu nefessiz bıraktı.

Her zamanki at arabası yolculuğuydu, ama bu sefer ...

Bloğun sonunda tiyatro yoktu, sadece ikisi ve içine düşmelerini bekleyen yatağı vardı. Çalıntı bir öpücükle uyandırdığı ve o zamandan beri aralarında yanmaya bıraktığı bu arzuya teslim olmak için.

Kalçaları hareket etmeye başladı, kreşendo halinde yükseldi, kontrolünü kaybetmeye başladığında dizleri büküldü.

Ve tek istediği ona dokunmaktı. Ona sarılmak.

"Langley," diye nefes nefese kaldı. Kelimelerin yetersiz kaldığı yerde yalvararak onun gözlerinin içine baktı.

Kendisini arabada olduğu gibi onun altında gördü. Onun içinde olmanın, onu doldurmasının, büyüyen bu ihtiyacını okşamasının ne anlama geldiğini neredeyse hissedebiliyordu.

Onlarınkinden.

Oooh, onun içinde olmak nasıl bir şey olurdu?

Langley şu anda bile onu sarhoş ediyordu, yıllanmış konyak gibi, tozlu şişesiyle aldatıcı, içinizde açıldığında ve tüm o temperleme tutkulu bir ateş patlamasıyla tutuştuğunda güçlü.

Ne demişti? Onu yalvartacağını.

Sunduğu iksirin sadece tadına baktıktan sonra, devam etmesi için her şeyi yapardı. Nefes nefese, bir an için ondan uzaklaştı ve o ürkütücü mavi gözlere baktı. Dudaklarında ne bir sırıtış, ne de alaycı bir tavır vardı; sadece şimdi kalbini ele geçiren aynı karanlık, tehlikeli aciliyet vardı.

"Lütfen," diye başardı.

"Yalvarıyor musun?" diye sordu, dudakları kulak memesinin üzerinden ensesine kadar sokuldu.

Gerçekten mi? Bunu yapmak zorunda mıydı? Tüyleri diken diken oldu ve daha önce ayakta duramazken şimdi ona yapıştı.

Dilencilik.

"Evet, hem de çok." İşte, söylemişti.

Ve cevap olarak onu kollarının arasına aldı. Bu gece yaşadıkları düşünüldüğünde, buna gücü yetmemeliydi ama işte buradaydı, onu yakalamıştı.

şimdi tek yapması gereken odanın karşısına geçmek ve ... ve ... Yine de, onu son derece kızdıracak şekilde - gerçekten de, insan tutkunun sancıları içindeyken böyle bir şeyin mümkün olduğunu kim bilebilirdi ki - adam odanın ortasında durmuş, onu kollarının arasına almış ve kıpırdamadan duruyordu.

Bu, onu yatağa fırlatıp yuvarladığı bölüm değil miydi?

Ona saygısızlık mı ettin? İyice, tamamen, tamamen?

En azından Fransız romanlarında işler hep böyle yürürdü. Ama işte buradaydı, Rodos Heykeli kadar hareketsizdi.

Yatağına doğru başını salladı, belki de adamın kafasına tahmin ettiğinden daha sert bir darbe almış olabileceğinden endişelendi. Bir adam nasıl olduğunu unutabilir mi-

"Korkarım, Minerva . ." diye söze başladı, tekrar onun burnuna sokuldu.

Bunu yapmak zorunda mıydı? Düşünmeyi gerçekten imknsız hale getiriyordu.

" ... uğraşmamız gereken bir konu daha var," diye sözlerini tamamladı.

Oh, uğraşması gereken birkaç mesele vardı, diye tartışacaktı ama bunun yerine sordu, "Şimdi ne var Langley? Yalvardım. İstedğin buysa, yine yalvarırım."

Onun yatağına baktı. "Davetiniz olmadan yatağınızı paylaşmayacağıma söz verdim."

"Aman Tanrım, dostum, seni daha önce dışarı atmadığımda bunun ima edildiğini sanmıştım."

Langley, Minerva'nın dikenli doğasını mı yoksa aynı değişken ateşle yükselen derin tutkularını mı daha büyüleyici bulduğunu bilmiyordu.

Ve şu anda her ikisiyle de yanıp tutuşuyordu. "Beni yatağıma götürüyor musunuz, götürmüyor musunuz, efendim?"

Arsız fingirdek. Yapması gereken şey onu kış üstü bırakıp, kendisini asla bulamayacağı Dials'a doğru koşmaktı.

Gerçi kaçsa bile, onu takip edip hakkını talep etmekten geri kalmazdı.

Bu yüzden onu yatağının üzerine fırlattı ve ona sıırttı.

Minerva'nın ağzı geniş bir şekilde açıldı ama bunun öfkeli bir protesto olmadığını biliyordu. Hayır, tam tersi, çünkü o zaman onu yanına çağırdı.

O da öyle yaptı, gömleğini çıkarıp onu takip etmeye başladı. "Buraya hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm," diye fısıldadı onun elini tutarken. yüzünü öpmek için yaklaştırdı.

Kalbi yine o garip taklayı attı. Ona her dokunduğunda aynı *gümbürtü*.

Uzun zaman önce, Paris ve St. Petersburg arasındaki bir yolculukta, yaşlı bir Çingene kadın onu durdurmuş ve elini tutarak oradaki çizgilere bakmıştı.

Ona gülümsemiş ve tipinin alışkın olduğu gibi üstü kapalı bir şekilde, istediği kadar kadını sevebileceğini ama bir gün bir kadının dokunuşunun kalbini ele geçireceğini ve sonsuza dek onun olacağını söylemişti.

O zamanlar kadının sözlerinin -sonsuz aşk vaadinin- sadece birkaç kuruş daha kazanmak için saçma olduğunu düşünmüştü. Yine de zaman zaman, bir kadın yatağına geldiğinde, bir baloda elini koluna koyduğunda ya da

Parmaklarını dudaklarına götürmek için kavradığında, yaşlı kocakarının sözlerini düşünmeden edemedi.

Sana başkası gibi sarılmaz.

Ve şimdi, Minerva elleriyle yüzünü okşarken, sakallı çenesini okşarken, vücudunun kıvrımlarını Minerva'nın açlarına doğru kıvrırken, kendini kaybolmuş buldu.

Düşüyor.

İddia

edildi.

Ve onu başka bir göreve, başka bir nişana göndermek, bir daha dönmemek üzere gecenin karanlığına karışmak yerine, hayatının geri kalanını onun yatağında geçirmekten başka bir şey istemiyordu.

Onun öpücüğü, dokunuşu için yalvarışını dinlemek.

Ama dürüst olmak gerekirse, dilenci olan oydu.

Minerva ona mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şey teklif etti. Kalbini.

Kolları ona sarıldı ve onu kendine çekti. Yumuşak göğüsleri göğsüne bastırıyor, uzun bacakları onunkilere dolanıyordu.

Geçen gece karşılaştığı çirkin pazen elbiseli Minerva'yı düşünerek sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

O sefil pazen çadırın altında esnek, muhteşem bir kadının yaşadığından kim şüphelenebilirdi ki? Ama dantelli kombinezonu bile adamın arzuları için fazlaydı ve onu ustalıkla vücudundan sıyırdı, onu sadece Sterling elmaslarıyla süslenmiş halde bıraktı, taşlar solgun ipek teninde parıldıyordu.

Onu yeniden öpmeye başladı, vücudunu keşfediyor, öpüyor, dilini dikleşmiş meme uçlarının üzerinde gezdiriyor, emiyordu. Parmakları onun içine kaydı ve Minerva sıcak ve ıslaktı, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor, adam onun memesinin üzerinde kayarken ritmi ayarlıyordu.

Yine nefes nefese kalmış, onun altında kıvranıyor ve hareket ediyordu. Çıplak ayağı bacağının etrafında dolanıyor, aşağı yukarı gidip geliyor, onu okşuyordu ve onun ellerinin de aynı şeyi erkekliğine yaptığını hayal etti. Onu okşuyor, yaklaşıyor, tamamlanmasına doğru çekiyordu.

Elleri bir kez daha beline gittiğinde, bu kez onu durdurmadı, pantolonunu açmasına izin verdi, elini içeri kaydırmasına ve onu serbest bırakmasına izin verdi. Daha önce beklemek istediği yerde, artık daha fazla dayanabileceğini düşünmüyordu.

O da öyle görünmüyordu.

"Tanrım, Minerva," diye inledi Minerva, parmakları Minerva'nın etrafında kıvrılıp taşaklarına dolanıncaya ve nazıkçe sıkıncaya kadar Minerva'nın boyundan aşağı inerken.

"İyi hissettiriyor mu?" diye sordu.

"İyiden de öte," diye mırıldandı. Bu yüzden onu tekrar okşadı, tabanından başına kadar keşfetti, başparmağı yükselen ıslak boncuğun üzerinde yuvarlandı ve alayına katkıda bulunmak için kayganlığını kullandı.

Langley derin bir nefes aldı, toy bir genç olmadığına şükrediyordu, çünkü kızın parmakları etrafına dolanıp elini aşağı yukarı gezdirirken onu sıkıca tuttuğunda kesinlikle tohumlarını dökecekti.

"Bu asla olmayacak," diye yakındı onu okşamaya devam ederken, dudakları omzunu ısırdı ve sonra çene çizgisi boyunca yukarı çıktı, dili oradaki kirli sakalları tırmıkladı.

Tanrım, vücudunu keşfetme şekli büyüleyiciydi, onu arzularına teslim ediyordu. "Hayır, bu asla olmayacak," diye mırıldanıyordu.

Langley onu doğru duyduğunu sanmıyordu. "Affedersiniz?" diye sormayı başardı. Daha önce hiç şikayet duymamıştı.

"Pantolonunuz," dedi, parmaklarıyla bel kemerini çekiştirerek. "Bir mandıra hizmetçisi gibi çekiştirilmeyeceğim."

"Tupped?" Langley güldü. "Umarım bundan daha iyisini yaparım."

"Oh, hiç şüphem yok," dedi ona, eli elinin etrafında dolanırken, "ama pantolon gitmeli."

O kimdi ki hanımefendiyle tartışsın?

Minerva elini ağzına kapatabilirdi. Langley hayatına girdiğinden beri, sanki uzun süredir susturduğu dilini ve alışılmadık yetiştirilme tarzını serbest bırakıyor gibiydi.

Tupped, gerçekten! Böyle bir şey söyleyecek kadar ne düşünüyordu ki?

Ve o ne yapıyordu? Onu tutuyor, bir fahişenin yapacağı gibi okşuyordu. Ama adam çok uzun, kalın ve sertti. *Sertti*. Daha önce hiç böyle bir erkekle, bu kadar erkeksi ve yetenekli biriyle birlikte olmamıştı.

Teyzesi birkaç gece önce haklıydı. Sterling evliliklerini asla tamamlayamamıştı ve beceriksizce yaptığı girişimler dehşet vericiydi.

İşte buradaydı, dul ve bakireydi. Bir gelin kadar masum olmalıydı ama Minerva her zaman çok meraklıydı. Ve o hiç

Kız kardeşi gibi bir sosyetenin kapalı dünyasında büyümüş, ancak ilk yıllarını annesinin kulübesinde ve daha sonra babasının evinin mutfaklarında geçirmiş, burada kendine ait bir cennet parçası sunduğunu bilecek kadar kupa görmüştü.

Langley'nin yanında, hayalini kurduğu kadar açık saçık olma özgürlüğünü hissediyordu. Jamilla'nın bir akşam gelişigüzel salona bıraktığı Fransız baskı kitapları kadar arsız. Minerva Sterling böyle bir kitaba kesinlikle bakmazdı ama Maggie Owens?

Ve ondan pantolonunu çıkarmasını istemek pek de yüzsüzlük sayılmazdı. Çünkü onu çıplak istiyordu. Tamamen öyle.

Yine de aldırıyor gibiydi, çünkü dudaklarında hınzır bir sırıtma belirdi ve pantolonunu çıkarmasına yardım etti.

"Ah, evet," diye iç geçirdi mutlu bir şekilde, artık adamın üzerinde dikiş yoktu. "Bu daha çok hayal ettiğim gibi."

Langley durgunlaştı, kaşlarından biri alaycı bir şekilde yukarı kalktı. "Bunu yaparken beni mi düşündün?" diye alay etti. Langley cevap veremeden boynunu, kulak memesini öptü ve dizlerini ayırıp erkekliğini neredeyse yarığının içine girecek şekilde yerleştirdi.

Kalçaları onu karşılamak için yükselirken bile beklentinin en lezzetli acısı omurgasından aşağı aktı. Nefes alamıyordu. Yalvaramadı bile.

Ama Tanrı'ya şükür Langley itibarsız bir tırmıktı, çünkü onun ne istediğini tam olarak biliyordu ve tek kelime etmeden içine kayd, erkekliği onu açtı, içine girdi ve sonra hâlâ nefes alamamasına rağmen inledi, yumuşakça, sonra daha yüksek sesle.

"Oooh," diye nefes aldı. "Langley-"

Onu öptü, yavaşça içeri ve dışarı hareket etti, daha derine ve daha derine indi. Her darbeye inliyor, parmakları adamın sırtında umutsuzca geziniyor, tutunacak bir şey, herhangi bir şey arıyordu, çünkü dünyası aniden altında açılıyordu.

Kadının içine doğru sallanarak ilerledi, hareketleri hızlanmaya ve sertleşmeye başladı ve sonra ani bir hamleyle kendini kadının içine gömdü, bariyerini farkında olmadan hızla aştı.

Minerva'nın nefesi kesildi, hem o anki acıdan hem de onun orada, içini dolduruyor olmasından duyduğu mutlak hazdan. Aynı anda hem sert, hem sıkı, hem de lezzetliydi.

Ama Langley için durum farklıydı. Kıpırdamadan durdu, çünkü görünüşe göre -birdenbire kadının örtüsünü araladığı gibi- ne yaptığının farkına varmıştı. "Güzel.

Tanrım!"

Kirpikleri aralandı ve adam tam bir şok ifadesiyle ona bakıyordu. Bir erkek hiç bu kadar şaşkın görünmemişti.

"Sen hiç-" diye başladı, onu içinden çıkarmak üzereydi.

Ama kadın onun kalçalarını tuttu ve onu sıkıca kavradı. "Lütfen Langley, durma. Şimdi olmaz."

"Ama yapamam-"

Kalçalarını sallayarak vücudunun onun üzerinde kaymasını sağladı. "Sanırım çoktan yaptın," dedi ona, dudaklarında biraz gülümsemeye. Ona karşı sallandı, yumruğunun üzerinden geçen kaygan sürtünmeyi tüm vücudunda hissetti. "Lütfen Langley, beni daha fazla bekletme." Langley başka bir şey söyleyemeden ayağa kalktı ve Langley'nin dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatıp onu öptü, elleri Langley'nin içine girdiği gibi yavaş ve sabit hareketlerle Langley'nin sırtında aşağı yukarı dolaşmaya başladı.

"Lütfen Langley," diye fısıldadı.

"Tanrım, kadın, sana nasıl hayır diyebilirim?" diye inledi, onu yatağa sabitledi, vücudu uzun, yavaş vuruşlarla hareket ediyor, her biriyle onu tamamen dolduruyordu.

Minerva, bir eli çarşaflara, diğer eli Langley'ye sarılmış, vücudu hareket etmeye, ağrımaya, titremeye ve kendi hayatına bürünmeye başlarken can havliyle asıldı.

Dünya etrafında dönmeye başlamıştı ve Langley'nin gözlerindeki saf arzusun ötesinde pek bir şey göremiyordu. Hareketleri daha aceleci, daha çılgınca olmaya başladığında derin derin inledi. Gittikçe daha da hızlanıyordu ve Langley her hamleyi kendi yaygaracı tutkusuyla karşılıyordu.

Ve sonra dünya yol verdi ve krizine ulaştı, bedeni yükseklerin arasında dans etti, her kısıtlamadan kurtuldu, arzuların göklerde yerini bulmasının bir kutlamasıydı.

O anda bu geceden, bu adamdan ve bu çok tehlikeli tutkudan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Çünkü Langley, aynı baş döndürücü mutluluğu bulmuş, sanki aralarındaki tutkuyu kovalamayı hiç bırakmak istemiyormuş gibi tekrar tekrar ona sokuluyor ve her hareketinde onu tohumuyla doldurarak kendisinin olduğunu iddia ediyordu.

Sadece onun. Bu gece ve sonsuza dek.

"Neredesin Langley?" Minerva bir süre sonra fısıldadı.

İkisi de tamamlandıktan sonra, yorgun ve bitkin bir şekilde birbirlerinin kollarına düştüler.

"Kayıp," dedi ona.

"Umarım

bulunmuştur." "Evet, o da var."

"Ama bu seni korkutuyor," diye çok akıllıca bir tahminde bulundu. Minerva bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı.

Durakladı, çünkü bu daha önce hiç girmediği bir dürüstlüğe giriyordu. Bir tırmık ustalığıyla kaçınmıştı. "Öyle olmalı."

"Öyle mi olmalı?"

Güldü. "Tuhaf olan da bu. Öyle değil. Beni nefessiz bırakıyorsun. Gafil avlandım. Kulağa garip gelse de kendimi evime dönmüş gibi hissediyorum."

"Ev mi? Burada mı?" Kadın güldü. "Bu köhne evi rahatlatıcı buluyorsanız, standartlarınız ne yazık ki eksik, efendim." Minerva elini yatağın üzerinde asılı duran tabloya doğru salladı. "Güzel sanat eserleri ve yıkık dökük gider borularıyla."

Başını geriye eğdi ve yukarı baktı. "Böyle bir tablonun Versailles'da bulunamayacağı kesin, hele ki bu kadar aptalca. Acaba orantısız mı?"

Dirseğiyle onu dürttü. "Baş aşağı bakıyorsun." Minerva da başını kaldırıp ona baktı. "Ve evet, eğri büğrü."

Güldü ve onun üzerinde yuvarlandı, sonra tekrar yukarı baktı. "Kesinlikle eğri. Belki de onu çivisinden biz düşürdük-"

"Langley!"

"Bunu nasıl düzeltebileceğimizi biliyorum," diye alay etti ve onu yeniden öpmeye başladı, elleri sevmeye başladığı noktaları arıyordu - yemyeşil göğüsleri, kalçalarının kıvrımı. Adamın vücudu hemen canlandı ve mutlu bir şekilde onunki de canlandı, adamınkiyle buluşmak için yükseldi ve dudakları hevesle onunkini aradı.

"Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan," dedi o kemerli sesiyle. "Orantısız bir aptallıktan hiç hoşlanmadım."

"Kesinlikle bu her şeyi düzeltecek," diye söz verdi onu tekrar doldururken ve birlikte sallandılar, her dokunuşu

Ne bulduğunu ve neyi riske attığını.

Bölüm 14

*Sevgili kocanızı dikkatli seçin. Sizi anlamsızca sevmeyecek bir
erkekle oyalanmayın.*

Felicity Langley'e Dadısı Tasha'dan Tavsiyeler

Minerva ön kapının üzerindeki zilin gürültüsüyle ve evin içinde kendi zilini çalan bir hanımın tiz çılgınlıklarıyla uyandı.

Aman Tanrım, şimdi ne oldu?

Gözlerini kırptırdı ve pencerelerden sızan şafak ışığına baktı.

Sonra bir anda son birkaç gün içinde yaşananlar düşüncelerinde canlandı.

Arabadaki öpücük Ateşlenen tabancanın sesi ... Tek bir mumun ışığıyla örtülmüş mutfak ... Langley çıplak ve onun üzerinde... perdelerin arasından sızan şafağın ipucu...

Langley! Düello!

Bedelia Teyze yatak odasına daldığı anda bile yerinden fırladı. "Nerede o?" diye gürledi.

Minerva yanındaki boş yere şaşkınlıkla baktı ve içgüdüsel olarak eli şilte üzerindeki kıvrıma gitti.

Çarşaf lar soğukt u. Gideli epey olmuşt u. "O buradaydı. . ."

"Yüce Tanrım, gel! Onu yatağ ınıza aldınız ve orada tutmayı başaramadınız mı?"

Minerva başını salladı ve parmaklarını iyice karışmış saçlarında gezdirdi. "Gittiğinden haberim yoktu."

"Harrumph!" Bedelia Teyze tükürdü. "Ama itiraf etmeliyim ki, Chudley de bana aynı şeyi yapmıştı." Odayı geçerek köşedeki dolaba gitti ve kapıyı açtı. Hemen omzunun üzerinden Minerva'ya giysiler fırlatmaya başladı; bir kombinezon, çoraplar, bir elbise. "Orada öyle ağzın açık oturup durma, gel, giyin! Ve o elmasları çıkarmayı unutma." Yaşlı kız bir an durakladıktan sonra, "O elmaslar üzerindeyken ne yapıyordun?" diye sordu. Sonra başını salladı. "Hayır, sakın söyleme!"

Minerva emredilene yaptı ve yataktan fırlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde giysilerini giydi. Sonra Sterling elmaslarını çıkarıp kutusuna yerleştirdi ve parmakları kadife kaplı kutunun üzerinde gezinirken titredi. "Oh, Bedelia Teyze, onu oyalamaya çalıştım, sadece ..." Gece hayal edebileceğinden çok daha güzel geçmişti ama yine de adam gitmişti.

Ve şimdi ... ve şimdi ... Tek görebildiği Langley'nin kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde, sık çimenlerin üzerinde yattığı yeşil bir çayır olunca gözleri yaşardı.

En kötü türden bir ahmak gibi, sıradan bir sulama kabı gibi, gözyaşlarına boğuldu.

Bu Bedelia Teyze'nin duraklamasına neden oldu. Hiçbir şey için durmayan, gerçek bir faaliyet kasırgası olan kadın, aslında durdu ve yeğenine baktı.

Minerva hıçkırıklar arasında, "Sanırım onu seviyorum," diye itiraf etti. "Bu nasıl oldu?"

Ve sonra Bedelia Teyze akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Yaşlı kız Minerva'yı kollarının arasına aldı ve ona bir anne gibi sarıldı.

"İşte böyle, çocuğum. O haydutun seni duyarsızlaşana kadar seveceğini bilmeliydim. Onda böyle bir bakış var." Yeğenine gülümsedi ve dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Tıpkı benim Chudley'im gibi."

"Ben Lord Langley'e layık değilim. Hatta ben-"

Bedelia Teyze onu kol mesafesine kadar itti. "Şşşt," diye azarladı. "Sen olman gereken kadınsın ve bir erkek için önemli olan tek şey de bu. Nasıl Leydi Standon olduğunuzun hiçbir önemi yok."

Şimdi durma sırası Minerva'daydı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," diye fısıldadı Bedelia Teyze, "sen de en az o kuş beyinli kız kardeşin kadar ya da ondan daha fazla bir markizsin."

Minerva'nın tüyleri diken diken oldu ve bunun pencere çerçevelerindeki çatlaklardan içeri giren cereyanla hiçbir ilgisi yoktu. "Biliyor musun?"

Kadın sabırsızlıkla ofladı. "Tabii ki kim olduğunu biliyorum Maggie. O ahmak ağabeyimin seni Minerva'nın yerine evlendirdiği günden beri biliyorum. Siz ikiniz her zaman birbirinize şaşırtıcı bir benzerlik gösterdiniz, bu yüzden neden işe yarayacağını düşündüğünü anlayabiliyorum, ama biliyordum. Nasıl bilmezdim?" Minerva'nın çoraplarının hâlâ durduğu yatağa doğru başıyla işaret ederken, kendisi de dolaba dönüp eğilerek bir çift çizme aradı. "Agnes'e söyle bu dolabın durumuna daha fazla dikkat etsin. Tam bir rezalet."

Minerva yatağa oturdu, çoraplarını giyecekti ama açıkçası ayakta durabileceğini sanmıyordu. Bedelia Hala gerçeği biliyor muydu? "Biliyordun ve tek kelime etmedin mi?"

Gerçekten de, karşısındakinin Bedelia Teyze olduğu düşünülürse, buna inanmak oldukça zordu. Ama Bedelia'nın sadakatini hafife alıyordu.

Kadın omzunun üzerinden baktı. "Peki ne söylenecekti?" Ayakkabı aramaya geri döndü ve önce bir çizme, sonra bir başkasını çıkardı. "Aman Tanrım, skandal hepimizi mahvederdi. Ve Tanrı biliyor ya, Sterlingler bu aldatmacayı hafife almazlardı. Gerçeği öğrenmiş olsalardı, gazaplarının ağırlığı sadece senin omuzlarına değil, babanın ve benim omuzlarıma da binerdi."

"Ama sen hiçbir şey söylemedin! Bunca yıldır bir kez bile."

"Babanızın ne yaptığını anladığımda ben de sözümü söyledim. Törenden hemen sonra onunla yüzleştim - tüm bu fiyasko hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyledim! Sana karşı tamamen haksızlıktı. O öyle görmüyordu, yoncaya konduğunu sanıyordu. Senden iki kat yaşlı bir sersemle evlendin! Çürük bir yonca, beni dinlemeyeceğinden değil."

"Beni dinlediğinden daha fazla değil," dedi Minerva yumuşak bir sesle.

Bedelia güldü. "Evet, o kadar da işbirlikçi olmadığınızdan bahsetti. Ve eğer dediğini yapmazsan seni neyle tehdit ettiğini."

"Annem," diye fısıldadı.

Teyzesi başını salladı. "Onu dışarı atmakla tehdit etti. Bunu asla yapmazdı. Ama sen bunu nereden bilebilirdin ki?"

"Fark etmezdi tabii," dedi Minerva. "Ben daha yapamadan gitmişti-"

"İşte böyle," dedi yaşlı kadın, çizmeleri Minerva'nın ayaklarının dibine bırakıp yanına oturarak. "Onun cesaretini ve zekâsını yanında taşıyorsun, neyse ki Hartley burnunu değil!" Kendi şahin gagasına vurdu ve gülümsedi. "Ama olayları görme, en tuhaf bağlantıları anlamlandırma konusunda kesinlikle onun tarzına sahipsin."

"Annemi tanıyor muydun?"

Bedelia Teyze güldü. "Ama tabii ki onu tanıyordum. O ve ben birlikte büyüdük. Benim için bir kız kardeş gibiydi. Büyükkannenin kulübesini ne kadar çok severdim, ama oraya gitmemem, hatta yaptığı işi ve bazılarının ona cadı dediğini bile bilmemem gerekirdi." Kadın bir an durakladı ve anılara gülümsedi. "Bu yüzden sırrınızı babanızın iyiliği için değil, onun iyiliği için sakladım. Düğünü engellemeyerek onu hayal kırıklığına uğrattım ama o zamandan beri senin için elimden gelenin en iyisini yaptım." Gözleri yaşlarla parlıyordu ve Minerva'yı bir kez daha kucakladı. Ama bu nadir sevgi gösterisi fazla uzun sürmedi, çünkü Bedelia Teyze çok geçmeden ayağa kalkmış, kendini toparlamaya çalışıyordu. "Şimdi, bunun ikimize de bir faydası yok ve sevdiğimiz o aptal şeytan çiftinin birbirini vurmasını da engellemiyor."

Minerva başını salladı ve yanaklarındaki yaşları sildi. "Bedelia Teyze, ya ... ya zamanında yetişemezsek?"

"Chudley ölmeye cesaret edemiyor. Ona dul payımla yepyeni bir gardırop alacağımı açıkça söyledim; ona dul otu yok.

-Ve bir ay dolmadan yeni bir kocam olacaktı. Chudley'nin servetini iki hafta içinde tüketecek ve bana jartiyerlerimden başka bir şey bırakmayacak bir savurgan."

Ve Bedelia Teyze'yi tanıyan Minerva, onu bekleyen arabaya doğru aceleyle giderlerken, tam da bunu yapacağını düşündü.

Bir zamanlar Henry Tudor'un avlandığı ve kızı Elizabeth'in terk edilmiş bir şekilde ata bindiği Primrose Hill, Londra'nın mağdurları için popüler bir yerdi. Boynuzlanmış kocalar, aldatılmış kumarbazlar ve hakarete uğramış rakipler, Regent's Park'ın uzak ucunda yükselen çimenli tepeciğin üzerinden aralarındaki anlaşmazlıkları onurlu bir şekilde çözmeye gelirlerdi.

Bedelia Teyze'nin şoförüne hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermemesi emredilmiş, tehdit edilmiş ve tembihlenmişti; bu yüzden iyi adam atların başlarını

ve genellikle durgun olan hayvanlar boş sokaklarda hızla ilerliyor, araba sallanıyor ve içindekileri koltuklarında ileri geri savuruyordu. Minerva duvardaki kayışa yapıştı ve zamanında varmaları için dua etti.

Birkaç saat bir insanı nasıl bu kadar değiştirebilir diye merak etti. Artık bir başkasını sevmenin ne demek olduğunu anlamıştı ve bu sefil düello her şeyi tek bir vuruşta bitirebilirdi.

"Ah, keşke acele etse," diye yakındı Bedelia, araba bir köşeyi daha gıcırdayarak dönüp tepeye tırmanmaya başladığında. "Çok geç kalacağız ve ikisi de ölecek."

Minerva teyzesine baktı. "Şoförünüz biraz daha acele ederse öbür dünyada Chudley ve Langley'e katılabileceğimizi söyleyebilirim."

Birkaç dakika sonra araba hızla durdu ve her iki kadın da sallanan bacakları üzerinde yuvarlanarak dışarı çıktı. Yamaç sabahın erken saatlerindeki sisin içinde dönüyordu ve Minerva'nın yönünü bulması birkaç dakika aldı.

Teyzesi için öyle değil. "Oooh!" Bedelia yolu göstererek nefes nefese kaldı.

Minerva döndüğünde iki adamın yaklaşık elli metre uzakta olduğunu gördü. Sis bulutları sabah esintisiyle dağılmaya başladığında, Chudley ve Langley'in adımlarını belirlemiş, nişan almak ve ateş etmek için döndükleri görüldü. Alanın her iki yanında tanıklar -ikinci adamları ve siyah giysili bir cerrah- duruyordu ve hiçbiri yeni gelen bayanlara aldırış etmiyordu.

Ayrıca, artık çok geçti.

Minerva daha itiraz edemeden her iki tabanca da havlamaya başladı, keskin karşılıklar ve duman pıfları kalbini sanki vurulmuş gibi yırttı. Dizlerinin üzerine çöktü.

Langley'nin kurşunu Chudley'nin başının üzerindeki küçük bir dalı düzgünce budayarak yaprakları Vikont'un asil kunduz şapkasının üzerine bir Mayıs tacı gibi bıraktı.

Eğer tepedeki son sis de dağılırken gözüne çarpan manzara olmasaydı, böylesine çapkınca bir başarıya gülümseyebilirdi.

Orada, rakiplerin hemen ötesinde, atının üzerinde bir adam oturuyordu, elini uzatmış, dumanı tüten bir tabancayı doğrudan Langley'ye doğrultmuştu.

Çünkü Langley ve Chudley'nin atışları o anda yapılan tek atışlar değildi. Langley rakibinin üstündeki ağaca doğru onurlu bir şekilde ateş ederken, bu adam ölümcül bir niyetle ateş etmişti.

Minerva bağırmaaya, saniyeleri ya da herhangi birini uyarmaya çalıştı ama gördüğü tek şey Langley'nin eli göğsünde bocaladığı oldu.

Oh, Tanrım! Vurulmuş! Kendini toparladı ve ona doğru koşmaya başladı, iki kez tökezledi, ancak yanına ulaşmadan adam bir taş gibi yere düştü. Kendini onun yanına atarak, onu kaldırdı ve dehşet içinde göğsünden büyük bir kan lekesi döküldü.

Peşinden koşan Bedelia tam o sırada geldi ve uzaktaki Thames Nehri'nden bile duyulabilecek bir çığlık attı.

Cerrah ve Lord Chudley hızla yanlarına gelirken Minerva başını kaldırıp uzaktaki atlıya baktı. Bedelia'nın kakofonisi suikastçı için yeterli bir onay gibiydi, çünkü Minerva'yı tabancasıyla selamladı ve atını sürüp gitti.

Chudley karısının yanına geldi ve koluna dostça bir şaplak attı. "İşte böyle canım, histeriye gerek yok."

Bedelia, Langley'nin kanlı göğsünü işaret etti. "Oh, Chudley, ne yaptın sen?"

"Sadece onu kazıklamak istemiştım," dedi barona sıkılmış bir bakış daha atarak.

Minerva başını kaldırarak, "Siz değildiniz lordum," dedi. "Orada başka bir adam vardı." Öfkeli bir hızla uzaklaşan figürü işaret etti. "O da ateş etti. Langley'i vuran Vikont'un kurşunu değil, o adamınkiydi." Saniyeler ve cerrah ona bakakaldı ve o devam etti, "Buna tanıklık edeceğim. Bu Chudley'nin işi değil."

Lord Chudley, ayak parmağını Langley'nin yanına sokarak, "İtibarımı mahvetmek için iyi bir yol, seni çılgın kız," diye azarladı. "Tabii ki bu işe yaramaz şeytanı vuran benim kurşunumdu. Onu ben öldürdüm sayılır."

Minerva sendeleyerek ayağa kalktı. "Lordum, bu övünülecek bir şey değil! Kaçan bir katil var!" Saniyelerden cerraha ve sonra tekrar Lord Chudley'e baktı. "Hiçbiriniz onu durdurmayacak mısınız?"

"Yüce Tanrım, Minerva!" Langley yerdeki yerinden mırıldandı. "Bu kadar gözlemci olmak zorunda mısın?"

Langley temkinli bir şekilde gözlerini açtı ve ona baktı. Kadının yüzü önce şoktan rahatlamaya, sonra da beyaz bir öfkeye dönüşürken gülmekten kendini alamadı

Birkaç dakika içinde ölü taklidi yapmak yerine gerçekten ölüp ölmeyeceğini merak ediyordu.

"Sen . . . sen . . . sen . ." diye kekeledi.

Gözlerindeki ışık rahatlamaya karar verdiğini gösteriyordu ama bu Minerva'ydı, onun Minerva'sı ve onun huysuz, değişken bir tip olabileceğini biliyordu.

Onu bu yüzden seviyordu. Bir an öfkeli, bir sonraki an tutkulu. Bir kriz anında kararlı ve sakin, gerektiğinde savaşılmaya hazır.

Langley sıırttı. *Evet, onu seviyordu.* Bu şaşırtıcı bir düşünceydi.

Ayağa kalkmaya başladığında bile, sadece onu kollarının arasına almak ve artık ölümcül olan bakışlarını öpüp uzaklaştırmak için -gerçekten, ikincinin tabancalarından birini alıp işini bitirmeyeceğinden hâlâ tam olarak emin değildi- Chudley çizmeli ayağını göğsünün üzerine dikerek onu yere mıhladı. "O kadar hızlı değil Langley. Henüz tam olarak gözden kaybolmadı. Birkaç dakika daha ölümcül yaralı olarak kalman gerekiyor."

Langley, Minerva'ya göz kırparak, "Bu fikirden bu kadar memnun görünmene gerek yok, dostum," dedi.

Lord Chudley, "Ateş ettiğimde seni ıskalamak zorunda kalmak oldukça can sıkıcıydı, ama her zaman söylediğim gibi önce görev," diye cevap verdi.

"Andrew, onu takip edebilecekler mi?" Langley tepenin arkasından aşağıya inen yola doğru başını sallayarak sordu.

Kasvetli bir Londralı cerrah gibi giyinmiş olan Lord Andrew geniş kenarlı şapkasını başından çekti. "Onu gözlerinin önünde tutacaklar. Kaçamayacak. Bu sefer kaçamayacak."

"Bana kalırsa mükemmel bir plan," dedi Chudley.

"Teşekkür ederim Chudley Amca," dedi genç adam sırtarak. "Bu görev için mükemmel olacağını biliyordum."

Minerva omzunun üzerinden Vikont'a, sonra da Langley'ye baktı. "Bunların hepsi bir oyun muydu? Sizi sefil yaratıklar! Bize söyleyebilirdiniz."

Bedelia Teyze elindeki retikülle kocasının omzuna sertçe vurarak dehşetini bir kat daha artırdı. "Chudley! Günlerimin geri kalanını kıtada saklanarak geçireceğimi ve etrafımda aşağılık, iğrenç bir topluluktan başka bir şey olmayacağını düşündürdün bana. Bunu nasıl yaparsın?"

Vikont onun omzunu ovuşturdu. "Tamamen gerekli, canım. Sen ve Leydi Standon küçük senaryomuza tam da gerekli dramayı eklediniz.

Sanırım bu mükemmel çılgılıklarınız tüm Londra'nın Lord Langley'nin öldüğünü ya da en azından ölümcül bir yara aldığını düşünmesini sağlayacak."

"Ve siz, Lord Andrew!" Bedelia Hala kocasının yeğenine dönerek ekledi. "Bütün bunlardaki rolün hakkında annene sert sözler söyleyeceğim!"

Lord Andrew inledi ve Langley bir an için genç adama acıdığını hissetti.

"Gitti mi?" Langley konuyu değiştirerek sordu. Lord

Andrew etrafına bakındı. "Evet. Oturabilirsin."

Langley öyle yaptı ve gömleğinin önünden gümüş bir tabağı çıkardı.

"Salver'ım!" Minerva onu geri alırken nefesi kesildi. "Tabağımla ne yapıyordun ..." Ona söylemek istemedi ama tabii ki kadın parçaları çabucak birleştirdi. "Buraya ateş edilebileceğini bilerek geldin." Çökmüş kalın metali ona doğru salladı, sanki tabağın onu kurtardığı kadarı tamamlamak istiyormuş gibi.

"Olabilir" değil, çünkü gerçekten de bana ateş edildi," diye düzeltti. Langley gömleğini silkeledi ve kullanılmış kurşun parçası çimlere düştü. "Yine de endişelenmem gerekenin Chudley'nin kurşunu olmayacağını biliyordum." Vikont'a döndü. "Ama atışınızı biraz daha sağa çekebilirdiniz. Kurşununun omzumun yanından ıslık çalarak geçtiğini hissettim."

Chudley biraz gevrek gevrek güldü. "İyi görünmesi gerekiyordu."

"Ama kan," dedi Leydi Chudley ürpererek. "Aman Tanrım, bu nasıl olabilir?"

Lord Langley küçük bir keseyi havaya kaldırdı. "Domuz kanı. Eski bir Dışişleri Bakanlığı numarası. Düştüğümde onu çaldım ve ..." Gömleğindeki pisliğe el salladı.

Minerva bir adım geri çekildi. "Yani tüm bunlar bir saçmalık mıydı?"

Langley başını salladı. "Hayır, hepsi değil. Lord Chudley'nin meydan okuması gerçektir, ama yirmi yıl kadar önceydi." Lord Andrew'a baktı. "Neden bu şerefe sen nail olmuyorsun?"

Genç adam Bedelia'ya ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra hikâyeye devam etti. "Seni üzmemek istememiştim teyze," diye söze başladı. "Bunu sadece Langley'i hayatta tutmak için yaptım."

"Harrumph!" diye homurdandı yaşlı kız, sanki bunun başlı başına aptalca bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi.

Langley hikâyeye devam etti. "Lord Andrew ve Chudley, herkesin benim ayak parmaklarımı kırdığıma ve gerçekten öldüğüme inanmasının bizim yararımıza olacağını düşündüler. Düşmanlarımızı rehavete sürüklemek için."

"O adam," dedi Minerva, tepede atının bulunduğu boş yeri göstererek, "ne olursa olsun bu tepeden canlı inmemenizi sağlamak için buradaydı." Minerva'nın kaşları çatılmıştı ve Langley onun kafasının içinde dönen varsayımları sadece tahmin edebiliyordu. "O Nottage miydi?"

"Bilmiyorum. İyi bakamadım."

Bedelia Teyze öne çıktı. "Neden biri sizin ölmenizi istesin ki Lord Langley? Bariz sebeplerin ötesinde."

İkinci olarak duran Lord Throssell bir kahkaha attı. Langley ona, "Bildiklerim yüzünden," dedi. "Daha doğrusu, bildiklerim yüzünden."

"Ne biliyordun? Kafanız mı güzel, efendim? Çünkü sizin kafayı sıyırdığınızı düşünmeye başlıyorum," diye dürttü Bedelia Teyze, ancak onun yapabileceği gibi.

"Bir zamanlar seninle aynı fikirdeydim," dedi ona. "Yaklaşık üç yıl önce Paris'te saldırıya uğradım, arkadan vuruldum. Abbaye hapishanesinde uyandığımda, bırakın nerede olduğumu, kim olduğumu bile bilmiyordum. Bir şeyler hatırlamaya başlamam neredeyse bir yıl sürdü." Minerva'ya baktı. "Kim olduğum ya da neden Paris'te olduğum gibi." Başını iki yana salladı. "Ama öncesindeki olayları, neden birinin beni öldürmek istediğini - ne kadar denesem de, sadece gölgeli parçaları hatırlayabiliyorum."

Minerva ellerini kalçalarına götürerek, "Demek hafıza eksikliğinin düşmanların için yeterli değil," dedi. "Hâlâ işini bitirmek istiyorlar."

"Sorun da bu zaten leydim," diye araya girdi Lord Andrew. "Lord Langley'nin Sör Basil'i ve görünüşe bakılırsa Neville Nottage'ı alaşağı etmek için gerekli kanıtları hatırlayamadığını buradakilerden başka kimse bilmiyor. Bu kadarından şüpheleniyoruz: Sör Basil Browning, İngiltere'yi küçük düşürecek ve en kötüsü de kıtadaki sallantılı barışı kaosa sürükleyecek bir dizi suçun arkasındaki beyindir. Müttefiklerimizin çoğunu kızdırabilir."

"Önümüzdeki aylarda ihtiyacımız olacak müttefikler," diye ekledi Chudley. "Özellikle de Napolyon'un kaçtığına ve ordusunu yeniden kurduğuna dair söylentiler varken."

"Sir Basil? Brownie'nin büyük bir planın arkasında olduğunu mu söylüyorsunuz?" Bedelia Teyze, o korkunç Korsikalı hakkındaki şok edici haberi bir kenara iterek alay etti. "Lord Andrew, annenizin o korkunç Korsikalı

senden bahsediyor. Sanki gidip Avrupa'nın tüm mücevherlerini çalmış gibi konuşuyorsun!"

Tüm taç mücevherleri. .

Aceleyle söylenen bu sözler anılarında bir şeyleri ateşledi. Minerva'nın gözlerinin açılmasına bakılırsa, bu sözler onun zihninde de bir şeyleri ateşlemişti.

"Langley, bir düşünsene," dedi. "Dadıların gelişini. Resim çerçevelerindeki oyuklar. Leydi Brownett tiyatroda." Heyecanlı bir çocuk gibi kanıtları sıraladı. "Langley House'da bulduğumuz kadife. Sterling elmaslarının bulunduğu çanta da bu şekilde kaplanmıştı."

"Evet, Tanrı adına, sende!" dedi. "Mücevherler. Mücevherleri çalışıyorlardı ve sonra onları sanat koleksiyonlarımın içinde eve gönderiyorlardı."

Herkes onlara bakakaldı.

Ona sırtıttı. "Leydim, yarı yarıya zekisiniz."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diyerek ona gülümsedi.

Sonra Lord Throssell söze girdi. "Mücevherler mi dediniz? Kontes dün gece kayıp incilerinden ve düşesin kayıp yakutlarından bahsedip duruyordu." Diğerlerine baktı. "Korkarım içkiyi biraz fazla kaçırmış." Sonra başını ovuşturdu. "Sanırım ben de içtim, çünkü o incileri yerine koyacağıma söz vermiştim."

Bedelia Teyze yeğenine gururla bakarak, "İşte oldu," dedi. "Şimdi git hepsini tutukla da hepimiz eve gidip bu saçmalığa bir son verelim."

"Maalesef canım," dedi Chudley, "şüphelerimiz ve Leydi Standon'ın mükemmel teorileri dışında elimizde yeterli kanıt yok."

"Dışişleri Bakanlığı'na girin!" Bedelia ilan etti. "Bul onu."

Langley ona, "Orada değil," dedi.

"Ooh! Seni gözü kara adam!" Minerva parmağını ona doğru sallayarak soluk soluğa kaldı. "Dün gece oraya gittin, değil mi? İçeri girdin-" Kendini durdurdu ve sanki cümlesini bitirmek istemiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Langley, "Minerva, sağduyun üzerinde çalışmamız gerekecek," dedi.

"Evet, sanırım," diye karşı çıktı. "Yersiz konuşmamayı öğrenmeliyim." Sonra sırtarak, "Ama henüz değil," dedi. Lord Andrew ve Lord Chudley'e dönerek, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Tam olarak sorulmadı, daha çok dürtüldü. Talep edildi. Emredildi. "Lord Andrew'un ekibi suikastçımızı takip ediyor-"

"Nottage," diye düzeltti Minerva.

"Evet, evet, madem ısrar ediyorsunuz. Nottage," dedi Chudley, bıyıkları bu şekilde düzeltilmekten kılanmıştı. "O zaman Sör Basil'e rapor verdiğinde, ki vereceğinden hiç şüphem yok, onu yakalayıp cinayet suçlamasıyla tutuklayacağız."

Pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Kurban başka bir adamla düelloda vurulmuşken bir adamı cinayet suçlamasıyla nasıl tutacaksınız?"

Lord Chudley yine ofladı. "Bow Street'te bana iyilik borcu olan bir arkadaşım var. O adamı kimsenin bulamayacağı bir yere kilitleyecek. Bu arada ..." Vikont karısının elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "İşte burada sen devreye giriyorsun, hayatım. Kasabaya dönmelisin-"

Bedelia Teyze sevinçle gülümsedi. "Ve en iyi yaptığım şeyi mi yapayım?"

"Evet, kesinlikle," dedi Chudley ona. "Bu sabahki olayları yüksek sesle ve alçak sesle anlat. Dinleyecek herkese benim kıtaya gittiğimi ve Lord Langley'in de ..."

"Kayıp. Gitti. Çok değerli bir şekilde ayrıldı," diye talimat verdi Langley. "Ve kocanızın ünlü nişancılığı karşısındaki duruşumu cesur ve yiğit bir duruş haline getirin."

"Seni bir kahramana dönüştürmek mi?" diye alay etti. "Sanki böyle bir onuru hak ediyorsun, seni çapkın şeytan!"

"Çünkü bir teklifim var," dedi ona, "özel bir teklif." Chudley,

"Dikkatli olun Lord Langley, yoksa sizi vururum," dedi.

Bedelia kocasının omzuna vurdu. "Ben hafif etekli değilim, efendim. Yıllar önce Susannah Sullivan gibilerle evlenmemeniz gerektiğini bilmeliydiniz."

Chudley, "Önceki eşlerimiz hakkında asla konuşmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi.

Bedelia Teyze'nin kaşları çatıldı ama başka bir şey söylemedi. Bunun yerine Langley'nin yanına diz çöktü ve Langley teklifini onun kulağına fısıldadı. Bir an durakladı, sonra ağzı geniş bir gülümsemeyle açıldı. Chudley'nin yardımıyla ayağa kalkarken Langley'ye, "Londra'da tek bir kuru göz bile kalmayacak lordum. İşim bittiğinde, neden aziz mertebesine yükseltilmediğinizi merak edecekler."

Aldatmacalarına sadık kalan saniyeler, Lord Langley'yi ölümcül bir tehlike altındaymış gibi arabaya taşıdılar.

Chudley karısına veda öpücüğü verdi ve Dover yoluna doğru atını sürdü.

Ama Minerva bir an oyalandı, düşüncelerini topladı, ayrıntıları bir araya getirmeye çalıştı. Adamın ateş ettiği noktaya göz gezdirirken, içini kemiren şüpheleri uzlaştırmaya çalıştı.

Chudley ne demişti? *İyi bir atış.*

Peki bunu bir Dışişleri Bakanlığı ajanı mı yaptı? Ya da belki kiralık bir suikastçı? Belki de . . .

Çünkü başka bir şüpheden kurtulamıyordu. Ateş eden adamın başka biri olduğu.

Eski bir ordu subayı gibi.

Ama Gerald Adlington, Lord Langley'yi öldürerek ne kazanacaktı? Dudaklarını ısırdı ve Langley'ye bir bakış fırlattı.

Belki de onu zorlamak için? Sterling elmasları için mi? Kesinlikle. O zaman parasını almak için onun sözde düğününü beklemek zorunda kalmazdı; bunun yerine Sterling elmaslarını alıp gitme tehdidini gerçekleştirebilirdi.

Geçen gece pardösüsünün ve salaş şapkasının altındaki Gerald olabilir miydi? Boyu ve yapısı kesinlikle Gerald'a benziyordu. . .

Ve o tiyatroydaydı. . . onu tehdit etmişti . . . Bunu neden daha önce düşünmemiştiki?

Ve eğer bu Lord Andrew'un onu yakalayacağı doğruysa, ki Gerald'dı, o zaman Adlington'ın, özgürlüğünü kazanacağını düşünürse onu satacağından hiç şüphesi yoktu.

Minerva ürperdi. Sadece şeytani düşmanından başka biri olduğunu umabilirdi.

"Bir sorun mu var?" Langley arabanın içinden sordu. "Soğukta solgun görünüyordun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, önemli değil," dedi ve arabaya tırmanıp onun yanına oturdu.

En azından öyle olmadığını umuyordu.

Brook Sokağı'ndaki eve vardıklarında, düello haberinin kendilerinden önce geldiği anlaşıldı.

Dışarıda bir kalabalık toplanmıştı, evin içinde ise dadılar antrede sıralanmıştı. Tasha'nın uşağı ve sokağın karşısındaki birkaç hizmetçi, yaralı baronu Minerva'nın odasına taşımak için yardıma çağrıldı.

Minerva bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama Langley onu neredeyse ölüm döşeğinde olduğuna inandıracaktı. Kanlı gömleğinin yanı sıra, her sarsıntıda inleyip duruyor, sanki bu dünyadaki son can simidiymiş gibi onun eline tutunuyordu.

Düşes onu gördüğünde, gerçek İtalyan modasına uygun olarak dizlerinin üzerine çöküp feryat figan ağlamaya başladı. Tasha onun omzunu sıvazladı ve gözyaşları yanaklarında parlarken, tek başına bir çam gibi dimdik durdu.

Brigid Knuddles'a sarılırken, yanında Lord Throssell kolunu onun omuzlarına dolamıştı.

"İyi değil," diye mırıldandı adam. "Hiç iyi değil. Geceyi çıkaramayacağını söyleyebilirim. Yazık oldu. Utanç verici."

Jamilla mendilini dudaklarına götürerek olan biteni inceledi, sürmeli gözleri hiçbir şey göstermiyordu.

Minerva çöpü merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve sahanlığa geldiğinde arkasına baktı ve sadece margravine'in sanki hiçbirine inanmayacakmış gibi kayıtsız görüldüğünü fark etti - en azından Langley'nin son nefesini verdiğini görene kadar.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, sevgili Leydi Standon?" Dadı Helga neredeyse içten bir sesle sordu. "Sırayla sizinle birlikte nöbet tutabiliriz."

Minerva kadının teklifi karşısında tüyleri diken diken oldu ve bunun yerine başını salladı. "Bence en iyisi, ... kadar huzur ve sessizlikten başka bir şey yaşamaması."

Bu ima kontesin daha da çok hıçkırmasına neden oldu ve kadının feryatları Bedelia Teyze'yi planlarının bir sonraki perdesine itti.

"Hepiniz gelin, adamın huzura ve sessizliğe ihtiyacı var. Bence hepinizin Hollindrake Evi'ne sığınması en iyisi - hemen bir sonraki blokta. Leydi Standon'a son birkaç saatini vermek için-"

"Evet, evet," diye hemen kabul etti Jamilla. "Burada bizim için başka bir şey yok."

Tasha da başını sallayıp Lucia'nın ayağa kalkmasına yardım ederken, Throssell Brigid'e kapıdan çıkarken rehberlik etti. Sadece margravine oyalandı ve

Tasha'nın uşığı aşağı indi.

"Durumu ne kadar kötü?"

diye sordu.

"Kurşun hâlâ içinde. Çıkarabilseler bile, cerrah onu sadece denerken öldürecektir."

Margravine mendilini dudaklarına götürdü ve Lucia kadar üzgün görünerek başını salladı.

Yoksa gülümsüyor muydu? Minerva korkulukların üzerinden son bir kez kaçamak bakış atarken merak etti.

"Hepsi gitti mi?" Langley sordu.

"Evet," dedi Minerva, kapıyı kapatırken omzunun üzerinden geriye bakarak. "Görünüşe göre sen son nefesini verirken, bu onların kayıp mücevherlerini bulma şanslarını azaltıyor."

"Henüz kararlılıklarını göz ardı etmeyin," dedi ona. "Değerli taşların sahipleri üzerinde güçlü bir etkisi vardır."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti ve Sterling elmaslarının bulunduğu çantayı açıp önünde sallandırdı.

"Ve hepimiz yalnız mıyız?" Langley dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle sordu. "Evet."

Kaşlarını ona doğru salladı ve yatakta yanındaki yeri okşadı.

Minerva kahkahasını bastırdı. "Bu halinle eforun seni öldüreceğinden korkmuyor musun?"

"Sadece beni bekletirsen," diye karşılık verdi.

"Senin işini kendim bitirebilirim. Beni çok endişelendirdin."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Neden?"

"Langley, buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Evet," dedi. "Ama istersen bana ne kadar endişeli olduğunu gösterebilirsin." Bir kez daha yatağın yan tarafındaki yeri okşadı.

"Hâlâ öfke içindeyim. Seni bitirebileceğimden en ufak bir endişen yok mu?" diye sordu, yatağa doğru yürüdü ve sonra onun açık kollarına atıldı.

"Bu yüzden çok daha eğlenceli," diye fısıldadı dudakları onun dudaklarına yapışmadan önce.

Bölüm 15

Eski bir sevgili ısıran bir köpek gibidir. Sırf yatağınızda uyudular ve bir zamanlar size şefkat gösterdiler diye, en küçük bir tahrikte elinizi koparmayacaklarını asla düşünmeyin.

Felicity Langley'e Dadısı Brigid'den Tavsiyeler

Minerva, uyarısına rağmen ocağın önünde volta atmaya devam eden Langley'ye, "Volta atmayı bırakmazsan seni kendim vururum," dedi. "Ölümün kıyısında olman gerekiyordu."

Evde sadece güvendiği personeli olduğu için yatak odasına sığınmışlardı: Bayan Hutchinson, kadının kızı Mary ve tabii ki Agnes. Bay Mudgett, dadıların Hollindrake Evi'ne iyice yerleştiğinden emin olmak ve dükün uşağı itiraz ederse Staines'i yola getirmek için gönderilmişti.

Bu durum evi alışılmadık derecede sessiz bıraktı ki bu da başlı başına sinir bozucuydu.

"Brownie ve onun gibiler hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulamazsam öleceğim." Langley duraksadı ve yatağının üzerinde asılı duran tabloya baktı.

Yoksa bu sadece kendi aptallığının bir hatırlatıcısı mıydı?

"Langley, önünüzde bu sıkıntı olmasaydı ne yapıyor olurdunuz?"

"Ben buna rahatsızlıktan daha fazlası derdim," diye mırıldandı.

"Evet, eğer suçlanma tehdidi altında olmasaydınız ne yapacağınızı ya da hangi ceket giymek istediğinizi sormaktan daha diplomatik bir yol olduğunu düşündüm."

duruşmana giy."

Durdu ve bir an için onun öfkeyle patlayacağını düşündü, ama onun yerine gözlerine neşe geri döndü. "Mahkemeyle pek uğraşacaklarını sanmıyorum."

Gülümsedi ve ayağa kalktı, odayı geçip yatağının altına uzandı ve büyük bir atlas çıkardı. Yatağın üzerine koyarak yanındaki bir noktaya vurdu. "Gel, kaçışımızı planlayalım."

"Biz mi?"

"Tüm sorulara cevap vermek için geride kalmayacağım. Bu sahte nişan yüzünden kim bilir nereye gönderilme riskini göze alamam. Eğer kaçacaksan, ben de geliyorum." Sayfaları çevirdi ve sonra parmağını bir noktaya sapladı.

Oturup parmağının işaretlediği yere bakarak, "Otoriter yük," dedi. "Hayır, bu asla olmaz," diye devam etti başını sallayarak.

"Habeşistan mı? Neden olmasın? Kulağa harika egzotik geliyor."

"Sıcak ve en korkunç böceklerle dolu, bazıları başparmağınız büyüklüğünde." Minerva'nın kaşları birbirine çarptı ve parmağını aceleyle geri çekti.

"O zaman bana nereye gideceğimizi söyle."

Sonraki bir saat boyunca tam da bunu yaptı, parmaklarını sayfalarda gezdirdi, gördüğü yerlerle ilgili hikâyeler anlatarak onu eğlendirdi - ki bunların çoğunun abartılı olduğunu düşünüyordu.

"Ve bahse girerim ki sultan bana sığınma hakkı tanır, bize güzel bir ev ve kendi haremimi verir."

"Bir harem!" diye itiraz etti.

"Evet, bu beklenirdi," dedi sırtarak, ellerini başının arkasında birleştirip arkasına yaslanırken.

Minerva ona bir yastık fırlattı. "Sanmıyorum. Bu haremde geçen bir hafta yetmedi mi?"

Homurdandı. "Doldurmaya niyetli olduğumu söylemedim. Beni bir süre meşgul edeceğinizi söyleyebilirim."

"Yapardım, değil mi?"

"Ah, evet," dedi adam, kitabı bir kenara bırakıp onu kollarına çekti. Kız hafif bir itirazda bulundu, ama sadece hafifçe, çünkü dudakları boynunu ısırıldığı anda, hissettiği her türlü kızgınlık ortadan kayboldu.

"Gecelerimizi bahçelerde sadece fiskiyelelerin çınlayan müziği eşliğinde sevişerek geçirirdik, hava bir dizi çiçeğin kokusuyla

senin güzelliğinin yanında solgun görünüyor."

"Sen büyüleyici bir hayduttan başka bir şey değilsin Langley," dedi.

"Artık bir haydut değil," diye söz verdi onu iyice, derin derin öpmeden önce.

Ama araları uzun sürmedi, çünkü alt katta ön kapının üzerindeki zil yüksek sesle çaldı.

"Teyzen!" diye inledi. "O kadının yapacak başka işi yok mu?"

Minerva yataktan kalkarak başını salladı. "Hayır, o Bedelia Teyze değil." Bir an duraksadı ve sonra ön kapının gıcırtyla açıldığını duyunca telaşla Langley'ye baktı.

"Aman Tanrım, şimdi geliyorlar," diye fısıldadı, doğruca komodine gitti ve çekmecenin içinden Thomas-William'ın tabancasına uzandı.

Elini uzatarak, "Onu bana ver," dedi.

"Hayır. Ve sakın ol. Ölümün kıyısında olman gerekiyordu. Ayrıca, kimse böyle bir şey taşıyacağımı düşünmezdi."

Minerva kapısına gitti ve hafifçe araladı.

Tabii ki gıcırđıyordu ama fuayede fısıltıyla yapılan bir tartışmayı duyabiliyordu. Aşağıya bakmak için yavaşça korkuluğa doğru ilerledi ve Langley'nin de onu takip etmesi canını sıktı.

"Senin ölüyor olman

gerekiyordu." "Önce senin

gitmene izin vermeyeceğim."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

"Ben de bundan korkuyorum."

Burnunu da devirmeden önce tabancayı ihtiyatlı bir şekilde parmaklıkların üzerine doğrulttu.

"Yüce Tanrım, Leydi Standon!" diye haykırdı kuşkulu bir ses. "Her zaman o silahı bana doğrultmak zorunda mısınız!"

"Lord Clifton?" diye sordu.

"Minerva hayatım, neler oluyor?" Artık Leydi Clifton olan Lucy Sterling, kendisine doğrultulmuş dolu tabancayı umursamadan kocasını iterek geçti. "Kaldır şunu, korkarım Clifton'a kurdeşen döktürüyor." Minerva'nın omzunun üzerinden baktı. "Bak Clifton, sana ve Elinor'a Lord Langley'nin herkesin söylediği kadar kötü kullanılmış olamayacağını söylemişim."

Sonra Langley'nin karanlık ifadesinden Minerva'nın karmakarışık haline baktı. "Ve efendim, açıklığa kavuşturalım, eğer sadece benimle oyalanıyorsanız

Dostum, ölüm haberin boşa gitmeyecek."

Minerva ve Lucy'nin yemek odasına yerleşmesiyle birlikte yeni gelen misafirlerini ağırlamak sadece birkaç dakika sürdü. Langley, Clifton'a içten bir tokalaşma ve mutfakta kendisine katılması için bir baş selamı verdi. Kontun Lord Andrew'dan haberleri vardı.

Bu arada, artık Parkerton Düşesi olan Elinor Sterling doğruca mutfağa gitmişti ve şimdi bile Bayan Hutchinson'ın ininden elinde bir çay tepsiyle çıkıyordu.

"Ondan bunu yapmasını istemeye cesaret etsek ne kadar uzun süreceğini biliyorsun," dedi gülerek, tepsiyi yerleştirip arkadaşları için doldurmaya başlarken.

Minerva kasıtlı olarak yemek odasını seçmişti, çünkü gürültücü yaşlı bir tekirin "zavallı Leydi Standon'ın" ziyaretçi kabul ettiğine karar verebileceği ön salonda görülmelerini istemiyordu.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yardım etmeye geldik," dedi Lucy.

"Kesinlikle," diye onayladı Elinor, çörek tabağını dolaştırırken.

"Gelmemeliydin, bu eskisi gibi değil." Hepsi aynı evde yaşarken Ev ve Minerva ikisinin de gerçek aşklarını kazanmalarına yardım etmişti.

Sonra arkadaşlarına baktı. Langley'yi kurtarmasına yardım edebilecek iki kadın varsa o da Elinor ve Lucy'ydi.

Lucy sırtıttı. "Evet, şimdi mantıklı düşünüyorsun. Yardım edebiliriz ve bize ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim."

"Ne duydun?" Minerva sordu.

Lucy sesini alçaltarak, "Durum iyi değil," dedi. "Lord Langley'e ateş eden adam kaçtı."

"Hayır!" Minerva'nın nefesi kesildi. "Ama Lord Andrew ve Lord Chudley kendilerinden çok emin görünüyordı-"

"Evet, öyleydiler. Ama bu adam tahmin etti k l e r i n d e n çok daha ölümcül. Onu yakalamaya çalışan ajanı öldürdü."

Minerva arkasına yaslandı, çay fincanı tabağında şingırdadı. Bu korkunç bir haberdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Lucy omuz silkti. "Lord Andrew bir saat kadar önce ziyarete geldi ve ben de-"

"Gizlice dinlemek mi?" Elinor bir *tsk tsk* sesi çıkardı. "Lucy Sterling, sen artık bir kontessin. Gerçek kontesler etrafları gözetlemezler." Sonra sırtıttı ve üçü de güldü, çünkü hepsi Lucy'nin asla sıradan ya da düzgün bir kontes olamayacağını biliyordu.

Ama Minerva'nın uzun bir iç çekişiyse ortam tekrar kasvetli havasına çok çabuk büründü. "Langley bu Brownie karakterine şimdi nasıl itiraf ettirecek?"

"Brownie?" Elinor sordu. "Sör Basil Brownett'i mi kastediyorsunuz?" "Evet," dedi Minerva.

"Parkerton'ın bu akşamki suaresinin davetli listesinde neden o da var?" Kaşlarını kaldırarak ikisine de baktı. "Evliliğimizi kutlamak için düzenlediği suare mi? İkinizin de katılmaya davet edildiği mi?"

"Ah, canım, Elinor, unutmuşum!" Minerva itiraf etti. Son birkaç gün içinde olanlardan sonra sosyal takvimi en az endişelendiği şey olmuştu.

"Sör Basil bu gece orada olacak mı?" Lucy sordu, yüzündeki karanlık ifade iki arkadaşının da duraksamasına neden oldu.

"Evet," diye yanıtladı Elinor. "Herkes orada olacak. Parkerton nadiren parti verir, bu yüzden kimse bunu kaçırmayacak -özellikle de Sir Basil gibiler- mantar gibi, çünkü Başbakan da orada olacak."

Lucy sırtıttı. "O zaman ne yapabileceğimizi çok iyi biliyorum."

"Biz mi?" Minerva başını sertçe salladı. "Hayır, ikinizin de bu karmaşaya saplanıp kalmanıza izin veremem."

Elinor omuz silkti. "Sadece bizi durdurmaya çalış."

"Minerva Sterling, bu konuda başka seçeneğin yok," dedi Lucy, Elinor'a göz kırparak. "Eğer yardım etmemize izin vermezsen, Felicity'ye bunca zamandır elmaslarının sende olduğunu söyleyeceğim."

Mutfakta Langley taburesine geri oturdu. "Kaçtı mı?" Lucy'nin haberi hızlıca servis asansöründen aşağı inmişti.

"Demmit, karımdan önce sana söylemeyi umuyordum," dedi Clifton. "Ama evet. Lord Andrew bir saat önce geldi. Lucy'nin Minerva'yı ziyarete gelmesinin pek fark edilmeyeceğini düşündü."

"Bir ajanı mı öldürdü?" Baronun kanı dondu. Clifton başını salladı.

Langley taburesini geriye iterek, "Bunun Nottage olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Sen öldükten sonra Paris'ten döndüğünde değişmiş bir adamdı." Clifton servis asansörüne baktı. "Bence senden rapor yazmaktan daha fazlasını öğrendi."

Langley, "Ben kimseyi öldürmedim," diye karşılık verdi.

"Hayır, ama siz her zaman piyasadaki en sinsi ajanlardan biri olarak görüldünüz."

Langley bunu bir övgü olarak kabul etti ama şu anda kendisinin de Nottage kadar acımasız olmasını diliyordu, böylece adamın bir sonraki hamlesini tahmin edebilecekti.

Başka biri hayatını kaybetmeden önce.

"Geldiğin için minnettarım Clifton, yanlış anlama ama keşke Lord Andrew seni de bu işe bulaştırmasaydı."

Clifton doğrulup oturdu. "Ellyson Lucy'nin babasıydı. Onun adının lekelenmesine izin vermeyeceğim.

Ya da seninkini de."

Langley taburesine oturmadan önce başıyla teşekkür etti. Bir şey söyleyecekti ama Clifton parmaklarını dudaklarına götürdü, başı açıklığa doğru eğilmişti.

"Neyin peşindeler?" Langley fısıldadı.

"Karımı tanıyorsam, saçma sapan bir plan hazırlıyordur."

Langley, "Minerva'nın bu işe daha fazla bulaşmasına izin verirsem Demmed," dedi.

Ama Lucy'nin, babasının tasarlayabileceği her şey kadar titiz ve kurnaz planını anlatışını dinlerken Clifton eski dostuna dönüp sırtıttı. "İşe yarayabilir."

Langley başını salladı. "Minerva'nın bir tuzağa düşmesine izin vereceksem ne olayım. Bu aptallık yüzünden bugün bir adam öldü. Ona izin vermeyeceğim-" Bunu söyleyemedi bile.

Clifton arkasına yaslanıp içkisini yudumlar, "İşin güzelliği de bu," diye cevap verdi.

-Bayan Hutchinson'ın özel stokundan, Seven Dials damıtıcısından aldığı biradan sağlıklı ölçüler doldurdukları için biraz öksürdüler.

Paris kanalizasyonlarını temizlemek için kullanılabilecek türden.

"Bunu gerçekleştirmelerine izin vermeyeceğiz," dedi Clifton. "Minerva yem olabilir ama asla Brownie'nin yanına bile yaklaşamaz. Karışmalarının orada sona erdiğinden emin olmak için hepimiz elimizin altında olacağız. Sonra da kendi tuzağımızı kuracağız."

Ancak mutfağın köşesinden gelen bir tartışma ikisini de durdurdu.

Bayan Hutchinson ona içkili bir el sallayarak, "Siz iki beyefendi gidip de beni hafife almayın," dedi. "Bırakın işlerini yapsınlar. Dipleri var, var. Sizin iğrenç müdahaleleriniz olmadan doğru düzgün yapsınlar."

Ama Langley'nin Minerva'nın işlerine karışmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Hayatını tehlikeye atacaksa olmaz.

Lucy, Clifton ve Elinor gittikten çok sonra Minerva elleri titreyerek yemek tepsisini getirdi. Bu planı başarıp başaramayacağını bilmiyordu ama Langley'nin geleceği -ve belki de kendisinininki- buna bağlıydı.

Onların geleceği.

Elbette adı temize çıktıktan sonra birlikte olduklarına dair tek kelime etmemişti ve bu öğleden sonra bile, seyahatler ve uzak maceralarla ilgili tüm hayali konuşmalarına rağmen, bunun zaman geçirmenin bir yolundan başka bir şey olmadığına dair hiçbir belirti vermemişti.

Ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Ona şarabı içirecek ve sonra da sıvışacaktı. Elinor, Petticoat Lane'den aldığı skandal yaratan kırmızı elbisesini çoktan göndermişti ve Agnes aşağıda, sabah odasında onu hazırlıyordu.

"İşte akşam yemeği," dedi odasının kapısını iterek açarken.

Langley onu şaşırtacak şekilde şöminenin yanındaki küçük masada değil, yataktaydı.

"Mükemmel, açlıktan ölüyorum," dedi kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak. "Ölmek üzere olan bir adam için arsızca bir bir miktar canlılık."

"Nasıl yapmam?" diye alay etti. "Odaya her girişinde bana hayat veriyorsun." Ne demek istediğini kanıtlamak için çarşafı kaldırıp tamamen çıplak olduğunu ve söylediği gibi onu gördüğüne sevindiğini gösterdi.

"Langley, şimdi hiç sırası değil," dedi, ona baktığında vücudunun bu kadar ısınmamasını dileyerek. Tanrı aşkına, adam günahkâr derecede yakışıklıydı.

"Yatağa gel, Minerva," diye seslendi.

"Önce yemek yemeliyiz, hazır sıcakken," diye savundu, ama kendi kulaklarına bile pek zorla söylenmiş gibi gelmiyordu, çünkü artık içi ıslanmaya ve sıkışmaya başlamıştı.

Lucy, onun dikkatini dağıtmasını ve şarabı içmesini sağlamasını tavsiye etmişti.

Seviřmek susuzluk verici bir iř, diye dūřundū. Ve Elinor'un arabasının gelip onu almasına daha bir buçuk saat vardı.

"Langley-" diye itiraz etti belli belirsiz, odanın içinde yatağa doğru ilerlerken bile, "sen adam olmazsın."

Onu yakaladı ve yataęın içine, ūstūne çekti. "Doyumsuz, arzulanan, karřı konulmaz olmayı tercih ederim."

Gūldū ve adamın elbisesini yukarı çekmesine, bacaklarını açmasına, ellerinin dolařmasına ve onu keřfetmesine izin verirken, dudakları onunkileri yakaladı ve dięer tartiřmaları ūpūp uzaklařtırdı.

İ çamařırlarını geçerek ona dokundu, onu okřadı ve tutkulu bir řehvetle nefes nefese kaldıęı yere kadar getirdi. Cūppesini bařından ařaęı sıyırmıřtı ve ūzerinde sadece kombinezon vardı, ama zar zor da olsa, ūnkū adam gūęūslerini serbest bırakıp onları diliyle okřuyor, her iki meme ucu da gerilene kadar derin derin emiyordu.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun?" diye soludu, uzuvlarından geçen bař dūndūrūcū arzuların tadını çıkartıyordu.

"Beni tahrik ediyorsun," dedi ona. "Seni hiç bir kadını istemediğim kadar istiyorum. Sadece odaya girerek bile beni sertleştiriyorsun."

"Genelde seninle tartişıyorum," diye karşılık verdi, uzanıp ona dokundu ve karşılığında onu okşadı.

Langley inledi ve Minerva'yı kalçalarından tutarak kaldırdı ve ereksiyon halindeki penisinin ūzerine oturttu. "Sev beni, Minerva. Sev beni."

Adamın ūzerine doğru kaydı, adam onu doldururken her bir parçasının tadını çıkardı.

Bu karanlık gecede yapması gereken her şeyi unutarak, kendini onunla sevişmenin mutluluğuna bıraktı.

İlk başta ona yavaşça bindi, kendisi kadar onu da kızdırdı, ama sonra yavaş yavaş hızları arttı, her ikisi de arzularına teslim olurken daha endişeli hale geldi.

Minerva onun ūzerine çıkarken kendini ahlaksız, arsız hissediyordu, vūcudu onun sertlięi boyunca ileri geri hareket ediyor, onunla alay ediyor, onu parlak řafaęa doęru gūtūrūyordu.

Langley onun altında, bir kurdun eřini çaęırması gibi derin ve ūzlem dolu bir řekilde inledi. Vūcudu yukarı doęru itildi ve Langley onun içinde canlandıęını hissedebiliyordu, vahři, derin itiřler vahři ritmiyle onu uçurumun kenarına itti.

"Minerva!" diye bağırdı. "Tanrım, Minerva!"

İnledi ve aynı dalgaların onu yıkamasına izin vererek ona binmeye devam etti. Tekrar tekrar, onu harcanmış ve memnun bırakarak.

Kollarının arasına yığıldı, kalbi kulağının dibinde çılgınca çarpıyordu. Adam onun saçlarını okşadı, fısıltıyla sevgi sözcükleri ve sonrası için sözler söyledi,

Kolları onu sımsıcak sarıyordu, gecenin ötesinde gizlenen her şeye karşı güvenli bir liman.

Onu yok etmekle tehdit eden her şey.

Bir süre öylece yattı, her gecenin böyle geçeceğine inanması için onu kandırmasına izin verdi, ta ki adam sessizleşip uykuya dalana kadar. Şarabı içmemişti ama belki de böylesi daha iyiydi çünkü adam mışıl mışıl uyuyordu ve onu kandırdığı için suçluluk duymayacaktı.

Sonra dışarıda bir arabanın durduğunu duydu. "Ve her zaman böyle olacak," diye fısıldadı yataktan kayarken, sonra örtüyü yavaşça onun üzerine geri serdi. Elbisesini başına geçirip çizmelerini giyerek kapıya yöneldi.

Menteşeleri yağlamak için önceden önlemini aldıktan sonra kapıyı sessizce kapattı ve kapıyı kilitleyip anahtarı yanına alırken içini çekti, merdivenlerden aşağıya, Agnes'in arabada üstünü değiştirmesine yardım etmek için beklediği gecenin içine süzüldü.

Langley arabanın uzaklaşmaya başladığını duyana kadar bekledi ve sonra harekete geçti. Ama kapıya vardığında, kadının onu içeri kilitlediğini görünce biraz sinirlendi.

Bu kadar basit bir kilidi açamayacağından değil, diye düşündü botunu kapıp içinde saklı olan kılıfı kazarken.

Ama bu onu istediğinden daha fazla geciktiriyordu.

Çünkü Brownie ve Nottage'la birlikte tuzaga düşmeden önce Minerva'ya yetişmesi gerekiyordu, özellikle de eski sekreteri özgürlüğünü ve haksız yere kazandığı ödülü korumak için öldürmeye hazırsa.

Clifton aynı şeyi Lucy için de yapmayı planlıyordu ve Elinor'un kocası Parkerton Dükü'ne de aynı talimatları vereceğine söz vermişti.

Langley'nin isteyeceği son şey, üç eski Standon dulundan birinin -ne kadar dipte olurlarsa olsunlar- bir çatışmaya girmesiydi.

Kazmayı birkaç kez çevirince kilit açıldı. Ayağa kalkarken sırttı.

Sadece burnuna bir tabanca sokulduğunu gördü.

Elinde tutan kadına baktı. "Aman Tanrım, kadın! Bunun için zamanım yok."

"Evet, sevgilim, ama sen biliyorsun. Ve neden beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun?"

Benim olan bir şeyden nadiren vazgeçtiğimi bilmen gerekirdi."

Minerva çok geçmeden Parkerton House'a vardı. Agnes, alışılmadık giyinme odasından şikâyetçi olsa da, Sterling elmasları da dâhil olmak üzere metresini düzene sokmayı başarmıştı.

Arabadan inerken Minerva, Elinor ve Lucy'nin iddia ettiği gibi herkesin başını çevirdi.

"Elbise ve elmaslardan başka bir şey değil," diye mırıldandı nefesinin altından merdivenleri çıkarken, önündeki yolu ayıran soluklara ve fısıltılara rağmen başı dikti.

"Dışarıda olacağını düşünmezdim-"

"Hayır, bu gece değil!"

"Utanmaz!"

"Kimin aklına gelirdi ki onun-"

Evet, gerçekten, Minerva da aynı fikirdeydi, kim Standon dulları arasında onun kötü şöhretli bir barona aşık olacağını ve onun itibarını kurtarmak için her şeyi riske atacağını düşünebilirdi ki?

Gerçekten de, onun tüm asil "Kral ve ülke için" düşüncelerini biraz abartılı bulmuş ve sadece adının iade edildiğini görmeyi önemsemiştir.

Çünkü onu seviyordu. Minerva burnunu biraz daha yukarı kaldırdı. Langley'i seviyordu. Bu baş döndürücü bir fikirdi. Adamın kendisiyle sevişmesi gibi bir şeydi.

Sana çok kızacak.

Evet, kendisiyle tartıştı. Olacak. Ama bunu tek başına yapamaz. Sen de yapamazsın.

Minerva titredi, parmakları boğazının etrafındaki Sterling elmaslarına gitti.

Ama bunu tek başına yapmak zorunda değildi, çünkü eve girdikten kısa bir süre sonra önce Lucy, sonra da Elinor onu kuşatmış, üçü birlikte son planlarını hazırlamışlardı.

Lucy başını hafifçe yana eğerek, "Kurbağa orada," dedi.

Minerva o tarafa bakarken, "Bedelia Teyze ona kör bir sopadan başka bir şey demiyor," dedi. "Bir dakika. Onu tanıyorum. Langley geçen gece tiyatrodaki bizi tanıştırdı. Karısının oldukça gösterişli bir mantar olduğunu hatırlıyorum."

"Korkunç kadın," diye ekledi Elinor. "Mücevherler içinde geldi ve diğer pek çok kadının mücevherlerinin aksine bunların gerçek olduğunu söyleme cüretini gösterdi."

"Evet, artık gerçekte kime ait olduklarını biliyoruz, değil mi?" dedi Minerva, soru sormaktan çok nefesinin altından, bakışlarını kadına çevirerek.

Lucy başıyla onaylarken, Elinor gülümseyerek, "İzin verin Leydi Brownett'in dikkatini dağıtayım, böylece siz de kocası üzerinde kurnazlıklarınızı uygulayabilirsiniz," dedi.

"Gerçekten de kurnazlığım!" Minerva alay etti.

Lucy başını salladı. "Hayır, Minerva, kalbini bulduğunu söyleyebilirim, çünkü geçen hafta çiçek açtın. Langley muhteşem olmalı."

Elinor başını salladı.

"Öyle," diye fısıldadı Minerva kalabalığın arasından dönmeye başlarken, Elinor Leydi Brownett'i içecek masasına doğru çekerken bakışları Sör Basil'e sabitlenmişti.

Görevine koyulan Minerva, dadılardan birinin yapabileceği gibi adamın yanından geçip gitti, dikkatlice ve baştan çıkarıcı bir şekilde omzunun üzerinden adama bir bakış attı, ta ki göz göze gelene kadar.

"Leydi Standon!" diye mırıldandı, şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Durakladı ve onu tam olarak tanıyamamış gibi baktı, sonra gülümsedi. "Ah, evet, Sör Basil, tam da aradığım adam."

"Benim için mi? Evde olacağını düşünmüştüm. Lord Langley ile! Duyduğuma göre zor durumdaymışsınız."

"Öldü," diye cevap verdi ve balo salonundaki kalabalığa bakarken umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı.

Sör Basil'in rengi soldu. "Öldü diyorsunuz! Şok edici."

Ona doğru baktı. "Evet, gerçekten de şok edici." Sonra ona doğru bir adım attı.

"Ama sen buradasın-" diye kekeleyerek geri çekildi, etrafına bakındı ve kadının onu bir oyuğa sıkıştırdığını fark etti.

"Elbette, başka nerede olabilirdim ki? Seni bulmak zorundaydım."

"Ben mi? Leydi Standon, sanırım kederiniz muhakeme yeteneğinizi zayıflatmış. Belki yakınlarda bir akrabanız ya da arkadaşınız olabilir-"

Minerva aralarındaki boşluğu kapattı. "Sör Basil, sizden başka kimseye ihtiyacım yok."

"Madam! Bu skandal olmaya başladı. İhtiyacınız olan şey-"

"Bana cerrah için para lazım, böylece Langley'i öldürenin neden Chudley'nin kurşunu değil de senin ortağın tarafından ateşlenen ikinci kurşun olduğu konusunda sessiz kalacak."

Bu kez Sör Basil üç günlük bir balık gibi görünüyordu, gözleri kırışmıyordu, ağzı açık kalmıştı.

"Hiçbir fikrim yok-"

Parmağını göğsüne koyup onu dürttü. "Sanırım ne demek istediğimi çok iyi anladınız. Langley'nin dul eşi olarak iyi bir mirasa konma şansımı mahvetmeyi uygun gördüğünüz için -gerçekten Sör Basil, ben onunla evlenene kadar onu öldürtmüş olamazsınız- ben de payımı almaya geldim."

"Neyiniz?"

"Benim payıma düşen," dedi ona, önce eldivenlerine, sonra da onun boncuk gibi domuz gözlerine bakarak.

"Madam, bu delilik!"

"Öyle mi?" diye düşündü. "Langley ödülüne kavuşmadan önce beni zor durumda bıraktığını fark etti ve saldırıya uğramadan önce Paris'te ne yaptığına dair oldukça ayrıntılı bir açıklama yazdı."

Bu Sir Basil'in tüm dikkatini çekti.

"Başbakan'ın bunu mükemmel bir okuma olarak göreceğinden ya da *Times*'ın bunu basmak için aydınlatıcı bulacağından emin olsam da, bunun başka değerleri olduğunu söyleyebilirim."

Adam yutkundu, gerçekten de yutkundu. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, madam."

Ama Minerva onun blöf yaptığını biliyordu. Bu yüzden şöyle dedi: "Bahse girerim öyledir ya da gidip karınıza kolyesini tam olarak nereden aldığını sorabilirim. O yakutları oldukça tanıdık bulabilecek bir İtalyan düşesi tanıyorum. Ve Borgia kanının onu bu konuda o kadar affedici yapacağından şüpheliyim."

Titremeye başladı.

"Evet, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ve benimle bir sonraki danstan sonra üst katta, koridorun sonundaki odada buluşacaksınız."

Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam onu dirseğinden yakaladı. "Şantaja boyun eğmeyeceğim ve seninle hiçbir yerde buluşmayacağım."

Kolunu sallayarak onun bakışlarını kendi siyah, mağrur bakışlarıyla karşıladı. "Oh, benimle buluşacaksın. Ve buluştuğunuzda cömert bir ruh hali içinde olacaksınız, çünkü şantajımı -sizin deyiminizle- çirkin bulursanız, eminim beni cömertçe ödüllendirecek başkaları da vardır." Başbakan'ın az önce girdiği kapıya doğru başını sallayarak, titreyen dizlerinin kendisini ele vermemesini umarak uzaklaştı.

"Helga," dedi Langley, Minerva'nın odasına geri dönerek.

"*Schatzi!* Beni gördüğüne neden şaşırdığını anlamıyorum." Buruşuk yatağa baktı ve burnunu çekti. "Ne kadar düşük zevkler geliştirmişsin. Benden çalmadan önce sıradan şeylere karşı böyle bir duyarlılığın olmaması ne büyük talihsizlik."

"Senden çalmak mı?" Langley başını salladı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Elbette hatırlamadığı şeyler vardı ama margravine'den çaldığını hatırlayacaktı. Çünkü bu kadar aptal olabileceğine inanamıyordu.

"Mücevherlerim, seni sefil pislik. Mücevherlerimi çaldın. Taç mücevherlerimi." Yaklaştı. "Diğerleri neden burada sanıyorsun? Hepimizden çaldın. 'Kayıp' olduğun o yıllarda oldukça üretkendsin. Ama ne yaptığını biliyorum. Adımlarını yeniden takip ediyor ve bir zamanlar seni ağırlayan her taçlı kafadan çalışıyordun."

Langley başını salladı. Delilik! Bu tam anlamıyla delilikti. "Bunca zamandır Abbaye hapisanesindeydim."

"Bah!" diye tükürdü ona. "Başka kim yatak odama girip onları nerede sakladığımı bilebilir ki? Safirlerimi geri istiyorum!"

Hanımefendinin yatak odasını yakından tanıyan, en azından kendisinin bildiği, yarım düzine kadar muhtemel aday olduğunu belirtmek isterdi ama bir centilmen olması ve kadının elinde bir tabanca olması onu bariz olanı söylemekten alıkoydu.

"Senin safirlerin bende değil," dedi ona.

"İnkâr etmeye cüret mi ediyorsun? Ansbach Kraliyet Mücevherleri'ni çaldığınızı mı? Ve Tasha'nın kolyesini, Çariçe Catherine'in ona verdiği kolyeyi ya da Brigid'in

inciler - bir zamanlar Kraliçeniz Elizabeth'e ait olan bir ip ve Lucia'nın yakutları - Borgia yakutları?"

"Tanrım, bir serveti alıp kaçmışlar," diye mırıldandı belli belirsiz. Bir kadının boğazına dolanmış kara taşların görüntüsü düşüncelerini doldurdu. Leydi Brownett! Tiyatroda yakut takmıştı. "Helga, ben değildim. Bütün bu komplo, mücevherlerinizi ben çalmışım gibi göstermek için yapıldı. Onları sekreterim Nottage aldı."

Bir an için hanımefendinin gözleri bu ismi tanıyarak titredi.

Ama bundan fazlası var mıydı? Adamın isminden daha fazlasını mı biliyordu? Onu yatağına da almış mıydı? Doymak bilmeyen margravine'in aklından bile geçmezdi bu.

Bu şüphe titreşimine rağmen rotasını değiştirmeyecekti. "Bah!" diye alay etti. "Daha fazla yalanını dinleyecek kadar aptal değilim."

Tabancayı yaklaştırdı ve Langley telaşlanmak yerine onunla konuşmanın bir anlamı olmadığını fark etti. Tırmık olmanın bir dezavantajı da buydu. Eninde sonunda caziben tükeniyordu.

"Bu suçlar benim değil," diye ısrar etti, işin aslına sadık kalarak. "Londra'ya bunu kanıtlamak için döndüm. Aradığınız adam Sör Basil. Onu neredeyse yakaladım, eğer bana izin verirsiniz-"

"Harrumph!" Tabancasını ona doğru salladı. "Safirlerim nerede?"

Aşağıda, ön kapı açıldı ve Langley bir an için Minerva'nın dönmüş olmasından korktu. Ama sonra botların kalın ayak sesleri ona öyle olmadığını söyledi.

Ama beklemediği şey onu kapıda karşılayan manzaraydı. "Ressam mı?"

"Ne?" diye kekeledi adam.

Helga, "Ona senin ressam olduğunu söylemiş," diye ekledi.

"Ah, küçük yalancı, benim Maggie'm. Langley, değil mi? Ben Adlington. Nişanlınızla evli olan adam."

Langley iki kez baktı. "Sen nesin?"

Helga sabırsızca ayağını yere vurarak, "Kim olduğunu boş ver," dedi. Ama yine de margravine, konuşmanın kendisinden başka bir kadına odaklanmasından hiç hoşlanmazdı.

"Leydi Standon'ın elmasları için geldik," diye ekledi adam, sanki elmasların ortalıkta olmasını bekliyormuş gibi odaya göz gezdirerek.

"Ahem," diye öksürdü margravine, adama ters ters bakarak.

"Ve safirleri," diye ekledi.

Langley onlara, "İkisi de bende yok," dedi.

"Ama onları nerede sakladığını biliyorsun," dedi Helga alaycı bir sesle.

"Aslında elmasları takıp gitti," dedi. "Yani Parkerton Dükü'nün evini basıp suarenin ortasında elmasları almayı planlamıyorsanız, şansınız yok."

Helga'nın bu fikri düşünmesi iki saniye bile sürmedi. Adlington'a, "Yap," dedi.

"Neyi?" diye kekeledi, sanki değerli başka bir şey arıyormuş gibi odanın içinde göz gezdirmekle meşguldü.

"Şu Parkerton'ın evine git ve Leydi Standon'a elmasları sana vermezse değerli Langley'sinin öleceğini söyle."

"Onları vermeyecek," dedi Adlington.

Helga ona, "O zaman öldür onu," dedi.

Bölüm 16

*Aşık olduğunuzda, bir isme, bir unvana ya da bir servete değil
(tüm bu noktalar vazgeçilmez olsa da), içinizde atan kalbe aşık
olursunuz.*

Dadı Lucia'dan Felicity Langley'e Tavsiyeler

Brook Sokağı'nın aşağısında, gaz lambalarının arasındaki gölgelerde bir at arabası duruyordu. İçindekiler Adlington'ın merdivenlerden hızla inip yola koyulmasını izlerken, kadının kaşları çatıldı.

Kadın yanında oturan adama, "Orada garip bir şeyler oluyor," dedi.

"O evde her zaman garip bir şeyler oluyor," diye tavsiyede bulundu.

Kadın başıyla onayladı. "Bu, Leydi Finch'in mektubunda söylediği gibi babamın Kasabaya dönmesinden daha fazlası." Merdivenlerden inmeye başladı ama arkadaşı onu durdurdu. Omzunun üzerinden, "Bu işin aslını öğreneceğim," dedi.

"Yalnız gitmen gerektiğini düşünüyor musun? Dadı Helga hakkında bana anlattıklarına bakılırsa-"

Kocasına gülümsedi. "Benimle gelmeni çok isterdim ama korkunç bir gürültü çıkaracaksın. Ben ses çıkarmadan girip çıkabilirim."

Bunu tartışmaya gerek yoktu. Bayan bir kedi kadar hafif ayaklıydı. Tıpkı babası gibi. Ama bu, her ihtimale karşı yakın durmayacağı anlamına gelmiyordu.

Çünkü eski Felicity Langley'nin adım atmaya cesaret ettiği yere çoğu zaman melekler bile giremezdi.

Set bitmek üzereyken Minerva, "Bana şans dile," **diye** fısıldadı. "Şans," diye fısıldadı Elinor.

"Gerek yok," dedi Lucy, elini hızlıca sıkarak. "Biz hemen arkanızda olacağız."

Böylece Minerva odayı geçti ve olabildiğince kayıtsız bir şekilde merdivenlere yöneldi.

Lucy, "Bu elbiseyi gerçekten çok iyi giyiyor," dedi.

Elinor başını eğdi ve onu inceledi. "Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye onayladı. "Nedir bu?" Her iki kadın da arkalarından yükselen soruyla sıçradı.

Onlar.

İkinci bir adam, "Sanırım eşlerimiz, derin planlarının içinde," diye cevap verdi.

Önce karısının elini tutan Parkerton, ardından da Clifton Kontu Lucy'yi yakalayınca Lucy ve Elinor birbirlerine baktılar.

"Ne yapıyorsun sen?" Lucy kocasından kurtulmak için mücadele ederken talepte bulundu.

"Seni dansa kaldırıyorum," diyerek onu piste doğru çekti.

"Ama havamda değilim," dedi ona, aynı durumda olan Elinor'a bakarak.

"Gerçekten, Parkerton, ilgilenmem gereken bir mesele var," diyordu.

Düşese "Saçmalık," dedi. "Personelimiz Londra'nın en iyisidir.

Ne yapılması gerekiyorsa yapacaklardır."

Clifton onlara, "Minerva'yı güvenli bir şekilde tehlikeden uzak tutmak da buna dahil," diye öğüt verdi.

Lucy'nin bakışları kocasının kilerle buluşmak için havalandı.

"Evet, biliyoruz," dedi, çünkü onu bin yıl geçse de entrikalarını itiraf etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. "Ve eğer oraya sadece ikiniz gidip Sör Basil'e tuzak kuracağınızı düşünüyorsanız, ikiniz de çıldırmışsınız demektir."

"Ama Minerva bunu tek başına yapamaz," diye itiraz etti Elinor.

Clifton onlara, "Öyle bir şey olmayacak," diye güvence verdi. "Şu anda Parkerton'ın kardeşi Jack ve Lord Langley yerlerinde ve tüm bunlara bir son vermeye hazırlar."

Langley ona, "Helga, son kez söylüyorum, mücevherlerini ben çalmadım," dedi.

Kapı aralığındaki yerinden ona bakıp alay etti. "Bah, *schatzi*, yalanlarına ikinci kez inanacağımı sana düşündüren ne?"

İnledi ve alnını ovuşturdu ve o anda merdivenlerden birinin çıktığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Bir ajanın gizliliğine sahip biri. Dost ya da düşman, fark etmezdi, çünkü tek ihtiyacı olan Helga'nın tabancasını ele geçirecek kadar dikkatini dağıtmaktı.

O da onlara elinden gelen yardımı yaptı. "Peki ya bana söylediğiniz yalanlar?" dedi ayağa kalkarken.

Bunun üzerine biraz sinirlendi. "Ben sana hiç yalan söylemedim! Seni sevdim!"

Şimdi alay etme sırası ondaydı. "Beni sevmek mi? Beni ülkenizde tutmak için tutuklattınız."

"Ama *Schatzi*, beni terk edecektin."

"Ben bir diplomattım. Gitmem emredildi. Başka seçeneğim yoktu." "Bah! Bir yolunu bulabilirdin."

"Bana yardım etmene kesinlikle ihtiyacım yoktu!" diye bağırdı ona. "Ne kadar küçük bir şey," diye karşılık verdi.

"Bir çocuk gibi yaygara koparıyorsun!"

"Beni Fransızlara sır satmakla suçladınız! Benim ülkemde bu vatana ihanettir."

Tabancayı ona doğru salladı. "Suçlamaları geri çektim."

Evet, ona bunu yaptırmak için ne yapmak zorunda kaldığını çok iyi hatırlıyordu. "Evde rezil oldum. Yalanlarını ortaya çıkarmak için ne raporlar hazırlamak zorunda kaldığıma inanamazsın!" Ve intikamcı suçlamaları muhtemelen Sör Basil ve Nottage'a onu tuzağa düşürmek için eski sevgililerini kullanma fikrini vermişti.

Köşeyi döndüğünde aklının alamayacağı bir manzarayla karşılaştı. Önce hayal gördüğünü sandı.

Fanny. Fanny ölümden döndü. Aynı sarı saçlı ve alnı aynı kararlılıkta.

Ama sonra kalbi gururla kabardı. Hayır, bu onun *Felicity*'siydi. Büyümüştü ve annesi kadar güzeldi.

Ve büyük bir şamdan taşıyordu.

Tıpkı ona öğrettiği gibi.

"*Schatzi*, tüm bunları ve daha fazlasını tekrar yaşayabiliriz, tıpkı şatoda çok fazla içtiğimiz ve senin cephaneliğe inmemiz için ısrar ettiğin o gece gibi-"

Clunk.

Margravine bir yığın halinde yere yığıldı.

Ne *Felicity* ne de Langley kadını yakalamaya zahmet etmedi.

Felicity şamdanı yere bırakıp ellerini eteğine silerken, "Ona ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok, ama bilmemeyi tercih ederim," dedi. Bir an için aralarında utangaç, garip bir sessizlik oldu. Baba ve kız, çok uzun zamandır ayrıydılar.

Ama kızını kollarına aldığı anda zamanın hiçbir önemi yoktu. "Felicity, seni sevgili kızım."

"Baba," diye fısıldadı, onun morarmış yüzüne endişeyle bakarak. "Tally ve benim korktuğumuzu sanıyordum-"

"Artık yok," dedi, kızın sarı saçlarını düzeltti ve annesininkine çok benzeyen yüzüne hayranlıkla baktı. "Ben geri döndüm."

Sonra Felicity'ye çok benzeyen bir şekilde hemen işe koyuldu. "Bu sabah Leydi Finch'ten çok küstah bir mektup aldım. Minerva Sterling'le nişanlandığın saçmalığı da neyin nesi? Öldüğünüze dair çıkan haberler kadar saçma."

Minerva!

Langley, Helga'nın tabancasını aldı ve kadının üzerine yürüdü. "Arabanız var mı?"

"Evet, ama nereye gidiyoruz?"

"Parkerton'a. Minerva tehlikede."

Felicity kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Minerva mı? Leydi Standon değil mi? Yeni dadım değil de Minerva mı? Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi ve kızın alına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Bunun birkaç dakika önce çıkarken gördüğüm o sıradan görünümlü adamla bir ilgisi var mı?"

"Minerva'nın ve elmaslarının peşinde."

"Elmaslar mı?" Felicity itiraz etti. "Baba, sen delirmişsin. Minerva'nın hiç elması yok." Sonra durakladı. "Sen ona biraz vermediysen yok."

"Elmaslar mı?" diye sordu ön kapıdaki uzun boylu adam.

"Ah, canım! Bu buluşmayı hiç böyle hayal etmemiştim. Baba, bu benim kocam, Hollindrake Dükü. Thatcher, hayatım, bu da babam, Lord Langley." Merdivenlerden hızla inerek arabalarına doğru ilerlerken, ikisi de hızla arkasından geliyordu. "Elmaslar, gerçekten!"

"Sterling elmaslarını mı kastediyorsun?" Thatcher sordu. "Ben de geçen gün onlara ne olduğunu merak ediyordum."

Langley irkildi. Eğer Sör Basil bu gece Minerva'nın hayatına son vermezse, sıranın kızına geleceğinden şüpheleniyordu.

kendisine ait olan ve şu anda sonsuza dek kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olan paha biçilmez değerli taşları anlattı.

Minerva salonun sonuna vardığında Sör Basil'i salonun ortasında durmuş onu beklerken buldu.

Başını hafifçe eğerek adamı onayladı ve odaya girdi.

Ama dehşet içinde kapı arkasından kapandı ve arkasını döndüğünde kaçışını engelleyen bir yabancıнын orada durduğunu gördü.

Yine de yabancı sayılmaz.

"Tiyatro . . . Sen o kişiydin." Ve sonra onu iyice inceledi. "Ve bugün düelloda. Sen Neville Nottage'sın."

"Kendi iyiliğiniz için fazla zekisiniz, Leydi Standon," dedi ve onu odanın ortasına doğru itti.

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandı. Tanrım, iki kişi mi? Sör Basil bir bürokrattan başka bir şey değildi, ama bu diğer adam Onun soğuk ve karanlık bakışlarına bir göz attı. Adam ölümcüldü.

Ama her an Lucy ve Elinor gelebilir ve bu işi bitirebilirlerdi. Yine de onlara biraz daha zaman kazandırması gerekiyordu.

"Evet, her şeyi biliyorum," dedi. "Sen Langley'nin sekreteriydin. Langley'nin eski metreslerinden çalmak ve Langley'yi suçlu gibi göstermek için Sör Basil'le birlikte bu planı hazırladınız. Suçlarınızı gizlemek için sanat gemilerinin evini nasıl kullandığınızı da... Çünkü bunlardan herhangi biri ortaya çıkarsa, suç sizin değil, onun başına kalacaktı."

Sör Basil'in rengi soldu ama hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekten de güzel olduğunuz kadar zekisiniz de, Leydi Standon," diye yanıtladı Nottage. "Ve yaşamak için fazla bilgilisiniz."

Eğer Lord Langley kızının kocasının tipinden hoşlandıysa, adam Parkerton'a doğru şeytan gibi sürmeye başlayınca yeni damadından daha da hoşlanmaya başlamıştı. Bir anda oraya varmışlardı ama Adlington'a yetişememiş olmaları onu dehşete düşürmüştü.

Bu da adamın ya çoktan burada olduğu ya da henüz gelmediği anlamına geliyordu. İkincisini umuyordu ama birincisinden şüpheleniyordu.

"Demmit," diye mırıldandı içerideki kalabalığa girerken. Bu kalabalıkta adamı yakalamak şöyle dursun, onu bulmak bile neredeyse imkânsızdı.

Minerva'yı buldu.

Bunun yerine bakışlarını tüylerin ve sarıkların üzerinde gezdirerek Clifton'ın uzun boylu, otoriter figürünü aradı. Ve onu gördüğünde dans pistini hızla geçerek kontu bir setin ortasında durdurdu. "Nerede o?"

"Nerede o?" Clifton tekrarladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Parkerton Dükü, "Evet, kesinlikle," diye yineledi. "Sizin ve Jack'in balkonda olmanız gerekiyordu."

"Gözaltına alındım," dedi. "Nereye gitti?"

Merdiven boşluğunu göstererek, "Birkaç dakika önce yukarı çıktı, bu taraftan," dedi.

 kisi merdivenlere doğru yöneldi ama Leydi Chudley'nin heybetli figürü tarafından durduruldular. "Onun peşinden içeri dalamazsınız," dedi onlara.

"Affedersiniz?"

"Bu gece olan biten her Şeyi izliyordum ve Minerva'nın S r Basil'i köşeye sıkıştırdığını gördüğümde, onun bir yaramazlık peşinde olduğunu anladım. Sonra adam yukarı çıktı, sonra da kadın. Ve Şimdi de o korkunç Gerald Adlington oraya  ıktı."

"Adlington?" Langley ona b n b n baktı. "Bu adamı nereden tanıyorsun?"

"Korkunç hödük. Yıllardır bana Şantaj yapıyor. Şimdi düşünüyorum da, büyük ihtimalle Minerva da  yle." Langley'nin kolunu tuttu. "Eğer sevgili kızıma bir Şey olursa-"

Langley hızla hareket ederek merdivenlere yöneldi ama Clifton onu durdurdu. "Teyzesi haklı. Eğer içeri dalarsan, Leydi Standon zarar görebilir. Nottage'ın nerede olduğunu h l  bilmiyoruz."

Merdivenlerden yukarı fırlamamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu ama Clifton haklıydı. Dikkatli olmalıydı. Bütün bu aptallıklar yüzünden bugün zaten bir adam ölmemiş miydi?

Parkerton onlara, "Jack'in elinde bunların hepsi olacak," dedi.

Jack! Langley, Jack hakkındaki her Şeyi unutmuştu. "Şu balkon evin hangi tarafında?"

Parkerton, Şaşkınlık içindeki personelinin yanından geçerek koridorlarda hızla ilerledi. Bahçeye çıktıklarında, doğrudan balkonun altına gelene kadar evin yan tarafı boyunca sessizce ilerlediler.

Langley taş yığına doğru, "Tremont," diye fısıldadı.

Tanıdık bir yüz kenara doğru eğildi. "Her zamanki gibi partiye geç kaldın," diye takıldı Jack Tremont. "Tam zamanında. Burası oldukça riskli görünüyor."

"Onları durdurabilir misin?" diye sordu.

"Korkarım hayır. Brownie aptal değildir. O içeri girer girmez kapıları kapattı ve beni fark etti." Dönüp tekrar içeri baktı. "Bir dakika, bu da kim?"

Odanın kapısı hızla açıldı ve hemen Minerva'nın arkasındaki Nottage, kolunu Minerva'nın boynuna doladı ve onu bir kalkan gibi kullanarak geriye doğru sürükledi.

"Siz ikiniz de kimsiniz?" Adlington elinde bir tabancayla odaya girerken homurdandı.

"Ben de aynısını isterdim, efendim!" Sör Basil ayağa fırlayarak talepte bulundu.

"Kocası," diye açıkladı Adlington. "Bu da ne, Maggie? Kancada benden fazlası mı var? Yoksa bu herifler benim şu mücevherlerimin peşinde mi?"

"Gerald, git buradan," dedi ona. "Ve o benim kocam değil," dedi Sör Basil'e. "O bir deli, bir aptal. Gerald, bir kez olsun akıllı ol ve git."

İnatla, aptalca başını salladı. "Başıma gelecekler olmadan olmaz."

Sör Basil doğrulup oturdu. "Peki bu ne olabilir?"

Adlington Sterling elmaslarını başıyla işaret ederek, "Şu boynundaki mücevherler," dedi. "Onlar benim."

Minerva inledi. Bütün bu tuzak bir sirke dönüşüyordu. Buradan canlı çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bile bakışları odayı taradı.

Ve bunu yaparken, balkonda bir figür gördü.

Eğer yanılmıyorsa, bu kişi Parkerton Dükü'nün hain kardeşi Deli Jack Tremont'tu.

Bu da ne?

Ona başıyla selam verdi ve gölgelerin arkasına çekildi.

Yardım geliyordu. Sadece oyalanması gerekiyordu.

"Gerald, eğer istediğin mücevherlerse, bu beylerin yıllardır taş çaldığını bilmelisin. Yakutlar, inciler, muhtemelen elmaslar da. Kıtadaki en zengin hanımlardan bazılarından."

"Kapa çenenin," dedi Nottage, kolunu kızın boynuna daha sıkı dolayarak.

"Siz hiç safir görmediniz, değil mi?" Gerald sinsi bir gülümsemeyle sordu, tabancası şimdi Sör Basil'e doğrultulmuştu. "Eğer onu ve safirleri bana verirseniz, Leydi Standon'dan sizin için kurtulmaktan ve tüm bunları unutmaktan memnun olurum."

"Neler oluyor?" Felicity fısıldayarak babasına ve diğer adamlara yetiştii.

"Minerva, Sör Basil, Nottage ve şimdi de bu Adlington denen adam tarafından tuzağa düşürüldü," dedi Langley, balkona kadar olan mesafeye bakarak.

"Elmaslarımı almaya niyetli olan kişi mi?" diye sordu. "Evet, daha doğrusu," diye belirtti.

"Peki, ne bekliyorsun? Oraya tırman ve onları kurtar." "Leydi Standon'ı kurtarmak mı istiyorsun?" diye düzeltti.

"Evet, demek istediğim tam olarak buydu," dedi, sesi kimseye pek de inandırıcı gelmiyordu. "Ah, zahmet etme. Elmaslar umurumda değil baba. Git kadını kurtar," dedi elini kanalizasyon borusuna doğru sallayarak. "Ve-"

"Evet, evet, biliyorum, eğer yapabilirsem, elmasları kurtaracağım." Langley kızının kocasına baktı. "Elmaslardan bahsetmek zorundaydın."

Thatcher, "Özür dilerim, kendimi unutmuşum," diyerek özür diledi.

Langley hız ve çeviklikle balkona ulaşana kadar kanalizasyon borusuna tırmandı. Korkulukların üzerinden geçerken Jack sııttı.

"Seni gördüğüme sevindim, eski dostum," diye fısıldadı. Langley, "Seni de," dedi.

"Bunca zamandır nerede olduğunu şimdi anlıyorum," dedi Jack başıyla öteki odada oynanan sahneyi işaret ederken.

Langley eğildi ve çizmesinden maymuncuklarını çıkardı. "Nerede bu?"

"Paris sirki," dedi Jack, gözlerini içerideki sahneden ayırmadan.

Langley ona, "Çok eğlenceli," dedi. "Aslında Abbaye'den de aynı şekilde çıkmayı başardım. İki kez."

"Ellyson size bir kerenin yeterli olacağını söylerdi." "Öyle olmalıydı ama ev sahiplerim oldukça kararlı insanlardı." Jack, "Orada gördüğün kişiden hoşlanmayacaksın," dedi.

"Demek Nottage. Adi herif," diye mırıldandı. Ama daha fazlasını düşünecek zaman yoktu, çünkü odanın içindeki konuşma artık bir tartışmaya dönüşmüştü.

"Onları birbirine düşürüyor," diye açıkladı Jack. "Sadece benim fingirdemin yapabileceği gibi."

Jack'in bakışları ona doğru döndü. "Onunla gerçekten nişanlı mısın?" Langley ona, "Onu dışarı çıkardıktan sonra olacak," dedi.

"Evlilikten bir maymun gibi kaçamazsın," dedi Jack. "Doğru kadınla evlenirsen olmaz."

"Yeterince doğru," diye onayladı Jack.

Langley kilidi çabucak açıp kapıyı hafifçe araladı, böylece tüm konuşma açıklıktan içeri sızdı.

Minerva, "Bir kralın fidyesi kadar mücevher saklıyorlar," diyordu.

"Benim bu elmaslarım onların sahip olduklarının yanında hiçbir şey." "Bu doğru mu?" Adlington çifte sordu, tabancası Sör ile Minerva arasında gidip geliyordu.

George ve Nottage.

"Evet, ama bu benim fikrim değildi, onun fikriydi," dedi Sir Basil, sandalyesinden kalkıp Nottage'dan bir adım uzaklaşarak. "Hepsi onun fikriydi. Mücevherleri çalmak, onları Londra'ya göndermek. Ben sadece Strout'un ofisindeki bağlantımı kullanarak sandıklar Langley'nin taşradaki evine gönderilmeden önce mücevherlerin alındığından emin oldum. Başka bir şey yapmadım."

"Başka bir şey yok mu?" Nottage alay etti. "Langley'nin tutuklanmasını sağladın, raporlara onu hain gibi gösteren bilgiler yerleştirdin, tüm bunları onu *vatana* ihanetten tutuklatıp evini ve unvanını alabilmek için yaptın, seni piç kurusu."

"Ve kardeşim bana yüz karası diyor," diye mırıldandı Jack.

Sir Basil'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Hepsi onun suçuydu," dedi Nottage'ı göstererek. "Beni o zorladı, o-"

Nottage o kadar hızlı hareket etti ki, sanki bir şimşek çaktı. Minerva'yı Adlington'ın yoluna itti, sonra ceketinin içine uzandı, bir tabanca çıkardı ve Sör Basil'i vurdu, adam sandalyede geriye düştü. Sonra balkondan kaçmak için döndü, ama karşılaştığı şey, şok geçiren Nottage'ı yere yatıran eski akıl hocasının tüm gücüydü.

Langley sürpriz avantajına sahipti ve adam elini kaldıramadan baron, sahip olduğu tüm öfke ve hiddetle dolu, sağlam ve iyi hedeflenmiş bir yüz darbesi indirerek eski sekreterini yere serdi.

Bu arada Clifton ve Parkerton salondan çıktılar, ama Minerva Adlington'ın pençesinde kıvrılarak eski talibiyle yüzleşmeden önce değil.

"Bunu yapmak için uzun zamandır bekliyordum" dedi.

Sonra dizini olabildiğince sert bir şekilde kaldırdı ve sefil adama tüm yetişkin hayatı boyunca rehberlik ettiğini düşündüğü bölgeye tam olarak çıktı.

Gerald'ın ağzı, devrilmeden önce geniş bir O şeklinde açıldı.

Silahı adamın elinden tekmeyle aldı ve Langley onu geri çekmeseydi, iyi bir önlem olarak bir kez daha tekmeleyecekti.

"Bitti," dedi ona, onu sımsıkı kucaklayarak. "Her şey bitti."

Ama öyle değildi.

Duvardaki yazıyı gördüğü için Gerald tehditlerini yerine getirdi. "O Leydi Standon değil. O Maggie Owens'tan başka bir şey değil, yaşlı kontun

Piç. Adam onu kendi kızı yerine Sterling ile evlendirmiş. Annesi köyün fahişesiydi. O bir hanımefendi değil. O bir sahtekârdan başka bir şey değil."

Ancak gerçeği paylaştığı için ödüllendirileceğini düşündüyse de, eline geçen ağzına bir tıkaç takılması, kollarının bağlanması ve karmaşanın geri kalanı çözülürken bir sandalyede bırakılması oldu.

Yine de olan olmuştu ve Minerva üzerindeki tüm gözlerin ve şimdi etrafını saran fısıltılı spekülasyonların ağırlığını hissediyordu.

Sabaha kadar tamamen mahvolmuş olacaktı.

Lucy gelip kolunu arkadaşına doladı ve daha sonra Sör Basil'in cesedini taşıma zamanı geldiğinde Clifton ikisini de toplayıp Minerva'yı eve götürürken Langley geride kaldı.

Araba yolculuğu boyunca kimse tek kelime etmedi ve arabanın içindeki ağır sessizlik Minerva'yı en az kırık kalbi kadar etkiledi.

Langley neden şimdi ona dönsün ki?

Bayan Hutchinson'ı Minerva'nın odasında baygın halde buldular ve margravine kayıptı.

Minerva boş şarap kadehine şöyle bir baktı ve cüsseli hizmetçisinin Langley için olan şarabı içtiğini anladı.

Lucy, Clifton'a kayıp margravine haberiyle birlikte Parkerton House'a dönmesini, kendisinin ise arkadaşıyla kalmasını söylerken, "Hak ettiğini buldu," dedi.

Minerva yatağa yığılıp ağlarken Lucy de onun yanına oturup gözyaşlarının dinmesini bekledi.

Ve bunu yaptıklarında Minerva, "Beni affedebilir misin?" diye sordu.

Lucy gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

"Olmam gereken kişi olmadığım için mi? Bunca yıl sana karşı çok kötü davrandığım için, sanki ben bir kontun kızıymışım ve sen de-"

Lucy ona bakarak dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra yüksek sesle güldü. "Aman Tanrım, Minerva! Seni rahatsız eden bu mu?" Lucy tekrar güldü ve onu kucaklayarak kendine çekti. "Sen tam da olman gereken kişisin, tanıdığım en cesur ve zeki kadınsın. Arkadaşım olduğun için onur duyuyorum. En iyisi geçmiş i arkamızda bırakalım, çünkü önceki anlaşmazlıklarımızda ben de payıma düşeni aldım."

Minerva yüzündeki yaşları sildi. "Evet, sanırım öyle yaptın."

"Ve ben her zaman senin arkadaşın olacağım, tabii Elinor'un sürekli bahsettiği gibi kulak misafiri olmamam için ısrar etmeye başlamazsan."

Kalbi neredeyse parçalanmak üzere olan Minerva sevgili arkadaşına sarıldı. "Ah, Lucy! Sanırım hepimizi bir araya getirdiği için Hollindrake Düşesi'ne minnet borçluyuz."

"Bunu, elmaslarını sakladığın için seni yerden yere vurduğunda yanında durayım diye mi söylüyorsun?"

İkisi de güldü ve bir süre birlikte oturdular, Minerva evliliğine yol açan olayları anlattı - yaşayan başka hiç kimseye anlatmadığı bir hikâyeye - ve Lucy, iyi bir arkadaş olduğu için onu dinledi.

Sonra Clifton karısını almak için döndü ama Minerva'nın acısına bakılırsa Langley'le birlikte gelmemiştir.

Yapacak daha iyi bir şey bulamayınca yatağını aradı ve bir süre orada yattı, uykuya dalana kadar eğri büğrü köşk resmine baktı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama penceresinin kanadı gıcırdayarak açıldığında uyandı.

Lord Langley penceresine tırmanırken yatağında dimdik oturdu ve ağzı açık kaldı.

"Ho, oradaki, minx. Uyandırdığım için özür dilerim," dedi ve eğilip ellerini şöminenin ızgarasında ısıttı. "Kiraladığın adam gider borusunu onararak mükemmel bir iş çıkardı."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, birden utanarak. "Ve neden kanalizasyon borusuna tırmandın?"

Sırıttı. "Çünkü hâlâ yapabiliyorum." Derin bir iç geçirdi. "Nottage'ın her şeyi itiraf ettiğini, ama tabii ki suçu Sör Basil'e attığını bilmek sizi memnun edecektir. Mükemmel hafiyeliğiniz ve çıkarım gücünüz sayesinde

Başbakana tüm kanıtları sunmak oldukça kolaydı -ah, yüksek mevkilerde eski bir arkadaşa sahip olmak güzeldir- ve margravine, Brigid ve Lucia ile birlikte geldi ve Lucia, Leydi Brownett'in yakutlarının Borgia taşları olduğunu teşhis etti. Leydi Brownett mücevherlerinden kurtulmak için epeyce yaygara kopardı ve eğer yaşlı Brownie çoktan ölmemiş olsaydı, sanırım yaşlı kız onu kendi elleriyle öldürürdü."

Odaya göz gezdirdi ve daha önce bırakılan tepsiyi gördü, bir parça ekmek ve peynir aldı ve mutlu bir şekilde çiğnedi. "Açlıktan öldüğümü söyleyebilirim."

"Yani her şey bitti mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Şu an için hâlâ itham altındayım - Sör Basil bugün erken saatlerde dosyayı hazırlattı. Ama önemli değil, çok geçmeden aklanacağım. Başbakan bana bir kral affı, hatta belki de birkaç yıllığına da olsa bir terfi sağlayacağına söz verdi. Skandalın biraz yatışmasını beklememiz gerekecek. Yine de tüm bunlar için size teşekkür borçluyum."

Minerva bir şey söyleyecek kelime bulamadı, çünkü hâlâ onun burada olmasının şokunu yaşıyordu. Onunla birlikte.

Yüce Tanrım. Az önce "biz" mi dedi?

Kız ne demek istediğini soracak cesareti kendinde bulamadan adam devam etti: "Ve buna asla inanmayacaksınız, margravine ifadesini ancak Londra'dan ayrılırken Adlington'ı da yanında götürebilirse imzalayacak. Onsuz gitmezdi ve o da nimetini bulduğunu düşünüyor." Langley ürperdi. "Zavallı aptal adam. Kendini onun yatağına kelepçelenmiş olarak bulduğunda yakında öğrenecek." Langley ona bakarak, "Ben hiç-" dedi.

Minerva ona elini salladı, çünkü yeterince şey duymuştu. Ayrıca, bunların hepsi harika haberlerdi -belki de margravine ve Adlington'la ilgili kısım hariç- ve ancak derin bir nefes aldıktan sonra ve adam onun aklını başına toplamasına yetecek kadar durakladığında, "Langley, burada ne arıyorsun?" diye sorabildi.

"Başka nereye gidebilirim ki?" Ceketini silkti ve botlarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu.

"Ama artık gerçeği biliyorsun," diye ısrar etti. "Kim olduğumu biliyorsun ama yine de buradasın."

Uzun bir süre durakladı ve sonra ona baktı, "Seni seviyorum Minerva. Seni seviyorum. Adını değil. Gerald Adlington'ın senin kim olduğunu düşündüğünü değil. I

Seni seviyorum." Bunu söyledikten sonra botlarını çıkarmaya devam etti.

Minerva ürperdi. Onu gerçekten doğru mu duymuştu? Onu seviyor muydu? "Ama ben Leydi Standon değilim."

"Elbette öylesin. Philip Sterling'le evlenmeden önce kim olduğun önemli değil. Ama onunla evlendikten sonra, onun markizesi oldun. İyi ya da kötü. Gerçi çok uzun sürmeyecek," dedi ona, gözleri tutkulu bir muziplikle parlayarak. "Bence senden çok daha iyi bir barones olur." Uzandı ve onu kendine çekti.

Minerva onu geri itti. "Langley! Ben bir leydi değilim. Doğru dürüst bir Leydi Standon bile değilim."

"Ve ben hâlâ vatana ihanetten sorgulanıyorum," diye karşılık verdi. "Basitçe söylemek gerekirse, mükemmel bir çift olduk. Bence hemen evlenmeli ve şöhretimizden faydalanmalıyız."

"Evli mi?" Minerva kulaklarına inanamadı. Ya da kalbine... Kalbi göğsünde vahşi bir ritimle çarpıyordu. Onunla gerçekten evlenmek istiyordu.

Onun gözlerinin içine baktı ve orada yansıtılan ciddi niyetten başka bir şey bulamadı. Alay yok, yaramazlık yok, sadece ve sadece ona karşı yakıcı bir tutku.

"Prensesleri, düşesleri ve gerçek hanımefendileri sevdin. Beni neden isteyesin ki?"

İçini çekti ve doğrulup oturdu. "Öncelikle, bu konuda kesinlikle yanılıyorsun. Onların hiçbirini sevmedim. Seninle tanışana kadar sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordum."

"Ama ben bir hanımefendi değilim," dedi ona.

"İşte burada yanılıyorsun," dedi ve eğilip komodinin çekmecesini karıştırdı. Kadife bir kese çıkardı ve içinden muhteşem bir zümrüt kolye çıkardı.

Sessizce boynuna taktı, sonra arkasına yaslandı ve yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "Zümrütlerin sana elmaslardan daha çok yakışacağını biliyordum."

Minerva'nın parmakları taşlara gitti ve sonra ona baktı. "Bunlar nereden geldi?"

"Langley House," dedi ona. "Siz ve Mrs.

Harrow bahçesine hayranlıkla bakıyordu. O zaman onlara ihtiyacım olacağını anladım."

Minerva'nın kaşları çatıldı. "Sonra? Bu biz sevişmeden önceydi-" Durdu ve kızardı. *Sevişmeden önceydi.*

"Benim için değil," dedi ona. "Bunu söyleyemeyebilirdim ama o zaman seni sevdiğimi ve nişanımızın boşuna olmadığını biliyordum." Durakladı

ve ona baktı. "Beni kabul eder misin, benim sevgili, sevgili Minerva Sterling'im?"

Ve o daha evet diyemeden, adam onu kollarının arasına aldı ve onunla sevişmeye başladı.

Ve çok geçmeden "Evet!" demeye başladı. Birkaç kez.

Sonsöz

Londra, 1825

"Babamla Minerva'ya o tablonun içinde ne bulunduğunu anlatacak mısınız?" Thalia, Barones Larken, Southwark rıhtımına yanaşan gemiyi daha iyi görebilmek için parmak uçlarına doğru eğilirken sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Hollindrake Düşesi Felicity burnunu havaya dikerek sordu.

İkizi pek aldanmamıştı. "Çılgınlığın o sefil resmi. İçinde ne buldun?" Tally kaşlarını kaldırdı ve kız kardeşine sert bir bakış attı.

Felicity üzerinde hiçbir etkisi olmadı. "Brook Sokağı'ndaki evi onlar için yeniden yaptırma zahmetine girmemiş olsaydım, o resim hâlâ duvarda asılı olurdu ve kimsenin de bundan haberi olmazdı."

"Ama o tablo babamın özel koleksiyonundan geldi ve büyük olasılıkla o safirlerin kime ait olduğunu biliyor."

Felicity omuz silkti ve geminin yaklaşmasını izlemeye geri döndü. Kısa süre önce tabloyu indirtmişti ve indirildiğinde çerçeve parçalanmış, içinde safir bir kolye bulunan kadife kese de onunla birlikte düşmüştü.

"Yıllar önce Dadı Helga ve kayıp safirleriyle ilgili bir yaygara çıkmamış mıydı?" Tally düşündü. "Sence onlar-"

"Thalia Langley!" dedi kız kardeşi, öfke ve alaycı bir korkuyla. "Hayal gücün çok geniş, hem de senin yaşımda! Babam ne yaparsa yapsın

Dadı Helga'nın safirleriyle ne yapıyordu? Böyle bir şeyi ima etmek bile skandal. Bu sadece çok garip bir tesadüf, başka bir şey değil."

Tally böyle bir şey olmadığını düşündü ama hiçbir şey söylemedi.

"Onlardan bahsetmeyeceksin, değil mi?" Gemi rıhtıma dönmeye başladığında Felicity sordu.

"Hayır, ama Sterling elmaslarından sana bahsetmediği için Minerva'yı affetmediğin için onları sır olarak sakladığını tahmin ediyorum," diye cevap verdi Tally.

"Öyle," diye karşılık verdi Felicity. "Ama ona ve babama onlar hakkında bilgi vermeden önce biraz beklemem adil olur. Ayrıca, bunca yıldır Çin'deydiler ve geçmişteki tuhaflıkları gündeme getirerek mutlu dönüşlerini zora sokmak istemem."

Tally dudaklarını birbirine bastırdı ve yüksek sesle gülmemeye çalıştı. Kız kardeşi her zamanki gibi uslanmazdı.

"Hayal edebiliyor musun? Babam sonunda eve döndü," dedi Felicity, memnun bir iç çekişle. "Langley Evi'ni dolduran kahkaha seslerini duymayı dört gözle beklediğini yazmıştı." Düşes dört çocuğuna şöyle bir baktı. "Sanırım bu hepimizi sık sık ziyaret etmek isteyeceği anlamına geliyor."

Tally güldü. "Meseleye bakmanın bir yolu da bu olabilir." Topuklarının üzerinde sallandı ve gemiye baktı.

Güvertede, zavallı adamlar gemiyi limana yanaştırmaya çalışırken, üç asi çocuk ayaklarının altında koşuşturuyor, halatlar arasında koşuşturuyor ve denizcilerin arasına girip çıkıyorlardı.

Felicity başını sallayarak, "Zavallı Minerva," diye mırıldandı. "Ne demek istiyorsun?" Tally sordu.

Felicity başıyla gemiyi işaret etti. "Gemide bu kadar çocuk varken Horn'u dönmek! Dadıları nerede? Ya da anneleri?" Bir *tsk tsk* sesi çıkardı ve başını salladı.

İkizi ise çocukların maskaralıklarına gülümsedi. "Yakışıklı çocuklar, sence de öyle değil mi?"

"Başiboş şeytanlar desek daha doğru olur," dedi Felicity. Sonra düşes tekrar çocuklara baktı.

Sarı saçlar, parlak gözler .

. . Hayır, olamaz! Olamaz.

"Tally-" Felicity başladı.

"Hmm, evet?" diye sordu kız kardeşi, güverte küpeştesine gelmiş olan babalarına ve Minerva'ya el sallayarak. Gülümseyen ve ipek elbisesi içinde zarıf görünen Minerva eğilip çocuklardan birini alnından öperken, babası da eğilip en küçüğünü kucağına aldı ve Londra'nın etraflarına yayıldığını görmek için onu havaya kaldırdı.

"Herkesin bana söylemeyi ihmal ettiğı bir şey mi var?" Felicity sordu.

"Babamız ve Minerva'nın daha fazla skandala yol açacaklarını mı?" Tally düşündü. "Ah canım, sanırım genç Ellis parmaklıklardan düşmek üzere." Minerva çabucak çocuğı güvenli bir yere çekti.

"Hayır, o değıl!" Felicity ısırdı. "İki tane var, hayır, üç tane olsun.

"-Yarı kardeş mi?"

"Evet, sanırım var," diye kabul etti

Tally. "Peki neden kimse bana söylemedi?"

Tally sırttı ve babasına mutlulukla el salladı. "Sanırım babam en iyisinin beklemek ve Kasabaya döndüğünde size söylemek olduğunu düşündü."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.